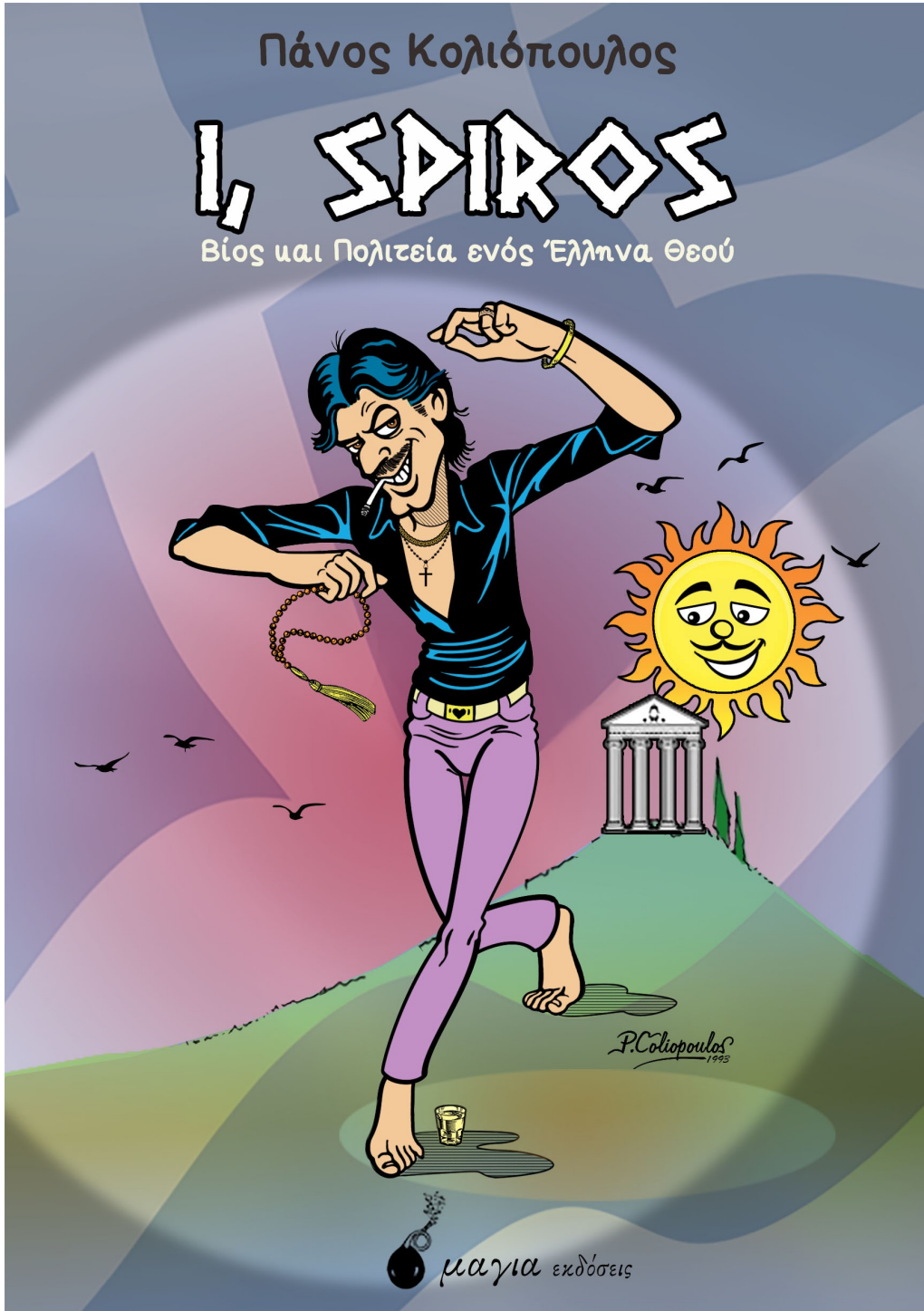

Πάνος Κολιόπουλος

Ι, ΣΠΙΡΟΣ

Βίος και Πολιτεία ενός Έλληνα Θεού

I, SPIROS

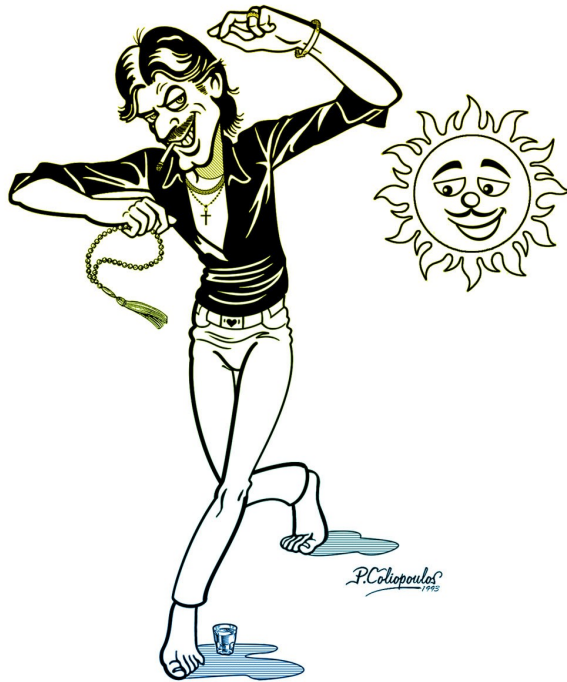
Βίος και Πολιτεία ενός Έλληνα Θεού

Πάνος Κολιόπουλος

Ι, ΣΠΙΡΟΣ

Βίος και Πολιτεία ενός Έλληνα Θεού

Εικονογράφηση: Πάνος Κολιόπουλος

 μαγία εκδόσεις
Θεσσαλονίκη

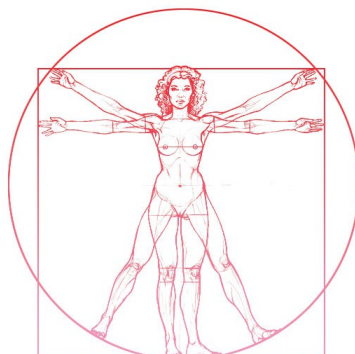

Copyright © 1994 Πάνος Κολιόπουλος
και Μάγια Εκδόσεις

Σ. Δούσμανη 44

Κέρκυρα 49100

email: panflynn@otenet.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή – ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ.....	9
Κεφάλαιο 1 – ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΜΕΝΑ, ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ..	15
Κεφάλαιο 2 – ΟΙ ΣΠΟΥΔΕΣ ΜΟΥ	31
Κεφάλαιο 3 – ΣΤΗ ΒΙΟΠΑΛΗ	51
Κεφάλαιο 4 – Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ	77
Κεφάλαιο 5 – ΚΑΜΑΚΙ.....	107
Κεφάλαιο 6 – ΝΟΥΜΕΡΟ ΟΥΝΟ.....	137
Κεφάλαιο 7 – Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΒΙΔΩΜΑΤΟΣ.....	159
Κεφάλαιο 8 – ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΝΥΧΤΕΣ.....	187
Κεφάλαιο 9 – JACK-IN-A-BOX.....	209
Κεφάλαιο 10 – ΜΥΣΤΕΣ ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟ.....	235
Κεφάλαιο 11 – ΠΕΡΙ ΓΚΟΜΕΝΩΝ.....	259
ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	287

Εισαγωγή

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

Το σκηνικό, κάμποσα χρόνια πίσω... Στους Κορυφούς.

Μήνας Νοέμβριος κι οι καλιακούδες του Καρυωτάκη άρχισαν να καταφτάνουν κατά σμήνη, για να κουρνιαίνουν στα κεραμίδια μας, απ' τη γειτονική, λεβεντομάνα Πρέβεζα.

Αργά το απόγευμα.

Το τηλέφωνό μου κουδουνίζει με επιμονή. Το σηκώνω έχοντας άσχημα προαισθήματα.

—Φιλάρα, πρέπει να σε δω.

Αν ο Σπύρος ήθελε να με δει αυτό σήμαινε ένα πράγμα: είχε πάλι μπελάδες.

—Δεν μπορώ απόψε, έχω δουλειά, προσπαθώ να ξεφύγω.

—Σκατά, λέει ο Σπύρος. Σκατά δουλειά. Τι δουλειά, ρε μόμολο; Σαν την άδικη κατάρα γκιζερνάς μέσα στο μαυσωλείο σου, μουτζαλώνοντας χαρτιά και πίνοντας τσου καφέδες σαν καμιά τεθλιμμένη χήρα. Το οποίο, άσε τα σάπια και πιάχε ένα τσίπρο, καθόσον αριβάρω δελέγκου.

Κι αριβάρησε.

—'Ηρθα να σε κάμω φαμόζο, φιλάρα! μου δηλώνει με το που μπαίνει μέσα.

Και με μια θεατρική κίνηση πετάει έναν ογκώδη φάκελο πάνω στο γραφείο μου.

—'Ετο! ανακράζει. Θησαυρός! Θησαυρός ανώτερος κι από χρυσάφι, να 'ούμ'.

—Τι είναι δηλαδή; ρωτάω επιφυλακτικά ρίχνοντας καχύποπτες ματιές κατά τον φάκελο.

Η φάτσα του Σπύρου έλαμψε σαν Αυγουστιάτικο φεγγάρι.

—Αυτό, φιλάρα, είναι η ιστορία τση ζωής μου, είπε με φωνή επίσημη.

—Τι πράγμα!!!;...;

Δεν πίστευα στ' αυτιά μου. Ο Σπύρος συγγραφέας! Αυτός καλά-καλά δεν μπορούσε να βάνει την υπογραφή του σ' ένα στρασί!

—Τα πάντα όλα είναι εδώ μέσα, εξήγησε ο Σπύρος χτυπώντας το χέρι του στον φάκελο. Δεν άφηκα τίποτσι απ' όξω. Ολόκληρη η ιστορία τση ζωής μου, άνευ περιχοπές κι άνευ λογοκρισία, να 'ούμ'.

'Ημανε τόσο σπαβενταρισμένος από το ξαφνικό που δεν έβρισκα λόγια...

Ο Σπύρος κατέβασε το τσίπρο του μονοκοπανιά και μου χαμογέλασε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο περηφάνια και καμάρι (για τον εαυτό του).

—Κι όχι μόνο αυτό, μεγάλε, μου κάνει, αλλά και σε ΔΥΟ γλώσσες, άμα λάχει. 'Ελληνικά ΚΑΙ Αγγλικά. Το σκάρωσα ο ίδιος, να 'ούμ', μέχρι την τελευταία λέξη. Ρίξε μια ματιά.

Σε ΔΥΟ γλώσσες!

Πήρα διστακτικά τον φάκελο και τον άνοιξα. Βρέθηκα αντιμέτωπος με μια στοίβα χειρόγραφες κόλλες αναφοράς. Πήρα την πρώτη και τη διάβασα (την αποκρυπτογράφησα θέλω να πω).

«I, SPIROS» έγραφε πάνω-πάνω με τεράστια κεφαλαία καλικαντζάρια γράμματα. Κι από κάτω: «Η Ιστορία τση ζοής μου, από μένα τον ίδιο, τον Σπύρο Μπαρακούντα» και πιο κάτω «Ένα δόρο για τση επερχόμενες γενηές».

Χρειάστηκε να καθίσω σε μια καρέκλα, γιατί, ξαφνικά, τα πόδια μου δεν με βαστούσαν.

«Το οπίον, αφτή εδó είνε η ιστορία τση ζοής μου. Τση ζοής λέμε του Σπύρου, του άντρα που τον λάτρεψαν οι γενέκες κε τον έκαμαν 'κόνισμα κε φιλαχτό, απέ τη μιά άκρι τση ηκουμένης μέχρη την άλη. Που 'καψε καρδηές κε καρδούλες κι έκαμε ζημηές που δεν 'πηδηορδόνοντε μακάρη κε ν' αναλάβη ο πιο 'πηδέξης μάστορις εργολαβία. Έτσι για αρχί κε με πάσα μετρηωφροσήνη».

Αυτή ήτουνε η πρώτη παράγραφος του μνημειώδους έργου του Σπύρου.

Άφησα τη σελίδα να μου πέσει και τον κοίταξα ζαλισμένος.

—Λοιπόν, δικέ μου; Τι λες; ρώτησε με έναν τόνο θριάμβου στην φωνή. Είναι ή δεν είναι το καντιντίς;

«Το καντιντίς» σίγουρα, αλλά όχι όπως το εννοούσε.

—Τι είναι αυτό αυτό το πράμα; μπόρεσα να πω μόνο.

Ο Σπύρος γέλασε, με χαρακτηριστική ανωτερότητα.

—Αυτό, φιλάρα, είπε, είναι το εισιτήριο σου για τη διασημότη.

Άρχισα να πανικοβάλλομαι.

—Δεν το 'πιακα αυτό;...

Ο Σπύρος μου χάρισε άλλο ένα απ' αυτά τα ακατανίκητά του χαμόγελα.

—Ξέρω, είπε, ότι έχεις φαγωθεί να γίνεις συγγραφέας. Νά η ευκαιρία!

—Τι θες να πεις; έκανα (τόρα όντως ανήσυχος).

—Είναι απλό, μου εξήγησε. Διαβάζεις το έργο, κάμεις μερικές διορθωσούλες απέ 'δώ, μερικά ματσακονίσματα απόκει και μετά βρίσκεις έναν εκδότη να το εκδώσει. Απλό, ε; Μετά αράζουμε στην καρέκλα, πίνουμε τα τσίπρα μας τα ωραία, χαζεύουμε τση γκομενίτσες να διαβαίνουν στα πέριξ και εισπράττουμε το χρήμα, που θ' αρχίσει να ρέει άφθονο. Την έκαμες, φιλάρα! Έγινες ματσό! Και πού ξέρεις... ο Διάολος έχει πολλά ποδάρια, μπορεί και να τσιμπήσουμε και κάνα Νόμπελ στη στροφή... Νομίζω;

—Σπύρο, φώναξα. Δεν σοβαρολογείς!

—Μέχρι κει που δεν παίρνει, με διαβεβαίωσε.

—Και πώς θα το διορθώσω εγώ αυτό το... πράμα; ξέσπασα. Αυτό θέλει ξαναγράψιμο απ' την αρχή!

Ο Σπύρος σήκωσε τους ώμους του.

—Αυτό είναι δική σου δουλειά, φιλάρα, μου λέει. Εγώ το 'φτιαξα, εσύ επισκεύασέ το. Οκέϋ;

Έκανα μια απελπισμένη τελευταία προσπάθεια να τον συνεφέρω, αλλά γρήγορα κατάλαβα ότι ήτουνε χαμένος κόπος. Ο Σπύρος είχε αποφασίσει να εκδώσει τα απομνημονεύματά του (σε ΔΥΟ γλώσσες!!!) και δεν υπήρχε στον κόσμο δύναμη ικανή να τον μεταπείσει. Στο τέλος, για να τον ξεφορτωθώ, του υποσχέθηκα να ρίξω μια ματιά.

—Αυτός είσαι! επιδοκίμασε ο Σπύρος και σηκώθηκε να φύγει. Σ' αφήνω να απολαύσεις το έργο με την ησυχία σου κι αύριο πρωί-πρωί σε παίρνω να μου πεις.

Ο Σπύρος ήτουνε φίλος μου από πολλά χρόνια. Παρότι οι χαρακτήρες μας διέφεραν, όπως η μέρα με τη νύχτα, είχαμε καταφέρει να βρούμε έναν κώδικα επικοινωνίας και να χτίσουμε μια φιλία, που, αν και πέρασε από πολλές δοκιμασίες και βάσανα (δικά μου κυρίως), ωστόσο άντεξε στον χρόνο. Θυμάμαι να τον έχω ξελασπώσει άπειρες φορές, από άπειρα μπλεξίματα, αλλά το ίδιο θα 'κανε κι ο ίδιος φαντάζομαι, αν του δινόταν η ευκαιρία (όχι ότι παίρνω όρκο δηλαδή...).

Δεν υπήρχε τρόπος να αρνηθώ στον Σπύρο τη «μικρή χάρη» που μου ζητούσε. Έτσι πέρασα ολόκληρη κείνη τη νύχτα, άγρυπνος, προσπαθώντας ν' αποκρυπτογραφήσω το απίστευτο χειρόγραφο του φίλου μου –τιτάνιος άθλος! Όταν τελικά τελείωσα την ανάγνωση (!) του ελληνικού κειμένου (δεν είχα κουράγιο να κοιτάξω και το αγγλικό) η ώρα ήτουνε 6:30 το πρωί και το τηλέφωνο κουδούνιζε πάλι.

—Λοιπόν, φιλάρα; ακούω τη φωνή του Σπύρου. Τι λες;

—Σπύρο, μιλάμε για φοβερή δουλειά..., άρχισα να λέω.

—Αυτός είσαι! μ' έκοψε η ενθουσιασμένη φωνή του φίλου μου. Αυτός είσαι! Ήξερα ότι θα την κατάβρισκες! Συμφωνώ, δικέ μου, μιλάμε για φοβερή δουλειά indeed. Το οποίο, είσαι μέσα.

—Δεν θα' ναι τόσο εύκολο να βρεθεί εκδότης, προσπάθησα να ξεφύγω εγώ.

—Μην σε νοιάζει καθόλου, με καθησύχασε ο φίλος μου. Σενιάρισέ το εσύ, 'τοίμασέ το και θα δεις... Θα γίνει πόλεμος ποιος θα το πρωτοεκδώσει. Just do it.

Κι αυτό έκανα.

Δεν θα καθίσω να σας ιστορήσω τι τράβηξα για να «ματσακονίσω» τα χειρόγραφα του Σπύρου. Είναι μια μικρή, φριχτή ιστορία, που από μόνη της γίνεται βιβλίο. Εκείνο που θα πω είναι ότι, μετά από άπειρα ξενύχτια, τα δύο κείμενα ήτουνε έτοιμα. (Ο Σπύρος επέμενε στις ΔΥΟ γλώσσες –μην τυχόν και μείνουν οι αλλοδαποί παραπονεμένοι).

Το «ματσακόνισμα» συνίσταται κυρίως σε διόρθωση της ορθογραφίας και –όπου χρειαζόταν (!!!)– της σύνταξης. Κατά τα άλλα το έργο –σύλληψη κι εκτέλεση– είναι αποκλειστικό πνευματικό τέκνο του Σπύρου Μπαρακούντα. Αυτό, για να ξέρουν οι υπεύθυνοι ποιον να συμπεριλάβουν στην επόμενη λίστα των υποψηφίων για το... Νομπέλ Λογοτεχνίας.

Ο Θεός να βάλει το χεράκι του.

Ο αντ' αυτού,

Π.Κ.

Κεφάλαιον 1ον
ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΜΕΝΑ, ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Το οποίο, αυτή εδώ είναι η ιστορία της ζωής μου. Της ζωής του Σπύρου, του άντρα που τον λάτρεψαν οι γυναίκες και τον έκαμαν εικόνισμα και φυλαχτό, από τη μια άκρη τση οικουμένης μέχρι την άλλη. Που έκαψε καρδιές και καρδούλες κι έκαμε ζημιές που δεν επιδιορθώνονται μακάρι και ν' αναλάβει ο πιο επιδέξιος μάστορης..

Έτσι για αρχή και με πάσα μία μετριοφροσύνη.

Τι να μιλάμε τώρα για γυναίκες, αφού οι γυναίκες μιλάνε για μας; Τι να τση κάμεις τση αποδείξεις, κυρ αστυνόμμε, όταν το πάτωμα είναι σπαρμένο με πτώματα; Αλλά, είπαμε, η ανθρώπινη φύση είναι μυστήρια. Θέλει να τση θυμίζεις συνεχώς αυτό που βγάνει μάτι.

Να μιλάει τώρα ο Σπύρος ο Μπαραχούντας για τη ζωή του! Και τι να πρωτοπεί; Εδώ χρειάζονται εγκυκλοπαίδειες ολόκληρες για να χωρέσουν μόνο τον πρόλογο. Μέχρι να φτάκει κανείς στα περιεχόμενα θα 'χει ασπρίσει. Τι να τα λέμε; Τα ξέρουμε, δεν τα ξέρουμε; Υπάρχει άνθρωπος περπατημένος στην πιάτσα που να μην έχει ακούσει για τον Σπύρο τον Μπαραχούντα; Δεν υπάρχει. Υπάρχει μήπως θήλεο που να μην ονειρεύτηκε να πέσει, έστω και για πέντε

λεφτά, μέσα στα στιβαρά του μπράτσα, να δει τι εστί βερύκοκο; Πάλι δεν υπάρχει. Τότες, τι να τα λέμε; Μόνο για να μαθαίνουν οι επόμενες γενιές, δικέ μου. Μόνο γι' αυτό. Να δούνε τα παιδάκια τση σήμερα, που θα γένουν τα παιδάκια τση αύριον, πώς το τρίβαμε το πιπέρι εμείς, οι διάσημοι του παλιού, καλού καιρού. Και να παραδειγματίζονται. Να βαδίσουν στα πατήματά μας, μπας και πάρει αυτός ο τόπος το πάνω του και σωθούμε καμιά φορά. Μήπως και γένει κάνα θαύμα και φτιάξει η ελεεινή και τρισάθλια κενωνία, που κατάντησε σκουπιδοτενεκές και μπουρδέλο για κουνιστούς και μόδιστρους.

Διαβάστε ορέ, διαβάστε κι ανοίξτε τα στραβά σας. Ασχωθείτε ρε πάνω, κοτσάρτε μια καδίνα στο λαιμό κι εβγάτε όξω, να καμακώσετε πράγμα που σαλεύει, να ξεθολώσει το μυαλό σας απ' τσου κομπιούτορες, τα κουνιστά, τσου φρέντους και τα μωλ –που είχατε και στο χωριό σας, νούμερα! Εβγάτε, ορέ λεχρίτες, να ρίξτε παραγάδι, να πιάχετε καμιά τσιπούρα, να λαδώσει το αντεράκι σας, που 'χετε τρελαθεί στο «ατομικό» μέσα στον καμπινέ τση μάμας σας. Ξυπνήστε ορέ, ξυπνήστε, γιατί μας φάγανε. Έτσι όπως πάμε, σε λίγο θα γεμίσει η πιάτσα από Κάμακες made in Tirana, που θα μας πάρουν το ψωμί από το στόμα και θα μας ξεφτιλίσουν, να μην έχουμε πρόσωπο να δείξουμε στην κενωνία. Σε λίγο θα μας την πέσουν στην πιάτσα μέχρι και οι Κούρδοι, ορέ. Θα σβήσουμε ορέ, σαν φυλή, σαν πολιτισμός και σαν ράτσα, γαμώ τα ξύλινα μυαλά σας γαμώ. Ξυπνήστε!

Δεν θέλω να το παινευτώ, αλλά αν γενόταν η φτιάξη και με κάναν εμένα πρωθυπουργό, δεν σου λέω για πολύ, για μια βδομάδα, η Ελλάδα θα 'κανε ένα σάλτο μορτάλε 100 χρόνια μπροστά. Κι άντε μετά να μας πιάκουν, οι κρούκωλοι, οι φούφληδες των Βρυξελώνε!

Μόλις τση προάλλες, δεν μου το 'πε καθαρά εφτούνη η κότα, η νοσοκόμα από το Λίβερπουλ; “Οου Σπύρου” (δεν μπορούσε να πει το «Σπύρο» κανονικά, η ξενέρωτη) “είσαι ο ανώτερος motherfucker που γνώρισα ever!”. Και να σκεφτείς ότι την περπάτησα μια δόση μονάχα κι αυτή λιώμα στα ούζα. Κι εντάξει, εγώ μπορεί να έκαμα το χρέος μου, ως άντρας και ως κάμακας και να το ξέχασα –σιγά να μην κρατάω τώρα και αρχείο!–, το άτομο όμως σημαδεύτηκε για το αποδέλοιπο του φυσικού τση βίου. Πού να το ξεχάσει; Ξεχνιούνται κάτι τέτοια; Σάματις θα τση ξαναματατύχει;

Ο ίδιος δεν νογάω από λογοτεχνίες και κορδέλες, φρουφρου κι αρώματα και πούλουδα. Εγώ ξέρω αυτά που έμαθα στο σχολείο τση ζωής, το ανώτερο πανεπιστήμιο, να 'ούμ'. Δεν ξέρω να τα λέω με παρομοιώσεις κι ωραίες λέξεις και μεταφορές και τέτοιες αηδίες. Εγώ έμαθα να ζηγιέμαι σένια και σταράτα κι όζω από τα δόντια. Αντρίκεια κι όμορφα. Αυτά που 'χω να πω, θα τα πω στα ίσα κι οποιανού δεν του αρέσει να πάει να διαβάσει τον Τσελεμεντέ. Η ζωή, φιλάρες, δεν είναι βιβλία. Η ζωή είναι η σκληρή βιοπάλη τση πιάτσας, το ούζο με τους κολλητούς σου στην πλατεία, το ταβλάκι σου το ωραίο, το γήπεδο την Κυριακή, τα ταλαράκια σου στην Τράπεζα... Η ζωή, φιλάρες, είναι αυτό που 'λεγε ο συχωρεμένος, πλην μέγας, Ζορμπάς: «Η ζωή είναι μια γχόμενα που πρέπει να βιαστείς να την πάρεις, απ' όλες τση μπάντες, πριν ξεσηκωθεί και πάει να σου πηδηχτεί με τον πρώτο τυχόν ξενέρωτο».¹ Κουβέντες σοφές, στρωτές και τίμιες.

Εγώ ξέρω να λέω τα σύκα, σύκα και τη σκάφη, ποδήλα-

¹ Σ.τ.Μ.: Υπάρχουν σοβαρές αμφιβολίες σχετικά με το αν όντως είπε τέτοιο πράγμα ο Ζορμπάς, αλλά πάλι, με τον Σπύρο δεν μπορεί να είσαι σίγουρος για τίποτα.

το. Δεν ξέρω να κρύβομαι πίσω από τα ρήματα και τση αντωνυμίες και τ' άλλα καλολογικά στοιχεία. Την κουφάλα θα την πω κουφάλα, κι όποιος παρεξηγιέται να κλείσει τα μάτια και να ψάλει εφτά «Κύριε Ελέησον». Είναι καιρός πια να συνεννοηθούμε. Εδώ έχουμε καταλήξει να λέμε «ισόβια» και να εννοούμε «απαλλαγή». Να λέμε «'ντάξει» και να εννοούμε «δεν γένηται», να λέμε «καλό κορίτσι» και να εννοούμε ότι την έχει περάσει μόνο ο τρίτος λόχος Ορεινών Καταδρομών (συμπεριλαμβανομένων των αποθηκάρων). Έχουμε μπερδέψει τα εμβούτιά μας, ρε μάγες μου! Γι' αυτό σας λέω... Αφήστε να τα πούμε στα ίσα, μπας και μπορέσουμε να συνεννοηθούμε.

Στο παρόν πόνημα θα μιλήσουμε πολύ για γκόμενες. Για γκόμενες όλων των ειδών και διαμετρημάτων. Γκόμενες μικρές, γκόμενες μεγάλες, γκόμενες ωραίες, γκόμενες πατσούρια, γκόμενες άσπρες, γκόμενες χρωματιστές, γκόμενες ξηγημένες και γκόμενες ξεφτίλες. Ακόμα και για έξυπνες γκόμενες θα μιλήσουμε, όχι ότι αφθονούν στην πιάτσα δηλαδή, αλλά έτσι, κουβέντα να γένηται, μη βγει καμιά λουλού και μας πει «φαλοκράτες». Οι γκόμενες είναι η ειδικότη μας. Καμιά κουφάλα δεν ξέρει τση γκόμενες όσο ο Σπύρος ο Μπαρακούντας –όχι που να το περηφανευτούμε δηλαδή! Ένεκα που, ο Σπύρος ο Μπαρακούντας, τση γκόμενες τση έχει σπουδάξει από κούνια. Τση έχει κάμει επιστήμη. Αν έκαμα διατριβή περί τση γκόμενες θα 'παιρνα ντοκτορά με άριστα με τόνο.

Τα θήλεα με αγαπάνε, πώς να το κάνουμε! Έρχονται και πέφτουν πάνω μου σαν τα ζαλισμένα κουνούπια. Αν τση άφηνα, θα μου 'χαν ρουφήξει το αίμα μέχρι την τελευταία σταγόνα.

Υπάρχουν γκόμενες που 'ρχονται σε μένα συστημένες. Τση στέλνουν οι κολλητές τους. Εκείνες που είχαν το

σπάνιο προνόμιο να δοκιμάσουν πώς το τρίβουν το πιπέρι του διαόλου οι καλογέροι και σημαδεύτηκαν δια βίου. Έρχονται οι βουρλισμένες τρέχοντας και πέφτουν στα πόδια μου αγγελοκρουσμένες. «Άσε με να σου χαϊδέψω τα μεταξένια σου μαλλιά» λέει η μία. «Άσε με να πιω τον ιδρώτα από τση αμασχάλες σου!» παρακαλάει η άλλη. «Θέλω να κάνω μωρά μαζί σου»² σκούζει η τρίτη. Χαμός! Γι' αυτό σου λέω. Μιλάμε για πολύ μεγάλη φάση!

Αν ήτουμε να τσου κάμω τα χατίρια σε ούλες, πάει καιρός που θα με είχαν φυτεμένονε κάτω από τα κυπαρίσσια. Κι αν είχα εκατό ζωές, πάλι δεν θα 'φταναν. Η μάνα μου, η χαροκαμένη, θα είχε μαυροφορεθεί ίσαμε εκατό βολές μέχρι τώρα.

Εντάξει, να το κουλάρουμε. Δεν υπάρχει λόγος να δημιουργούμε ζήλιες κι αντιπάθειες. Ειμάστενε αυτοί που ειμάστενε και δεν χρειάζεται να βαράμε την κουδούνα για να το υπενθυμίζουμε. Ας κλείσουμε το οποίοιον αυτή την παρένθεση κι ας μπούμε στο ψητό.

Σίγουρα σας έχει σφάζει η περιέργεια να μάθετε λεπτομέρειες περί του προσώπου μου. Να λάβετε γνώση περί του ποιού του θρυλικού Σπύρου Μπαραχούντα, το καμάρι των Βαρυπατάδων και τση Κέρκυρας. Ποιος είναι, τι έκαμε, πώς προβάδησε στα πονηρά καντούνια του καλοκαιριού, τι σκέφτεται, σε ποιον θεό πιστεύει, τι χρώμα σώβρακο φοράει... Υπεμονή. Ούλα θα 'ρθουν με τη σειρά τσου. Χαρτί έχουμε, μολύβι έχουμε σαλιωμένο, θα τη βρούμε την άκρη. Θα τα πούμε ούλα χαρτί και καλαμάρι κι όταν κλείσετε, με το καλό, το παρόν πόνημα θα σας έχω κάμει εγώ ξεφτέρια. Θα σας έχω λέμε έτοιμους να φορέσετε καδίνες, τσόκαρα και φανελάκι αμάνικο «No Problem» και να βγείτε στο κουρμπέτι, να χτυπήσετε πιτσούνια. Τόσο πολύ.

² Αγγλιστί: «I want to have babies from you!»

Λοιπόν, αράξτε, χτυπήστε καμιά φραπεδιά και δώστε βάση γιατί φεύγουμε.

* * *

Να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Γεννήθηκα, κάμποσο καιρό πριν, σ' ένα μικρό χωριό τση Κέρκυρας. Εδώ δεν υπάρχουν αμφιβολίες και διεκδικήσεις, όπως καλή ώρα με τον συνάδελφο τον Όμηρο. Ξεκίνησα να μπουσουλάω τσου Βαρυπατάδες. Άρα η δόξα ανήκει αποκλειστικά στον άγιο εφτούνο τόπο.

Ο πατέρας μου ήτουνε ένας ωραίος τύπος, Σπύρος κι αυτός, «the Senior». Σκέτος φιλόσοφος! Τη ζωή την έπαιζε στα δάχτυλα. Μπορεί να μην νόγαγε να βάνει μια τζίφρα αποκάτω στο γραμμάτιο, αλλά στο μυαλό δεν του βγαίνανε μακάρι και δέκα καθηγητάδες του πανεπιστήμιου. Έτσι κι άνοιγε το στόμα του, ο άνθρωπος, πάθαινες ταράκουλο λέμε. Δεν υπήρχε θέμα που να μην ήτουνε μέσα. Πολιτική θες; Ούτε ο Παπαντρέου δεν του 'βγαине. Μπάλα θες; Θα μπορούσε να 'ναι άνετα μέχρι και Πρόεδρος του Θρύλου. Τάβλι θες; Ούτε Πέρσης δεν τον έκαμε καλά. Χαρτί θες; Σκέτος Νίκ δε Γκρήκ. Σπάνια περίπτωση ανθρώπου! Απ' εφτούνους που γεννιούνται κάθε 1000 χρόνια και μόνο στην Ελλάδα. Φαινόμενο, μιλάμε!

Και μέγας παιδαγωγός, άμα λάχει. Όπου δεν έπιπτε λόγος, ξηγιότανε στειλιάρι που πάγαινε σύννεφο. Γιατί, αυτό που έλεγε ο κυρ-Σπύρος αυτό ήτουνε και πάει τελείωσε. Το Ευαγγέλιο μαζί με τση πράξεις των Αποστόλων! Σκέφου ότι έφτακα 18 χρονώνε άντρας κι ακόμα έτρωγα φούσκους –και δεν έλεγα κουβέντα.

—Ορέ, μου 'λεγε. Πάρτο απόφαση. Ένα είναι το μυστικό στη ζωή. Να περνάς καλά και ν' αφήνεις τα κορόϊδα και

τα θήλεα να κάμουν τη δουλειά για την πάρτη σου. Βάλτο καλά στο χοντροκέφαλό σου και μην το ξεχάσεις ποτές.

Και για πρόσθετη σιγουριά, μου τράβαγε κι από έναν παιδαγωγικό φούσκο.

Από μιτσός συνήθιζα να τον ακολουθάω στο καφενείο, όπου περνούσε τον περισσότερο καιρό του, και να μαθαίνω. Καθόμανε εκεί, σε μια γωνιά, και τον παρακολουθούσα να κεντάει στην πρέφα παπάδες και διάκους και δεσποτάδες και να μαδάει τα θύματα, σαν τα πιτσούνια που χτυπάμε στο φτερό. Τόσο τσακάλης ήτουνε ο γέρος μου στο χαρτί, ώστε αναπόφευκτα δημιουργήθηκαν ζήλιες και διχόνοιες. Το αποτέλεσμα ήτουνε ότι, μια μέρα, κάτι πουλημένοι δικηγόροι τύλιξαν τον κυρ-Σπύρο σε μια κόλλα χαρτί και τον μπουζούριασαν στη στενή, δήθεν, λέει, για... χαρτοκλεψία. Λες και του χρειαζόντουνε να κλέβει για να γδύνει κανονικά τσου αγαθιάρηδες που παίζανε μαζί του!

Αλλά σιγά να μην τον ένοιαζε! Δεν θα τον ξεχάσω ποτέ στο Δικαστήριο όπου ασκώθηκε πάνω κι αποκάλεσε τσου δικαστήδες και τσου δικολάβους παρατρεχάμενους «φιλοαδερφές», «πουλημένους» και «τραβεστήδες». Ξερούς τσου άφηκε, τσου δικούς σου! Εφτούνο δεν είχε ξαναματαγίνει στα χρονικά! Να σε παγαίνουν κατηγορούμενο και να δικάζεις τσου δικαστές! Ούτε ο Ξανθόπουλος να ήτουνε στον κενιματόγραφο! Βέβαια του ρίξανε καμπόσους μήνους περιπλέον, γιατί οι άνθρωποι δεν ξέρουν να εκτιμούν τον τσαμπουκά και το ασικλίχι, αλλά του κυρ-Σπύρου, νά! Σιγά να μην τον πληγώσουν! Σιγά να μην του χαλάσουν τη χωρίστρα!

Μόνο η μάνα μου τα 'βαψε μαύρα και γκρίνιαζε, αλλά τι περιμένεις, γυναίκα ήτουνε, πλάσμα μειωμένης νοημοσύνης. Αυτήν την πείραξε που 'πρεπε να τρέχει, να ξενοπλένει

για να τα φέρει βόλτα με τα έξοδα των δικηγόρων και τση φυλακής. Σιγά να μην τση 'πεφτε η μέση! Πολύ μου τη βί-δωσε αυτή η έλλειψη ηρωισμού από μέρους τση, αλλά όταν τση το 'πα, αυτή άρπαξε το σκουπόξυλο και μ' έστρωσε στο κυνήγι. Δεν ήτουνε μόνο ο ηρωισμός που τση 'λειπε, τση 'λειπε και το χιούμορ! Έφαγα καμπόσες βέβαια, αλλά δεν έκλαψα. Ακόμα και τόσο μικρός ήμανε κιόλας σωστό αντράκι!

Η μάνα μου ήτουνε μια γυναικούλα του Θεού, που ούλο γκρίνιαζε και βαρυγχομούσε. Και τι έκαμε; Τίποτσι. Καμιά φορά σκάλιζε τα χωράφια, μάζευε καμιά ελιά, έβγανε τα ζώα για βοσκή, ζύμωνε ψωμί, μαγέρευε, έκοβε ξύλα για τη φωτιά, πάστρευε το σπίτι, μεγάλωνε κουτσούβελα και μαντάριζε κάλτσες... Σιγά τα ωά! Από ζωή δεν είχε ιδέα. Ούτε την τηλεόραση δεν καταλάβαινε καλά-καλά. Και να πεις ότι ήτουνε ευχαριστημένη; Μπα! Χαμπάρι δεν έπαιρνε. Εκεί, γρίντα³ στη γρίντα και μουρμούρα στη μουρμούρα. Αλλά, τι να περιμένει κανείς; Θήλεο ήτουνε, μυστήριο τραίνο.

Παρ' όλα αυτά, οφείλω να ομολογήσω ότι η κυρά-Σπυριδούλα —έτσι τη λέγανε, καλή τση ώρα—ήτουνε η μόνη γυναίκα που γνώρισα στην ζωή μου που δεν ήτουνε πουτάνα.⁴ Η αλήθεια να λέγεται κι άνευ παρεξήγηση.

—Τι έχω κάμει για να τραβάω ούλα αυτά τα βάσανα; γκρίνιαζε. Τι αμαρτίες πλερώνω, Άγιε μου Σπυρίδωνα, θαυματουργέ; Γιατί δεν με κόβεις, να 'συχάσω, να γένω άγγελος στον ουρανό;

³ Γρίντα: η γκρίνια Κερκυραϊστί.

⁴ Εδώ, ο Σπύρος, βρίσκεται πλήρως ευθυγραμμισμένος με την κοινή ελληνική δοξασία: «Όλες οι γυναίκες είναι πουτάνες, εκτός από τη μάνα μας —καμιά φορά και την αδερφή μας». (Σημειωτέον ότι οι σύζυγοι δεν συμπεριλαμβάνονται στην εξαίρεση).

Είπαμε, αδύνατο υλικό.

Η μάνα μου, πολύ καθυστερημένο μυαλό. Πολύ πίσω κόσμος, ρε παιδί μου! Τίποτσι δεν καταλάβαινε. Καλή καρδιά, μάλαμα, αλλά ζόμπι. Λες και ζούσε στην παλαιολιθική εποχή. Δεν μπόρουνε να την πιάκει την εποχή μας, τση ξέφευγαν οι τελείες και τα κόμματα. Η λέξη «εξέλιξη» τση ήτουμε άγνωστη.

—Να παντρευτείς, βρε αχαίρευτε, μου λέει ούλη την ώρα. Να πάρεις ένα καλό κορίτσι απ' το χωριό, με προίκα, να μαζωχτείς, να κάμεις οικογένεια, να γένεις άνθρωπος.

—Μάνα, παράτα μας, την αποπαίρνω εγώ. Δεν καταλαβαίνεις τίποτσι. Εδώ ο κόσμος χάνεται κι εσέ το μυαλό σου εκεί, τση παντρείς και τα φούμαρα. Άκου χει... να παντρευτώ! Να παντρευτώ να κάμω τι; Γυναίκες, δόξα τον φέο,⁵ όσες θέλω. Έτσι κάμω και πέφτουν σαν τα ζαλισμένα κοτόπουλα. Και μιλάμε για γυναίκες, έτσι; όχι για τσόκαρα. Τρελός είμαι να πάω να ζαλωθώ μια χοντρή χωριάτα;

—Οι χοντρές χωριάτες φέρνουν και χοντρές προίκες, η απάντηση της μάνας μου.

Τι να πεις σε τέτοια νοοτροπία; Μπορείς τώρα να κάθεις να συζητάς με τα ραδίκια; Όχι, πε μου. Πώς να τση βάνεις στο μυαλό αυτής τση κακομοίρας, τση χωριάτισσας, ότι κάτι τέτοιες ιδέες δεν έχουν πέραση πια τση μέρες μας; Λεφτά; Όσα θες, αρκεί να 'σαι ξύπνιος και περπατημένος. Το «Rolex» πώς το κονόμησα; Δουλεύοντας στην οικοδομή; Ή το «Suzuki», ή τση χρυσές τση καδίνες, ή τα δαχτυλίδια, ή το κομπόδεμα στην Τράπεζα; Τι να τση πεις; Ότι με μισή ώρα στο κρεβάτι βγάνεις περισσότερα απ' ότι βγάνει ένας λογιστάκος μέσα σ' ένα μήνα; Μήπως θα το καταλάβει; Πού να το καταλάβει! Αυτή, πέρα από τα καντήλια,

⁵ Φέος: ο θεός Κερκυραϊστί.

τ' αγιοτικά και το σφουγγάρισμα δεν νογάζει. Τι να λέμε τώρα;

Άκου εκεί... Να παντρευτώ! Σιγά μην πάω να δουλέψω κιόλα!

Ο πατέρας μου μ' έμαθε πολλά και είναι μεγάλο ατύχημα που τα τίναξε από εγκεφαλικό, τόσο νωρίς, γιατί θα μπορούσε να γένει ένα φωτεινό παράδειγμα στην κενωνία. Ό,τι χρήσιμο έμαθα στη ζωή μου απ' αυτόν το 'μαθα. Πρέφα, τάβλι, «Θανάση», μπαρμπούτι, μέχρι παπά!... Πριν μπω στα έντεκα έπιανα πουλιά στον αέρα. Σε ηλικία που άλλα παιδιά ζητιανεύουν το δίφραγκο από τους μπαμπάδες τσου, εγώ έβγανα χαρτζιλίκι από μόνος μου.

Ο πατέρας μου μ' έμαθε πώς να αντιμετωπίζω τσου ανθρώποι.

—Να 'σαι ευγενικός και υποχρεωτικός μ' εφτούνους που στέχουν πάνω από σένα, μου 'λεγε, (μέχρι τη μέρα που θα σου δοθεί η ευκαιρία να τσου την φέρεις πισώπλατα) και σκληρός μ' εκείνους που 'ναι από κάτω σου, μην και ασκώσουν κεφάλι, οι μπινέδες, και σου την φέρουν εφτούνοι πισώπλατα.

Ήτουνε σωστός κι αποδείχτηκε.

Μια άλλη του συμβουλή είχε να κάμει με την πολιτική.

—Μην ανακατεύεσαι με τα πίτουρα, ήλεγε. Ποτές μη μπλέκεις σε χαμένες υποθέσεις. Μην εκτίθεσαι. Να βρίσκεσαι πάντα στο πλευρό των νικητώνε, ορέ. Όποιος βρίσκεται στα πράματα... από κοντά. Από κοντά, ακούς; Μέχρι να καεί. Μετά, ούτε τον είδες, ούτε τον άκουσες. Άστον να κουρεύεται και προχώρει. Από κοντά αυτόν που ανέβηκε τώρα. Πάρε για παράδειγμα τον θειό σου τον Περικλή. Τι έπαθε αυτός, θυμάσαι; Πού να θυμάσαι, αφού ήσανε αγέννητος.

Θα σου πω εγώ τι έπαθε ο θεός σου ο Περικλής. Το λοιπό, αυτός ο νιοράντες⁶ πίστευε, λέει, στη «σοσιαλιστική ιδέα». Και καλά που την πίστευε, αλλά έβγαινε, ο αφορεσμένος, και το φώναζε στα κεραμίδια. Αποτέλεσμα; Αφού έφαγε τα νιάτα του στα βουνά, να ντουφεκάει και να τον ντουφεκάνε, εν ονόματι δεν ξέρω κι εγώ ποιανού Στάλιν και ποιανού Λένιν και διάλογος τον πατέρα τσου..., πού κατάληξε; Τσαγκάρης στην Τασκένδη κατάληξε, μάτια. Το πρωί να δουλεύει τη φαλτσέτα και το βράδυ να σκουπίζει τα φύλλα από τον δρόμο, μπας και κοινομήσει καμιά έξτρα πατάτα. Αυτό κατάφερε, ο άχαρος. Και να 'ταν μόνο αυτό, πάει στο διάλογο, ας τον έκοβε τον λαιμό του, δικός του ήτουνε κι ότι θέλει ας τον έκαμε... Το πρόβλημα είναι ότι μουτζούρωσε και τ' όνομα τση φαμίλιας. Μη εφτούνος ο ευλογημένος ο βουλευτής ο Καραμπατζόλας, που μου 'χε μεγάλη υποχρέωση, ακόμα με λερωμένα χαρτιά θα ημάστενε. Κατάλαβες; Κατάλαβα, να λες. Γι' αυτό σου λέω: Χέστες τση ιδέες και κοίταξε τη δουλειά σου και το συμφέρο σου.

Κι εδώ πάλι μιλούσε το Ευαγγέλιο.

Μια άλλη συμβουλή είχε να κάνει με τση γυναίκες.

—Οι γυναίκες χρειάζονται για ένα πράγμα μόνο, μου είπε μια μέρα. Ξέρεις για ποιο;

Δεν είχα ιδέα τότε ακόμη, γι' αυτό δεν είπα τίποτσι.

—Σίγουρα θα σκέφτεσαι το... κατάπτυστο, βόηθησε ο πατέρας μου.

Δεν είχα την παραμικρή ιδέα τι πάγαινε να πει αυτό, αλλά για να τον ευχαριστήσω είπα «ναι».

—Λάθος! ανέκραξε ο πατέρας μου θριαμβευτικά. Μεγάλο λάθος! Άκου με 'δώ, ορέ, κι άκου με καλά. Άμα θες

⁶ Νιοράντες: αμαθής (επίσης, επιδειξιμανής) Κερκυραϊστί.

περί το κατάπτυστο πας τση πουτάνες —γι' αυτό τση 'χου-
με. Πόσα θες κερία μου... τότε... πάρτα... κάμεις τη δου-
λειά σου και δώθε πάνε οι άλλοι. Οι άλλες γυναίκες, οι σω-
στές και οι τίμιες, χρειάζονται μόνο για ένα πράμα: για να
δουλεύουν. Το 'πιακες, χοντροκέφαλε; Το όλο κόλπο είναι
να βρεις ένα θύμα, να κάμει τση δουλειές και να σε υπερετεί,
για να μπορείς εσύ να την αράζεις σαν κύριος στο καφενείο,
να παίζεις τάβλι και πρέφα με τσου φιλάρες σου και να συ-
ζητάς για τα προβλήματα τση κενωνίας και του κόσμου ού-
λου. Αυτή είναι η σωστή σειρά των πραγμάτων. Η θέση
τση γυναικός είναι στο σπίτι και στο χωράφι, η θέση του
αντρού είναι στο καφενείο. Έτσι τα βρήκαμε, έτσι θα τα
αφήσουμε. Αλλιώς, πάει ο κόσμος κατά διαόλου. Κατάλα-
βες; Αυτός είναι ο μόνος λόγος να ζαλωθείς στην πλάτη μια
γυναίκα. Αλλιώς, τι να την κάμεις;

Θυμήθηκα τα δασκαλέματα τση μάνας μου.

—Και η προίκα; ρώτησα.

Ο πατέρας μου με κοίταξε ξαφνιασμένος.

—Ναι, εντάξει..., είπε. Δεν λέω... Κι η προίκα καλή
και άγια είναι. Βοηθάει καμιά φορά. Αρκεί να μην είναι τί-
ποτσι ψίχουλα βέβαια. Αλλά και πάλι, αυτό δεν πρέπει να
'ναι το μοναδικό κριτήριο. Γιατί, σε αρωτάω: τι να την
κάμεις την προίκα άμα είναι να ζαλωθείς ένα ζο και μισό,
που θρονιάζει τα καπούλια του σε μια καρέκλα και δεν το
κουνάει από χει, να κάμει μιας πεντάρας δουλειά; Ποιος θα
μπει μετά στο λούκι; Σε αρωτάω. Όχι, παιδί μου, πρέπει
κανείς να 'ναι πολύ προσεκτικός μ' εφτούνα τα πράματα,
αλλιώς... αντίο καφενείο, αντίο ζωή!

Αλλά μεγαλώνοντας είχα περισσότερες απορίες επί του
θέματος.

—Τι λες για το γάμο του ξαδρέφου του Αλέκου; τον
ρώτηξα μια μέρα.

Ο Αλέκος μόλις είχε παντρευτεί μια πολύ όμορφη κοπέλα απ' το γειτονικό χωριό, αλλά χωρίς καθόλου προίκα. Παρ' όλα αυτά, ο Αλέκος φαινόταν πολύ ευχαριστημένος.

—Τι να πω; μουρμούρισε ο πατέρας μου σκουντούφλικά.

—Νά... Η Αγγελίνα, είναι πολύ όμορφο κορίτσι, είπα.

—Ε και;

—Δεν έχει καθόλου προίκα, είπα. Ούτε και βγαίνει να δουλέψει στα χωράφια. Αλλά ο Αλέκος δεν νοιάζεται.

—Γιατί είναι ένα ζο και μισό! φώναξε ο πατέρας μου. Γι' αυτό. Ο ηλίθιος πήγε και ζαλώθηκε μια γυναίκα για τη διασκέδαση... Λες και χάθηκαν οι πουτάνες και οι τουρίστριες! Και ποιο είναι το αποτέλεσμα; Σκοτώνεται στη δουλειά απ' το πρωί μέχρι το βράδυ, για ένα κομμάτι ψωμί. Ευχαριστώ πολύ, να λείπεται το βύσσινο! Με τέτοιο αντίτιμο χτυπάς και ηθοποιά ακόμα, που λέει ο λόγος. Άκου με, ορέ, και να μου το θυμηθείς... Θα δεις που σε λίγο καιρό αυτός το μόμελο, ο Αλέκος, θ' αναγκαστεί να φύγει εργάτης στη Γερμανία, γιατί πώς διάολο να τα φέρει βόλτα με δώδεκα στρέμματα χωράφι κι εξήντα ρίζες ελιές και δυο χέρια μονάχα; Θα δεις που θα το φάει το κεφάλι του. Θα δεις.

Πάλι δίκιο είχε. Στο χρόνο απάνω, ο Αλέκος πούλησε τα χτήματα κι έφυγε εργάτης στη Γερμανία. Όσο για την Αγγελίνα... Να δεις που μια ωραία ημέρα γνώρισε έναν γυρολόγο —απ' εφτούνους που γυρίζουν στα χωριά με το *Datsun*— και την κοπάνισε μαζί του. Ούτε που την ξανακούσαμε ποτέ.

Κεφάλαιον 2ον
ΟΙ ΣΠΟΥΔΕΣ ΜΟΥ

Όταν γέννηκα έξι χρονών με στείλανε σχολείο. Η μάνα μου έκανε όνειρα.

—Εσύ θα γένεις μεγάλος και τρανός, μου είπε. Θα μάθεις γράμματα, θα γίνεις άνθρωπος! Πού ξέρεις, μπορεί μια μέρα να σε καμαρώσουμε και δικεόρο!⁷

Του πατέρα μου τ' αυτιά βέβαια δεν ίδρωναν με κάτι τέτοια.

—Τι σχολειό και σκατά! μουρμούραγε. Τι να το κάνει το σχολειό; Ίσα που θα χάσει τον καιρό του. Ποιος έμαθε ποτέ κάτι τση προκοπής σ' αυτά τα ρημάδια τα σχολειά; Πάρε εμέ για παράδειγμα. Δεν πάτησα ποτέ το ποδάρι μου σε σχολειό και δεσ πώς τα κατάφερα!

—Πώς τα κατάφερες δηλαδή, να μάθουμε κι ελόου μας; του αντιμίλησε η μάνα μου.

Ο πατέρας μου ξαφνιάστηκε.

—Ε, πώς..., έκαμε. Έχω ένα όνομα στην κενωνία... Είμαι κάποιος!

—Ναι, σφύριξε η μάνα μου με κακία. Είσαι κάποιος, στα κατάστιχα τση Χωροφυλακής.

⁷ Ο δικηγόρος Κερκυραϊστί.

—Τον κακό σου τον καιρό, νιοράντα γυναίκα, ήρθε η απάντηση. Δεν καταλαβαίνεις ποτές τίποτσι. Όποιος δεν έχει κάμει φυλακή, βρε ζο, δεν είναι άντρας. Κι αν θες να ξέρεις, στη φυλακή έμαθα περισσότερα απ' όσα θα μάθαινα και στα ανώτερα κολέγια. Ή μήπως νομίζεις ότι μπορεί κανείς να πητύχει στη ζωή διαβάζοντας βιβλία και μαζώνοντας άχρηστα διπλώματα; Είσαι πολύ μακριά νυχτωμένη, εγώ στο λέω! Η κενωνία, κυρά-Σπυριδούλα, πάρτο χαμπάρι, είναι ζούγκλα. Ζούγκλα γιομάτη άγρια θέρια, που περιμένουν να σε κάμουν μια χαψιά, πριν προλάβεις να πεις «τρία». Κοίτα τον τζίο⁸ σου, τον Λεωνίδα. Πέντε διπλώματα μάζωξε, αφού έλιωσε σαράντα καβάλους στο θρανίο, και τι κατάφερε; Την τυφλαμάρα του κατάφερε. Φουρκέτες στο περίπτερο πουλάει.

—Βγάνει ένα κάρο όβολα ο τζίος, αντιμίλησε η μάνα μου.

—Ναι, παραδέχτηκε ο πατέρας μου. Βγάνει ένα κάρο όβολα, πουλώντας καπότες και τσιγάρα, όχι από τα γαμημένα τα διπλώματα.

Πάλι δίκιο είχε.

Αυτή η κουβέντα έμεινε αποτυπωμένη στα τσιπάκια του εγκεφάλου μου για πάντα.

* * *

Το σχολειό δεν μου 'καμε και καμιά σπουδαία εντύπωση. Και πρώτ' απ' όλα ήπρεπε να ξυπνάω κάθε πρωί τση εφτά ώρες. Αυτό για μένα ήτουμε θάνατος. Ποτές δεν το συνήθισα το πρωινό το ξύπνημα, ρε παιδιά! Το ξυπνητήριο ήτουμε εξαπανέκαθεν ο χειρότερός μου εφιάλτης. Γι' αυτό και κοίταξα να φτιάξω τη ζωή μου με τέτοιο τρόπο ώστε να

⁸ Τζίος: ο θεός Κερκυραϊστί.

μην έχω να ασκώνομαι με τσου κοκόρους και τσου γαλατάδες. Το να ξυπνάει κανείς πρωί είναι παρά φύση. Καταστρέφει την ψυχή του ανθρώπου, μάγκα μου. Πιάχε τσου εργάτες για παράδειγμα. Φαίνονται ευχαριστημένοι; Τον κακό τσου τον φλάρο φαίνονται. Ούλο γρίντα είναι και κακομοιριά. Ούλο μούτρα. Δεν σκάει το ρημάδι το χείλι τσου σε χαμόγελο. Ούλα μαύρα τα γλέπουν. Και πώς να μην τα δουν μαύρα, αφού μέσα στα μαύρα τα σκοτάδια ασκώνονται και στα μαύρα τα σκοτάδια ξεραίνονται. Κοίτα τσου χωριάτες, τσου ψαράδες, τσου σκουπιδιαραίοι... Σου φαίνονται ευχαριστημένοι; Στα τριάντα τσου μοιάζουν για εξήντα. Το πρωινό ξύπνημα τσου τρώει τη ζωή.

Στην πρώτη τάξη έπεσα πάνω σ' έναν δάσκαλο που με πήρε αμέσως με κακό μάτι.

—Είσαι βλάκας, ορέ, μου 'λεγε. Σε βλέπω να καταλήγεις μια μέρα ή στη φυλακή ή βουλευτής.

Τόσο ήξερε, τόσο ήλεγε, ο μίζερος, ο χλεμπονιάρης. Γιατί, σε ρωτάω... Υπάρχει, να 'ούμ', άντρας σερνικός, με πανταλόνια, που να μην έχει κάμει και πεντέξι φεγγάρια στη στενή, άμα λάχει, να σπουδάξει τη ζωή και την κενωνία σωστά κι ωραία; Αλλά, είπαμε...

Τέλος πάντων, για να μην τα πολυλογώ, αυτός ο καριόλης μ' έκαμε να το σιχαθώ το σχολειό και την προκοπή του μια κι όξω. Έτσι, αντί να κάθομαι ν' ακούω ό,τι κουτιαμάρα του κατέβαινε στο μυαλό και να χαλάω και τη ζαχαρένια μου, εγώ την έκαμα μαζί με κάτι άλλα τσακαλάκια, σαν ελόου μου, και ξαμολιόμασταν στα χωράφια, να χτυπήσουμε κοτσύφια, σπίνους και τσίχλες με το λάστιχο.

Το αποτέλεσμα ήτουνε ότι, γρήγορα γένηκα και μπιπτα παιδιά στο σημάδι, ο φόβος κι ο τρόμος των πουλιών. Αλλά από μαθήματα... Μεδέν!

Αν πέρασα κείνη τη χρονιά, ας είν' καλά η μάνα μου, που πήγε και κλάφτηκε στο δάσκαλο, και του πάσαρε κι ένα ζευγάρι κατσίκια. Έτσι τσίμπησα ένα 5 κι ούλα ωραία και καλά. Βέβαια, η μάνα μου, βρήκε τη σφεντόνα και την έκαμε προσάναμμα στη στιά. Μάζωξα κι ένα γερό μπερντάχι ξύλο, αλλά αυτά έχει η ζωή. Όταν είσαι μισός κι αδύναμος, σε κάμουν οι μεγάλοι ό,τι θέλουν. Κάθεσαι λοιπόν και περιμένεις να 'ρθει η δικιά σου η σειρά, να τσου χορφέεις στο ταψί μια μέρα. Γιατί, ρόδα είναι, η πόρνη, και γυρίζει. Σήμερα είσαι από κάτω, αύριο από πάνω.

—Θα μάθεις γράμματα, βρε αφορεσμένο! μου δήλωσε η μάνα μου. Θα σε σκοτώσω, αλλά θα μάθεις.

Την άλλη χρονιά, κουτσά-στραβά, και πάλι με τη βοήθεια των γιδιών, τα κουτσοκατάφερα να ξαναπεράσω. Αλλά τι χρονιά ήτουμε κι αυτή, Παναγία μου! Φυλακωμένος! Κατάδικος! Να με κυνηγάνε απ' ούλες τση μεριές. Ο δάσκαλος στο σχολειό κι η μάνα μου στο σπίτι. Απ' τα πολλά χαστούκια άκουγα καμπάνες και τ' αυτιά μου κόντευαν να γένουν σαν πλατανόφυλλα από το τράβηγμα. Απελπισία! Λίγο ακόμα και θα σάλτερνα από κάνα γκρεμνό.

Ευτυχώς για μένα, αυτός ο καριόλης, ο δάσκαλος, πήρε φύσημα και γλιτώσαμε. Τον αντικατέστησε μια μικροκαμωμένη γριούλα, μισόκουφη και παρασάνταλη. Μ' αυτήν κανένα πρόβλημα. Ημάστενε δεν ημάστενε σχολειό, εφτούνη μας πέρναγε (μήπως μας θυμόταν κιόλας;). Αυτή ήτουμε ζωή! Δυο μέρες σχολειό και τέσσερις κοπάνα, στα χωράφια! Ζωή και κότα! Έτσι πέρασα κι από την Τρίτη.

Δυστυχώς, αυτό το διαμάντι, στην Τετάρτη έπαθε εγκεφαλικό και μας άφηκε χρόνους, ζωή σ' ελόου μας. Μεγάλο δυστύχημα, αλλά τι να κάνουμε; Δεν μπορεί ούλα να μας έρχονται δεξιά.

Η καινούργια δασκάλα όμως ήτουμε το κάτι άλλο!

Νέα εφτούνη, μόλις είχε τελειώσει, λέει, την Ακαδημία. Γελαστή κι ευχάριστη και με κάτι πιασίματα να σου κόβεται η ανάσα. Όσο μπόϊ τση έλειπε τόσο πράμα τση είχε δώσει ο καλός θεός. Κοντούλα και –όπως οι περισσότερες ρωμιές– με τροφαντά καπούλια, αλλά και με κάτι βύζους που θα ’καμαν τον Άη Αντώνη να πετάξει το ράσο και να πάρει τσου δρόμους και τα καντούνια αλλόφρων. Μιλάμε για απίθανα μπαλκόνια! Απ’ εφτούνα που δεν βρίσκει εύκολα κανείς στην αγορά την σήμεραν ημέραν. Μ’ άλλα λόγια, μπουκιά και συχώριο, η κυρία!

Τώρα, εμείς ημάστενε βέβαια ακόμα μπόμπιρες, πλην όμως τα ζουμιά είχαν αρχίσει να κυκλοφορούν και να κάμουν τση πρώτες ζημιές. Το ωραίο είχαμε αρχίσει να το προσέχουμε και να το παρατηρούμε. Πόσο μάλλον όταν βρισκόταν κάτω από την μύτη μας κάθε μέρα. Περιττό να πω ότι ξεχάσαμε τα λάστιχα και τα πουλιά και τα σκασιαρχεία κι όλες αυτές τις παιδικές συνήθειες και μαζωνόμασταν στο σχολειό, όπως οι μέλισσες μαζώνονται γύρω από το μέλι.

Καθομάστενε εκεί, στα θρανία, σαν υπνωτισμένα κουνέλια, και χαζεύαμε με τση ώρες τα μπούτια τση δασκάλας, που ξεμύτιζαν δειλά, όπως σταύρωνε τα πόδια, κάτω από την έδρα, τα μπαλκόνια που στίωναν τα στενά μπλουζάκια, κι ούλα αυτά τα τοπία, τα απείρως πιο ενδιαφέροντα από τα μπουστάνια και τα λιόδεντρα τση εξοχής. Και λιώναμε σαν τα κεράκια τση Λαμπρής ή σαν νεοσύλλεκτοι στο Κέντρο Εκπαίδευσης.

Όπως περνούσε ο καιρός κι ερχότουνε η άνοιξη, τα ρούχα τση δασκάλας λιγότευαν και γένονταν ούλο και πιο αποκαλυπτικά. Τώρα, τα μπαλκόνια φαίνονταν πιο καθαρά, καθώς το ντεκολτέ χαμήλωνε, ένεκα οι καιρικές συνθήκες. Δυο λαχταριστά καρπούζια που πάλλονταν και τρεμού-

λιαζαν στην παραμικρή τση κίνηση και σ' έκαμαν να θες να γένεις μανάβης, να τα γραπώσεις, να τσου πατήσεις μια δαγκωματιά και να... να... Τέλος πάντων.

Κάποτε η περίεργη αυτή χρονιά τέλειωσε, αλλά όχι έτσι καλά όπως αρχίνησε. Γιατί, αυτή η απίθανη ύπαρξη, που μήνους μας κράταγε καθηλωμένους στα θρανία μας, αποφάσισε να... μας τη φορέσει όμορφα κι ωραία! Έτσι, εν ψυχρώ, και χωρίς καμιά προειδοποίηση. Ενδεικτικό γιόκ, η κυρία. Ούτε για μένα, ούτε για τσου περισσότερους τση παλιοπαρέας. Ένα κανόνι που ακούστηκε από 'δώ μέχρι τη Λευκίμμη λέμε! Μας την έφερε πισώπλατα, η κυρία! Εμείς την περιποιόμασταν στον καμπινέ κι αυτή μας περιποιήθηκε για τα καλά με τον κοντυλοφόρο. Μέρα μεσημέρι! Και άνευ βαζελίνη.

Η μάνα μου ήτουνε ακόμα πιο έκπληκτη από μένα, γιατί πρώτη φορά μ' έβλεπε τόσο πρόθυμο να πάω σχολειό αυτή τη χρονιά. Όπως ούλες οι Ελληνίδες μανάδες, αποφάσισε ότι ο γιόκας τση είχε αδικηθεί κι έτσι, μια και δυο, πήγε να πιάκει τη δασκάλα, να τση τα ψάλει ένα χεράκι σε ήχο πλάγιο. Αντίθετα ο πατέρας μου ήτουνε πανευτυχής.

—Αρκετά με τση τεμπελιές, είπε. Ώρα τώρα να στρωθεί στη δουλειά αυτός ο λεχρίτης. Έχουμε ελιές για μάζωμα.

—Ο γιος μου θα γένει δικεόρος, τον έκοψε η μάνα μου κι έτρεξε να βρει αυτή την «παστριχιά», που έβανε εμπόδια στην καριέρα μου.

Αλλά, όταν γύρισε από την συνάντηση, φαίνεται ότι είχε αλλάξει γνώμη περί τση «αδικίας» όπου μου είχε γίνει, γιατί με περιάδραξε από το γιακά και μου τράβηξε τέτοιους φούσκους που είδα τον ουρανό σφοντύλι και τ' άστρα μακαρόνια.

—Παλιοάχρηστε, ανεπρόκοπε! φώναξε. Ξέρεις βρε σκα-

σμένο τι μου 'πε η δασκάλα σου, ξέρεις; Ούλο το χρόνο, λέει, καθόσανε σαν βλαμμένο και κοίταγες σαν χάνος «το κενό». Δεν ξέρω τι 'ναι αυτό «το κενό», αλλά θα σου σπάσω τα παΐδια ένα-ένα εγώ. Θα σε κοπανάω καταή, σαν το χταπόδι, μέχρι να γένεις άνθρωπος.

—Άντε τώρα να ξηγήσεις τση μάνας μου τι ήτουμε αυτό «το κενό» που χάζεσα εγώ όλη τη χρονιά!

—Είδες; θριάμβευσε ο πατέρας μου. Εγώ σου το 'πα. Αυτός παραείναι χοντροκέφαλος, μωρέ παιδί μου! Δεν κάμει για γράμματα. Άσε να τον στείλουμε τση ελιές, να δούμε προκοπή.

—Αυτό αποκλείεται! γάβγισε η μάνα μου. Τα κανόνισα με τη δασκάλα, να του κάμει ιδιαίτερα, τώρα το καλοκαίρι, ώστε να ξεστραβωθεί και να 'ναι έτοιμος με την καινούργια χρονιά.

—Ιδιαίτερα! έφριξε ο πατέρας μου. Ορή γυναίκα, βουρλίστηκες τέλεια μια; Τι να τα κάμει τα ιδιαίτερα; Αφού γλέπεις, δεν τα παίρνει τα γράμματα. Τι, είναι ώρες τώρα να χαλάμε όβολα, που δεν μας περσεύουν κιόλα;

—Όσο για τα όβολα, να μη σε νοιάζει, τον αποστόμωσε η μάνα μου. Εγώ θα πλερώσω.

—Πώς δηλαδή;

—Με τση οικονομίες μου, τον πληροφόρησε η μάνα μου με αποφασιστικότητα.

Αμέσως το ενδιαφέρον του πατέρα μου αναζωπυρώθηκε.

—Οικονομίες; έκανε. Τι οικονομίες; Για τι ποσόν μιλάμε δηλαδή;

Αλλά η μάνα μου ήτουμε πολύ μεγάλο τσακάλι για να του δώσει τέτοιου είδους πληροφορία.

Έτσι αποφασίστηκε. Απ' την επόμενη κιόλας θα πάγαινα στο σπίτι τση δασκάλας, που θα μ' εκπαιδεύει για να γενώ η μεγαλοφυΐα που ονειρευόταν η μάνα μου. Αυτή θα 'ταν και η τιμωρία μου για το κανόνι οπού 'σκασα. Αυτό το καλοκαίρι δεν είχε ούτε αλήτεμα με τσου κολλητούς, ούτε μπάνιο, ούτε παιχνίδι, ούτε τίποτσι. Αυτό το καλοκαίρι ήτουμε αφιερωμένο στη... μάθηση. Κάτεργο κανονικό, μ' άλλα λόγια!

Κάτω από διαφορετικές συνθήκες, κάτι τέτοιο θα ήτουμε μεγάλη καταστροφή για μένα. Τώρα όμως δεν μπορούσα να πιστέψω στην τύχη μου! Άγιε μου Σπυρίδωνα! Ένα ολόκληρο καλοκαίρι γεμάτο βύζους και μπούτια! Κι ούλα εφτούνα για την πάρτη μου μονάχα! Αν αυτό δεν ήτουμε τύχη, τότε δεν ξέρω τι είναι τύχη.

Την πρώτη μέρα που πήγα στο σπίτι τση δασκάλας γένηκα δεκτός μ' εγκαρδιότητα.

—Λοιπόν, Σπύρο; μου έκαμε χαμογελώντας. Σαν να μου φαίνεται ότι θα το περάσουμε παρέα αυτό το καλοκαίρι, εσύ κι εγώ.

Φόραγε ένα εμπριμέ φουστανάκι, με το πατροπαράδοτο ντεκολτέ —αγορασμένο σίγουρα από πλανόδιο δοσατζή— κι από κοντά μπορούσα να μυρίσω μια μυρωδιά σαπουνιού και ελαφριάς κολόνιας (ένας συνδυασμός ανήκουστος για τον ντόπιο γυναικείο πληθυσμό). Εφτούνη εδώ πλενόταν! Απίστευτο!

Με τράταρε μια πορτοκαλάδα και μετά καθίσαμε δίπλα-δίπλα στο τραπέζι τση κουζίνας κι ανοίξαμε τα βιβλία μας. Ημάστενε τόσο κοντά που σχεδόν τα πόδια μας ακουμπούσαν. Φαντάζεται κανείς τώρα πόσο μπορούσα να συγκεντρωθώ στο μάθημα.

Μέρα με τη μέρα πάγαινα για μάθημα τση δασκάλας

και μέρα με τη μέρα οι έμμονες ιδέες μου γένονταν όλο και πιο έμμονες.

«Πιάστης τσου βύζους. Πιάστης τσου βύζους!» μου ψιθύριζε μέσα στ' αυτί μου μια κρυφή φωνή.

«Όχι, καλύτερα τα μπούτια!» ψιθύριζε μια άλλη.

«Τσου βύζους!» επέμενε η πρώτη.

«Γιατί όχι τση γάμπες;» πρότεινε μια τρίτη φωνή.

«Τση γάμπες;» απορούσε η δεύτερη φωνή (η φωνή των μπουτιών).

«Ναι, οι γάμπες είναι το καλύτερο κομμάτι του γυναικείου σώματος» εξηγούσε η γαμποφωνή.

«Εγώ επιμένω στα βυζιά» έλεγε η βυζοφωνή.

«Τι θα λέγατε για τα μπράτσα;» έμπαινε στην μέση μια τέταρτη φωνή.

«Τα... μπράτσα;!» απορούσαν όλες οι άλλες φωνές εν χορώ.

«Ναι, ρε, τα μπράτσα. Υπάρχει πιο σεξουαλικό σημείο απ' τση μασχάλες;» εξηγούσε η νεοφερμένη μπρατσοφωνή.

Κόντευα να καταντήσω σαν τη συχωρεμένη την Ιωάννα τση Λωρραίνης, που διαβάζαμε στα «Κλασσικά Εικονογραφημένα»! Ούλο φωνές και ψιθυρους άκουγα. Κάθε μέρα ερχόμανε στο τσακ, να μουντάρω, αλλά... πού να τολμήσω! Κι αν τσαντιζόταν η δασκάλα, να 'ούμ', και μου 'σκαγε κανένα φούσκο; Κι αν έπιανε τη μάνα μου και τση τα 'λεγε χαρτί και καλαμάρι;

Βλέπεις, ήμανε μιτσός ακόμα, ο άχαρος, και τέλεια άπειρος στα περί των γυναικών. Σχεδόν είχα μαύρα μεσάνυχτα. Έτσι, καθόμανε καλός, άκουγα τση φωνές να μου

τριβελίζουν το τσερβέλο κι ονειρευόμανε ξυπνός. Περιττό να πω ότι από πρόοδο στα μαθήματα... μηδέν.

Πλησίαζε Αύγουστος, όταν αποφάσισα να κάνω την πρώτη κίνηση. Κατά πως θα 'λεγε κι ο αστροναύτης, ήτουνε ένα μικρό βηματάκι για μένα, αλλά ένα μεγάλο για την ανθρωπότητα, γι' αυτό και το αναφέρω.

Λοιπόν, όπως είπα και παραπάνω, καθομάστενε δίπλα-δίπλα στο τραπέζι. Σχεδόν ακουμπάγαμε, αλλά άλλο το «σχεδόν» κι άλλο το «τελείως». Έτσι, μια μέρα, προφασίζόμενος ότι πρόσεχα ιδιαιτέρως κάτι που μου 'ξηγούσε, πλησίασα λίγο περισσότερο. Άγιε μου Σπυρίδωνα, τι κίνηση! Ίσως η πιο αποφασιστική τση ζωής μου. Το πόδι μου ήρθε κι ακούμπησε πάνω στο πόδι τση δασκάλας. Ελαφρά μεν, αλλά ακούμπησε.

Ευτυχία! Σαν ν' ανοίξαν οι πόρτες του Παράδεισου (όχι του δικού μας, του ξενέρωτου, του Τούρκικου, με τα Ουρί και τα πιλάφια). Πώς να το περιγράψω τώρα; Δεν περιγράφεται. Δύο πόντοι κοντύτερα και μπαμ! Μπίνγκο!

Το πιθανότερο είναι ότι, η δασκάλα, δεν πήρε πρέφα τι γένηκε κι έτσι δεν έκαμε καμιά κίνηση να τραβηχτεί. Το οποίον, κράτησα το κατακτηθέν έδαφος, και παρ' όλο που είχα γένει μούσκεμα στον ιδρώτα, δεν κουνήθηκα από το χαράκωμα, μέχρι να τελειώσει το μάθημα. Την άλλη μέρα ίδια μανούβρα, και την παράλλη και την παράλλη. Κατάληξα να 'χω πια μόνιμες σηκωμάρες!

Μετά, παίρνοντας θάρρος από την πρώτη αυτή επιτυχία, αποφάσισα να συμπρώξω την τύχη μου λίγο παραπέρα. Έτσι, μια μέρα, πάντα κάνοντας ότι προσέχω «ιδιαιτέρως» κάποιο δύσκολο σημείο, σούρθηκα ακόμα πιο κοντά. Τώρα τα πόδια μας ακούμπαγαν σε όλη τσου την επιφάνεια, απ' τον αστράγαλο μέχρι πάνω, στο μπούτι. Αυτή τη φορά η

δασκάλα φάνηκε να ξαφνιάζεται. (Ίσως έκαμα την επίθεση λίγο απότομα). Μου 'ριξε μια καχύποπτη ματιά, αλλά όπως εγώ έκανα την οσία Μαρία, μελετώντας εμβριθώς το ανοιχτό βιβλίο –που καλά-καλά δεν έβλεπα, γιατί το μάτι μου είχε θολώσει– δεν είπε τίποτσι. Τραβήχτηκε όμως κι αυτό με βύθισε σε μαύρη απελπισία.

Άφηκα να περάσουν κάνα-δυο μέρες και μετά ξαναδοκίμασα το ίδιο κόλπο. Αυτή την φορά έπιαχε! Ίσως η δασκάλα να ήτουνε απορροφημένη απ' αυτό που μου 'ξηγούσε, πάντως δεν το τράβηξε το πόδι τση. Την άλλη μέρα τα ίδια και την παράλλη και την παράλλη. Μετά, ξαφνικά κι απροειδοποίητα, ο εχθρός πέρασε στην... αντεπίθεση!

Μόλις είχα «πάρει θέση» εκείνο το πρωί κι ότι ετοιμαζόμανε να απολαύσω το... ταξίδι όταν, ξαφνικά, η δασκάλα σταμάτησε στη μέση αυτό που 'λεγε και μου 'ριξε μια ματιά που μου 'κοψε τα ήπατα. (Το πόδι όμως δεν το τράβηξε...).

—Σπύρο, μου κάμει, δεν συγκεντρώνεσαι. Τι σου συμβαίνει, μπορείς να μου πεις;

Τι να τση 'λεγα εγώ τώρα; Εδώ είχα συλληφθεί επ' αυτοφόρω κλέβοντας καρπούζια!

—Τίποτσι, τίποτσι..., μουρμούρισα. Συγκεντρώνομαι...

—Τι συγκεντρώνεσαι; επέμεινε η δασκάλα. Ούλον αυτό τον καιρό που κάνουμε μάθημα, δεν έχεις κάμει καμιά πρόοδο. Τι θα πω τση μάνας σου, που κάμει όνειρα για σένα; Πε μου, σε απασχολεί τίποτσι; Μίλα ελεύθερα, να δούμε τι θα κάνουμε.

—Όχι, όχι, διαμαρτυρήθηκα. Δεν έχω τίποτσι...

Η δασκάλα μου 'ριξε μια σκεφτική ματιά και μετά πέταξε τη... χειροβομπίδα.

—Άκουσε 'δώ, Σπυρέτο, είπε. Καταλαβαίνω ότι βρίσκεσαι σε μια... χμ... δύσκολη ηλικία. Μεγαλώνεις κι ούλες αυτές οι αλλαγές που συμβαίνουν δεν σ' αφήνουν να συγκεντρωθείς στα μαθήματά σου. Ξέρω, είναι μια δύσκολη ηλικία, αλλά θα περάσει. Ούλον αυτό τον καιρό το μόνο που σε απασχολεί είναι πώς θα ακουμπήσεις το πόδι σου πάνω στο δικό μου. Πού μυαλό για μάθημα!

Τώρα ήμανε σίγουρα χαμένος. Κοκκίνισα σαν παπαρούνα κι ένιωσα το στομάχι μου να δένεται κόμπος. Τα 'χε καταλάβει όλα, η γάτα! Ήμανε χαμένος!

Κι εκεί έπεσε η δεύτερη χειροβομπίδα.

Η δασκάλα άλλαξε έκφραση, μου χείδεψε τα μαλλιά και μου 'πε με απαλή φωνή.

—Δεν πειράζει, είπε. Μη φοβάσαι και δεν θα πω τίποτσι τση μάνας σου. Έτσι είναι τ' αγόρια. Είναι κάτι το φυσικό... Αλλά πε μου, ειλικρινά, αυτό δεν έκαμες όλον τον καιρό; Δεν έχω δίκιο;

Τι να πω τώρα;... Έκαμα «ναι» με το κεφάλι.

—Εντάξει, συνέχισε η δασκάλα. Θα σου πω τι θα κάνουμε. Θα κάνουμε μια συμφωνία, εσύ κι εγώ, εντάξει; Θες ν' ακουμπάς το πόδι μου; Εντάξει, θα σ' αφήνω να το ακουμπάς όσο θέλεις...

ΟΡΙΣΤΕ;!!!

—...αλλά υπό έναν όρο. Θα προσέχεις στα μαθήματά σου και θα μελετάς, για να κερδίσουμε τον χαμένο χρόνο. Αλλιώς, να πω τση μάνας σου ότι δεν γίνεται τίποτσι και να μην σπαταλάει τα λεφτά τση σε ιδιαίτερα μαθήματα που δεν αποδίδουν. Λοιπόν, τι λες; Θα την κάνουμε τη συμφωνία;

Τώρα, να μου πείτε, ήτουμε αυτή ερώτηση;

Η συμφωνία έκλεισε.

Από τη μέρα εκείνη σκίστηκα στο διάβασμα. Όσο δεν είχα διαβάσει πέντε χρόνια στο δημοτικό, διάβαζα τώρα. Η μάνα μου, που δεν είχε ξαναματαδεί τέτοιο πράμα, δεν πρόφτανε ν' ανάβει καντήλια του Αγιού. Τι σου είναι ο άτιμος ο άνθρωπος όμως, ε! Κίνητρο δώσε του και πέφτει μέσα σ' όλα. Θυσία γίνεται, ο καριόλης, προκειμένου να βγάλει καντιντίς.

Αλλά και η δασκάλα ξηγήθηκε σπαθί.

Κάθε μέρα με κάθιζε κοντά τση. Μετά, μ' ένα συνένοχο χαμόγελο, σήκωνε το φόρεμά τση, μέχρι πάνω ψηλά, κι έπαιρνε θέση έτσι ώστε τα πόδια μας να εφάπτονται σε όλη τσου την επιφάνεια. Εγώ βεντούζα! Μετά πιάναμε το μάθημα, σαν να μην έτρεχε τίποτσι.

Περιττό να πω ότι βρισκόμανε στον έβδομο ουρανό. Τέτοιο πράμα ούτε στα όνειρά μου! Ας είν' καλά η μάνα μου που 'χε φιλοδοξίες!

Κάμποσες μέρες τράβηξε έτσι η ιστορία αυτή, όταν οι φωνές ξαναγύρισαν, πιο επιτακτικές παρά ποτέ!

«Πιάστης το βυζί», «Πιάστης το μπουτί», «Χαΐδεψε τα μπράτσα τση»... και ούτω καθ' εξής. Καθόσον είναι γνωστό τι άτιμο πράμα είναι η ανθρώπινη φύση. Όσο πιο πολλά έχει, τόσο πιο πολλά ζητάει, η άπληστη!

Η συγκέντρωσή μου άρχισε να κάνει νερά πάλι. Στο τέλος η δασκάλα το κατάλαβε.

—Σπύρο, μου λέει μια μέρα. Η προσοχή σου πάει περίπατο. Τι συμβαίνει πάλι;

«Τσου βύζους!», φώναζε η βυζοφωνή. «Τα μπουτία!», φώναζε η μπουτοφωνή.

Άκουσα έντρομος τη δική μου τη φωνή να λέει τση δασκάλας:

—Θέλω να... να σας ακουμπήσω...

—Μα, με ΑΚΟΥΜΠΙΑΣ! φώναξε η άμοιρη, σε έξαλλη κατάσταση δείχνοντας μου τα πόδια μας που φαίνονταν κολλημένα με οξυγονοκόλληση.

Προσπάθησα να σταματήσω, αλλά ήμανε εκτός ελέγχου, που λένε.

—Να βάνω το χέρι μου στο... στο πόδι σας, μουρμούρισα.

Η δασκάλα κόντεψε να πάθει αποπληξία.

—Τι έκαμε λέει! πάτησε τις φωνές. Τι έκαμε λέει! Καλά, βουρλίστηκες τέλεια, παιδί μου; Ξέρεις τι λες; Έχεις επίγνωση;... Δεν φτάνει δηλαδή που σ' αφήνω να... να... τέλος πάντων... δεν είσαι κι ευχαριστημένος από πάνω! Άκου να δεις, Σπυρέτο... Να τ' αφήσεις αυτά που ξέρεις και να συγκεντρωθείς στα μαθήματά σου, να ξεστραβωθείς. Αχούς εκεί!...

Και τράβηξε το πόδι τση, κατέβασε το φόρεμα, και κοπάνησε το χέρι τση με την παλάμη στο ανοιχτό βιβλίο.

Την πατήσαμε, μεγάλε! Εκεί που παγαίναμε για τα πολλά χάσαμε και τα λίγα. Μέσα σε δευτερόλεπτα η οικοδομή κατέρρευε, λόγω «ακατάλληλα υλικά». Μας την έπεσε η πολεοδομία και μας έκαμε το γιαπί ρημάδι, να 'ούμ'. Παίξαμε και χάσαμε. Ταπί και ψύχραιμοι!

Την επομένη πήγα στο μάθημα με βαριά καρδιά. Τι να το κάμεις το ρημάδι άμα δεν μπορείς να το χαρείς; Έτσι, με ηθικό υπό το μείον σαράντα, κάθισα σε σεβαστική απόσταση, κατά πως το απαιτούσε η κατάργηση των προ-

νομίων, κι ετοιμάστηκα να περάσω μια ώρα μαρτυρική – που όμως, στο βάθος, την άξιζα, ο πλεονέκτης άντρας.

Καταλαβαίνει το λοιπόν ο καθείς τι έκπληξη δοκίμασα όταν είδα την κυρία δασκάλα να... μου χαμογελάει!

—Τι γένηκε, Σπυρέτο; μου κάμει. Δεν θα καθίσεις κοντά μου σήμερα;

Και για να επιβεβαιώσει του λόγου το αληθές, δίνει μια και σηκώνει το φόρεμά της, τόσο ψηλά που φάνηκε το βρακάκι της. Το βρακάκι ήτουνε μαύρο. Το πρώτο γυναικείο εσώρουχο που αντίκριζα –το θυμάμαι σαν τώρα και μου ασκώνεται η τρίχα κάγχελο!

Δεν περίμενα βέβαια δεύτερη κουβέντα. Σε μισό δευτερόλεπτο είχα πάρει τη συνηθισμένη μου («συμπεφωνημένη» που θα λέγαν κι οι δικολάβοι) θέση. Βεντούζα!

—Άκου να δεις, μου κάνει η δασκάλα. Αν νομίζεις ότι, με το να ακουμπήσεις το χέρι σου στο πόδι μου θα μπόρσεις να συγκεντρωθείς καλύτερα, ας πάει στα κομμάτια... Ακούμπα το, να τελειώνουμε.

Έτσι, με θρησκευτική ευλάβεια και την καρδιά μου να παίζει κλαρίνο ανώτερο από του Σαλέα, πήρα το χέρι μου και το ακούμπησα πάνω στο βελούδινο μπούτι της δασκάλας.

Το χέρι έμεινε εκεί κάμποσες μέρες, ευτυχισμένο και υπάκουο. Μετά... Μετά, ξαφνικά μια μέρα, το ρημάδι κουνήθηκε. Ορκίζομαι σ' ό,τι έχω ιερό, νά μα το σταυρό, δεν το κούνησα εγώ –ούτε που το σκέφτηκα καν. Μόνο του κουνήθηκε!

Ήτουνε μια πολύ ύπουλη μανούβρα, που μας βρήκε όλους απροετοίμαστους. Πρώτα κουνήθηκε το ένα δάχτυλο, αυτό που δείχνουμε, το ακολούθησε σχεδόν αμέσως το άλλο

που... (τέλος πάντων), μετά εκείνο που φοράμε τη βέρα και τελευταίο το μικρό, το γουρουνάκι.

Για μια ακόμη φορά η δασκάλα τινάχτηκε ξαφνιασμένη.

—Τι γένηκε πάλι; φώναξε.

Ο δικός σου έγινα παντζάρι, μέχρι τση σόλες των παπουτσιών μου!

—Τίποτσι, τίποτσι, την καθσύχασα. Το χέρι μου μούδιασε και το κούνησα.

Ξαναγυρίσαμε στο μάθημα, αλλά σε λίγο το χέρι άρχισε πάλι τα δικά του. Όταν βγήκε από τα διεθνή και μπήκε στα χωρικά ύδατα και οι επιθετικές του προθέσεις γένηκαν σαφείς, η δασκάλα βάρησε συναγερμό.

—Αρκετά! φώναξε. Να σταματήσεις αμέσως... Ακούς;... Αμέσως... Α... αυτή τη στιγμή.

Αλλά ούτε το χέρι μου βασιτιόταν πια, ούτε η γλώσσα μου, η ρημάδα.

—Θέλω να σας ζουλήξω το στήθος! με άκουσα να λέω.

—Τι πράμα;!!! τσίριξε η δασκάλα, στα πρόθυρα τση υστερίας.

—Το στήθος σας είναι πολύ ωραίο, επέμεινα εγώ. Θέλω να το ζουλήξω.

Η δασκάλα μου 'ριξε μια ματιά, που ήτουνε έκπληκτη μαζί και κάτι άλλο, που τότε δεν μπόρεσα να προσδιορίσω.

—Ωχ, θέ μου! αναστέναξε τελικά. Τι μπέρδεμα!

—Ναι, ναι, συνέχιζα εγώ τελείως φευγάτος πια. Θέλω να ζουλήξω και να φιλήσω το στήθος σας και να σας ρουφήξω (!!!) ολόκληρη.

Η δασκάλα άφηκε άλλον ένα αναστεναγμό. Μετά, με

μια κουρασμένη κίνηση έκλεισε τα βιβλία και ασκώθηκε. Άπλωσε το χέρι τση και πήρε το δικό μου.

—Μου φαίνεται, Σπυρέτο, είπε σκεφτικά, ότι αν δεν δεις όλο το έργο δεν πρόκειται να συγκεντρωθείς στα μαθήματά σου.

Με πήγε στην κρεβατοκάμαρή τση, μ' έγδυσε, γδύθηκε κι αυτή και πέσαμε στο στρώμα.

Δεν θα σας κουράσω με περιττές λεπτομέρειες, ένα μόνο θα σας πω. Η δασκάλα αποδείχτηκε δασκάλα κανονική παντού. Δεν θα μπορούσα να είχα πέσει σε καλύτερη περίπτωση! Μπορώ να πω ότι, αν κατάληξα ν' αγαπήσω το γυναικείο φύλο, το χρωστάω κατά μεγάλο μέρος σ' εκείνη.

Με μια μικρή λεπτομέρεια...

Όταν το πράμα έφτακε στο τσακ, που λένε, και η δασκάλα άρχισε να φωνάζει «έλα, έλα» (κι άλλα που αφήνω φλου, ένεκα που σέβομαι τη λογοκρισία), εγώ, μην ξέροντας καλά-καλά περί τίνος πρόκειται, έκαμα αυτό που μου φάνηκε πιο λογικό τη στιγμή εκείνη. «Ήρθα», αδειάζοντας την (από ώρα πιεστικά γεμάτη) φούσκα μου μέσα τση! Κατακλυσμός μιλάμε! Χάος κανονικό! Η γυναίκα έμεινε ξερή, η κακομοίρα, αλλά —κι εδώ φαίνεται η εκπαιδευτική τση κλάση— δεν είπε κουβέντα. Ούτε τότε, ούτε τση φορές που ακολούθησαν. Έτσι κι εγώ έμεινα με την εντύπωση ότι έτσι γένεται αυτή η δουλειά κι ησύχασα. Η Φύση δουλεύει με μυστήριο τρόπο —ήδη το είχα ψυλλιαστεί αυτό.

Τα μαθήματα βέβαια πήγαν κατά διαόλου απ' τη στιγμή αυτή, αλλά η σεξουαλική μου εκπαίδευση προχωρούσε θεαματικά. Μέχρι ν' αρχίσουν τα σχολειά μπορεί να μην είχα κάμει τίποτσι φανταστικές προόδους στην Αριθμητική, τη Γεωγραφία, τη Γραμματική και τα Θρησκευτικά, αλλά μια φορά στο άλμα δεν μ' έπιανε κανένας.

Δυστυχώς, αυτή η σπάνια δασκάλα, με την καινούργια σχολική χρονιά μετατέθηκε και τη θέση της πήρε ένας λέχρος που με μίσησε με το που με πρωτόειδε. Τα αισθήματα υπήρξαν αμοιβαία. Λίγο πριν από το Πάσχα είχαμε μια φιλοδιαφωνία που τον έστειλε αυτόν μεν στο νοσοκομείο, εμένα δε εκτός όλων των σχολείων της Επικράτειας, προς μεγάλη απελπισία της μάνας μου κι ανακούφιση δικιά μου. Καθόσον, είναι γνωστό της πάσι, ότι ο θάνατος σου η ζωή μου, να 'ούμ'.

Έτσι έκλεισε η σύντομη ακαδημαϊκή μου καριέρα.

Κεφάλαιον ζον
ΣΤΗ ΒΙΟΠΑΛΗ

Aφού τέλεψα με τα γράμματα και την προκοπή τσου ήρθε η ώρα να βγω όξω, στη βιοπάλη τση κενωνιάς, να κερδέψω κι εγώ τον άρτιον ημών τον επιούσιο, καθότι άνευ αυτό δεν γένεται να πορευτεί ο άνθρωπος, εξόν κι αν έχει μπάρμπα του τον Λάτση, να τα βρει ούλα έτοιμα και ν' αράξει απλωτά σε πέντε καρέκλες στην καφετέρια, να λύνει σταυρόλεξα εφ' όρου ζωής και να ξύνεται φιλοσοφώντας τη φτιάξη, να 'ούμ'. Ο ίδιος ούτε μπάρμπα ματσό είχα, ούτε παπάκη βολεμένο, μόνο τον κυρ-Σπύρο, που όχι καράβια δεν είχε, αλλά ούτε παλιομπατέλο, να ρίξει παραγάδι στο πέραςμα να πιάκει κάνα λούτσο, να βολευτούμε οικογενειακώς, οπότεν... έπρεπε να τραβήξω ο ίδιος το κουπί κι όπου με βγάνει...

Η μάνα μου ήτουνε ένα ράκος φυσικά από την τροπή που πήραν τα πράματα στη σχολική μου καριέρα, αλλά όπως ήτουνε γυναίκα πρακτική και με μυαλό —πράμα σπάνιο για το γυναικείο φύλο, καθώς όλοι γνωρίζουμε— έκατσε κάτω κι αρχίνησε να μηχανορραφεί καινούργια σχέδια για την πάρτη μου.

—Πρέπει να φροντίσουμε να διοριστεί το παιδί στο Δημόσιο, ανακοίνωσε μια μέρα του πατέρα μου.

Ο κυρ-Σπύρος έσκασε στα γέλια.

—Στο Δημόσιο! Τι λες, ορή γυναίκα, επικοινωνείς με το μυαλό σου; Εδώ εφτούνος ίσα που ξέρει να βάνει την υπογραφή του κι αυτή σαλιώνοντας το μολύβι! Έτσι νομίζεις ότι μπαίνουν στο Δημόσιο; Αμ, αν ήτουνε από έτσι εγώ θα ήμανε τώρα ιδιαίτερος του Πρωθυπουργού, για να μη σου πω υποργός ο ίδιος. Άσε που έχει και διαγωγή μουτζαλωμένη...

—Θα προσπαθήσουμε, επέμεινε η μάνα μου. Να πας να δεις τον ξαδρέφο σου, τον Στέφανο, που 'ναι κομματάρχης κι άνθρωπος μ' επιρροή και να του πεις να τακτοποιήσει τον Σπύρο μας σε μια θέση. Αυτοί όλο και κάτι έχουν. Άλλωστε, αυτό το παιδί είναι χαρισματικό, άλλο που ατύχησε... Τι, θα το χαραμίσουμε στο χωριό, να μαζώνει ελιές και να σκάβει τα χωράφια;

—Εγώ κατουρημένες ποδιές δεν φιλάω, φώναξε ο πατέρας μου. Να πάω Εγώ, να περικαλέσω αυτό το καθήκι, τον Στέφανο, που δεν θέλω να τον γλέπω ούτε με κονοκυάλι; Είσαι πολύ μακριά νυχτωμένη, γυναίκα. Αυτό σου λέω εγώ. Τα 'χεις παίξει τελείως μου φαίνεται. Ακούς εκεί, να πάω στον Στέφανο!

Αλλά πήγε. Όπως κάθε φορά που τον έβαζε να κάμει κάτι η μάνα μου. Πρώτα φώναζε και χτυπιόταν κι ορκιζόταν στον Άγιο Σπυρίδωνα κι ούλους τσου αγίους ότι «αυτός ΠΟΤΕ» και μετά, έβανε την ουρά κάτω από τα σκέλια και το 'καμε. Ρε, κάτι μυστήρια πράματα! Πώς αυτή, η ασήμαντη γυναικούλα, κατάφερνε να τουμπάρει έτσι έναν αντρούτσο σαν τον πατέρα μου, τον Αφέντη του σπιτιού, δεν μπόρεσα ποτές να καταλάβω. Είναι απ' τα μεγάλα κι άλυτα μυστήρια τση Φύσης.

Πήγε λοιπόν ο πατέρας μου στον ξαδρέφο του, τον κομ-

ματάρχη, και του λέει «το και το, να διορίσουμε τον Σπυρέτο Δημόσιο Υπάλληλο». Ο Στέφανος έμεινε ξερός.

—Τι λες, ορέ Σπύρο; λέει του πατέρα μου. Ο Σπυρέτος είναι δεν είναι δώδεκα χρονώ!

—Ε, και τι γένηκε; του κάμει ο πατέρας μου. Δεν θα τον κάνουμε Γενικό Υπουργείου. Μια θεσούλα θα του βρούμε, να το βολέψουμε, το παιδί, μέσα σ' αυτό το μπουρδέλο που είναι το Δημόσιο. Σιγά, ούτε που θα το πάρουν χαμπάρι! Ξέρω 'γω... Ένα σωρό θέσεις έχετε... Σε καμιά τράπεζα, καμιά Χωροφυλακή, κάνα Ταχυδρομείο, στην Ολυμπιακή... Ούλο και κάτι γένηται.

—Στη Χωροφυλακή; Στο Ταχυδρομείο; Στην Ολυμπιακή;... απόρησε ο Στέφανος. Τι λες, ορέ Σπύρο, έχεις βουρλιστεί τέλεια, ορέ; Είσαι με τα καλά σου; Αυτές οι θέσεις θέλουν προσόντα, θέλουν γράμματα, θέλουν διπλώματα, θέλουν σχέσεις με «υψηλά ιστάμενους»... Μπορείς τώρα να διορίσεις αργόμισθο ένα παιδάκι δώδεκα χρονώ, που δεν ξέρει ούτε το «Πάτερ Ημών» να γράψει σωστά; Η Αντιπολίτευση θα μας γδάρει ζωντανούς.

—Τότε, τι θα κάνουμε;

Ο Στέφανος το σκέφτηκε κομμάτι.

—Άκου να δεις, είπε μετά. Έχω ένα φίλο, εδώ στην Χώρα, που 'χει μαγέρικα. Εντάξει κύριος και πάει και πολύ καλά. Το οποίο, αυτός ψάχνει για παιδιά, σαν τον Σπύρο μας, να δουλέψουν βοηθοί σερβιτόροι. Καλή δουλειά κι εύκολη και καλά λεφτά. Θα στρώνει τα τραπέζια, θα φέρνει τα πιοτά, θα τσεπώνει το περμπουάρ και θα κάμει ότι του λέει ο σερβιτόρος. Σιγά τη δυσκολία! Έτσι κι αυτός θα βγάνει το ψωμοτύρι του, που λέει ο λόγος, κι εσένα θα σε αλαφρύνει από τα έξοδα.

Έτσι, τα σχέδια για καριέρα στο Δημόσιο αναβλήθηκαν για αργότερα κι εγώ έπιακα δουλειά μούτσος στο εστιατόριο «*Bella Corfu*» του Γεράσιμου Καλοπόδη, στο Νέο Λιμάνι τση Κέρκυρας.

Ξεκίναγα μια καινούργια ζωή!

Η Κέρκυρα δεν είναι ακριβώς αυτό που λέμε αχανής πόλη, αλλά για έναν πιτσιρικά που 'ρχεται εδώ για πρώτη φορά απ' το χωριό του φάνταζε ίδιος ο Παράδεισος! Τα μαγαζιά, τα καφενεία, τα ωραία κτίρια, τα πάρκα, ο κόσμος στους δρόμους, οι τουρίστες, οι γυναίκες... ειδικά οι γυναίκες... ήτουνε ούλα γιορτή για τα πεινασμένα μου μάτια. Με το που πάτησα το ποδάρι μου σ' αυτό το κοσμοπολίτικο περιβάλλον κατάλαβα ότι, δεν θα μπορούσα ποτέ πια να γυρίσω πίσω στη μιζέρια του χωριού. Πάει και τέλειωσε, θα ήπρεπε να στεριώσω εδώ. Ή που θα πητύχαινα ή που θα με παίρναν σηκωτό, άλλο δεν υπήρχε.

Έμενα σε μια κάμαρη, σ' ένα παλιό, ετοιμόρροπο κτίριο στο Καμπιέλο, μαζί μ' άλλα τρία παιδιά που δούλευαν κι αυτά, σαν εμένα, βοηθοί σερβιτόροι στο μαγαζί του Γεράσιμου. Κοιμόμασταν πάνω σε κάτι παλιοστρώματα, στο πάτωμα, που 'χε να σκουπιστεί από τη ημέρα που φύγαν οι Άγγλοι από τσου Κορυφούς. Στον τοίχο ήτουνε μια κρεμάστρα, όπου κρεμάγαμε τα ρούχα, ενώ σ' ένα σχοινί που διέσχιζε το δωμάτιο σε ζιγκ-ζάγκ απλώναμε τη μπουγάδα μας να στεγνώξει. Κόλαση! Τον καμπινέ, που ήτουνε όξω, στο διάδρομο, τον μοιραζόμασταν με τσου άλλους ένοικους του ορόφου –χωριατάκια σαν κι εμάς– όσο για μπάνιο, ούτε λόγος να γένεται, όχι ότι μας έλειπε δηλαδή! Με δυο λόγια, οι συνθήκες διαβίωσης –που θα 'λεγε και η εφημερίδα– ήτουνε τραγικές, αλλά εμείς βολευόμασταν. Στο κάτω-κάτω για έναν ύπνο μονάχα ερχόμασταν και μετά ξαμολιόμασταν τσου δρόμους. Έτσι που δεν είχαμε κανέναν

πάνω από το κεφάλι, να μας το ζαλίζει, ημάστενε βασιλιάδες. Εκείνο που μέτραγε ήτουμε η ελευθερία κι απ' αυτή είχαμε να φαν κι οι κότες.

Η δουλειά στο μαγέρικο ήτουμε απλή. Εγώ ήμανε «χρεωμένος» στον Αντώνη, έναν από τσου παλιότερους σερβιτόρους του μαγαζιού. Μόλις λοιπόν καθόνταν πελάτες στα τραπεζάκια του Αντώνη, εγώ έτρεχα να φέρω καθαρό λαδόχαρτο, το καλάθι με το ψωμί, τα σερβίτσια και μια καράφα νερό. Μετά, περίμενα να πάρει την παραγγελιά ο Αντώνης και να μου πει τι πιοτά να φέρω. Αφού περιδρόμιαζαν και πλέρωναν το λογαριασμό, μάζωνα το τραπέζι και πάγαινα τ' άπλυτα στη λάντζα, για τα περαιτέρω. Αυτό ήτουμε όλο. Α, ναι... Σε περίπτωση που έπιπτε περμπουάρ το 'δινα του Αντώνη. Αυτός κράταγε το 70% και μου 'δινε το υπόλοιπο –τρεις δραχμές στο δεκάρικο δηλαδή. Ο μισθός μου ήτουμε 1500 δραχμές, μείον τα σπασίματα (που ήτουμε αρκετά στην αρχή), απ' τον οποίο το αφεντικό κράταγε το 20% για ΙΚΑ (που τσέπωνε βέβαια ο ίδιος κάνοντας το κοροΐδο). Επίσης κράταγε άλλες 400 για τ' αποφάγια που μας έδινε να φάμε κι άλλα 200 φράγκα για το μερίδιο μου στο νοίκι –γιατί και η κάμαρη του αφεντικού ιδιοκτησία ήτουμε. Έτσι, με το που πλερωνόμανε έμενα αυτομάτως ρέστος! Αν δεν ήτουμε τα περμπουάρ, που καμιά φορά έφταναν και τση 300 δραχμές το μήνα δεν ξέρω τι θα γινόμανε. (Αυτά σε μια εποχή όπου το μεροκάματο ήτουμε στα 300 φράγκα, κατά τας γραφάς).

Μιλάμε για χοντρή εκμετάλλευση, δικέ μου, αλλά τότενες δεν το 'βλεπα έτσι, γιατί την είχα καταβρεί με την καινούργια μου ζωή και δεν μ' απασχολούσαν τέτοιες συνδικαλιστικές κουτουράδες. Σημασία είχε που ήμανε στη Χώρα και που δεν είχα κανέναν κερατά πάνω από το κεφάλι μου, να με συμβουλεύει συνοδεία σκουπόξυλου.

Μαζί με τ' άλλα παιδιά είχαμε ξαμοληθεί τση ρούγες και τα καντούνια κι αλωνίζαμε. Ξυπνάγαμε κατά τση οχτώμισι και κατεβαίναμε τέσσερα-τέσσερα τα σκαλοπάτια, να ξεμπουκάρουμε στο φως τση μέρας, όπως οι γυμνο-σάλιαγκες μετά τη βροχή. Μέχρι τση έντεκα, που πιάναμε δουλειά, ταράζαμε τση σόλες στο σουλάτσο. Χαζεύαμε τα μαγαζιά, χαζεύαμε τον κόσμο, χαζεύαμε τ' αυτοκίνητα, αλλά –κυρίως– χαζεύαμε τση τουρίστριες, με τα σορτσάκια και τα μπούτια όξω. Τση έντεκα τρέχαμε στο μαγέρικο, για να δουλέψουμε στο μεσημεριανό. Σκολάγαμε τση τέσσερις κι από κει, μέχρι τση εφτά, δώστου πάλε σουλάτσο. Εφτά πιάναμε δουλειά για το βραδινό και σκολάγαμε τση δώδεκα, καμιά φορά και πιο αργά, οπότεν παίρναμε σβάρνα τσου δρόμους ξανά-μανά, να χαζέψουμε τση καφετέριες – όπου δεν τολμάγαμε ακόμα να καθίσουμε–, τα μπαρ και τση ντίσκο (απ' όξω βέβαια). Γυρνάγαμε μετά, πτώματα, για ύπνο και την άλλη μέρα άντε πάλε απ' την αρχή.

Αυτό το βιολί κράτησε κάνα-δυο μήνους. Μετά, μια μέρα, ο Τάκης, ένα απ' τα παιδιά τση κάμαρης ήρθε να μας βρει με σπουδαία νέα.

—Φιλάρες, μας λέει, την κάναμε λαχείο! Σας βρήκα δουλειά σε ντίσκο. Ανοίγουν σε λίγες μέρες και ψάχνουν για πιτσιρικάδες σαν ελόου μας. Πλερώνουν δυο χιλιάρικα το μήνα και τα περμπουάρ δικά μας, λέει. Η δουλειά αρχίζει τση δώδεκα, οπότεν προκάμουμε, στο τσίμα-τσίμα, μετά το μαγέρικο. Αλλά το σπουδαιότερο είναι ότι θα πήξουμε στο θηλυκό! Σκεφτείτε το, ρε ρεμάλια, όπου γυρίζετε θα ακουμπάτε μπούτια και βυζιά! Ποιος λέει όχι;

Ποιος να πει όχι; Ποιος στραβός δεν θέλει το φως του;

Έτσι πιάκαμε δουλειά στην «*Panther Disco*», μια ντίσκο τση κακιάς συμφοράς, αλλά τότες εμένα μου φαινόταν

ανώτερη από το «Club 59» τση Νέας Υόρκης, αν έχετε ακουστά.

Την πρώτη μέρα που έπιακα δουλειά στη ντίσκο έπαθα την πλάκα μου! Φώτα ν' αναβοσβήνουν, μουζική να κοπανάει ντάμπα-ντούμπα στη διαπασών, κόσμος να χοροπηδάει λυσσασμένα στην πίστα, γυναίκες, γυναίκες, γυναίκες!... ήτουνε ένας κόσμος την ύπαρξη του οποίου ούτε στο όνειρό μου δεν υποπτευόμανε. «Είμαι στον Παράδεισο!» σκέφτηκα. «Πάει, απόνθανα και πήγα τσιφ στον Παράδεισο!». Άγιε μου Σπυρίδωνα, θαυματουργέ!

Έπεσα στη δουλειά μ' ενθουσιασμό κι αυταπάρνηση. Κι ούτε που μ' έγνοιαζε που ο μισθός δεν ήτουνε δυο χιλιάρικα, αλλά οχτακόσια πενήντα φράγκα, και που τα περμπουάρ εδώ ήτουνε τόσο σπάνια όσο οι πιγκουίνοι στο Βελγικό Κογκό. Σημασία είχε ότι, όπου και να πάγαινα, όπου και να γύριζα, έπεφτα πάνω σε γυναικεία εξαρτήματα! Βυζάρες, κωλάρες, μπουτάρες!... Όπως ακριβώς το 'χε περιγράψει ο Τάκης. Όπου και να γύριζες τα μάτια σου έβλεπες γυμνά, παλλόμενα, ολοζώντανα, γυναικεία μέλη που περίμεναν να τα χουφτώσεις και να, να... Παράδεισος λέμε! Αυτός εδώ ήτουνε ο ξεσκισμένος, ο Παράδεισος, δεν χρειαζόταν να τον ψάξεις παραπέρα. (Βέβαια, ούλα αυτά γένονταν πριν απ' αυτή την κουφάλα, το AIDS, που μας έφερε τα πάνω κάτω και κλείδωσε τα πουλιά μέσα στα σώβρακα, ν' αγιάσουν).

Σύντομα, οι κολλητοί, που ήτουνε ούλοι μεγαλύτεροι και πιο περπατημένοι από μένα, δικτυώθηκαν για τα καλά. Ούλο και κάποιιο θηλυκό θα χτύπαγαν, ούλο και κάποια ιστορία θα 'χαν να πουν μετά, στην κάμαρη. Εγώ ήμανε ακόμα κομμάτι ντροπαλός κι άπραγος την εποχή εκείνη. Δεν είχα ιδέα πώς πλησιάζουν μια γυναίκα. Τι τση λες δηλαδή; «Γεια, είμαι ο Σπύρος και θέλω να σε κουτουπώσω»; Έτσι περιορίστηκα στ' ακουμπήματα και τα σκουντήγμα-

τα, ονειροπολώντας και περιμένοντας την ευκαιρία, που δεν έλεγε να παρουσιαστεί, η ξεσκισμένη.

Ο Τάκης το πρόσεξε.

—Τι τρέχει, ρε φιλάρα; με ρώτησε μια μέρα. Τι περιμένεις για να την πέσεις τση γκόμενες; Ιδιαίτερη πρόσκληση;

Του ξομολογήθηκα την απειρία μου.

—Δεν πειράζει, ορέ, μου κάνει γελώντας. Αυτές οι κουφάλες που 'ρχονται εδώ, να πηδηχτούν, κάνουν πώς και πώς για κάτι παιδάκια σαν ελόου μας. Κάμε εσύ το μπάσιμο και θα δεις. Διαλέγεις μια, που σου γυαλίζει, και τση την πέφτεις στα ίσια. Δεν χρειάζεται φιλοσοφία!

—Κι αν μου πει όχι;

—Και τι γένηκε; Χτυπάς μια άλλη. Το μοναστήρι να 'ναι καλά...

—'Ντάξ', αλλά... τι να τση πω; επέμεινα εγώ.

—Σιγά το διάλογο! μου κάνει ο Τάκης. Τση την πέφτεις από δίπλα και πιάνεις κουβέντα. Τση λες να 'ούμ': «Γουέρ αρ γιου φρομ;» —από πούθε είσαι, μανούλι; Μετά τση λες: «'Ντου γιου λάϊκ γκρηκ ντάνσινγκ;» —κάνεις κέφι το ζειμπέκινο, να 'ούμ'; Έτσι και σου πει «γιές», εντάξει και την έκαμες, τση την πέφτεις στα γεμάτα. «Αϊ γουίλ τητς γιου» —θα σε μάθω εγώ—τση λες. «Ω γιές;» σου λέει αυτή. «Ω γιές» τση λες εσύ. Κι αυτό ήτουνε. Βάλατε ρότα τσιφ για το ανάσκελο. Γουρούνι στο σακί! Σιγά τη δυσκολία!

—Και σε τι γλώσσα θα μιλήσω ρε ζύπνιε; του λέω εγώ κάργα τσαντίλας. Αφού δεν ξέρω ξένα.

—Και ποιος ξέρει; γέλασε ο Τάκης. Πέντε λέξεις θα μάθεις, ίσα για να τα φέρεις βόλτα. Για κουτούπωμα πας, ρε βλίτο, όχι για διάλεξη στο Πανεπιστήμιο!

Δεν είχα πειστεί, αλλά δεν έχανα τίποτσι να δοκιμάσω. Στον πάτο-πάτο δεν το πίστευα ότι ήτουνε έτσι, απλό να κρεβατώσεις μια γκόμενα, ακόμα κι αν ήτουνε ξένη.

Έτσι, ένα βράδυ φερμάρισα το πρώτο μου υποψήφιο θύμα, μια νταρντάνα Ιγγλέζα (πάντα μου άρεσαν τα ελέη να είναι πλούσια), γύρω στα τριανταφεύγα, που χτυπιόταν μονάχη τση στην πίστα και την έβρισκε στο σόλο, κι αφού έκαμα την καρδιά μου πέτρα τση την έπεσα από δίπλα στο μαλακό και το ωραίο.

—Χάϊ, τση λέω. Γουέρ αρ γιου φρομ; (Τα στιχάκια τα είχα μάθει φαρσί απόξω).

Η νταρντάνα μου 'ριξε μια διερευνητική ματιά. 'Ντάξ', χαμογέλουνε, η πουλάδα. Από κοντά διαπίστωσα ότι είχε περάσει προ πολλού τα τριανταφεύγα, αλλά και τι γένηκε; Ξεχνάμε τη σοφή παροιμία που λέει ότι: «Η γριά κότα έχει το ζουμί»;

—Liverpool, μου λέει.

Πού στο διάολο είναι αυτό τώρα; Όχι ότι μ' έκοφτε δηλαδής... Πέρασα στη δεύτερη στροφή του ποιήματος.

—Ντου γιου λάϊκ γκρηκ ντάνσινγκ;

Η έτσι γέλασε και είπε κάτι που δεν το 'πιακα. Πανικός! Τώρα; Κοίταξα γύρω, μήπως και δω τον Τάκη, να βοηθήσει την κατάσταση, αλλά ο Τάκης είχε γένει μπουχός. Άρχισε να με κόβει κρύος ιδρωτας. Πήρα βαθιά ανάσα κι έριξα βουτιά.

—Αϊ γουίλ τητς γιου, τση λέω. (Άλλο τίποτσι δεν ήξερα —εξόν από «γιές» που δεν φαινόταν να ταιριάζει στην περίπτωση).

Η κότα γέλασε ξανά και πάλι είπε κάτι που δεν έπιακα (κουφάλα Τάκη!). Ρουά και ματ! Τώρα τι γένεται;

Ξαφνικά θυμήθηκα άλλο ένα στιχάκι από τα μαθήματα του Τάκη.

—Γουάτς γιορ ναίημ; ρωτάω.

—Sue, μου απαντάει η κότα μαζί με κάτι άλλα, που θα καταλάβαινα του Αγίου Πι ανήμερα, οπότεαν το πουλί θα 'χε κάνει φτερά κι εγώ θα 'μενα με τ' άλλο πουλί ανά χείρας, να καταριέμαι τη μοίρα μου.

Το ευτύχημα η γυναίκα αποφάσισε να δώσει ένα χεράκι βοήθειας. Με το δάχτυλο έδειξε τον εαυτό τση λέγοντας «Sue» μετά έδειξε εμένα και κάτι ρώτησε που είχε μέσα τη λέξη «ναίημ». Όνομα! Μεγάλε, το λύσαμε το σταυρόλεξο! Παναπεί, αυτή Σου, εγώ πώς;...

—Σπύρος, είπα βιαστικά. Μι Σπύρος. Μι τητς γιου γκρηκ ντάνσινγκ. (Απέθαντε Σπύρο, πάλι το 'καμες το θαύμα σου, κουφάλα! Μιλάς ξένα χωρίς να σκαμπάζεις γρυ, άμα λάχει να 'ούμ').

Γένηκε! Η Σου ξαναγέλασε, είπε κάτι σ' αυτή την κωλογλώσσα (που μιλάνε λες και τρώνε καραμέλα με καθάρσιο), μετά με πήρε από το χέρι κι έτσι, μαζί, φύγαμε από τη ντίσκο τραβώντας τον δρόμο των εθνικών μας πεπρωμένων. Το πρώτο μου καμάκι ήτουμε γεγονός!

Με πήγε γραμμή στο δωμάτιό τση, σ' ένα από τα πιο ξεφτιλισμένα, πλην φτηνά, ξενοδοχεία. Εκεί, γδύθηκε, μ' έγδυσε και μένα και μετά από τ' αναπόφευκτα επιφωνήματα θαυμασμού (καθόσον, ε, κάτι διαθέτουμε κι εμείς από προσόντα, να 'ούμ'), μου 'καμε ένα κεφαλοκλείδωμα και με πλάκωσε στο κρεβάτι, που αναστέναξε. Ευτυχώς, δεν χρειάστηκε να κάνω τίποτσι ο ίδιος, καθόσον η Σου είχε αναλάβει τα πάντα εργολαβία, έτσι εγώ την άραξα —τρόπος του λέγειν— κι απολάμβανα το έργο. Έτσι δεν γενομάστουνε και ρεζίλι... Δηλαδή, όχι εντελώς...

Τώρα ερχόμαστε σ' ένα ευαίσθητο σημείο (κι όποιος γελάσει είναι λαμόγιο και κουφάλα του χειρίστου είδους).

Όπως θα θυμάται ο αναγνώστης, κείνη την εποχή ήμα-νε δεν ήμανε δώδεκα χρονώ τσογλάνι και χωρίς τίποτσι σπουδαίες εμπειρίες περί το σεξουαλικό. Για να πω την αλήθεια, οι μόνες εμπειρίες ήτουμε με τη δασκάλα, καλή τση ώρα, που μου άνοιξε τα μάτια. Μη αυτή θα ήμανε ακόμα θεόστραβος. Τώρα τα πράματα μπλέκουν λίγο. Όπως κάθε υγιές παιδάκι τση ηλικίας μου, έτσι κι εγώ είχα ανακαλύψει το «πάνω χέρι-κάτω χέρι» και πορευόμανε μια χαρά, ευχαριστώ. Αλλά, δεν είχα συνδυάσει το «τελείω-μα» στην άσκηση αυτή με το «τελείωμα» στην άλλη άσκη-ση, όπου συμμετέχουν δυο αθλητές –όποιος μ' έπιακε, μ' έπιακε. Αυτό οφειλόταν και στο γεγονός ότι, με τη δα-σκάλα, όταν μου 'λεγε «έλα», εγώ «ερχόμανε» αδειάζοντας απλά την ουροδόχο μου (χυδαϊστί: κατουρώντας) κι όπως δεν με διόρθωσε ποτέ στο σημείο αυτό (ακόμα δεν έχω κα-ταλάβει γιατί), εγώ έμεινα με την εντύπωση ότι έτσι γένε-ται. Μόνος σου «έρχεσαι» αλλιώς, με συντροφιά «έρχεσαι» αλλιώς!

Έτσι κι αυτή τη φορά. Μόλις η Σου άρχισε να γκαρίζει «come, come»... Τσούουρρ κι εγώ, «come» κατά τας γρα-φάς. Αυτή τη φορά όμως τ' αποτελέσματα ήτουμε ανα-πάντεχα.

Προς μεγάλη μου κατάπληξη, η γκόμενα τινάχτηκε πάνω κι άρχισε να στριγκλίζει και να βρίζει και να χτυ-πιέται. Μετά, αρχίνησε να μου πετάει ό,τι έβρισκε μπρο-στά τση, κι αφού μου τράβηξε και δυο-τρεις ξεγυρισμένες κλωτσιές, άνοιξε την πόρτα και με πέταξε όξω, ξεβράκωτο και αποσβολωμένο.

Είδα κι έπαθα να γυρίσω στην κάμαρη, παγαίνοντας τοίχο-τοίχο κι από τση σκιές. Ευτυχώς ήτουμε αργά και δεν

είχε κόσμος στα καντούνια. Μόνο μια γριά, που κατασκόπευε από το παράθυρο, με είδε κι άρχισε να φωνάζει «δράκος, δράκος», αλλά έκοψα τση φτέρνες στον σβέρκο και την κοπάνησα.

Όταν διηγήθηκα το περιστατικό τσου άλλους κολλητούς, αυτοί έπεσαν στο πάτωμα και γέλαγαν μέχρι που τσου πιάστηκε η ανάσα. Μετά, ο Τάκης, με δάκρυα στα μάτια ανέλαβε να μου ξηγήσει το λάθος μου.

—Βρε μαλάκα, κατέληξε, είπαμε να τση πηδάς, όχι και να τση κατουράς!

Σ' αυτό το περιστατικό οφείλω και το παρατσούκλι που μου κόλλησαν: «Ο Κάτουρος Μπαρακούντας».

* * *

Και η ζωή συνεχιζόταν. Τώρα, που 'χα μάθει τα κόλπα του κρεβατιού, ανυπομονούσα να τα εφαρμόσω στην πράξη. Για να πω την αλήθεια, ανακουφίστηκα που είχαν έτσι τα πράγματα, γιατί είναι πρόβλημα να 'σαι πάντα έτοιμος για κατούρημα στην... κατάλληλη στιγμή. Έτσι, λίγες μέρες αργότερα, αποφάσισα να κάνω μια δεύτερη δοκιμή.

Αυτή τη φορά σταμπάρισα πολύ νεότερο θύμα. Ήτουνε μια λίγο παχουλή Αμερικάνα, από κείνες που φοράνε το ίδιο άπλυτο φανελάκι επί μήνους κι ένα σχισμένο μπλουτζήν, που το κόβουν με το ψαλίδι, να το κάνουν σορτσάκι. Την κοίταξα, με κοίταξε, πιάκαμε επαφή. Έτσι, μετά το τέλος τση δουλειάς, πολύ φυσιολογικά, τση την έπεσα δίπλα κι έβανα μπρος το νούμερο.

—Χάϊ, τση λέω. Γουέρ αρ γιου φρομ;

—Alabama, μου κάνει αυτή χασκογελώντας.

Μέχρι εδώ τέλεια.

—Ντου γιου λάϊκ γκρηκ ντάνσες; ρωτάω εγώ ξανά.

—Very much! μου λέει αυτή.

Δεν το 'πιακα αυτό, αλλά προχώρησα παρακάτω.

—Αϊ γουίλ τητς γιου.

Και τση έμαθα. Αυτή τη φορά κατά πως είχα δασκαλευτεί. Καινούργια αίσθηση! Σίγουρα καλύτερο από το κατούρημα, αν και λιγότερο ενδιαφέρον από το «μοναχικό», όπου φαντασιώνεσαι όποια κι όπως θες και δεν έχεις ν' ακούς και τση παρλάτες τση από πάνω. Γιατί, αυτή η μαλακισμένη – ούτε που θυμάμαι όνομα– δεν έλεγε να βάνει γλώσσα μέσα. Την κουτούπωνες κι αυτή θυμόταν την ιστορία τση ζωής τση. Και να καταλάβαινα τι έλεγε, πάει στο διάολο, αλλά ο ίδιος δεν έπιανα λέξη. Αυτό το βιολί τράβηξε έτσι κάνα-δυο μέρες κι άρχισα να σκυλοβαριέμαι του θανατά. Τα ίδια και τα ίδια. Γδυθείτε, πηδήξτε, σκουπίστε, τελειώσατε! Βαρεμάρα και άγιος ο φέος. Τα ίδια βυζιά, τα ίδια μπούτια, η ίδια ηλίθια φάτσα... Ειδικά τη φάτσα δεν τη μπορούσα πια! Έτσι μου 'ρχόταν να τση πετάξω μια βρεγμένη πατσαβούρα, να μην τη βλέπω πια! Χρειαζόμανε αλλαγή.

Οπότεν, ένα βράδυ, παράτησα την ηλίθια Αμερικάνα σύξυλη κι άνοιξα πανιά για άλλη γη, άλλα μέρη.

Την καινούργια, για να πω την πάσα αλήθεια, τη χτύπησα επειδής ήτουνε διαθέσιμη. Κοντά σαράντα, αδύνατη (όχι ότι καλύτερο μπορούσε να μου τύχει), με μάλλον ωραία πόδια και συμπαθητικό πρόσωπο. Τα μαλλιά τση ήτουνε κοντά και φορούσε στολή γκρουπιέρας. Εντάξει, δεν ήτουνε η Σάρον Στόουν, αλλά ούτε και κάρο τση Δημαρχίας.

Τση την έπεσα με τον συνηθισμένο τρόπο —«ντου γιου λάϊκ μαμζέλ δε γκρης»— και μπορεί να φανταστεί κανείς

την κατάπληξή μου όταν μου απάντησε... ελληνικά! Άθλια ελληνικά βέβαια (ποτές δεν έπεσα πάνω σε ξένη που να μπορεί να μιλήσει ελληνικά τση προκοπής –παράπονο το ’χω!), αλλά πάντως ελληνικά. Το σημαντικό ήτουνε ότι γλιτώναμε τα «Μι Τάρζαν γιου Τζαίην»!

Μου ’πε ότι τη λέγαν Μαίρη κι ότι δούλευε σε μια απ’ τση πολλές ιγγλέζικες εταιρείες ταξιδίων που ευδοκίμοϋσαν τσου Κορυφούς την εποχή εκείνη. Τι ανακούφιση που μπόρουνα, επιτέλους, να συνεννοηθώ με τη γυναίκα που θα βάτευα! Έτσι, μιλήσαμε και μιλήσαμε και η μια κουβέντα φέρνει την άλλη και το ’να το άλλο, και στο τέλος, μοιραία, καταλήξαμε στο δωμάτιό τση, να βγάλουμε τα μάτια μας κατά πως ήτουνε γραφτό και πρέπον. Κι εδώ υπήρχε μεγάλη αλλαγή, όπου αντί για τα άθλια δωμάτια των φτηνιάρικων ξενοδοχείων, είχαμε ένα συμπαθητικό, ωραία επιπλωμένο διαμερισματάκι, με την κουζίνα του, το ψυγείο του, τον καμπινέ του, ακόμα κι έγχρωμη τηλεόραση είχε.

Το διαμερισματάκι βρισκόταν στα Μουράγια, ευάερον και ευήλιον, μια μικρή όαση για μένα, που δεν είχα συνηθίσει σε τέτοιου είδους ανέσεις. Εκεί κατάλαβα τη σημασία του σπιτιού στην Επιστήμη τση Πηδηχτικής. Το περιβάλλον σε φτιάχνει, δικέ μου. Είναι συχνά ανώτερο κι από το ανώτερο τσιγαρλίκι. Τη βρίσκεις στο πιτς φυτίλι, που λένε. Αράξεις στην κρεβατάρα σου, πίνεις τη μπυρίτσα σου απ’ το ψυγείο, ανοίγεις και την τηλεόραση να δεις κάνα ωραίο... Μέχρι που μπορεί να πλύνεις και τα ποδάρια σου στον μπιντέ, άμα χρειαστεί, ο μη γένοιτο. Μεγάλη υπόθεση, μιλάμε! Φτιάχνεσαι χωρίς να το καταλάβεις και δεν πάει να ’ναι η χυρία και το τελευταίο πουρό τση πιάτσας!

Μου άρεζε το σκηνικό. Το ευτύχημα που άρεσε και τση γκόμενας. Έτσι, μετά από κάνα-δυο παραστάσεις «ακατάλληλες δι’ ανηλίκους», μια μέρα μου το σκάει το μυστικό.

—Δεν έρχεσαι, μου λέει, να μείνεις εδώ, να βλεπούμαστε και πιο συχνά και να περνάμε φίνα και ωραία;

Άκου λέει! Δεν έρχομαι; Με τα χίλια έρχομαι, δικιά μου. Βάλε τση μπριτζόλες στη σχάρα κι έφτακα. Σιγά τη μετακόμιση!

Έτσι, αποχαιρέτησα την ποντικότρυπα και τους απαρηγόρητους φιλάρες (όχι που με χάναν, αλλά επειδής εγώ φτιάχτηκα κι εκείνοι ακόμα βολόδερναν) και πήγα να κρεμάσω το καπέλο μου στην κρεμάστρα αυτού του άγγελου που έπεσε από τον ουρανό, για να με ξελασπώσει.

Η Μαίρη με περιποιήθηκε πολύ καλά, δεν μπορώ να πω. Πρώτ' απ' όλα πήγε και μου αγόρασε ρούχα. Καινούργια φανελάκια, καινούργια μπλουζήν, καινούργια πατούμενα, ήρθα κι γένηκα άνθρωπος, ο λέτσος! Μέχρι καδίνα μου πήρε για το λαιμό, για να 'μαι μου 'πε γελώντας «τέλειος Greek lover». Ακόμα βάλθηκε να μου μαθαίνει ιγγλέζικα. «Είναι απαραίτητο» μου είπε «αν θες να βρεις μια δουλειά τση προκοπής». Στο τέλος μου βρήκε και «δουλειά τση προκοπής». Θα δούλευα, λέει, γκαρσόνι σε μια καλή ντίσκο και θα τσέπωνα αληθινά λεφτά κι όχι μαρουλόφυλλα. Να σκεφτείς ότι έφτανα να καθαρίζω κι ενάμισο κατστάρικο τη βραδιά, δικέ μου! Αυτή ήτουνε ζωή, όχι αστεία!

Και τι έκανα; Τίποτσι, πήδαγα. Τα χέζεις λοιπόν ή δεν τα χέζεις τα κωλοδιπλώματα;

Η ζωή τση Μαίρης ήτουνε χρονόμετρο. Το πρωί έφευγε από τ' άγρια χαράματα, να τρέξει στο αεροδρόμιο για να παραλάβει καινούργιες αφίξεις, ή στα ξενοδοχεία, να επισκεφτεί τα γκρουπ τση, ή και τα δυο μαζί –αεροδρόμιο και ξενοδοχεία. Το μεσημέρι έκαμε ένα διάλειμμα, όπου μ' έπαιρνε όξω για φαγητό, μετά πίσω στο σπίτι για ένα «γρήγορο» και μετά πίσω στο γραφείο, όπου έμενε μέχρι

αργά. Τελειώνοντας από χει, ερχόταν να με βρει στη ντίσκο όπου δούλευα και με το που τέλειωνα παγαίναμε να τσιμπήσουμε καντιντίς και πίσω στο σπίτι, όπου τα δίναμε ούλα –εξόν κι αν ήτουμε πεθαμένη, οπότεν εγώ την άραζα σαν πασάς κι έβλεπα τον «Τζάγκο» στην Τι Βι. Μεγαλεία!

Κατά κάποιον τρόπο ήμανε «σπιτωμένος». Το μόνο που πρόσφερα ήτουμε το μυθικό μου κορμί –όχι και μικρό πράμα βέβαια για μια μπαγιάτικη Ιγγλέζα, που για να πηδηχτεί θα ήπρεπε να περιμένει να τση κληρώσει πρώτα το Κρατικό Λαχείο!

Για να λέμε του στραβού το δίκιο ήμανε τυχερός, ο καριόλης άντρας! Τα 'χα όλα δικά μου και χωρίς απώλειες. Είχα σπίτι, είχα ρούχα, είχα δουλειά, είχα γκόμενα –τέλος πάντων–, είχα τα πάντα. Είχα και μπόλιχο χρόνο ν' αλωνίζω κατά βούληση. Τι άλλο να θέλει κανείς από την πόρνη τη ζωή;

Επιτέλους, μπορούσα να την αράζω στο «Λιστόν», στη Σπιανάδα, να πίνω το φραπεδάκι μου και να χαζεύω το πηγαινέλα του κοσμάκη, θαυμάζοντας τση ξεβράκωτες τουρίστριες, που περιδιάβαιναν τση κορμάρες τσου, τση μπουτάρες τσου, τση βυζάρες τσου, κάμοντας τον ντόπιο πληθυσμό να παθαίνει εφτά εγκεφαλικά το λεπτό, να μελετώ την τεχνική των τοπ Καμακιών, εν ώρα εργασίας, να κρυφακούω τση κουβέντες τσου, μαθαίνοντας ό,τι μπορούσα και γεμίζοντας τση άδειες τράπεζες πληροφοριών του τσερβέλου μου. Μετά, πάγαινα στον ΝΑΟΚ,⁹ όπου μπόρουνα να συνεχίσω τση μελέτες μου επί τση γυναικείας ανατομίας και τση τεχνικής του καμακώματος. Μέχρι να συναντηθώ με τη Μαίρη είχα τέτοιες σηκωμάρες που πήδαγα και καλόγρια, αν τύχει. Έτσι, στην απογευματινή «παράσταση» ήμανε

⁹ Ναυτικός Αθλητικός Όμιλος Κερκύρας. Η πιο πολυσύχναστη κι οργανωμένη πλαζ στην πόλη τση Κέρκυρας.

πάντα έτοιμος και ζωηρός, προς μεγάλη ικανοποίηση τση Μαίρης, που νόμιζε ότι την αντάμειβε ο καλός ο φέος για ούλες τση αγαθοεργίες που είχε κάνει στη ζωή τση. Λίγο περισσότερα πιασίματα να 'χε, η ευλογημένη, κι ούλα θα ήτουνε τέλεια. Αλλά κι έτσι καλά ήτουνε. Τι, θα κάνουμε τώρα σαν εκείνον που του χάριζαν γαΐδαρο κι αυτός τον κοίταζε στα δόντια;

Η ζωή ήτουνε ωραία, πάει τελείωσε.

Σιγά-σιγά έβγαινα από το χωριάτικο καβούκι μου. Επίσης είχα αρχίσει ν' αποβάλλω τη φυσική μου ντροπαλοσύνη. Τώρα μπόρουνα να κοιτάζω τον κόσμο στα μάτια. Αλλά και τση γκόμενες τση πλησίαζα με μεγαλύτερη άνεση. Ίσως επειδή και τα ιγγλέζικα μου καλύτερευαν κι αυτό βοηθούσε. Έτσι, για να μην ξεχάσω την τεχνική, αλλά και για να περνάει η ώρα, άρχισα να χτυπάω κάπου-κάπου προβατίνες που 'χαν ξεκόψει απ' το κοπάδι. Διάλεγα συνήθως μοναχικές σαραντάρες –ήτουνε η πιο εύκολη λεία– και μετά από μια σύντομη αναγνώριση τσου την έπεφτα στα γεμάτα. Τρεις βολές τση τέσσερις είχα επιτυχία. Μεγάλο ρεκόρ, αν λάβει κανείς υπόψη το νεαρό τση ηλικίας μου και την κάποια σχετική μου απειρία. Μ' αυτό τον τρόπο κι εγώ πέρναγα καλά κι ωραία, αλλά κι επιτελούσα έργο φιλανθρωπικό και θεάρεστο, προσφέροντας θαλπωρή και άλλα τινά τση θερινές μας επισκέπτριες, χωρίς να ξεχάσουμε και τη συμβολή μου στο καλό όνομα τση ελληνικής φιλοξενίας. (Ο ΕΟΤ θα 'πρεπε να μας κάμει εμάς των Καμαχιών ένα τεράστιο μνημείο «δι' υπερεσίας προσφερθείσας εις το πεδίο τση μάχης», γιατί –αν το καλοξετάσεις– εμείς έχουμε κάμει περισσότερα για τον Ελληνικό Τουρισμό απ' ότι ούλες οι διαφημιστικές καμπάνιες μαζί).

Άρχισα να κάμω γνωριμίες, να δημιουργώ σχέσεις, επαφές. Κατάλαβα ότι οι γυναίκες κουβεντιάζουν συναμε-

τάξυ τσου τα πάντα. Και ποιο είναι το κύριο θέμα τση κουβέντες τσου; Το Άλμα, φυσικά, τι άλλο; «Ο Σπύρος μου 'χαμε αυτό κι εκείνο... Ο δικός μου ο Σπύρος μου 'χαμε το άλλο... Ο Σπύρος μου εμένα την έχει μεγάλη σαν του γαϊδάρου (μετά συγχωρήσεως)...», τέτοια. Το οποίον, έτσι και βατέφεις μια από δαύτες, να 'σαι σίγουρος ότι έχεις δωρεάν διαφήμιση. Από φιλενάδα σε φιλενάδα η φήμη απλώνεται, και νά 'σαι, διάσημος και σε μεγάλη ζήτηση, να 'ούμ', εντελώς ανέξοδα. Μέχρι να το καταλάβεις σου 'χουν κόψει κουστουμάκι.

Αυτό ακριβώς συνέβηκε και εμού του ιδίου.

Η Μαίρη είχε πολλές φιλενάδες, κυρίως απ' τη δουλειά τση. Σύντομα παρατήρησα μια φωτίτσα που τρεμόπαιζε στα ματάκια τσου όταν με κοίταγαν. Το σύρμα που λέγαμε. Ο Σπύρος τούτο, ο Σπύρος το άλλο. Μερικές απ' τση φιλενάδες αυτές ήτουνε μπουκιά και συχώριο. Ήξερα ότι, έτσι να 'κανα το δαχτυλάκι μου, θα 'πεφταν σαν ώριμες ντομάτες, αλλά φοβόμανε μην και πέσει σύρμα και το μάθει η Μαίρη, οπότεν μετά αντίο ωραία ζωή και ραχάτι! Έτσι αποφάσισα να προσέχω και να περιμένω την κατάλληλη ευκαιρία. Έχουν γνώση οι φύλακες... Για την ώρα περιορίζομανε να παίζω με τα μάτια –φάτε μάτια ψάρια και κοιλιά περιδρομο.

Ειδικά μια την είχα βάλει για τα καλά στο μάτι. Βίκυ τη λέγανε και είχε κάτι βύζους, που αν σου 'διναν μια στο κεφάλι θα πάθαινες διάσειση. Την είχα σταμπάρει και μ' είχε σταμπάρει κι όλο κάτι λογάκια από 'δώ, κι όλο κάτι πιασιματάκια από κει... Γουρούνι στο σακί! Η ευκαιρία έλειπε, για να γενούμε μπίλιες, αλλά γρήγορα παρουσιάστηκε κι αυτή.

Η Μαίρη είχε πάει να δει ένα γκρουπ στη Ρόδα, στο

Βόρειο Συγκρότημα, και θα γύριζε το βράδυ. Πεδίο ελεύθερο! Μια και δυο πάω στο γραφείο και βρίσκω τη Βίκυ.

—Χελόου μπιούτιφουλ, τση λέω.

—Hello Spirow (καμιά κουφάλα δεν μπορεί να το πει σωστά), μου λέει.

—Μαίρη ιζ γκον φορ δε νταίη —η Μαίρη την έκανε για σήμερα, τση λέω.

—You must feel lonely, sweetheart —σε σφίξαν οι μοναξιάς τον ίδιο, μου λέει.

—Αϊ λάϊκ γιορ κόμπανυ —πολύ μου την δίνεις, μανάρι μου, τση λέω.

—Oh, Spirow, you've been naughty —τραβάτε με κι ας κλαίω, μου λέει.

—Χάου αμπάουτ λάντς γιου αντ μι τουγκέδερ; —πώς θα γίνει να τη βρούμε; τση λέω.

—How about breakfast? —αν είναι να τη βρούμε να τη βρούμε τώρα, μου λέει το άτιμο θήλεο.

Και βρίσκει μια αντικαταστάτρια, δήθεν πάει δι' «εξωτερικής εργασίας», και μια και δυο τρέχουμε στο διαμέρισμα τση απούσας φίλης και γκόμενας, και πετάμε τα ρούχα —γέμισε το δωμάτιο μαστάρια— και δίνουμε μια βουτιά στο στρώμα που τρίξαν οι σωματιέδες.

Περιττό να πω ότι το Μάγκνουμ είχε πάρει διαστάσεις κανονιού ορεινής πυροβολαρχίας, έτοιμο να εκτελέσει βολήν κατά ριπάς. Εκεί λοιπόν που ψαχνόμασταν και ημάστενε στο τσακ να επιτελέσουμε τα αναπόφευκτο αμάρτημα, το γυμνασμένο —πλην ένοχο— αυτί μου έπιακε βήματα ν' ανεβαίνουν τη σκάλα. Μεγάλε, μας την πέσανε! Πετάγομαι πάνω, αρπάω την αμαρτία, ρουχαλάκια, κυλοτάκια, σου-

τιέν, την πετάω μέσα στην ντουλάπα. Κλακ-κλακ-κλακ, τα βήματα στη σκάλα. Το επόμενο θα 'ταν το κλειδί στην πόρτα...

Κλακ-κλακ-κλακ... Συνέχισαν τα βήματα προσπερνώντας κι ανεβαίνοντας κατά τον πάνω όροφο.

Αναβολή εκτέλεσης. Ανακούφιση!

Βγάνω πάλι τη βυζού απ' τη ντουλάπα, πέφτουμε ξανά στο στρώμα... Από 'δώ παλεύουμε, από κει παλεύουμε... πάνω που αρχίσαμε να τη βρίσκουμε... *Κλακ-κλακ-κλακ*, άλλα βήματα στη σκάλα. Συναγερμός! Βουτάω ξανά την αλλόφρονα Μαγδαληνή, κυλοτάκια, σουτιέν, ποδιές, πατίκια, πάλι στη ντουλάπα.

Κλακ-κλακ-κλακ... Κλειδί; Τζίφος! *Κλακ-κλακ-κλακ...* Συνέχεια για τον πάνω όροφο.

Ξανά η βυζού όξω απ' τη ντουλάπα. Ξανά-μανά κεφαλοκλειδώματα, ξανά-μανά λαβές ιαπωνικής πάλης... *Κλακ-κλακ-κλακ...*

Αυτή τη φορά δεν κουνηθήκαμε. Δεν την ξαναπαθαίνει ο Σπύρος έτσι, κουφάλες! Μείναμε εκεί, προ των επάλξεων, έτοιμοι ν' αντιμετωπίσουμε το χειρότερο –που ελπίζαμε να μην συμβεί. *Κλακ-κλακ-κλακ...* Άλλος για το πάνω πάτωμα... Ανακούφιση.

Ξανά πίσω στο θεάρεστο έργο μας, που όσο πάγαινε και δυσκόλευε, γιατί περισσότερο είχαμε το νου μας στη σκάλα παρά πώς να βγάλουμε τα μάτια μας. Κάθε τόσο, σταματάγαμε πετρωμένοι από ένα καινούργιο *κλακ-κλακ* στη σκάλα και συνεχίζαμε, με μισή καρδιά, μόλις βαρούσε η σάλπιγγα λήξη... Αφού ταλαιπωρηθήκαμε έτσι κάνα-δυο ώρες, στο τέλος διαπιστώθηκε, κοινή συναινέσει, ότι δεν γινόταν τίποτσι, το ματς έπρεπε ν' αναβληθεί.

Όπως ντυνόμασταν γυρίζει και μου λέει, η αμαρτία.

—It doesn't matter, love, it happens to the best of lovers —δεν τρέχει τίποτσι μάγκα, συμβαίνει και στους πιο βαρβάτους.

Το οποίοι δηλαδή, τι;... Καπόνι, ο δικός σου;

Μετά απ' την ξεφτίλα αυτή αποφάσισα να καθίσω ήσυχος. Όχι τίποτσι άλλο δηλαδή, αλλά θα μου 'βγαινε και κανένα όνομα!

* * *

Το καλοκαίρι τέλειωσε καμιά βολά κι ο Χειμώνας έκαμε τα μπαγκάζια του, να μας επισκεφθεί. Με το που έφυγε κι ο τελευταίος τουρίστας η Κέρκυρα χώθηκε κάτω από το πάπλωμα, να κοιμηθεί. Φοβερή ατμόσφαιρα! Οι γεμάτοι κόσμο δρόμοι άδειασαν, ως δια μαγείας. Τα μαγαζιά άνοιγαν —όσα άνοιγαν— από τση δεκάμισι και μετά. Τα μπαρ, τα εστιατόρια, οι ντίσκο, τα καφενεία κατέβασαν τα ρολά. Μέχρι και το «Διστόν» έκλεισε για να κάνει (υποτίθεται) «εργασίες ανανέωσης». Τα τοπ Καμάκια τα μάζωξαν και πέταξαν να ξεχειμωνιάσουν σε κάποια από τση καλοκαιρινές τσου κατακτήσεις, άλλος στο Λονδίνο, άλλος στο Λίβερπουλ, άλλος στο Μάντσεστερ, στο Μόναχο, στη Νέα Υόρκη, στο Παρίσι, στη Λάρισα. Πιο καταθλιπτική κατάσταση δεν μπορούσε να γίνει.

Η Μαίρη την έκαμε κι αυτή. Μου άφηκε τη φύλαξη του σπιτιού, υποσχέθηκε να γυρίσει για Χριστούγεννα κι αφού με ασπάστηκε σπαραξικάρδια μπήκε στο τελευταίο τσάρτερ και πήγε στην ευχή του Θεού.

Ευτυχώς, τα λεφτουδάκια που έβγαλα το καλοκαίρι ήτουνε αρκετά για να με κρατήσουν προσωρινά ζωντανό,

γιατί τον χειμώνα δεν βρίσκεις δουλειά εδώ μακάρι και να 'χεις τον Άη Σπυρίδωνα κουμπάρο. Έτσι, πέρναγα τση μέρες μου, κοπροσκυλιάζοντας κι αράζοντας τση άδειες καρέκλες τση Σπιανάδας, μουρτζούφλης, δυστυχής και μουριέλας μέχρι κει που δεν παίρνει. Τι διάολο, έπρεπε να περιμένω μέχρι τα Χριστούγεννα για να ξαναδώ γυναικείο κυλοτάκι;

Οι μέρες πέρναγαν αργά κι απελπιστικά, όμοιες κι απaráλλαχτες κι η δυστυχία μου όλο και μεγάλωνε. Δεν είχα τίποτσι να κάμω κι ο καριόλης ο χρόνος σερόνταν σαν κρατημένη φοράδα στον ιππόδρομο.

Κει πάνω –μέσα στη σύγχυση και την απελπισία μου– έκαμα το πρώτο μου σοβαρό λάθος. Την έπεσα σε μια παντρεμένη ντόπια!

Ήτουμε από κείνα τα μεγάλα λάθη, που συχνά αποβαίνουν θανατηφόρα, αλλά, γλέπεις, ήμανε ακόμα άπειρος, ο άχαρος! Κι ούτε είχα ακόμη γνωρίσει τον Τομ, τον μεγάλο μου Δάσκαλο και Πυγμαλίωνα, που δεν σταμάτησε στιγμή να μου βιδώνει το μυαλό με τση γεμάτες σοφία κουβέντες του: «Μακριά από τση Ιθαγενείς. Ό,τι και να συμβεί, να τση αποφεύγεις όπως ο Διάολος το θυμιάμα!»

Το οποίον... Ήτουμε αυτή η ζουμερή ψευτοξανθιά, τριαντάρα, που 'χε μια μπουτίκι με γυναικεία ρούχα στον δρόμο που 'παιρνα για να πάω στο μαγέριχο του Μηνά, να φάω το μεσημέρι. Περνώντας από κει κάθε μέρα και στην κατάσταση που βρισκόμανε, ήτουμε φυσικό να την προσέξω. Σάματις είχαμε και τίποτσι άλλα θεάματα τριγύρω; Άλλωστε, ακόμα και για το «μοναχικό» χρειάζεται κανείς πηγή έμπνευσης, νομίζω. Το οποίον την πρόσεξα. Στην αρχή, μόνο κοίταγα –το γνωστόν «φάτε μάτια ψάρια...». Μετά αρχίσαμε να χαιρετιούμαστε «δια νεύματος τση κεφαλής».

Σιγά-σιγά φτάκαμε στο «Καλημέρα σας, τι κάμετε... Ας τα λέμε καλά... Κρύο σήμερα... Φυσάει βοριάς... Φοβερή υγρασία... Πώς πάνε οι δουλειές;...» τέτοια. Μετά άρχισα κείνα τα πονηρά «Πολύ σας πάει αυτό το μπλουζάκι... Τι ωραία τα μαλλιά σας σήμερα... Η φούστα σας τονίζει τση γραμμές...». Τι κάμει ο άνθρωπος όταν πεινάει!

Έφερνε μάλλον προς το παχουλό, με πιασίματα –για μένα ότι ήπρεπε– με μάτι παιχνιδιάρικο και –κείνο που τράβηξε περισσότερο την προσοχή μου– κάτι φοβερά, ρωμαίικα καπούλια, όπου μπορούσε ανέτως να προσγειωθεί πολεμικό ελικόπτερο παντός καιρού. Μεγαλείο!

Στο τέλος, πες-πες, γελάκια στα γελάκια, το πράμα χόντρυνε.

Πάγαινα να τη βρω γύρω στην ώρα που κλείναν τα μαγαζά, άλλοτε το μεσημέρι κι άλλοτε το βράδυ. Κλειδώναμε την πόρτα, παγαίναμε στο πίσω μέρος του μαγαζιού, στο δοκιμαστήριο και... τα ευκόλως εννοούμενα παραλείπονται. Όπως ο χρόνος μας πίεζε, δεν γδυνόμασταν, απλώς τα κατεβάζαμε, κάναμε όπως-όπως τη δουλειά μας, τ' ανεβάζαμε, άνοιγα την πίσω πόρτα, έλεγχα την κίνηση και... μην τον είδατε! Ωραία πράγματα κι άκρως ρομαντικά, αλλά από το τίποτσι κι αυτό καλό ήτουνε.

Αυτό το βιολί τράβηξε έτσι κάμποσο καιρό, μέχρι που ξαφνικά... άστραψε και βρόντηξε! Κυριολεκτικά.

Ημάστενε, ως συνήθως, στο πίσω μέρος τση μπουτίκ, εκτελώντας ευσυνείδητα τση γνωστές μας ασκήσεις όταν, ξαφνικά, ακούμε την ξώπορτα ν' ανοίγει και βλέπουμε τον... σύζυγο τση κυρίας να μπαίνει μέσα, σαν κύριος.

Τώρα, φαίνεται ότι ο άνθρωπος ξαφνιάστηκε (τουλάχιστον όσο κι εμείς), γι' αυτό και οι αντιδράσεις του ήτουνε τόσο αργές. Κάτι που μου 'σωσε τη ζωή. Κυριολεκτικά εν-

νοώ. Γιατί, μόλις πέρασε το πρώτο σοκ, ο κύριος τση κυρίας (που τύγχανε να 'ναι και μπάτσος συν τα άλλα), τράβηξε το υπερεσιακό του κουμπούρι από την κωλότσεπη κι άρχισε να ρίχνει στο γάμο του Καραγκιόζη.

Το ευτύχημα για μένα που ήμανε γρήγορος (ή που το χέρι του υποψήφιου φονέα μου έτρεμε). Έτσι, τα κατάφερα να ξεκολλήσω όπως-όπως από την εμβρόντητη μοιχαλίδα, να μαζώξω όπως-όπως τα βρακιά μου και να την κοπανήσω απ' την πίσω πόρτα, ως μπουχός, τρέχοντας αλλόφρων μέσα στη νύχτα κι απορώντας αν θα πάω από σφαίρα πρώτα ή από χέσιμο. Τελικά, έβαλε ένα χεράκι ο Άη Σπυρίδωνας κι έφτακα ολόκληρος, πλην σε κακά χάλια, στο διαμέρισμα τση Μαίρης, όπου σωριάστηκα στο πάτωμα, μισοπεθαμένος και κάνοντας όρκο σε όλους τσου Αγίους που μπόρουνα να θυμηθώ να μην ξαναμπλέξω ποτέ σε παρόμοιο κάζο.

Περιττό να πω ότι από την μέρα κείνη έκανα κύκλο τεσσάρων χιλιομέτρων για να πάω στο μαγέρικο.

Κεφάλαιον 4ον
Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Τα Χριστούγεννα μου φάνηκαν να έρχονται νωρίς τη χρονιά αυτή.

Τα σιχαίνομαι τα Χριστούγεννα. Κάνει κρύο, έχει μοναξιά και το όλο σκηνικό ζέχνει. Ούλοι υποκρίνονται ότι είναι πανευτυχείς και η τηλεόραση στάζει μέλι και σορόπια. Ξαφνικά ο κόσμος γεμίζει αγγελούδια και δώστου «Αλληλούια» και δώστου «Επί γης ειρήνη» και διάολος τον πατέρα του. Λοιπόν, φιλάρες, εγώ την «επί γης ειρήνη» σας την έχω χεσμένη πατόκορφα, αν θέλετε να ξέρετε. Και την ειρήνη σας και την καλοσύνη σας και την προκοπή σας. Καθότι, πώς γίνεται, δικέ μου, αυτό το μυστηριώδες;... από τη μια να πλάθουμε κουλουράκια με τα δυο μας τα χεράκια κι από την άλλη να καρυδώνουμε ο ένας τον άλλο στο σκοτάδι, έτσι κι ο μπάτσος κοιτάζει από την άλλη μεριά; Πώς είναι δυνατόν, δικέ μου, να μου μιλείς περί χριστιανικές αγάπες και μηνύματα ελπίδας κι αδερφοσύνης όταν ο Πλανήτης Μπουρδέλο έχει χωριστεί στα δυο: εφτούνους που σφάζουν κι εφτούνους που σφάζονται; Και πώς να στεναχωρηθώ ο ίδιος όταν είναι γνωστό σε όλο το ζωικό βασίλειο, από τση φάλαινες μέχρι τσου κοκοβιούς ότι ελεεινότερο θερίο από τον άνθρωπο δεν έχει ξαναματαγένει σ' ολάκερο τον Γαλαξία; Ποιο άλλο ζο, ορέ ζα, καθαρίζει άλλο ζο, έτσι, για την

πλάκα του; Και ποιο άλλο ζο αλληλοτρώνεται συναμετάξυ του για ψύλλου πήδημα που ονοματίζει «ιδανικά», «ιδέες», «δίχιο» κι άλλες τέτοιες μπουρδες, που δεν τση πιστεύουν ούτε τα σαλιγκάρια τση Κάτω Σουβάλας; Και τι με νοιάζει εμένα στον πάτο-πάτο αν βγάνετε το μάτι ο ένας του άλλου; Εγώ από γκόμενα πάσχω, όχι από φιλοσοφία.

Αν με ρωτάτε τον ίδιο, αυτή είναι η χειρότερη εποχή του χρόνου. Τότε που σε θυμούνται οι πιο απίθανοι συγγενείς και φίλοι και σου την πέφτουν με κάτι δώρα που ούτε για να σκουπίσεις τον κώλο σου δεν κάνουν –μετά συγχωρήσεως. Τι σκατά θα τα κάνω εγώ όλα εφτούνα τα μαντήλια και τση γραβάτες που 'χω μαζώξει όλα αυτά τα χρόνια; Τη μύτη μου τη φυσάω και με τα χέρια μου, άμα λάχει – δόξα το φέο, τα 'χω όλα μου τα δάχτυλα εντάξει–, όσο για τση γραβάτες δεν έχω γάϊδαρο να δέσω. Άει σιχτίρ πια!

Η Μαίρη δεν ήρθε for Christmas κατά πως το 'χε υποσχεθεί, καθόσον ήπρεπε, λέει, να μείνει για μια «οικογενειακή συγκέντρωση» (και δεν είπε η κουφάλα να στείλει ένα εισιτήριο για τον έρμο τον Σπύρο, που ξεροστάλιαζε στο σόλο βιολί, να πάει κι αυτός στα Λονδίνα, να δει κόσμο και να γελάσει το αχειλάκι του). Αυτό ήτουνε πολύ πιο bad news απ' ότι ακούγεται, γιατί σήμαινε ότι, αφενός θα ήπρεπε να περιμένουμε να σκάσει άνοιξη για ν' ακουμπήσουμε γυναίκα –ένεκα που μετά από το πρόσφατο κάζο με την κερία του πολισιμάνου δεν άγγιζα ντόπια μακάρι να με περικαλούσαν γονατιστές– κι αφετέρου γιατί θα ήπρεπε να ρεγουλάρω το οικονομικό σε τρόπο που να με βγάνει τον χειμώνα, καθόσον δεν είχα να περιμένω βοήθεια από πουθενά. Αυτό το τελευταίο ήτουνε και το χειρότερο γαμώτο, εννοείται, καθόσον τα ρημάδια τα όβολα, όταν δεν τα αυγατίζεις, έχουν το ελάττωμα να λιγοστεύουν, με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

Το οποίον, τι να κάμω, την άραξα στο τσαρδί, άνοιξα την τηλεόραση και περίμενα –βλαστημώντας– να περάσει ο καιρός ή να μου καθίσει δεκατριάρι στο προπό, να σωθώ.

Κατά τον Φλεβάρη τα αποθέματα πιάκαν πάτο. Μπαίνοντας ο Μάρτης με βρήκε ταπί (και καθόλου ψύχραιμο).

Άρχισα να σκέβομαι.

Δυο ήτουνε τα πράματα που μπορούσαν να γένουν. Ένα: Να τα μαζώξω και ν' ανηφορίσω στο χωριό, όπου θα λούφαζα –φαγητό, ύπνος, εξασφαλισμένα– μέχρι να σκάσει μύτη το καλοκαίρι. Στην περίπτωση αυτή θα ήπρεπε να υπολογίζω τη γρίντα τση μάνας μου –δεν θα μ' άφηνε λεπτό σε ησυχία, άσε που μπορεί να μου φορτωνόταν να μαζώξω ελιές. Δύο: Να καθίσω στ' αυγά μου και να ψάξω να βρω καμιά προσωρινή δουλειά, να κουτσοβολευτώ.

Έβανα μπρος για τη δεύτερη περίπτωση. Με ούλα τα μαγέρικα, μπαρ, καφετέριες και ντίσκο κλειστά για τον χειμώνα να ψάχνεις για δουλειά ήτουνε σαν να 'φαχνες για φύλλους στ' άχερα. Τελικά κατέληξα να κουβαλάω καφάσια στη Λαϊκή. Απασχόληση που δεν ανέβαζε τση μετοχές μου βέβαια, αλλά που τουλάχιστον με κρατούσε ζωντανό.

Και ξαφνικά, εκεί που τα 'χα βάψει μαύρα κι είχα αρχίσει να σκέβομαι μπάρκα και φάμπρικες τση Γερμανίας, η τύχη μου γύρισε.

Λίγο πριν το Πάσχα έκαμα την πιο σημαντική γνωριμία τση ζωής μου. Συνάντησα τον άνθρωπο που θα μ' έκαμε αυτό που είμαι σήμερα. Τον προσωπικό μου γκουρού, τον πνευματικό μου πατέρα και Μέγα Δάσκαλο, τον περίφημο Τομ, με τ' όνομα, το νούμερο Ούνο Καμάκι απασών των Ιονίων Νήσων και περιχώρων! Στον Τομ χρωστάω τα άπαντα. Αν ξεστραβώθηκα, αν έφτακα εδώ που έφτακα, είναι χάρη σ' εκείνον. Μη ο Τομ, τι θα ήμανε εγώ; Ένα τίποτσι,

ένα μεδέν, ένα βλαχοκαμάκι τρίτης διαλογής, χαμένο μέσα στην ανωνυμία και το πλήθος του ελληνικού καλοκαιριού.

Όταν τον πρωτογνώρισα ο Τομ θα 'ταν 28-29 χρονών, μπορεί και παραπάνω. Μάλλον προς το κοντό, πλην γερο-δεμένος και χάργα μαυρισμένος από τον ήλιο. Το μαλλί του –ξανθό προς το σκατί, βαμμένο– το 'φτιαχνε μπούκλες και ήτουνε γιομάτος καδίνες, ταυτότητες και βραχιόλια, ούλα χρυσά και μεγάλης αξίας. Τον Τομ δεν μπορούσες να μην τον προσέξεις. Μπορεί η φάτσα του να 'φερνε πιο πολύ στην Τσίτα παρά στον Ταρζάν, αλλά πλην όμως είχε αυτό που λέμε «τσαγανό». Έσκαγε μύτη στην πιάτσα, ο κόπανος, και παθαίνουν οι γκόμενες ταράκουλο. Τέτοιο Καμάκι δεν πρόκειται να ξαναματαπεράσει από την Ελλάδα, να 'ούμ' – οι παρόντες εξαιρούνται.

Τον γνώρισα στο «Λιστόν» κι αμέσως με πήρε από καλό μάτι (ίσως είδε σε μένα τον άξιο διάδοχό του).

—Αν με ακούσεις, πιτσιρικά, μου είπε, σου δίνω το λόγο μου ότι θα πας ψηλά. Θα σε φτιάξω εγώ και γαμώ τα καμάκια, να 'ούμ'. Νά, μα τον Άη Σπυρίδωνα! Αν δεν σε κάμω εγώ νούμερο δύο μέσα σ' ένα μήνα, θα τα ξηλώσω τα πούστικα τα γαλόνια. Δώσε βάση στα φωνήεντα που ρίχνω. Περπάτα κοντά μου και πάρε τα πατήματα. Σημείωσε τι λέω, πώς το λέω και γιατί το λέω. Φωτογράφισέ με, δικέ μου. Κόψε πατρόν και ράψε κουστουμάκι με ρίγες. Είσαι μέσα; Με πιάνεις;

Αν τον έπιανα λέει!

—Δεν μου λες..., μου κάνει ξαφνικά ο Τομ. Από αγγλικό πώς πάμε;

—'Ντάξ', δεν μπορώ να πω ότι πετάω κιόλα, είπα σεμνά. Αλλά τσουλάω... Αυτή η Μαίρη που σου 'λεγα μπριχού... Μ' έχει στρώσει κάτω να με μάθει... 'Ντάξ', κάνω πρόοδο, δεν μπορώ να πω!

Ο Τομ έκανε μια περιφρονητική γκριμάτσα και μια κίνηση «χέστα» με το χέρι του.

—Σκατά, είπε. Γχομενομαθήματα! Άσε με κάτω τώρα, ρε πιτσιρικά. Η γχόμενα ένα πράγμα έχει στο μυαλό τση: πώς θα πηδηχτεί. Σιγά να μην τη νοιάζει να σου μάθει και τη γλώσσα κατά πως πρέπει, να τρέχεις μετά να ξενοπηδάς και να μείνει αυτή μπουκάλα. Τίποτσι, θ' αρχίσουμε από το άλφα, απ' το νηπιαγωγείο. Για παράδειγμα: Τι λες σε μια γχόμενα που θες να καμακώσεις;

—Εεεε... Νά... Τση την πέφτω από δίπλα και ρίχνω ένα: «Γουέρ αρ γιου φρόμ;»

Ο Τομ έσκασε στα γέλια.

—Άγιε μου Σπυρίδωνα! βόγκηξε. Αυτό το παιδί ζει ακόμα στην εποχή του αραμπά! Άκου, «γουέρ αρ γιου φρόμ»! Ορέ, απ' τα βουνά κατέβηκες, τζομπάνος; Καλά, ακόμα δεν το πήρες πρέφα ότι το έργο «Μι Τάρζαν γιου Τζαίην» σκόλασε; Τι τση πέρασες, δηλαδή, τση γχόμενες, βλίτα; 'Ντάξ', δε λέω... αυτό έπιανε μια φορά κι έναν καιρό, τώρα όμως οι κότες ξύπνησαν και το παίζουν κυριλέ κι έτσι, να 'ούμ'. Πάει κείνο το βουκολικό που ξέραμε. Τραγίλα και καρδάρα σταίιλ. Τώρα οι γχόμενες ντρέπονται να τραβιούνται με τζομπαναραίους, γένηκαν «σοφιστικέ», δικέ μου, θέλουν άλλα πράματα, πιο εξελιγμένα, πιο προχωρημένα... Θέλουν, πώς να στο πω... Κλάση! Δώσε βάση, να το καταλάβεις στην πράξη. Τη γλέπεις εφτούνη την ξενέρωτη στο διπλανό τραπέζι;

Στο διπλανό τραπέζι καθόταν μια από τση ελάχιστες πρώιμες τουρίστριες. Ένα ξεπλυμένο πράμα με ματογυάλια, που ρούφαγε πορτοκαλάδα με καλαμάκι και διάβαζε ένα βιβλίο.

—Τη γλέπω, είπα.

—Όχεϋ, είπε ο Τομ. Τώρα... Το πρώτο πράμα που κάνουμε είναι να μελετήσουμε προσεκτικά το υποψήφιο θύμα μας. Τι εθνικότητα την κάμεις ο ίδιος;

—Πού θες να ξέρω; διαμαρτυρήθηκα. Σάματις φοράνε ταμπέλες;

Ο Τομ κούνησε το κεφάλι συγκαταβατικά.

—Θα μάθεις, υποσχέθηκε. Θα μάθεις. Τώρα... Ρίξε μια ματιά στο βιβλίο που διαβάζει. Δες τον τίτλο... Τι λέει;

Κοίταξα το βιβλίο, αλλά όπως ήτουνε στα ξένα πού να καταλάβω τι έλεγε ο ρημάδης ο τίτλος; Θα μπορούσε να είναι από Σουηδικά μέχρι Γιαπωνέζικα. Για μένα ήτουνε το ίδιο και το αυτό.

—Ιγγλέζικα; έκανα διστακτικά.

—Μπράβο, είσαι μέσα! επιδοκίμασε ο Τομ. Οπότεν έχουμε το πρώτο μας στοιχείο. Η πιτσούνα, αν δεν είναι Ιγγλέζα ή Αμερικάνα, μιλεί πάντως ιγγλέζικα απταιστωσ. Τώρα, κοίτα τα ποδάρια τση. Όχι τση γάμπες, ορέ, τση πατούσες.

—Ε, τι γένηκε; απόρησα εγώ, που δεν καταλάβαινα τι σχέση μπορεί να 'χουν τα ποδάρια με την εθνικότητα.

Ο Τομ αναστέναξε.

—Έχει να κάνει με τα φυλετικά χαρακτηριστικά, μου εξήγησε υπομονετικά. Είναι τα ποδάρια μεγάλα ή μικρά;

Για γυναικεία ποδάρια, δεν μπορώ να πω... Ήτουνε κανονικές μαούνες.

—Οπότε, έβγαλε το πόρισμα ο Τομ, είναι σίγουρα Ιγγλέζα. Οι Ιγγλέζες είναι διάσημες για τα μεγάλα ποδάρια τσου. Τώρα το άλλο... Τι ηλικία;

—Ξέρω 'γω;... δίστασα. Είκοσι-εικοσιδύο...

—Κάπου εκεί, επικρότησε ο Τομ. Και για πε μου τώρα σε περικαλώ... Τι γυρεύει μια Ιγγλέζα είκοσι-εικοσιδύο χρονών στην Κέρκυρα αυτή την εποχή;

—Ψάχνει για κάνα καλό πήδημα; πρότεινα εγώ.

—Αυτό εξυπακούεται, είπε ο Τομ. Οπότε, ανακεφαλαιώνουμε: Πληροφορία νούμερο ένα: Ιγγλέζα. Πληροφορία νούμερο δύο: ετών είκοσι-εικοσιδύο. Πληροφορία νούμερο τρία: ψάχνει να πηδηχτεί. Τώρα, δώκε προσοχή, γιατί περνάμε στα δύσκολα. Τι σόϊ γκόμενα μπορεί να 'ρχεται διακοπές στην Κέρκυρα τέτοια εποχή, όταν ούλος ο κόσμος στην Ευρώπη τραβάει κουπί «nine-to-five», προκειμένου να μαζώξει σέντζι-σέντζι τα όβολα για τση καλοκαιρινές του διακοπές;

Πού να ξέρω ο έρμος;

—Μια γκόμενα τίγκα στα όβολα, ρε ψώνιο! εξήγησε ο Τομ θριαμβευτικά. Μόνο μια γκόμενα με όβολα, μακάρι και του μπαμπά, μπορεί να κάμει πρώιμες διακοπές. Αυτή είναι και η τελευταία πληροφορία που χρειαζόμαστε. Η γκόμενα περνάει τση εξετάσεις με «λίαν καλώς». Από 'δώ και πέρα άραξε και μάθαινε.

Και με τα λόγια αυτά στράφηκε στο θύμα του διπλανού τραπέζιού κι άρχισε το κέντημα.

—Αϊ μπετ γιου αρ ε Βίργκο —στοίχημα ότι είσαι Παρ-θένος (το ζώδιο όχι το πράμα), είπε.

Η ξενέρωτη σήκωσε τα μάτια απ' το βιβλίο ξαφνιασμένη. Βλέποντας τον Τομ έσχασε χαμόγελο. Τι το 'θελε; Συφορά μαύρη ήτουνε.

—Yes, how do you know? —μέσα, πού το κατάλαβες; είπε.

—Γουέλ, είπε ο Τομ ψευτομετριόφρονα, αζ σουν αζ αϊ λουκατ γιου αϊ σαή μαϊσελφ: «Τομ, μάϊ μπόϋ, γιου αρ Αίρις λουκιν φορ σίστερ σωλ. Δις γκέρλ σούρελυ ιζ Βίργκο. Γιου αρ κομπάτιμπολ!» —με το που σε βλεφάρισα λέω του εαυτού μου: «Τομ, φιλάρα, είσαι Κριάρι και ψάχνεις να βρεις μια γόμενα να σου ταιριάζει. Αυτή εδώ η κότα πρέπει να είναι Παρθένα (το ζώδιο...). Είναι ότι πρέπει για κρεβάτωμα».

Κι άρχισε μια παρλάτα ιγγλέζικια, που ήτουνε αδύνατο να παρακολουθήσω.

Το κορίτσι γέλασε κολακευμένο —και πώς να μην είναι;— και δεν το σκέφτηκε δεύτερη φορά να μετακομίσει στο τραπέζι μας, όταν τση έκαμε την καλέστρα ο Τομ.

Ο δικός μου τση 'καμε κάνα-δυο ακόμα ερωτήσεις, που έβγαλαν ότι τη λέγαν Σου (ακόμα μία) κι ότι ο μπαμπάς τση ήτουνε μέγας Σουπερμαρκετάς στο Μπρίστολ. Μετά την ξέχασε και ξανάπιαξε την κουβέντα μαζί μου, από κει που τη σταματήσαμε.

—Τα 'δες; μου κάνει. Έτσι χτυπάνε τση Ιγγλέζες. Τώρα εφτούνη είναι σίγουρη ότι κάποιος εκεί πάνω (έδειξε τον ουρανό) την έχει στα καλά του τα κατάστιχα. Δεν τολμάει να πιστέψει στην καλή τση τύχη! Στο μυαλό τση έχει κιόλας πηδηχτεί. Γιατί, να το ξέρεις, ούλα στο μυαλό γίνονται πρώτα. Έτσι και καταφέρεις να πηδήξεις το μυαλό τσου τση έχεις στο σακί. Σκλάβες στο χαρέμι! Γιουσουφάκια! Σήκω τσου λες, ασκώνονται. Κάτσε τσου λες, κάθονται. Ό,τι θες τση κάμεις, τση ξενέρωτες. Απ' το Φρούριο να τση στείλεις να πέσουν, θα πέσουν. Αλλά θέλει ταχύτητα και τέχνη. Είναι σαν τη μπάλα, δικέ μου. Έτσι κι ο προπονητής έχει σχέδιό και στήσει την ομάδα στο χόρτο σωστά, η ομάδα πετάει, αλλιώς έχεις έντεκα τζομπαναραίους, που κλωτσάνε το τόπι όπως τσου την καθίσει. Για να μπει η

μπάλα στο πλεχτό θέλει τύχη βουνό, πράμα που δεν συμβαίνει κάθε μέρα. Για την ακρίβεια, η τύχη είναι ένας παράγοντας που το καλό Καμάκι δεν υπολογίζει. Μόνο οι άβγαλτοι κι οι νεοσύλληκτοι τραβάνε έτσι, κουτουρού. Για να 'χεις επιτυχία όμως χρειάζεται μελέτη και λεπτομερής σχεδιασμός. Τότενες μόνο έχεις και την τύχη με το μέρος σου.

Λογικότατο.

—Και τι γίνεται έτσι κι ο αντίπαλος προπονητής είναι τσακάλι; ρώτησα δειλά.

Ο Τομ χαμογέλασε.

—Άντε, ρε πιτσιρικά, είπε. Για κοίταξέ την καλά. (Εννοούσε την Ιγγλέζα). Σου γεμίζει το μάτι για κάνας Φέρεντς Πούσκας, ρε; Σιγά! Είναι, απλά, μια ακόμα ξενέρωτη που ψάχνει δικαιολογία για να πηδηχτεί από τον μυθικό Έλληνα Εραστή, εμάς δηλαδή. Έχουμε να κάνουμε, το οποίο, μ' ένα ματς κερδισμένο πριν μπουν οι ομάδες στο γήπεδο —σαν να 'χουμε πιάκει τον διαιτητή μπριχού ιδιαίτερος. Το μόνο που χρειάζεται είναι να κλωτσάς σωστά το τόπι. Και με δεμένα τα μάτια πάλι κερδίζεις. Δώστους εκεί τη δικαιολογία που ψάχνουν και τ' άλλα πάνε μόνα τσου. Κάντες να νιώσουν προνομιούχες, που τση καταδέχτηκε ένας θεός σαν ελόου σου. Παρακολούθα αυτό...

Στράφηκε και πάλι στην παρατημένη γκόμενα.

—Αϊ προζιούμ, μάλι ντήαρ, δατ γιου αρ φαμίλιαρ γουιθαουρ φάμπουλους Γκρηκ κάλτουρ —υποθέτω, μωρό, ότι κάτι σκαμπάζεις από τον μεγάλο μας Ελληνικό Πολιτισμό, τση λέει. Αϊ μην δε ορίτζιναλ σταφ... Γιου νόου, λάικ Ζόρμπα δε Γκρηκ εντ δε φάμους Συρτάκι Ντανς? —εννωώ το απόφιο πράγμα... Να πούμε σαν τον Ζορμπά και το διάσημο Συρτάκι.

Η φάτσα τση κλώσας φωτίστηκε. Κάποιος την πρόσεχε ξανά!

—Oh yes, είπε. Back at home I have a lot of Greek records —στο σπίτι έχω πολλούς Ελληνικούς δίσκους, να 'ούμ'.

Ο Τομ κούνησε το κεφάλι συγκαταβατικά. Τση χαΐδεψε το χέρι σε στιλ φυσικό και ρελαξάτο.

—Γουέλ, τση λέει. Γιου τζαστ καΐημ του δε ράϊτ πλαΐης του εντζόυ δε Γκρη σπΐριτ φορ ρήαλ. Νο τζαστ δε μιούζικ, μπατ ωλσο δε σαν, δε ση, δε φαμπουλους ρετσΐνα γουάϊν, δε ούζο, δε ντρινκ οφ δε Γκοντς, εντ δε λοβμαΐηκιν γουιτς ιζ έβερευθιν ιν δις κώντρυ. —ήρθεσ στο σωστό μέρος για να τη βρεις με το Ελληνικό Πνεύμα. Όχι μόνο την μουζική αλλά και τον ήλιο, τη θάλασσα, τη φοβερή ρετσΐνα, το ούζο που πΐνουν οι Θεοΐ, αλλά και το πΐδημα που είναι το άπαν στη χώρα αυτή, άμα λάχει να 'ούμ.

Η κότα κακάρισε.

—Λοβμαΐηκιν ιζ εσένσιαλ έλεμαντ οφ Γκρηκ λάϊφ —το πΐδημα είναι το άπαν εδώ πέρα, συνέχισε ο Τομ. Ιτ ιζ εβρυγούερ. Ιν δε αιρ, ιν δε ση, ιν δε πεοπλε άϊς εντ μάϊντ. Λάϊκ Ζόρμπα δε Γκρηκ σαιντ: «Λαβ ιζ φορ ε γούμαν γουάτ πέτρολ ιζ φορ ε καρ...» —είναι όπου και να γυρίσεις. Στον αέρα, στη θάλασσα, στο μάτι και το μυαλό του κόσμου. Κατά πως το λεγε κι ο Μέγας Ζορμπάς: «Το πΐδημα για τη γυνάϊκα είναι ότι το πετρέλιο για το αυτοκΐνητο...».¹⁰

Η βλαμμένη Ιγγλέζα ξανακακάρισε. Ο Τομ τση έδωκε άλλο ένα φιλικό χαδάκι —αυτή τη φορά στο γόνατο—και γύρισε πάλι σε μένα.

¹⁰ Σ.τ.Μ.: Έχω σοβαρές αμφιβολίες για το κατά πόσον ο Ζορμπάς του Καζαντζάκη είπε τέτοιο πράγμα, αλλά πάλι... δεν ξέρεις ποτέ.

—Τα βλέπεις, ορέ; μου κάμει. Ψήθηκε. Μ' αυτά που τση ξεφούρνισα, τώρα πιστεύει ότι εδώ πέρα όλα επιτρέπονται. Μπορεί να το παίξει ξανά παρθένα όταν γυρίσει στο χωριό τση, αλλά για τώρα έχει άδεια διανυκτερεύσεως μετά δημοσίων θεαμάτων. Μ' άλλα λόγια, μπορεί να ξεσπιστεί στο πήδημα κι ούτε γάτα, ούτε ζημιά. Δεν τρέχει τίποτσι. Ταύρος εν υαλοπωλείω!

Όπως φαινόμανε μάλλον δύσπιστος ο Τομ συνέχισε το μάθημα.

—Σκέψου, ρε πιτσιρικά, είπε. Κοίτα την. Στο χωριό τση δεν θα την κοιτάζε ούτε το παιδί του γαλατά, πόσο μάλλον να την κρεβατώσει, ενώ εδώ... Ακόμα δεν ήρθε και να, δυο ωραίοι Έλληνες Εραστές που τση την πέφτουν στα ίσα! Η γκόμενα είναι κολακευμένη μέχρι τα νύχια των ποδιών τση. Ήδη στο μυαλό τση επιτελούνται όργια. Αναρωτιέται τι πρόκειται να τση συμβεί απόψε. Δώκε βάση.

Ξαναγύρισε στο θύμα.

—Γουίλ γιου τζόϊν ας τουνάϊτ, σουϊτχάρτ? —έρχεσαι μαζί μας απόψε, μωρό; την ρώτησε παίρνοντας ταυτόχρονα μαλακά το χέρι τση στο δικό του. Γουί γκο του ωθέντικ Γκρηκ ταβέρνα το ητ ωθέντικ Γκρηκ φουντ εντ λίστεν το ωθέντικ Γκρηκ μιούζικ. Γουάτ ντο γιου σαίη? —Θα σε πάμε σε μια ορίτζιναλ Ελληνική ταβέρνα, να χλαπακιάσουμε αυθεντικό ελληνικό φαγητό και ν' ακούσουμε αυθεντικό ελληνικό μουζούκι. Είσαι;

—Why not, thank you —εντάξει, μέσα, ήρθε η βιαστική απάντηση.

—Οκέϋ δεν, ιτς σέτλεντ —τότε είμαστε εντάξει, είπε ο Τομ και ασκώθηκε να φύγουμε. Γουι πικ γιου φρομ γιουρ χοτέλ. Μαίηκ γιορσέλφ μπιούτιφουλ. —Θα σε τσιμπήσουμε κατά τση οχτώ από το ξενοδοχείο σου. Κοίτα να σουλουπωθείς λίγο.

—Δεν έχουμε πλερώσει τα πιοτά μας, ψιθύρισα στ' αυτί του φίλου μου καθώς ασκωνόμανε από την καρέκλα.

—Σκάσε και κολύμπα, μου σφύριξε αυτός σπρώχνοντάς με μπροστά και κουνώντας το χέρι αποχαιρετιστικά στη φρέσκια του κατάκτηση.

Παρακάτω μου παρέδωσε ένα ακόμη χρήσιμο μάθημα.

—Ποτές, ακούς; ΠΟΤΕΣ δεν πλερώνουμε το πιοτί τση γκόμενας, είπε.

—Μα, διαμαρτυρήθηκα, τα δικά μας πιοτά αφήσαμε απλέρωτα!

—Και τι γένηκε; έκαμε ο Τομ ασκώνοντας τσου ώμους. Θα πλερώσει η γκόμενα. Σιγά το έξοδο, μπροστά στην τύχη που τση έφεξε! Εξάλλου αυτό θα την προδιαθέσει σωστά. Δεν ειμάστενε μαλάκες να πλερώνουμε λογαριασμούς. Γι' αυτό υπάρχουν οι γκόμενες άλλωστε.

Ήμανε αποσβολωμένος.

—Πάει να πει ότι βάνεις τση γκόμενες να πλερώνουν κι από πάνω;

Η σειρά του Τομ τώρα να εκπλαγεί.

—Γιατί, τι νόμιζες; έκανε. Το κάνουμε για την ψυχή τση νόνας μας; Εδώ έχουμε ένα επάγγελμα, μίστερ. Ένα σοβαρό επάγγελμα. Τι λέω επάγγελμα... Λειτουργήμα! Παρέχουμε ευτυχία κι ευχαρίστηση. Ειμάστενε, ορέ, οι τελευταίοι ευεργέτες τση ανθρωπότητας. Και μου λες ότι πρέπει να το κάνουμε και... τζάμπα; Ξέρεις εσύ κανέναν να δουλεύει από χόμπυ και μόνο;

Καινούργιοι ορίζοντες ανοίγονταν μπροστά μου.

—Αλλά τη βρίσκουμε με τση γκόμενες, επέμεινα.

—Και βέβαια τη βρίσκουμε, παραδέχτηκε ο Τομ. Γι'

αυτό και κάνουμε αυτό που κάνουμε, αντί να κουβαλάμε ντενεκέδες στην οικοδομή. Αλλά, άλλο ευχαρίστηση κι άλλο μπίζνα. Τώρα, αν τυχαίνει να ειμάστενε από τσου προνομιούχους που συνδυάζουν και τα δυο, πού το πρόβλημα;

—Κανένα πρόβλημα, παραδέχτηκα.

Ο Τομ με πήγε για φαγητό στο μαγέρικο ενού από τσου άπειρους ξαδρέφους του.

Το μάθημα συνεχίστηκε εκεί.

—Το θέμα του οικονομικού που κουβεντιάζαμε μπριχού είναι ένα πολύ λεπτό ζήτημα, εξήγησε ο Τομ μασουλώντας μια τεράστια μπουκιά ψωμί βουτηγμένη στο λάδι τση σαλάτας. Βλέπεις, πρέπει να υπολογίζει κανείς ανάλογα με την εθνικότητα, αλλά και την ηλικία τση «πελατείας». Για παράδειγμα: Οι Ιγγλέζες είναι σπάγχοι, ειδικά από μια ηλικία και πέρα, αλλά σε σύγκριση με τση Γαλλίδες είναι και γαμώ τση χουβαρντούδες! Τση Γαλλίδες να τση προσέχεις, πιτσιρικά. Πολύ ζημιά! Εννιά φορές τση δέκα είναι μπούζι. Προσποιούνται ότι τη βρίσκουν για να φανούν «απελευθερωμένες» —σκατά τη βρίσκουν, τση πηδάς κι έχουν το μυαλό στο ωροσκόπιό τσου. Αγγούρια καλαβρέζικα, δηλαδή. Στην πραγματικότητα μισούν τσου άντρηδοι και κρατάν το πορτοφόλι τσου κλειστό, λες και η ζωή τσου εξαρτάται από δαύτο. Δεν ευχαριστιούνται ποτές και με τίποτσι και δεν κάνουν άλλο πράγμα από να κριτικάρουν και να γκρινιάζουν. Το φαγητό είναι κρύο, το φαγητό είναι ζεστό, ο καμπινές είναι μικρός, ο καμπινές είναι μεγάλος και διάολος τον πατέρα που τση έσπειρε! Μακριά από δαύτες. Είναι χάσιμο χρόνου και τίποτσι άλλο. Άσε που δεν πλένουνται κιόλας.

»Τώρα, οι Γερμανίδες είναι σαφώς καλύτερη φάση. Έτσι που οι άντρες τσου, οι χοντρομαλάκες, δεν κάνουν

άλλο από το να κατεβάζουν μπύρα μετά από μπύρα και μετά τεζάρουν στο ροχαλητό σαν κτήνη, έρχονται εδώ κάτω τέλεια σαλταρισμένες. Κατά συνέπεια κάνουν και καλό κρεβάτι, εξόν κι αν δεν σου αρέσουν οι τριχωτές μασχάλες – γιατί το 'χουν σε κακό να τση ακουμπήσει ξουράφι, γαμώ το μυαλό τσου! Αλλά και με τα όβολα είναι πολύ εντάξει, να 'ούμ'. Από ευγνωμοσύνη «δια παρασχεθείσας υπερεσίας» δεν κωλώνουν να βάνουν το χέρι στην τσέπη.

»Οι Σκανδιναβές είναι κι αυτές σαν τση Γερμανίδες –το «Σύνδρομο τση Στέρησης». Στο κρεβάτι λίγο ψύχρα, αλλά από κορμί, το σωστό να λέγεται, δίνουν ρέστα. Κι από χόμπυ ακόμα, που λέει ο λόγος, αξίζουν τον κόπο.

Ήπια μια γουλιά κρασί από το ποτήρι του και συνέχισε το μάθημα.

—Οι Ιταλίδες είναι συφορά. Γεννημένες επιδειξιές, όπως οι μαλακισμένοι οι άντρες τσου, στριμωγμένες από μια σφιχτόκωλη καθολική κενωνία, τρομοκρατημένες από τση ιστορίες των μανάδων τσου, περί την παλιανθρωπιά των σερνικών, έχουν γίνει επιθετικά κι αυταρχικά νευρόσπαστα, γεμάτα κόμπλεξ, αναστολές κι ανασφάλειες – που λένε κι οι επιστήμονες. Εγώ λέω ότι μιλάμε για τση ανώτερες γχομενάρες του κόσμου, είναι όμως και οι πιο κακόγουστες και στο κρεβάτι φοβερός πονοκέφαλος. Ανάλογα με το πού θα πέσεις, μπορεί να 'ναι από παγοκολώνες μέχρι ηφαίστεια εν ενεργεία. Και τση δύο περιπτώσεις θα σου βγάλουν την ψυχή. Από οικονομικής πλευράς δεν έχεις να περιμένεις τίποτσι. Βλέπεις, πιστεύουν ότι με το να σε κρεβατώσουν σου κάμουν... χάρη, κι επειδής είναι πουτάνες στο μυαλό θα περίμεναν μάλλον να τσου τα σκάσεις ο ίδιος παρά να σου τα σκάσουν! Δεν μας χρειάζονται. Άστες στη μακαρονάδα τσου και τσου κοχοτόφτερους, τσου φρατέλους, να τση κάμουν καλά.

»Μετά έχουμε τση Ολλανδέζες! Άλλες βιδωμένες! Εφτούνες εμπίπτουν στην τευτονική κατηγορία. Γερμανίδες με λίγη Φλαμανδική σάλτσα, για νοστιμιά –αν είναι δυνατόν! Ήτάξ’, από μόστρα κάπως περνάνε. Λίγο ξεπλυμένες, λίγο ξενέρωτες, συχνά χοντροκώλες, αλλά στην ανάγκη... τι να κάμεις, καλό και το αγγούρι. Συνήθως φέρνουν προς το παχουλό –ένεκα η πατατοφαγία– αλλά το κρεβάτι θα το τμήσουν. Είναι απελευθερωμένες, σαν τση Σκανδιναβές, και σαν εκείνες δεν έχουν καθόλου φαντασία –όχι ότι αυτό είναι κακό δηλαδή. Άλλωστε, μην ξεχνάμε, ότι έρχονται από μια χώρα όπου το ψηλότερο βουνό είναι ίσα με μια καρέκλα. Το πουγκί τσου γιομάτο, αλλά για να τση κάμεις να το ανοίξουν πρέπει να είσαι και πολύ τσάκαλος, άμα λάχει να ’ούμ’. Δεν υπάρχει πιο σφιχτή, πιο καρμίρικη φάρα! Εδώ κλείνει η Ευρωπαϊκή Πατριδογνωσία.

Ακόμα μια γουλιιά κρασί και συνέχισε.

—Οι Αμερικάνες είναι οι καλύτερες πελάτισσες απ’ ούλες. Ο πρώτος αριθμός του λαχείου μιλάμε! Ειδικά, έτσι και τρακάρεις κάνα πουρό, απ’ εφτούνα που μπαίνουν στην Τράπεζα και τρέχει ο διευθυντής να φέρει καρέκλα, την έκαμες, δικέ μου! Σ’ αγοράζουν έτσι όπως είσαι, πιτσιρικά. Αύτανδρο! Σ’ αγοράζουν και το χαίρονται, οι καριόλες! Βλέπεις, έρχονται από μια τόσο παρανοϊκά πουριτανική κενωνία ώστε, μόλις βγουν από τα Γιου Ες οφ Αίη σύνορα, κάμουν λες και δεν έχουν πηδηχτεί ποτές στη ζωή τσου.

»Από τεχνική στο στρώμα έχουν τα πιο μαύρα μεσάνυχτα –πού να το μάθουν, στο πίσω κάθισμα τση σεβρολέτας;– και –αυτό είναι πρόβλημα– δεν λεν να το κλείσουν το ρημάδι το στόμα τσου. Πίπα σου κάνουν και μιλούνε! Φοβερό! Σου ’ρχεται να τσου πετάξεις στο μούτρο μια βρεγμένη πατσαβούρα, να τση μπλοκάρεις! Αλλά –όλα κι όλα, το σωστό να λέγεται– πλερώνουν. Πλερώνουν και δεν κοιτάν και

το λογαριασμό. Άγιε μου Σπυρίδωνα! Πέρσι το καλοκαίρι να φανταστείς κονόμησα *Yamaha* μ' ένα μονάχα άλμα! Ούτε χρυσό στην Ολυμπιάδα, μεγάλε! Και να πούμε του στραβού το δίκιο, δεν ήτουμε και τελείως ερείπιο, τώρα που το ξανασκέφτομαι...

—Κονόμησες *Yamaha*, βρε θηρίο; ανέκραξα κάργα εντυπωσιασμένος.

—Και *Yamaha* κι άλλα πολλά, έκαμε ο Τομ. Κι αυτό μας φέρνει αναπόφευκτα στο θέμα τση ηλικίας που λέγαμε πριν. Η γχόμενα που χτύπησα ήτουμε άνω των -άντα και χωρισμένη. Έχεις ιδέα τι πάει να πει αυτό, πιτσιρικά; Στο Αμέρικα, έτσι και είσαι άντρας και σου λάχει διαζύγιο, πάει, την έβαψες! Σε γδέρνουν ζωντανό και ρίχνουν τση πληγές αλάτι. Η κερία τα παίρνει όλα, τα πάντα! Από αμάξι μέχρι σκύλο. Το οποίον, άπαξες και είσαι γχόμενα, με δυο τέτοια διαζύγια στο ενεργητικό σου, ζεις σαν την Τζάκυ-Ο και δώθε πάνε οι άλλοι. Γι' αυτό σου λέω, κράτα το μάτι σου ανοιχτό για μεσόκοπες Αμερικάνες με διαζύγιο στη βαλίτζα. Όχι μόνο θα σε τρατάρει σαν βασιλέα, αλλά μπορεί και να τση καθίσει στο μυαλό να σε κουβαλήσει μαζί τση πίσω στα Σταιήτς... Οπότε την έκαμες! Η τέλεια συνταξιοδότηση για τον βετεράνο κάμακα!

—'Ντάξ', μηδέν πρόβλημα, είπα. Εγώ τση πουρές τση πάω.

—Μπράβο ρε πιτσιρικά! φώναξε ο Τομ και μου 'δωκε μια στην πλάτη που κόντεψα να πνιγώ με τη μπουκιά μου. Μπράβο! Έτσι και σου κάθεται να γρασάρεις τση πουρές, θα πας μπροστά, να μου το θυμηθείς! Εγώ στο λέω. Καθόσον εκεί βρίσκεται το μέλλον. Γιατί, 'ντάξ', μπορεί να τη βρίσκεις όμορφα κι ωραία με καμιά Ιγγλεζούλα γραμματέα ή καμιά νοσοκόμα από το Λίβερπουλ, ή καμιά αξύρι-

στη Βαλκυρία ή καμιά Σουηδέζα χωριάτισσα με ωραίο κώλο, αλλά να θυμάσαι ότι, η τύχη σου βρίσκεται στα χέρια των πουρών που αλωνίζουν το καλοκαίρι την Ελλάδα σε αναζήτηση του Έλληνα Θεού. Αυτές είναι που μας κρατάνε στη ζωή, να 'ούμ'. Το μυστικό είναι να χτυπήσεις το γιομάτο πορτοφόλι, που θ' αναλάβει να λύσει το οικονομικό σου, κι όσο για διασκέδαση, όλο και κάποιο φρέσκο μπαρμπουνάκι θα βρεθεί να καμακώσεις, να το φχαριστηθείς ψητό στην σχάρα.

—Εγώ το πήτυχα αυτό, είπα, για να κοκορευτώ κι ο ίδιος λιγουλάκι.

Ο Τομ με κοίταξε κατάπληκτος.

Του εξήγησα την ιστορία με τη Μαίρη. Ο Τομ κούνησε το κεφάλι του.

—Αχ, ορέ Σπύρο, ορέ Σπύρο! έκανε. Τα 'χεις όλα μπερδεμένα μέσα στο χοντροκέφαλό σου, ρε γαμώτη μου! Ξέρεις τι κάμεις τώρα εσύ; Να σου πω εγώ τι κάμεις, αγόρι μου. Μπερδεύεις τα μύδια με τ' αρχίδια, αυτό κάνεις. Πάει; Δεν πάει.

Με είδε που τον κοίταγα πελαγωμένος κι αναστέναξε.

—Μπορείς να μου πεις, ρε φιλάρα, πόσους παράδες έβγανες απ' αυτή την ιστορία το τελευταίο εξάμηνο; με ρώτησε.

Εδώ μ' έπιαχε με τα σώβρακα κατεβασμένα. Τι να του 'λεγα; Ότι έφτακα να κουβαλάω καφάσια στη Λαϊκή; Θα μ' έφτυνε και μ' όλο του το δίκιο, το παιδί. Τα μάσηξα.

—'Ντάξ'... Οπωσδήποτε... Δεν μπορώ να υπολογίσω ακριβώς... Αλλά, νά... Πρώτο, με άφηκε να μείνω σπίτι τση, μετά με τσίτσε κανονικά... Καμιά φορά μου αγόραζε και ρούχα...

—Είσαι θύμα εκμετάλλευσης, ορέ! φώναξε ο Τομ αγανακτισμένος, κοπανώντας τη μπουινιά του στο τραπέζι. Σε γέλασαν σαν να 'σουνά κάνας τζομπάνης απ' το βουνό που 'ρχεται για πρώτη φορά στη Χώρα. Άγιε μου Σπυρίδωνα! Το άκουσες αυτό; Το άκουσες και δεν ρίχνεις κεραυνό να μας κάψεις;

—Μου βρήκε και δουλειά, όπου τα κονομούσα κανονικά, συμπλήρωσα εγώ προσπαθώντας να διορθώσω κάπως την εικόνα που είχα σκατώσει.

Ο Τομ παραλίγο να πάθει έμφραγμα.

—Δουλειά! φώναξε. ΔΟΥΛΕΙΑ! Σου βρήκε δουλειά!

Τίναξε τα χέρια του στον ουρανό.

—Παραιτούμαι, ψιθύρισε εξουθενωμένος. Παραιτούμαι. Τον κόπανο τον στρώσαν στη δουλειά κι αυτός ευγνωμονεί!

Γύρισε προς τα μένα.

—Άκου με δω, ρε νούμερο, είπε. Η όλη φτιάξη είναι να μη δουλεύεις. Αυτό είναι το μυστικό, το ζητούμενο κι ο απώτερος σκοπός μας. Πάρτο χαμπάρι, ορέ... Ειμάστενε εδώ για να τη βρίσκουμε, να περνάμε ωραία και ν' αφήνουμε τα κορόϊδα να πλερώνουν το λογαριασμό. Το πήδημα είναι πολύ σοβαρή υπόθεση για να το παίρνει κανείς αφήφιστα. Ή το κάμεις επαγγελματικά ή δεν το κάμεις καθόλου. Αλλιώς, γιατί δεν πας να παντρευτείς μια ηλίθια, χοντρή χωριάτα, να κάμεις παιδάκια ή ακόμα καλύτερα να κλειστείς σ' ένα μαναστήρι στο Άγιο Όρος, να γλιτώσεις την ψυχή σου;

Τον άκουγα σαν υπνωτισμένος.

—Θες να πεις, τόλμησα να ρωτήξω, θες να πεις ότι μπορεί κανείς να βγάλει το ψωμί του απ' το... καμάκι;

Ο Τομ σταυροκοπήθηκε θεατρικά.

—Δόξα τον φέο που το κατάλαβε! είπε στον ουρανό. Άργησε, αλλά το 'πιακε. Ναι, ορέ Άη Σπυρίδωνα, αυτό ακριβώς θέλω να πω. Βγαίνεις όξω, χτυπάς τση μπεκάτσες, περνάς καλά και γιομίζεις συγχρόνως την πορτοφόλα σου. Απλά μαθηματικά. Ένα κι ένα κάνουν δύο. Δεν χρειάζεται φιλοσοφία. Τσιουτοτρόπως και ο νους υγιής εν σώματι υγιή κι ο λογαριασμός στην Τράπεζα ή στο κασετί¹¹ φουσκώνει. Απλό και μεγαλοφυές!

Εδώ που τα λέμε είχε δίκιο. Κι αν το καλοξετάζαμε ήτουμε και σωστό. Το σωστό πήδημα είναι σοβαρή υπόθεση. Για να μπορέσει κανείς ν' αποδώσει στο μάξιμουμ χρειάζεται να 'χει το μυαλό του ήσυχο και ισορροπημένο. Είναι σαν τον μπαλαδόρο. Για να παίξει καλά, χρειάζεται καθημερινή και σωστή προπόνηση. Για να το κάμει αυτό θα πρέπει ν' αφοσιωθεί στο αντικείμενό του. Να γίνει επαγγελματίας σωστός. Φαντάζεσαι τώρα τον Μαραντόνα να δουλεύει γκαρσόνι όλη τη βδομάδα και να κλωτσάει μετά το μπαλόνι τση Κυριακές με αξιώσεις; Δεν θα 'ταν ο Μαραντόνα, θα 'ταν ο περίγελος τση γαλαρίας.

Ναι, ο Τομ είχε δίκιο 100%. Για να 'σαι Μαραντόνα στον κλάδο των Καμακιών πρέπει ν' αφοσιωθείς στο αντικείμενό σου ψυχή τε και σώματι. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος.

* * *

Τση οχτώ ώρες μέσα πήγαμε να πάρουμε την ξενέρωτη τη Σου απ' το ξενοδοχείο τση. Από κει, πήγαμε να φάμε στην «ορίτζιναλ» ταβέρνα που υποσχέθηκε ο Τομ το πρωί.

Η αυθεντική ταβέρνα ήτουμε μια ελεεινή ψησταριά κο-

¹¹ *Κασεπί*: το συρτάρι Κερκυραϊστί.

ντά στο Τελωνείο, ιδιοκτησία κι αυτό ενού ξαδρέφου του Τομ. (Κατά πως μου εκμυστηρεύτηκε αργότερα έπαιρνε προμήθεια για κάθε πελάτη που κουβάλωνε εκεί). Ήτουνε ένα βρώμικο και λιγδερό καταγώγιο, γιομάτο φασαρία και μυρωδιές κουζίνας. Όσο για την αυθεντική «Greek Music» αυτή ερχόταν (στη διαπασών) από ένα φορητό μαγνητόφωνο και ήτουνε ότι χειρότερο σε μπουζουκοαμανέ θα 'χαν να παρουσιάσουν τα διάφορα ΚΤΕΛ του Νομού Φθιώτιδος κι Αιτωλοακαρνανίας.

Το απίστευτο είναι ότι η κότα μαγεύτηκε!

—Aoh, it's so neat! —πολύ κουλαριστή ατμόσφαιρα, αδερφάκι μου! έλεγε κάθε λίγο.

Ο Τομ παράγγειλε σουβλάκια και κρασί χύμα, σαλάτα, τυρί φέτα και τζατζίκι και μετά κι άλλα σουβλάκια, κι άλλο κρασί και φρούτα και μπακλαβά κι ακόμα κρασί... Βέβαια τη χαζοχαρούμενη την ξεχάσαμε σε μια γωνιά και λέγαμε τα δικά μας —κι όταν ήρθε ο ξαδρέφος να καθίσει στο τραπέζι μας, να πει μια κούπα, ούτε που το σκεφτήκαμε να του τη γνωρίσουμε. Κάνα-δυο φορές μονάχα αποτόλμησε να ρωτήσει τον Τομ τι θα πει αυτή ή εκείνη η λέξη που έπιανε (καθυστερημένα) το χαζό τση το αυτί, αλλά όπως η απάντηση του Τομ ερχόταν στερεότυπα η ίδια «Αυτά είναι ανώτερα μαθηματικά για το γυναικείο σου μυαλό» είδε κι απόειδε και τα παράτησε.

Γύρω στα μεσάνυχτα η Σου ήτουνε λιώμα. Ο Τομ γύρισε σε μένα.

—Πιτσιρικά, μου κάνει. Απόψε είναι η μεγάλη σου νύχτα. Απόψε μπαίνεις επισήμως στο σωματείο των Καμακιών. Ό,τι έχεις κάμει μέχρι τώρα έσβησε. Δεν μετράει. Από 'δώ και πέρα σε θέλω! Το οποίο, πιάχε την ξενέρωτη, πάγαινέ την στο ξενοδοχείο και δώκε τση να καταλάβει τι

εστί βερύκοκο. Αύριο θέλω πλήρη αναφορά πεπραγμένων. Κανόνισε να μη γενούμε ρεντίκολο.

Αυτή ήτουμε μια διαταγή που δεν μπορούσα παρά να υπακούσω. Έτσι, αφού βάλουμε την κακόμοιρη την κότα να πλερώσει το λογαριασμό, την πήρα αλά μπρατσέτα και την πήγα στο ξενοδοχείο τση. Το κακό είναι ότι δεν ήτουμε μόνο η Σου στουπί στο μεθύσι... Εγώ, ασυνήθιστος στο πιο-τί ακόμα, ήμανε ακόμα χειρότερα. Εδώ πατούσα κι εκεί βρισκόμανε. Το κεφάλι μου είχε κάνει δικό του γκουβέρνο και πάγαινε όπου ήθελε. Έτσι, φθάνοντας στην κάμαρη τση Ιγγλέζας ημάστενε και οι δυο κράτα με να σε κρατώ ν' ανεβαίνω το βουνό. Δυο ράκη έτοιμα να σωριαστούν. Κι αυτό ακριβώς κάναμε. Πέσαμε στο κρεβάτι, έτσι, με τα ρούχα όπως ημάστενε, και ξεραθήκαμε του καλού καιρού, χωρίς δεύτερη κουβέντα. Out cold, που θα λέγαν και τα πατριωτάκια τση στο Μπρίστολ!

Το ευτύχημα που κατάφερα να ξυπνήσω πρώτος το πρωί.

Το κεφάλι μου βάραγε ταμπούρλο, το στόμα μου ήτουμε σαν γυαλόχαρτο και το στομάχι μου ένας ντενεκές με σκατά. Στην αρχή δεν μπόρουνα να καταλάβω πού βρισκόμανε, αλλά σιγά-σιγά κουτσοσυνήλθα και τότενες μόνο συνειδητοποίησα ότι είχα κοιμηθεί με μια γκόμενα χωρίς να τση αγγίξω ούτε το χέρι! Ένα αίσθημα ντροπής με τύλιξε απ' την κορφή μέχρι τα νύχια. Είχα ατιμαστεί! Γαμώ το κέρατό μου, τα θαλάσσωσα! Τι σκατά θα 'λεγα τώρα του Τομ; Και τι όνομα θα αποκτούσαν οι Έλληνες Εραστές;

Η χαζοχαρούμενη ήτουμε ξαπλωμένη φαρδιά-πλατιά στο στρώμα ροχαλίζοντας σαν πυροσβέστης μετά από κατάσβεση πυρκαγιάς. Κοιμισμένη έδειχνε ακόμα χειρότερη απ' ότι ξυπνή –αν είναι δυνατόν! Κατά κάποιον τρόπο ήμανε

ανακουφισμένος που δεν αμάρτησα. Παρ' όλα αυτά, κάτι έπρεπε να κάμω και γρήγορα, αλλά τι;

Στην κατάσταση που βρισκόμανε ούτε λόγος να γένεται για άλματα κι ασκήσεις εδάφους. Οπότε, με τη βοήθεια του Αγίου Σπυριδώνου, σοφίστηκα το αμέσως καλύτερο – και πλέον επικτό. Πρώτα τση έβγανα τα ρούχα, προσέχοντας να μην την ξυπνήσω. Μετά, ξέστρωσα το κρεβάτι και το ανακάτεψα, έτσι ώστε να μοιάζει με πεδίο μάχης μετά από βομβαρδισμό ορεινού πυροβολικού. Τέλος, για να κάμω το σκηνικό ακόμα πιο πειστικό, άδειασα κι ένα ποτήρι νερό μαζί με λίγο ζαχαρούχο «NOYNOY» πάνω στα σεντόνια και η μπλόφα ήτουμε πια τέλεια. Μια τελευταία ματιά και... πουλόπουλος!

Όταν αργότερα αντάμωσα τον Τομ στο «Λιστόν», του πάσαρα εκεί μια ιστορία για αγρίους και ήτουμε πανευτυχής που ο μαθητής του τον έβγαλε ασπροπρόσωπο. Αλλά δεν ήτουμε ο μόνος ευχαριστημένος...

Κι εδώ είναι η πιο τρελή φάση του όλου σκηνικού. Κατά τση δώδεκα κατέφτασε η Σου, κουνιστή και λυγιστή. Ήρθε κατευθείαν στο τραπέζι μας, με αγκάλιασε περιπαθώς, με φίλησε και σωριάστηκε σε μια καρέκλα αναστενάζοντας ηδονικά και με σημασία.

—Oh Spirow, μου κάνει. You have been really wonderful! —ήσανε και πολύ Μεγάλος!

* * *

Τση μέρες που ακολούθησαν ο Τομ συνέχισε να με δασκαλεύει στα μυστικά τση ζωής και τση τέχνης μας. Όταν χρειαζόταν χρησιμοποιούσε και ζωντανά παραδείγματα, αν κι αυτό ήτουμε κομμάτι δύσκολο αυτή την εποχή, με τόσα λίγα θύματα γύρω διαθέσιμα.

Μέσα σε δυο βδομάδες έμαθα από τον Τομ όσα δεν θα μάθαινα μονάχος μου σε μια ολόκληρη ζωή.

—Βάλε αυτό που θα σου πω καλά στο τσερβέλο σου και μην το ξεχάσεις ποτέ, μου είπε μια μέρα ο Τομ. Όσο απορπισμένος και να 'σαι, όσο και να σε στενεύει το σώβρακο, ποτέ, ΠΟΤΕΣ μην μπλέξεις μ' Ελληνίδα γκόμενα.

Εμ, δεν το 'ξερα!

—Οι Ελληνίδες γκόμενες είναι η μεγαλύτερη συφορά που μπορεί να τύχει σε άνθρωπο, εξήγησε ο Τομ. Εκπαιδούνται απ' τση μανάδες τσου από κούνια, να 'χουν ένα σκοπό κι ένα στόχο μονάχα στη ζωή τσου. Να τυλίξουν έναν άντρα και να τον κουκουλώσουν. Άλλο τίποτσι δεν υπάρχει. Μόνο αυτό μετράει στο μυαλό τση Ελληνίδας. Έτσι και χτυπήσει «σύζυγο», πάει, την έκαμε! Εκπλήρωσε τον προορισμό τση στη ζωή. Σαν τον αθλητή, να 'ούμ', που χτυπάει μετάλλιο στην Ολυμπιάδα. Για να το πετύχουν είναι ικανές να πουλήσουν την ψυχή τσου στο Διάολο, να περάσουν δια πυρός και σιδήρου, που λένε. Είναι διατεθειμένες να κάνουν κάθε υποχώρηση, να υποστούν κάθε εξευτελισμό, αρκεί να δουν αποτέλεσμα.

»Χτυπάς Ελληνίδα γκόμενα και νομίζεις ότι σου κάθισαν επτά δεκατριάρια μαζί στο Προπό! Τη βρίζεις, αυτή εκεί. Την πατάς σαν το χαλί, αυτή εκεί. Τη βάνεις στο κρεβάτι, νομίζεις ότι πήγες στον Παράδεισο —γιατί, πού θα βρεις «αυθεντική παρθένα» να βάνει τα γυαλιά στην πιο ξεσκολισμένη κυρία τση Τρούμπας και να... παραμένει παρθένα; Τη μεταχειρίζεσαι σαν δούλα, σαν μαγείρισσα, σαν χαλί... αυτή εκεί, ακλόνητη! Την παρατάς, σαν σακί από πατάτες, και πας να τη βρεις με τσου φιλάρες σου... δεν βγάνει άχνα. Καταλήγεις να πιστέψεις ότι έπεσες πάνω στον μήνα που τρέφει τσου έντεκα! Το οποίο, το μυαλό σου

θολώνει, αρχίζεις να μπερδεύεσαι και να σαστίζεις και πριν το πάρεις καλά-καλά χαμπάρι την έχεις ζαλωθεί. Κι εδώ είναι που επιτελείται το μέγα θαύμα. Με το που θα βγεις από την εκκλησία, αλά μπρατσέτα και θα πέσει και το τελευταίο ρύζι από τον γιακά του κουστουμιού σου, το «λαχείο» μεταμορφώνεται σ' επιδημία ασιατικής γρίπης! Αμέσως αρχίζει τη γρίντα και τη φαγούρα. Σ' ό,τι λες και σ' ό,τι κάμεις σου πάει κόντρα –έμπασες τον Παπαντρέου σπίτι σου.

»Μετά αρχίζουν οι απαιτήσεις. «Θέλω αυτό, θέλω εκείνο, θέλω το άλλο.. Πάρε ψυγείο, πάρε πλυντήριο, πάρε τηλεόραση, βγάλε με έξω...» τέτοια ωραία. Αλλά το χειρότερο είναι που –αφού «έδεσε τον γαΐδαρο τση»– τα φτύνει στην εμφάνιση. Στρώνεται στο φαΐ, χλαπακιάζοντας σαν γουρούνα, πράμα που τη μεταμορφώνει σε μπόγο σε χρόνο μηδέν, κι αρχίζει να ντύνεται σαν τίποτσι Αλβανέζες σταχανοβίτισσες, ηρωίδες τση εργασίας του Εμβέρ Χότζα. Κείνα τα στενά τα φουστάκια, κείνα τα κολλητά μπλουζάκια, τα τακουνάκια, τα βαψίματα και τα τοιούτα είναι τώρα μια μακρινή ανάμνηση του παρελθόντος –και διηγώντας τα να κλαις! Τώρα έχεις μπροστά σου μια κυρά-Κατίνα, με εμπριμέ ρόμπες, με πασούμια στραβοπατημένα και μαλλιά στα μπιγκουτί. Καθότι, είπαμε, αφού έδεσε το γαΐδαρο τση, χέστηχε πώς θα φαίνεται κι αν σου αρέσει. Δεν είναι σύμπτωση που ούλες οι Ελληνίδες νοικοκυρές μοιάζουν τόσο πολύ συναμετάξυ τσου. Είναι η νοοτροπία τέτοια –το 'χουν στο αίμα που κληρονόμησαν από τση μανάδες τσου, μαζί με τα δασκαλέματα.

»Όσο για το κρεβάτι... Αυτά που ήξερες καλύτερα να τα ξεχάσεις. Κατά ένα μυστήριο τρόπο φαίνεται σαν να επέστρεψαν πίσω, σε μια ιδιόμορφη παρθενιά. Τον περισσότερο καιρό «δεν μπορούν», γιατί έχουν πονοκέφαλο ή πε-

ρίοδο. Πάνε οι παλιές καλές εκείνες μέρες που τση είχες σκλάβες στο χαρέμι, έτοιμες να σου ικανοποιήσουν την κάθε επιθυμία, το κάθε βίτσιο που σου καθόταν στο μυαλό, ρε παιδί μου! Τώρα, αν είσαι τυχερός, άντε να σου κάτσουν, μια στο τότσο, για κάνα γρήγορο στα ίσια (κι εννοώ στα ίσια) και μετά, καληνύχτα σας και καλό ξημέρωμα.

»Με το «Playboy» καλύτερα θα πορευόσανε. Άσε που, μέχρι να το καλοκαταλάβεις, βρίσκεσαι πάτερ φαμίλιας, με μια συμμορία από κουτσούβελα, να ταΐζεις, να ποδέσεις, να ντύσεις και να ξεσκατώσεις. Τι άλλο σου μένει να κάμεις, φουκαρά, από το να σκοτώνεσαι στη δουλειά, απ' το πρωί μέχρι το άλλο πρωί, για να φέρεις τση δύο άκρες να ταιριάξουν;

»Πάει, έσβησες. Πέθανες. Τελείωσες!

—Και οι παντρεμένες, που τσου αρέσουν τα ξινά; ζήτησα να πληροφορηθώ εγώ, που είχα ιδιαίτερους λόγους να ενδιαφέρομαι.

Ο Τομ σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό και σταυροκοπήθηκε τρεις φορές.

—Άγιε μου Σπυρίδωνα, λυπήσου μας! προσευχήθηκε κατανυκτικά. Ορέ, ξέρεις τι λες; Μπλέξιμο με παντρεμένη Ελληνίδα; Μα δεν πας καλύτερα να ρίξεις μια βουτιά από την Κόντρα-Φόσα,¹² να ξεμπερδεύεις μια και καλή, αντί να παιδεύεσαι;

—Γιατί έτσι; ρώτησα (όχι ότι δεν ήξερα...).

—Ούτε να το σκέφτεσαι κάτι τέτοιο, είπε ο Τομ. Η παντρεμένη Ελληνίδα, που αποφασίζει να τα φορέσει του «κυρίου» τση, είναι πιο επικίνδυνη κι από μπαρακούντα που έμεινε νηστική δυο μήνους! Τι είπαμε πριν; Δεν είπαμε ότι,

¹² Η τάφος του Παλιού Φρουρίου τση Κέρκυρας.

το όνειρο κι ο μοναδικός σκοπός τση Ελληνίδα είναι να παντρευτεί έναν μαλάκα, να δέσει; Δεν είπαμε ότι, αφού το πετύχει αυτό, μετά κρεμάει τα ποδοσφαιρικά τση παπούτσια κι αποσύρεται; Το είπαμε.

»Το οποίο, ας υποθέσουμε ότι ξυπνάει μια ωραία μέρα η εν λόγω κερία και διαπιστώνει ότι το βρακάκι τση έχει βραχεί... Ξέρεις τι γένεται; Θα σου πω εγώ τι γένεται. Σεισμός γένεται, πιτσιρικά! Σεισμός και καταποντισμός! Έτσι και την πάρουν την παντρεμένη Ελληνίδα τα ζουμιά, κανείς και τίποτσι δεν τη σταματάει. Την πέφτει στο πρώτο θύμα που θα 'χει την ατυχία να περάσει το κατώφλι τση. Για ρώτα λίγο τίποτσι ηλεκτρολόγους, τίποτσι υδραυλικούς, τίποτσι μαναβάδες... Εκεί να δεις ιστορίες που έχουν να σου πουν! Η «αναγεννημένη» νοικοκυρά δεν έχει ούτε δισταγμούς, ούτε τίποτσι ηθικούς φραγμούς. Τα θέλει όλα και τα θέλει τώρα. «Όχι» δεν καταλαβαίνει. Θα σε στριμώξει εκεί, σε μια γωνιά, και θα σε περιποιείται μέχρι να φωνάξεις έλεος. Κι αυτό καλά, πάει στο διάολο, παλεύεται... Το κακό είναι όμως ότι, αφού δοκίμασε από το απαγορευμένο μήλο, μετά ψάχνει για δικαιολογίες. Οπότεν –συχνά– αποφασίζει ότι... ερωτεύτηκε! Ε, ρε πιτσιρικά, ποιος είδε τον φέο και δεν τον φοβήθηκε! Ε, ρε, κι αν την έχεις βαμμένη με ανεξίτηλη μπογιά! Η υδρόγειος σφαίρα είναι μικρή για να σε κρύψει. Θα σε κυνηγήσει όπου κι αν πας, θα σε βρει όπου κι αν χωθείς και θα σε φάει ζωντανό, μαζί με τα κορδόνια! Άσε που μπορεί και να τση τη δώκει, να φανερώσει την «αμαρτία» στον φουκαρά, τον κερατά, έτσι για να τον πικάρει! Για να τον εκδικηθεί που είναι άντρας κι αυτή γυναίκα. Να του ξεπλερώσει όλη εκείνη την ξεφτίλα που πέρασε προσπαθώντας να τον κουκουλώσει.

»Από κει και πέρα βρίσκεσαι βουτηγμένος στα σκατά μέχρις το λαιμό. Εξόν από τη μέγαιρα έχεις και τον «ατι-

μασμένο», που σε ψάχνει με μαχαίρια, με κουμπούρια, με ντουφέκια, με μπαλντάδες, με τσαγκαρσούλια... Πού να πας και πού να κρυφτείς!

Το είχα υπ' όψη μου το σκηνικό.

Κεφάλαιον 5ον
ΚΑΜΑΚΙ

Λίγες μέρες μετά το Πάσχα ο Τομ ήρθε να με βρει στο «Λιστόν».

—Πιτσιρικά, μου λέει, φτιάξε τση βαλίτζες σου, πάμε ταξίδι για δουλειές. Μπίζνες τρίπ, να 'ούμ'.

Σιγά τση βαλίτζες όπου είχα να φτιάξω! Όλα μου τα υπάρχοντα χωρούσαν μέσα σε μια σχολική τσάντα –αλλά αυτό δεν το είπα.

—Για πού μια; ρώτησα.

—Για Ρόδο, ανήγγειλε ο Τομ. Με ειδοποίησε ένα φιλαράκι μου από κει ότι το Σαββάτο που μας έρχεται φτάνει το πρώτο τσάρτερ τση σαιζόν από Σουηδία μεριά. Οι πρώτες πελάτισσες, δικέ μου! Στη Ρόδο είναι ΤΟ γεγονός. Ούλοι θα βρίσκονται εκεί, να δώκουν το παρόν. Είναι παράδοση. Ένα σου λέω μόνο: Τα πιο διάσημα τοπ Καμάκια απ' ούλη την επικράτεια θα κατέβουν στο νησί. Τα καλύτερα παιδιά! Έρχονται από τη Μύκονο, την Κω, τη Σαντορίνη, την Ύδρα, το Ναύπλιο, ακόμα και τα καρντάσια από τη Σαλονίκη. Η αφρόκρεμα! Εκεί θα δεις τα μεγαλύτερα μαστόρια επί το έργο. Θα ξεστραβωθείς! Είναι σαν σεμινάριο, να 'ούμ'. Δεν το χάνουμε με τίποτσι!

Ένωθα σαν ντεμπυτάντ που πάγαινε στον πρώτο τση χορό, όπως στ' αμερικάνικα έργα!

Ξαφνικά ο Τομ μου 'ριξε μια εξεταστική (κι αποδοκιμαστική) ματιά.

—Δεν φαντάζομαι να 'ρθεις σ' αυτά τα χάλια; μου κάμει.

Παραξενεύτηκα.

—Γιατί, τι έχω; απόρησα.

—Τι έχεις! αναφώνησε ο Τομ απελπισμένα. Τι έχεις;!!! Καλά, κοιτάχτηκες στον καθρέφτη τελευταία, δικέ μου; Ξέρεις πώς φαίνεσαι; Θα σου πω εγώ πώς φαίνεσαι. Σαν τζομπάνος φαίνεσαι, αδερφέ μου (οι τζομπάνηδες ήτουνε το αγαπημένο σημείο αναφοράς του Τομ). Σαν τζομπάνος που κατέβηκε από τη στάνη, να χτυπήσει τουρίστριες, απ' αυτές με το σακίδιο στην πλάτη. Έτσι φαίνεσαι. Τελείως απαράδεχτος!

Κοίταξα τα ρούχα μου με απορία —και λίγο τσαντισμένος. Φορούσα μπλουτζήν σένιο κι ένα φανελάκι που έγγραφε «DON'T KILL THE WHALES», δώρο από την Μαίρη. Δεν μπορούσα να καταλάβω τι ήτουνε «απαράδεχτο» και του το είπα.

Ο Τομ άφησε έναν αναστεναγμό.

—Άκουσέ με καλά, φιλάρα, είπε. Στον κλάδο μας η εμφάνιση είναι το άπαν. Πουλάμε μόστρα. Τα μπλουτζήν και τα φανελάκια ήτουνε καλά μια φορά κι έναν καιρό. Τώρα τα φοράει και η κουτσή Μαρία. Εδώ εμείς πρέπει να ξεχωρίζουμε από το πλήθος. Να κάνουμε τση γκόμενες να μας προσέξουν —με πιάνεις; Ξέχασε τα τζην. Τώρα φοράμε πανταλόνια, αληθινά πανταλόνια. Επίσης τα χρώματα... Χρειάζεται προσοχή στο να διαλέξεις χρώματα. Το άσπρο

είναι το καλύτερο, σε βλέπουν, αντανακλάει τον ήλιο, είναι εφετζίδικο. Όπως και το μαύρο. Ούλα άσπρα ή ούλα μαύρα. Ή μαύρο ποκάμισο, άσπρο πανταλόνι –κοίτα μην τα μπερδέψεις και βγεις με μαύρο πανταλόνι και άσπρο ποκάμισο, γιατί θα σε περάσουν για γκαρσόνι και θα σου παραγγέλνουν φραπέ. Ποκαμισάκι με μακριά μανίκια γυρισμένα μέχρι τσου αγκώνες κι ανοιχτό μπροστά, να φαίνονται οι τρίχες και οι καδίνες. Το πατούμενο να είναι άσπρο, δερμάτινο ή πλεχτό, παντοφλέ –ποτέ *Adidas* και τέτοιες αηδίες– ή τσόκαρο. Με πιάνεις; Το μυστικό βρίσκεται στην μόστρα και τα ρούχα είναι μόστρα.

Αποφασίστηκε να πάμε για ψώνια, το ίδιο εκείνο απόγευμα, κι αυτό ακριβώς κάναμε.

Αγοράσαμε δυο λευκά, εφαρμοστά πανταλόνια και τρία μακρυμάνικα ποκάμισα, ένα άσπρο, ένα μαύρο κι ένα καναρινί. Επίσης ο Τομ μου βρήκε ένα ζευγάρι άσπρα μοκασίνια κι έτσι η γκαρνταρόμπα μου ήτουνε κομπλέ.

Στο σπίτι μ' έβανε να δοκιμάσω τα καινούργια ρούχα, αλλά δύσκολος όπως ήτουνε, δεν φαινόταν πολύ ικανοποιημένος.

—Καλύτερα, πολύ καλύτερα, μουρμούραγε, αλλά όχι και το τέλειο...

Έπιακε μια παλιά εφημερίδα, τη δίπλωσε ξανά και ξανά και την έχωσε στο μπροστινό μέρος του πανταλονιού μου. Έκαμε μερικές διορθώσεις, έκοψε λίγο χαρτί, πρόσθεσε άλλο και τελικά, ευχαριστημένος από το αποτέλεσμα, με πήγε μπροστά στον καθρέφτη. Έμοιαζα λες και μου είχε σηκωθεί και είχε ξεχάσει να ξεφουσκώσει!...

—Το πιο σημαντικό απ' όλα, μου εξήγησε ο δάσκαλος. Πάντα να μπαντάρεις τα πανταλόνια σου, να γλέπουν οι γχώμενες και να τσου τρέχουν τα σάλια. Το κόλπο το μάθα-

με από τσου χορευτές. Το πιστεύεις ότι υπάρχουν ειδικά, έτοιμα, γεμίσματα που κοτσάρεις μπρος, για να φαίνεσαι «προικισμένος» και κάργα νταβραντισμένος; Βέβαια. Υπάρχουν πουλογεμίσματα, κωλογεμίσματα, βυζογεμίσματα – για τση γχόμενες– τα πάντα ούλα. Σημαντικότατο! Καθόσον είναι γνωστό ότι το πρώτο που βλεφαρίζουν οι γχόμενες σ' έναν άντρα είναι το εργαλείο. Το μάτι τσου πάει γραμμή στο σημείο, ρε παιδί μου! Ένα μυστήριο πράμα! Είτε του Δημοτικού είναι, είτε γιαγιάδες, με το ένα πόδι στον τάφο, στο πουλί κοιτάνε πρώτα. Ένστικτο! Είναι όπως εμείς με τα βυζιά. Πρώτα τα βυζιά, μετά τα άλλα. Γι' αυτό σου λέω, έχε το πουλί σου μπανταρισμένο πάντα.

Μάθαινα πράγματα εδώ!

—Και κάτι άλλο, έκαμε ο Τομ σκεφτικός. Δεν βλέπω να φοράς χρυσαφικό.

—Τι χρυσαφικό; απόρησα εγώ.

—Καδίνες, σταυρουδάκια, ταυτότητες, βραχιόλια...

—Έχω την καδίνα που μου χάρισε η Μαίρη, είπα δειλά.

Ο Τομ αναστέναξε ξανά.

—Είσαι απελπιστική περίπτωση, ορέ πιτσιρικά, είπε. Αυτή η καδίνα, για να φανεί, θέλει να τση βάνεις ταμπέλα. Τέλος πάντων... Θα σε βολέψουμε με τίποτσι παλιό δικό μου... Κάτι άλλο τώρα. Από όβολα πού βρίσκεσαι;

Πού να βρίσκομαι; Πατωμένος ήμανε. Είχα φυλαμένα γύρω στα πέντε χιλιάρικα, από τα καφάσια, αλλά με τα ρούχα που αγοράσαμε δεν έμειναν ούτε τα μισά... Ο Τομ είπε ότι καλά ήτουμε κι αυτά, από το τίποτσι. Έτσι κι αλλιώς στη Ρόδο δεν θα 'χαμε έξοδα, ένεκα που είχε κανονίσει να φιλοξενηθούμε σ' έναν ξαδρέφο του (μα πόσους είχε αυτός ο άνθρωπος!) κι έτσι θα γλιτώναμε το ξενοδοχείο.

Την επομένη μπαρκάραμε στο αερόπλανο για την Αθήνα.

Όπως αυτή ήτουμε η πρώτη φορά που ανέβαινα σε πετούμενο, δεν μπορώ να πω ότι ευχαριστήθηκα ταξίδι, αλλά με το που πατήσαμε το πόδι μας στην Αθήνα τα ξέχασα όλα.

Βλέπεις η μεγαλύτερη πόλη που είχα δει ως τα τώρα ήτουμε η Κέρκυρα, που δεν μπορείς να την πεις τεράστια, και ξαφνικά βρίσκομαι στη μέση μιας βαβούρας απερίγραπτης, περιτριγυρισμένος από χιλιάδες κτίρια, περπατώντας σε δρόμους πηγμένους στη ρόδα και τσου πεζούς, με τη φασαρία να σου τρουπάει τα τύμπανα... Μαγαζά, τεράστια διαφημιστικά πανό, κι άλλη φασαρία –ποτές δεν θα ξεχάσω τη φασαρία τση Αθήνας. Χάος!

Ο Τομ με πήρε και με πήγε γραμμή στην Πλατεία Συντάγματος. Καθίσαμε σ' ένα καφενείο –«Παπασπύρου» λεγόταν, διάσημο, λείει, ανά την υφήλιο– και παραγγείλαμε φραπεδιές, γιατί έκανε κάψα και είχαμε κοραχιάσει.

—Τώρα, βλέπε και μάθαινε, με ορμήνεψε ο Τομ. Βρισκόμαστε στο κέντρο τση Αθήνας. Στο κέντρο τση Ελλάδας. Ό,τι γένεται, εδώ γένεται. Σ' αυτήν εδώ την πλατεία ούλα αγοράζονται κι ούλα πουλιούνται –από χασισάκι μέχρι κώλο. Εδώ βρίσκειται το Γενικό Επιτελείο και η έδρα των Καμακιών απαξάπασας τση επικράτειας. Το Πεντάγωνο να πούμε. Από 'δώ ξεπετάγονται τα καινούργια φυντάνια κι εδώ καταλήγουν οι βετεράνοι που βγήκαν στη σύνταξη. Ρίξε μια ματιά στα περίξ. Δικοί μας παντού. Νά, αυτός εκεί είναι ο Αντώνης, ο επιλεγόμενος «Angelface», ένεκα η σκατομουσούδα του. Το πιστεύεις ότι αυτό εδώ το παληκάρι βγάζει περισσότερα όβολα σε μια μέρα απ' ότι ο ανώτερος καθηγητής Πανεπιστημίου σε δυο βδομάδες; Αυτός που

κάθεται δίπλα του είναι ο Βάσος, γνωστός στην πιάτσα ως «The Greek Stud», ειδικευμένος σε Γερμανίδες πουρές, που του τ' ακουμπάνε κανονικά. Αυτός εκεί ο ψηλός, με το ροζ ποκάμισο, είναι ο Τζώρτζης, ο επιλεγόμενος και «Boy George», εξπέρ στις αδερφές, που έρχονται στην Ελλάδα αναζητώντας το «ελληνικό όνειρο».

— Παναπέι ότι πάει με άντρηδοι; έφριξα εγώ.

—Μόνο όταν η τιμή είναι σωστή, εξήγησε ο Τομ ατάραχος.

—Δηλαδή... είναι πούστης;

Ο Τομ έβανε τα γέλια.

—Όσο ειμάστενε εμείς, άλλο τόσο είναι κι αυτός, είπε. Όχι, ρε φιλάρα, τη δουλειά του κάμει ο άνθρωπος. Αφού έτσι την έχουν δει μερικοί τη φτιάξη και πλερώνουν για το βίτσιο τσου, πού 'ναι η ζημιά; Άλλωστε, μην τα μπερδεύουμε... Άλλο να 'σαι από κάτω κι άλλο από πάνω, έτσι; Με το να βατέψεις μια αδερφή δεν γένεσαι κι ο ίδιος πούστης. Αντίθετα, αποδεικνύεις τι τσακάλης άντρακλας είσαι. Τσου κουτουπώνεις, τσεπώνεις το χρήμα, τσου τραβάς κι ένα βρωμόξυλο, άμα σου την καθίσει —έτσι για να βάνουν μυαλό— και δώθε πάνε οι άλλοι. Ούτε γάτα, ούτε ζημιά. Στο κάτω-κάτω έχουμε και μια άλφα παράδοση, από τσου προγόνους μας, να 'ούμ', για να το πάρουμε και πατριωτικά.

—Ποιους προγόνους; απόρησα.

—Αυτούς που έμαθες στο σχολειό, ρε βλίτο, εξήγησε ο Τομ. Κάτι Σωκράτηδες, κάτι Αλκιβιάδηδες, κάτι Αχιλλέηδες...

Δεν πίστευα στ' αυτιά μου.

—Ο Αχιλλέας ήτουμε αδερφή; φώναξα.

Ο Τομ έβανε ξανά τα γέλια.

—Α, ρε, πιτσιρικά, είπε. Τίποτσι δεν καταλαβαίνεις. Όχι, αγόρι μου, δεν ήτουνε αδερφή ο άνθρωπος. Την έβρισκε με τση γκόμενες, όπως εσύ κι εγώ, όμως, έτσι και του πετύχαινε και κάνα κωλομέρι σε καμιά στροφή, τι, θα καθόταν; Κατά πως σου εξήγησα και προηγουμένως, η όλη ιστορία είναι να είσαι ο αποπάνω.

Ένας αδύνατος ψηλολέεκας, ντυμένος στα άσπρα, σταμάτησε στο τραπέζι μας, να χαιρετήσει τον Τομ. Φορούσε μια τριπλή σειρά από χοντρές καδίνες και πολαρόιντ γυαλιά ηλίου.

—Τομ, γέρο-τράγο! φώναξε. Πώς και μας θυμήθηκες; Τι γένεσαι, ορέ ψυχή; Χρόνια και ζαμάνια!...

—Γιώργαρε, τι γένεσαι, ορέ θερίο; αντιχαιρέτησε ο Τομ. Έλα, κάτσε να σε κεράσουμε. Ειμάστενε τράνζιτ, κατά Ρόδο μεριά, και είπα να 'ρθω να ρίξω μια ματιά στα παλιά λημέρια.

—Σουηδέζες, Σουηδέζες; γέλασε ο Γιώργαρος πέφτοντας σε μια καρέκλα. Κουφάλα Τομ! Τάμα το 'χεις κάμει κάθε χρόνο! Τι γένηκε, έπεσε σύρμα όπου έρχεται το πρώτο τσάρτερ;

Αρχίσαν να μιλάνε για τα παλιά, για κόλπα που κάμαν μαζί, για τσου άλλους φιλάρες του κλάδου, για γκόμενες... Τσου άκουγα ο ίδιος με δέος κι αναρωτιόμανε αν θα έφταναν κι εγώ μια μέρα να 'χω τόσα σπουδαία να θυμηθώ, τόσες ιστορίες να διηγηθώ.

—Πώς είναι τα πράματα εδωδά; ρώτησε σε μια στιγμή ο Τομ. Λίγο πεθαμένα τα βλέπω...

Ο Γιώργαρος κούνησε περίλυπος το κατσαρωμένο του κεφάλι.

—Χέστα, είπε. Περνάμε κρίση, δικέ μου. Μεγάλη κρίση. Σκατά σαιζόν θα 'χουμε αυτή τη χρονιά. Έχουν να κλάψουν μανούλες... Οι φήμες λένε ότι έχουν ματαιωθεί κρατήσεις. Κατάλαβες τι πάει να πει αυτό; Μετά, η Αθήνα δεν έχει πια ψωμί. Δεν μπορεί να κρατήσει τον τουρίστα πάνω από δυο, βία τρεις το πολύ μέρες. Η μόλυνση κι η φασαρία τσου στέλνουν στα νησιά μια ώρα αρχύτερα... Οπότε, πρέπει κανείς να δουλέψει γρήγορα. Ειμάστενε ούλοι κάτω από φοβερή πίεση.

Ο Τομ κούνησε το κεφάλι με κατανόηση.

—Σωστά, είπε. Σε τρεις μέρες τι να πρωτοκάνεις; Δε μου λες, σχεδιάζεις να κατέβεις στα νησιά ο ίδιος;

Ο Γιώργαρος σήκωσε τσου ώμους.

—Ακόμα δεν ξέρω, είπε. Έχω χτυπήσει αυτή την Αυστραλέζα —πολύ ωραίο κομμάτι, δικέ μου— που την έχει καταβρεί με την πάρτη μου. Την έχει κάνει λαχείο σου λέω! Να σκεφτείς ότι με ψήνει να πάω μαζί τση στη Μελβούρνη, ορέ! Και μιλάμε για πολύ χρήμα, έτσι;! Ο μπαμπάς έχει, λέει, τρεις εφημερίδες να 'ούμ'. «Έλα» μου λέει «να δουλέψεις στον μπαμπά». Αχούς, δικέ μου, να δουλέψω στον μπαμπά! Εγώ σε εφημερίδα! Τι άλλο θ' ακούσουμε; Να δουλέψω εγώ σ' εφημερίδα, που ούτε να τη διαβάσω δεν μπορώ! Μπα, άσε... Θα δούμε. Λέω να κάτσω εδώ λίγο ακόμα, να δω τι γίνεται και μετά, κατά τον Ιούλιο, ποιος ξέρει... Μπορεί Μύκονο, μπορεί Ύδρα... Θα δούμε.

—Την Ύδρα τη σκέφτομαι κι ο ίδιος, είπε ο Τομ. Την έχω δουλέψει καμπόσες φορές... Έχει ψωμί ακόμα. Με τον Τεντ είχαμε αφήκει εποχή σε μια δόση εκεί κάτω. Τον θυμάσαι, ορέ, τον Τεντ;

—«The Crazy Dancer», είπε ο Γιώργαρος γελώντας. Αν τον θυμάμαι λέει! Τελείως απογειωμένος, ο δικός σου!

Περίπτωση! Τι γίνεται αυτή η ψυχή; Χρόνια έχω να τον δω... Εξαφανίστηκε.

Ο Τομ κούνησε το κεφάλι.

—Βίος και πολιτεία, είπε. Βίος και πολιτεία. Θα σου πω εγώ. Το οποίο ο Τεντ είχε χτυπήσει στην Ύδρα μια πουρή Αμερικάνα, χήρα ενού «βασιλιά τση πατάτας» – ξέρεις, από κείνες που χέζουν εκατομμύρια. Αυτή το λοιπόν τον έπεισε να πάει μαζί τση στο Αμέρικα, όπου και τον στεφανώθηκε, όλα ωραία και κανονικά. Ο Τεντ πια νόμισε ότι, αυτό ήτουνε, επιτέλους του κάθισε η καλή κι από 'δώ και πέρα θα 'τρωγε με χρυσά κουτάλια. Πλην όμως δεν υπολόγισε τον μπάρμπα Σαμ, που μια ωραία μέρα τον βούτηξε –ένεκα Αμερικανός πολίτης, σου λέει– τον έντυσε ναυτάκι και τον ξαπόστειλε στο Βιετνάμ, να κυνηγάει αραπάδες. Ο Τεντ πήγε να σαλτάρει το παιδί. Ξέρεις τι θα πει, εκεί που την είχες βρει όμορφα κι ωραία, με την κουρσάρα σου, τη διαμερισματάρα σου την τσίλικη, τση γκόμενες σου τση ωραίες, να τρέχεις πάνω στα όρη, στα άγρια βουνά, και να σκύβεις έτσι κι ακούσεις κουνούπι, μπας και είναι οβίδα και σε φάνε λάχανο; Την έκαμε λαχείο ο άνθρωπος. Τελικά, από 'δώ το πήγε, από κει το πήγε, τον πετάξαν όξω από το Ναίηβυ. Κι εντάξει αυτό, έσωσε το τομαράκι του το παιδί, αλλά έλα που του αφαιρέσαν και την υπηκοότητα οι καριόληδες οι άνθρωποι! Το οποίο μπαρκάρισε σ' ένα γκαζάδικο κι άρχισε να βολοδέρνει από 'δώ κι από κει. Το τελευταίο που έμαθα ήτουνε στο Κάϊρο και πούλαγε μαύρη τσου τουρίστες. Μακάρι να βγει από κει ολόκληρος, γιατί ήτουνε καλό παιδί και καλός φίλος.

Ξαφνικά μια δυνατή στριγκλιά ξέσκισε την πλατεία. Ξαφνιασμένοι στραφήκαμε προς την κατεύθυνση απ' όπου ερχόταν και τι να δούμε! Ένας μεσόκοπος, κοντόχοντρος Ιγγλέζος, που 'φερνε πολύ του Έλτον Τζων, σίγουρα αδερ-

φή του κερατά, κυνηγούσε τον Τζώρτζη, τον επιλεγόμενο «Boy George», κραδαίνοντας ένα κουζινομάχαιρο και τσιρίζοντας βρισιές και βλαστήμιες. Ο Τζώρτζης είχε κόψει τση φτέρνες στον ώμο κι όπου φύγει, φύγει. Το σκηνικό ήτουνε φανταστικό! Ούλος ο κόσμος είχε σταματήσει, να χαζέψει. Μερικοί έδιναν κουράγιο στον Τζώρτζη: «Έλα, μεγάλε, άλλη μια στροφή...», «Ρεκόρ, μεγάλε, πας για ρεκόρ...», ενώ οι πιο πονόψυχοι ενθάρρυναν τον πούστη: «Λίγο ακόμα και τον ξούρισε...», τέτοια. Μεγάλη φάση! Στο τέλος, είδε κι απόειδε η αδερφή, του κόπηκαν και τα πόδια, έπεσε στα γόνατα και βάλθηκε να κλαίει μέσα στον κόσμο, σαν καμιά παλιόγρια που τση κλέψαν το σάμαλι οι μόρτες. Αηδία! Στο τέλος ήρθε ένας πολισμένος, τον μάζεψε και η παράσταση πήρε τέλος. Ο «Boy George» είχε φυσικά χαθεί από προσώπου γης.

—Οι κίνδυνοι του επαγγέλματος! σχολίασε φιλοσοφικά ο Τομ κουνώντας το κεφάλι του.

* * *

Φτάκαμε στη Ρόδο το ίδιο εκείνο βράδυ. Ο Γιάννης, ο ξαδρέφος του Τομ, μας περίμενε στο αεροδρόμιο.

Ο Γιάννης ήτουνε παλιά караβάνα. Περασμένα τριάντα, μια ηλικία όπου τα περισσότερα Καμάκια αποσύρονται, αυτός ήτουνε ακόμα στα χαι του. Κατά τη γνώμη του Τομ συμπεριλαμβανόταν μεταξύ τση αφρόκρεμας του κλάδου κι ήτουνε ένας από τσου πιο ευκατάστατους. Είχε τρία διαμερίσματα στη Ρόδο, δυο-τρεις γκαρσονιέρες στην Αθήνα, ένα μπαρ και κάμποσα «ενοικιαζόμενα» διάσπαρτα στο νησί. Είχε και ρόδα. Ένα παλιό «Renault» δώρο κάποιας θαυμάστριας. Κοντός, караφλός, ντυμένος στα μαύρα, με πλήθος καδίνες στο λαιμό, κάργα δαχτυλίδια στα δάχτυλα, ταυτότητες, καθώς και ένα μαϊμού «Rolex»

ανάποδα φορεμένο στο δεξί του χέρι. Τώρα, άπαξες και είσαι Καμάκι με «Rolex», έστω και μουσαντένιο, είσαι σίγουρα κάποιος! Κάτι σαν συνταγματάρχης στο Πεζικό, να 'ούμ'.

Στο δρόμο για το σπίτι του ο Γιάννης μας έκανε μια μικρή ενημέρωση, ένα «μπρήφινγκ» ούτως ειπείν.

—Τα πράγματα δεν είναι καθόλου καλά φέτος, μάγκες, μας είπε. Τα ξενοδοχεία έχουν πολλές ματαιώσεις κρατήσεων. Πολλά γραφεία έχουν περιορίσει τα γκρουπ στο ελάχιστο, όσο για κρουαζιέρες, ειμάστενε στο τελείως μίνιμουμ. Αυτοί οι τσογλαναράδες από τα «Δικαιώματα του Ανθρώπου» και διάολος τον πατέρα τσου μας έκαμαν μεγάλη ζημιά. Έχει πέσει άγριο μπόϊκοτάρισμα τση Ελλάδας, να 'ούμ'.¹³ Έχουν να κλάψουν μανούλες! Ούλοι εδώ πέρα ανησυχούν. Καταλαβαίνετε λοιπόν ότι αυτή την φορά η άφιξη του πρώτου τσάρτερ από τη Σουηδία παίρνει ιδιαίτερη σημασία. Ετοιμάζεται αποθεωτική υποδοχή. Λένε ότι θα πάει μέχρι και η Φιλαρμονική στο αεροδρόμιο. Τι να κάνουμε... Ό,τι μπορούμε, ό,τι μπορούμε!

Μόλις φτάκαμε στο διαμέρισμα την πέσαμε κατ' ευθείαν για τούφες καθόσον ημάστουνε ψόφιοι απ' το ταξίδι.

Την άλλη μέρα το πρωί —που ήτουνε και η μεγάλη μέρα— ασκωθήκαμε νωρίς, ήπιαμε ένα καφέ στα γρήγορα κι αρχίσαμε να 'τοιμαζόμαστε. Μέχρι ντουζ φτάκαμε να κάνουμε —κατόπιν τση επιμονής του Τομ. Μετά φορέσαμε τη στολή, το χρυσαφικό, παραγεμίσαμε τα πουλιά μας, κατά τας γραφάς, και ημάστενε ατέντοι για τον αγώνα. Σαν τίποτσι κατοστάρηδες τσου Ολυμπιακούς Αγώνες, που προκρίθηκαν στον τελικό!

¹³ Βρισκόμασταν ακόμα στη μέση τση χουντοκρατίας των Απριλιανών και οι «αντιστασιακοί» (λέμε τώρα...) από Ευρώπη έκαναν τον δικό τσου ανένδοτο αγώνα (από το Quartier Latin βεβαίως-βεβαίως).

Το τσάρτερ έφτασε τση 11:30 ακριβώς. Ούλος ο κόσμος κι ο ντουινιάς ήτουμε στο αεροδρόμιο. Καμάκια απ' όλη την επικράτεια. Κατά πως το είχε πει ο Τομ, λες και γενόταν σεμινάριο! Ο Δήμαρχος ήτουμε εκεί, ο Αστυνομικός Διευθυντής ήτουμε εκεί, οι διευθυντές των Τραπεζών ήτουμε εκεί, έμποροι, βιοτέχνες, ταγαράδες, γκαρσόνια, σαλεπιτζήδες... ούλοι απαξάπαντες παρόντες. Μέχρι παπάδες είχαν φέρει, να κάμουν αγιασμό τση γχόμενες!

Με το που άνοιξε η μπουκαπόρτα του αερόπλανου γένηκε ο κακός χαμός. Η μπάντα άρχισε να παιανίζει, το πλήθος να ζητωκραυγάζει, οι παπάδες να ψέλνουν... Μέχρι βεγγαλικά ρίζανε! Όργιο!

Με το που έσκασαν μύτη οι πρώτες γχόμενες από τη Σουηδία γένηκε πανζουρλισμός!

Φωνάζαν οι δικοί μας, φωνάζαν κι οι κότες.

«Ίγκριντ!»... «Giorgos!»... «Γκρέτα!»... «Giannis!»... «Μπρέντα!»... «Vassilis!»... «Άννα!»... «Thanassis!»... «Λένια!»... «Periklis!»... «Μπριγκίτε!»... «Bambis!»... και πάει λέοντας. Στο διάδρομο προσγείωσης έχανε η μάνα το παιδί και το παιδί τη μάνα! Τα κορίτσια έπεφταν στην αγκαλιά των δικώνε μας, η μπάντα παιάνιζε θούριους, οι παπάδες αγίαζαν κι ο Δήμαρχος προσπαθούσε να βγάλει δεκάριχο λόγο. Δεν είχα ξαναματαδεί τέτοια βαβούρα άλλοτες στη ζωή μου!

Οι γχόμενες είχαν ούλες την ίδια κοψιά. Για μένα έμοιαζαν σαν δυο σταγόνες νερό. Αν αυτή που βγήκε ήτουμε αυτή που μπήκε δεν θα μπορούσα να σου πω. Ούλες τσου ντερέκια, ούλες τσου ξανθές, ούλες τσου σαν τα κρύα τα νερά. Λίγο ασπρουλιάρες ήτουμε κι αν εξαιρέσεις ότι έμοιαζαν με ζαλισμένα κοτόπουλα (ίσως να μην περίμεναν τέτοια υποδοχή) ήτουμε 'ντάξει, δεν θυσιάζόσανε να τση κρεβατώσεις. Βέβαια, δεν είχαν εκείνες τση καμπύλες που χαρακτηρίζουν

τα θηλυκά που με κάνουν να χλιμιντράω, αλλά να μην τα θέλουμε κι ούλα δικά μας!

Ο Τομ μου έδωκε οδηγίες.

—Μη χάνεις τον καιρό σου με τση δικτυωμένες, μου είπε. Αυτές πάνε, ήτουνε καπαρωμένες. Κοίτα για μοναχικά πτηνά. Θα τση καταλάβεις από τη χαμένη έκφραση στη φάτσα τσου. Αυτές είναι ο στόχος.

Τα Καμάκια δούλευαν σε φουλ ρυθμούς. Σαν γνήσιοι επαγγελματίες που ήτουνε, επισήμαιναν το θύμα, το κύκλωναν κι έπεφταν να το φάνε, ούλα αυτά σε μια κίνηση. Πολύ σύντομα δεν θα υπήρχε γκόμενα ελεύθερη ούτε για δείγμα. Ζαλίστηκα!

Ο Τομ με βούτηξε απ' το μανίκι και με τράβηξε μαζί του.

—Αυτές εκεί, διάταξε δείχνοντάς μου δυο χαμένες, λίγο πιο πέρα. Αυτές χτυπάμε.

Οι γκόμενες μόλις είχαν πατήσει σε στέρεο έδαφος κι έδειχναν πιο ζαλισμένες κι από μένα μέσα στην όλη βαβούρα. Και οι δυο σουλουπωμένες. Η νεότερη φορούσε ένα μικροσκοπικό φουστάκι που άφηνε σε κοινή θέα ένα ζευγάρι ατέλειωτες, τορνευτές γάμπες κι ένα ποκαμισάκι δεμένο κόμπο κάτω ακριβώς από τα —δίχως σουτιέν— βυζάκια. Η άλλη, μεγαλύτερη —καμιά σαρανταριά πάνω-κάτω— ήτουνε τύφλα να 'χουν οι δικές μας οι εικοσάρες και φόραγε πιο συντηρητικά ρουχαλάκια. Ο Τομ χτύπησε κατευθείαν στο δοξαπατρί.

—Γουέλκομ του αουρ μπιούτιφουλ άϊλαντ —καλώς τα μου, καλώς τα μου, είπε. Γκρης ιζ δε λαντ οφ Γκόντς! Έβρουθιν χήαρ ιζ πόσιμπολ. —Η Ελλάδα είναι η χώρα των Θεών, να πούμε. Εδώ ότι θες το έχεις. Μάϊ ναίημ ιζ Τομ εντ μάϊ φρεντ ιζ Σπύρος —μι Τάρζαν γιού Τζαίην. Καν γουϊ χελπ

γιου, μπιούτιφουλ λαίηνης? –σε τι μπορούμε να σας εξυπερετήσουμε, Θεομάνουλα;

Η μεγαλύτερη από τση γχόμενες χαμογέλασε εντυπωσιασμένη (τέτοια φιλοξενία πια!).

—Thank you very much, είπε μ' αυτά τα περίεργα εγγλέζικα που μιλάν οι Σουηδοί. You are very kind. Yes, actually you can help us... –εισάστενε και οι πρώτοι! Ακούς λέει, να μας εξυπερετήσετε, θέλει και ρώτημα; We would like to go to the «Lindos Palace Hotel», where we have reservations. Can you find us a taxi? –έχουμε κλείσει στο Λίνδος κάτι δωμάτια, αλλά δεν βιαζόμαστε. Βέβαια εγώ πρέπει να σου πω ότι ψάχνουμε για ταξί, αλλά μην τύχει και το πάρεις τοις μετρητοίς...

—Ε τάξι! απόρησε ο Τομ θιγμένος. Λαίηνης, γιου αρ ιν δε λαντ οφ χοσπιτάλιτν. Γουϊ ταίηκ γιου δέαρ ιν άουρ καρ. –Τι λέτε ρε μανούλια που θα σας αφήσουμε ακόμα δεν σας βρήκαμε! Θα σας πετάξουμε στο χοτέλ σας με την κουρσάρα μας.

Ποια κουρσάρα;!!!

Εδώ εμείς δεν είχαμε ούτε ποδήλατο.

—We don't want to be a bother..., –να μην σας βάζουμε σε κόπο, αλλά εσύ να επιμένεις..., είπε η γυναίκα.

—Κανένας κόπος, την βεβαίωσε ο Τομ. Τιμή μας και υποχρέωσή μας να εξυπερετούμε ωραίες κυρίες. Ο Σπύρος από 'δώ θα σας βοηθήσει με τα μπαγκάζια σας κι εγώ θα πεταχτώ να πάρω το κάρο από το πάρκινγκ.

Με πήρε ιδιαιτέρως.

—Πάγαινε να τση βοηθήσεις με τση βαλίτζες, με διάταξε. Εγώ πάω να κανονίσω γι' αυτοκίνητο μ' ένα φιλάρακι μου από τη Hertz.

—Και με τι θα το πλερώσουμε; απόρησα εγώ. Αφού δεν έχουμε μία.

—Αυτό άστο πάνω μου, είπε ο Τομ. Δεν θα μας κοστίζει σέντζι. Μόνο έχει τα μάτια σου ανοιχτά, μη μας φάει τση μπεκάτσες κάνας λύκος, γιατί εδώ γένηται χαμός. Ο θάνατός σου η ζωή μου. Μην τση αφήκεις ρούπι από κοντά.

Έτσι πήγα να βοηθήσω με τση αποσκευές. Αυτό μου έδωκε την ευκαιρία να γνωριστώ καλύτερα με τση πελάτισσες.

Ήτουνε, λέει, μάνα και κόρη σε διακοπές! Τη μάνα τη λέγαν Ίγκριντ και την κόρη Φρίντα. Ο αρχηγός τση οικογενείας είχε μείνει μπουκάλα στη Στοκχόλμη, να δουλεύει σαν είλωτας για να βγάλει λεφτά, να μπορούν τα θήλεά του να πηδούνται με την άνεσή τσου στη Μεσόγειο. Με μερικές καλοζυγισμένες ερωτήσεις έμαθα επίσης ότι ο εν λόγω κόπανος ήτουνε διευθυντής τράπεζας, ενώ η μαμά Ίγκριντ κάτι σαν ψυχολόγος, ψυχίατρος, κάτι ψυχό τέλος πάντων. Άρα ματσό. Τέλεια! Αυτή εδώ ήτουνε η πρώτη φορά που έρχονταν στην Ελλάδα. Ακόμα πιο τέλεια! Απ' την άλλη μεριά εγώ τσου είπα ότι ο Τομ ήτουνε... professor κι εγώ student (τι, ψέματα έλεγα;). Έκαμαν «Ω!», χαρήκαμε αμοιβαία κι ούλα μια χαρά.

Μέχρι να φανεί ο Τομ με το Φιατάκι που χτύπησε είχαμε γένει κώλος και βραχί, που λέει ο λόγος, με τση λεγάμενες.

Ενημέρωσα στα γρήγορα τον Τομ για την κατάσταση κι αυτός δήλωσε ευχαριστημένος απ' την καλή δουλειά που έκαμα.

—Μπράβο, είπε. Μας έφεξε. Τύχη βουνό!

Γύρισε προς τη μαμά, που είχε καθίσει στο πίσω κάθισμα μαζί μου.

—Πρώτα θα πεταχτούμε απ' το ξενοδοχείο να σας τακτοποιήσουμε, τση λέει. Μετά, θα σας πάμε σ' ένα πολύ ξηγημένο ταβερνάκι, παραλιακό, που ξέρω, να φάμε το φρέσκο το φαράκι μας και να καθαρίσουμε και κάνα-δυο μπουκάλες Ροδίτικο κρασί, να τη βρούμε όμορφα κι ωραία.

—How sweet of you —πολύ σπαθί ξηγιόσαστε, είπε η μαμά. But are you sure this is not too much trouble for you? —αλλά να μην σας γινόμαστε και βάρος.

—Τι βάρος; τση λέει ο Τομ. Κανένα βάρος, άκου εκεί! Ευχαρίστησή μας να περπατάμε δυο γχομενάρες σαν κι ελόου σας. Αλίμονο!

Οι γχόμενες κακάρισαν.

Έτσι, τση πήγαμε στο ξενοδοχείο ν' αφήσουν τα μπαγκάζια κι από κει τση τσιμπήσαμε ξανά και τση πήγαμε σε μια ταβέρνα, λίγο έξω από την πόλη, όπου ο Τομ έγινε δεκτός με βασιλικές τιμές (σίγουρα είχε κι από 'δώ ποσοστά).

Φάγαμε ψάρι, ήπιαμε και δυο-τρεις μπουκάλες κρασί και γενικά τα περάσαμε πολύ φίνα και ωραία. Ο Τομ την είχε πέσει στην κόρη, εμένα μου 'λαχε η μαμά. Σύντομα οι γχόμενες άρχισαν να τη βρίσκουν με το κρασί, οπότε η ατμόσφαιρα γένηκε ακόμα πιο φιλική και οικεία. Μέχρι να ασκωθούμε απ' το τραπέζι κρατιόμασταν κιόλας από το χεράκι, λες και είχαμε κάμει μαζί στο Νηπιαγωγείο! Μια τρίχα μας χώριζε να τσου βάλουμε χέρι για τα καλά.

Όταν ήρθε η ώρα να πλερώσουμε είδα κατάπληκτος τον Τομ να μη θέλει ν' ακούσει κουβέντα όταν η μαμά αποπειράθηκε να ανοίξει το πορτοφόλι. Τη μάλωσε και τση έβγαλε κι έναν λόγο ότι εδώ είναι λέει the land of the Gods και εμείς δεν καταλαβαίνουμε από τα ευρωπαϊκά τσου εθίματα να πλερώνουν οι γυναίκες και ότι ένεκα που land of hospitality, περικαλώ καθίστε στ' αυγά σας κι αφήστε τσου άντρηδοι να κάμουν κουμάντο. Τέτοια φοβερά!

—Στρατηγική επένδυση, πιτσιρικά, μου εξήγησε ο Τομ όταν τον ρώτησα. Θα δεις, θα δεις.

Πήγαμε τση γκόμενες πίσω στο ξενοδοχείο κι εκεί τση αφήσαμε να ξεκουραστούν αφού κανονίσαμε να τση περιμαζώσουμε ξανά το βράδυ για ένα Rhodes-by-Night (κι ό,τι ήθελε επακολουθήσει). Πάλι, παραξενεύτηκα που δεν τση κουτουπώσαμε αμέσως, έτσι που τση είχαμε φέρει στο τσακ, αλλά ο Τομ είχε την εξήγηση.

—Υπεμονή, πιτσιρικά, μου είπε. Υπεμονή. Θέλει ρέγουλα η δουλειά. Μην μας πάρουν και για τίποτσι λιγούρηδες! Πρώτα πρέπει να σιγουρεύεις τη φάση. Να δημιουργείς κλίμα εμπιστοσύνης. Παίξ' το «Greek hospitality», οι γκόμενες πεθαίνουν για κάτι τέτοια φολκλορικά. Κάντες να κουλάρουν, να χαλαρώσουν... Μετά ούλα έρχονται μόνα τσου. Τσάαααακ, αγάλια-αγάλια μπαίνει το αμάξι στο γκαράζι! Θα δεις.

Και είδα.

Το βράδυ τση πήγαμε σε μια άλλη ταβέρνα, απ' αυτές που είχαν και «Greek music», όπου είχαν δώσει λες ραντεβού όλοι οι φιλάρες του κλάδου, με τα θύματά τσου. Εκεί ρίξαμε και κάτι φολκλορικές ζειμπεκιές, μετά φέραμε και τση γκόμενες στην πίστα, να τσου μάθουμε, λέει, συρτάκι και γενικά το παίξαμε πολύ ατμόσφαιρα κι οι Σουηδέζες την είχαν πια καταβρεί. Από κει, τση πήγαμε σε μια Ντίσκο, όπου μας δόθηκε η ευκαιρία να τση ψαχουλέψουμε πιο άνετα και τέλος καταλήξαμε πίσω στο ξενοδοχείο, όπου φυσικά βγάλαμε τα μάτια μας κανονικά και το φχαριστηθήκαμε.

Βέβαια, ο ίδιος είχα μείνει ξερός, να γλέπω μάνα και κόρη να γκομενίζον παρέα, χωρίς ίχνος ντροπή και τσίπα. Λες και ήτουνε τίποτσι ξένες μεταξύ τσου, φιλενάδες, ρε παιδί μου! Δεν έτρεχε τίποτσι! Η μάνα ήξερε ότι η κόρη

τση παιρνόταν στο διπλανό δωμάτιο και δεν τση καιγόταν καρφί –που αν ήτουνε Ελληνίδα θα την είχε σουβλίσει ζωντανή. Μυστήρια πράματα! Άλλοι τόποι, άλλα εθίματα... Αλλά τι περιμένεις από τσου άγριους, που μη εμείς να τσου δώκουμε τα φώτα του πολιτισμού, να 'ούμ', θα ζούσαν ακόμα πάνω στα δέντρα και μέσα τση σπηλιές!

Κείνο το βράδυ κάναμε τη δουλειά μας, ο καθένας σε χωριστό δωμάτιο, αλλά με την πάροδο του χρόνου, κι όπως γνωριζόμασταν καλύτερα, καταλήξαμε όλοι μια ευτυχισμένη οικογένεια. Στο τέλος δεν ξέραμε πια ποιος πηδούσε ποια –και τούμπαλιν! Τόσο προχωρημένα πράγματα!

Από τη δεύτερη κιόλας ημέρα οι γκόμενες πήραν το οικονομικό απάνω τσου και ήτουνε και κατευχαριστημένες. Η μαμά μου χάρισε μια χρυσή καδίνα, από τση βαριές, όχι τίποτσι φτηνοπράματα, ενώ η Φρίντα πήρε του Τομ μια χρυσή ταυτότητα. Εξόν απ' αυτό τα κονομούσαμε γερά από τση προμήθειες που τσακώναμε από τα διάφορα μαγαζά που τση παγαίναμε (άνθρωπο τόσο καλά δικτυωμένο σαν τον Τομ δεν ξαναματασυνάντησα), εστιατόρια, μπαρ, ντίσκο, μπιζουτάδικα, ταγαράδικα κι άλλα. Επίσης βρήκαμε το κόλπο να βγάζουμε και καντιντίς από το Καζίνο. Αυτό ήτουνε ιδέα του Τομ βέβαια.

Τι κάναμε... Παγαίναμε τση γκόμενες στο Καζίνο, τση παρκάραμε στο μπαρ, και μεις πηγαίναμε να παίζουμε ρουλέτα με τα όβολα που μας έδιναν. Ένα περίεργο πράμα όμως... Η πόρνη η τύχη να μην μας αφήνει να σταυρώσουμε μπίλια για μπίλια (δήθεν λέμε τώρα...). Το οποίον τσεπώναμε το χρήμα και καταριόμασταν τη γκίνια μας –δήθεν– κι οι κότες μας παρηγορούσαν... «δεν πειράζει», «σιγά την απώλεια», «όποιος χάνει στα παίγνια κερδίζει αλλού...» κι ούλοι ήτουνε ευχαριστημένοι. Αλλά τη χοντρή την μπάζα την κάναμε τη μέρα που έφευγαν.

Η μαμά Ίγκριντ είχε φερμάρει ένα δερμάτινο παλτό, που πολύ τση άρεζε, αλλά δεν το αποφάσιζε γιατί οι παράδες ήτουνε πολλοί και τα λυπόταν. Τελικά την πήρε την απόφαση τελευταία στιγμή, όπως τση τρέχαμε στο αερόπλανο, να τση μπαρκάρουμε. Χρόνος για να περάσουμε από το γουναράδικο δεν υπήρχε, αλλά ούτε και χώρος στις βαλίτζες. Οπότεν δίνει του Τομ ένα τράβελερ τσεκ από 400 δολάρια και μας παρακαλεί να τση στείλουμε το παλτό, λέει, τσιφ Σουηδία. Το οποίον αυτό και γένηκε. Δηλαδή, όχι ακριβώς... Καθόσον ο πάσα μίας ξέρει τι μπουρδέλο είναι τα Ελληνικά Ταχυδρομεία, έτσι; Από την άλλη μεριά, 200 ντόλαρς έκαστος ήτουνε, όπως και να το κάνουμε, ένα σεβαστό ενθύμιο του Τσάρτερ Νάμπερ Ουάν τση χρονιάς εκείνης.

Αποχαιρετίσαμε τση Σουηδέζες με αγκαλιές και με φιλιά και υποσχεθήκαμε να γράφουμε, μέχρι τον άλλο χρόνο που θα μας ξανάρχονταν, να συνεχίσουμε τση οικογενειακές τρέλες από κει που τση αφήκαμε. Με το που ασκώθηκε το αερόπλανο στον αέρα φύγαμε να χτυπήσουμε τίποτσι φρέσκο πράγμα.

Μείναμε στην Ρόδο άλλη μια βδομάδα και χτυπήσαμε κάνα-δυο αδέσποτες πουλάδες έκαστος, αυξάνοντας τη μπάζα μας σε όβολα κι αποκομίζοντας πολύτιμες κι αξέχαστες εμπειρίες. Τελικά ο Τομ αποφάσισε ότι ήτουνε καιρός να τα μαζεύουμε για άλλα λιβάδια.

—Έχουμε δύο επιλογές μπροστά μας, μου εξήγησε. Μύκονο ή Ύδρα. Στη Μύκονο γίνεται αυτή την εποχή το έλα να δεις, πλην έχει μαζευτεί εκεί όλο το διεθνές αδερφάτο και το σκηνικό δεν σηκώνει έτσι και δεν είσαι λιγάκι ατζέμης, που εμείς δεν ειμάστενε. Η Ύδρα μου κάθεται καλύτερα. Άλλωστε εκεί ξέρω τα κατατόπια σαν την τσέπη μου. Λέω να την κάνουμε κατά κει.

* * *

Στην Ύδρα φιλοξενηθήκαμε στο σπίτι του Ανέστη, άλλου φίλου του Τομ. Ο Ανέστης ήτουμε ένα τοπικό Καμάκι που πρόσφατα είχε κληρονομήσει μια γριά θείτσα του κι έλεγε ν' αποσυρθεί και ν' ανοίξει μπιζουτάδικο. Το σπίτι του ήτουμε παλιό, μεγάλο κι ετοιμόρροπο. Βέβαια, μπορεί να πλενόμασταν με τον σίχλο¹⁴ και να κατουράγαμε στο καμαράκι τση αυλής, αλλά είχαμε άπλα και το σπουδαιότερο τζάμπα ύπνο.

Το νησί ήτουμε ωραίο, αν σ' αρέζουν τέτοια ξερονήσια. Τα σπίτια χτισμένα αμφιθεατρικά, ένα γύρο στο λιμάνι, με το όλο σκηνικό να μοιάζει με αρχαίο θέατρο γεμάτο πετρωμένους θεατές –κάργα spooky. Σε σύγκριση με την Κέρκυρα ή τη Ρόδο, η Ύδρα ήτουμε μια κουτσουλιά πεταμένη στη θάλασσα, πλην κουτσουλιά με περιεχόμενο.

Παρ' ότι βρισκόμασταν ακόμα στη μέση του Ιουνίου η κίνηση έδινε κι έπαιρνε. Τα καφενεία ήτουμε γιομάτα ξεροψημένα κορμιά, αραγμένα τση καρέκλες, να πίνουν μπύρες και να τσεκάρουν το πηγαινέλα των άλλων κορμιών, που κυκλοφορούσαν στα πέριξ. Τα ταγαράδικα χεζόντανε στο τάλαρο κι όσο για τα μπαρ και τση ντίσκο, κάθε βράδυ ήτουμε φίσκα.

Από γυναίκες άλλο καλό! Ψηλές, κοντές, κοκαλιάρες, γεμάτες, γριές, νέες, μεσόκοπες, γυρόφερναν παντού, σε διάφορα στάδια γδυσίματος ψάχνοντας για την ιστορία που θα 'χαν να λένε μετά πίσω στο χωριό τσου. Οι ιθαγενείς, Αρβανίτες με τη βούλα, ήτουμε περίεργα ζουλάπια. Φαίνονταν σκουντούφληδες και μονίμως δυσαρεστημένοι με όσα διαδραματιζόνταν στο νησί τσου (Σόδομα και Γόμορρα), αλλά όπως τσέπωναν σεβαστά ποσά από τσου ξεφτιλι-

¹⁴ Ο κουβάς κερκυραϊστί.

σμένους κι έκλυτους τουρίστες, έκαναν την πάπια. Πολλά γαϊδούρια, πολλά μουλάρια, πολλές γάτες, πολλά κόττερα και πολλά γκαρσόνια, που χτύπαγαν τουρίστες στο φτερό («Καμίν πλήζ, σίτ ντάουν, Σάνταιη αϊσκήμ...»). Μεγάλη βαβούρα τω όντι.

Ο Τομ μ' ενημέρωσε.

—Η Ύδρα είναι μυστήριο τραίνο, μου είπε. Είναι από τα λίγα μέρη στην Ελλάδα που κρατάει ξένους ούλη τη χρονιά. Και ξένους ματσό, όχι τίποτσι ξεφτίλες χιππαριό. Έρχονται εδώ, Αμερικάνοι κυρίως, τη βρίσκουν, αγοράζουν σπίτια και την αράζουν στα καφενεία πίνοντας τον άμπακο, καθ' ον χρόνο οι γυναίκες και οι γκόμενες τσου τη βρίσκουν με τσου μουλαράδες.

»Ένα μεγάλο μέρος από δαύτους δηλώνουν «καλλιτέχνες». Ξέρεις, από κείνους τσου αραχτούς που «σκέφτονται» τα κουάντρα που θα ζωγραφίσουν, τα βιβλία ή τα ποιήματα που θα γράψουν και τη μουσική που θα συνθέσουν—όταν με το καλό ξεμεθύσουν. Περιμένοντας αλληλοκουτσομπολεύονται, κάνουν χοντράδες, οργανώνουν πάρτυ, που καταλήγουν σε κλωτσοπατινάδες, και γενικά μπεκρουλιάζουν μέχρι να κατουρηθούν απάνω τσου ή να πέσουν ξεροί στο πάτωμα. Τέτοια καταπληκτική διασκέδαση πια! Στην πραγματικότητα φαίνεται σαν όλοι οι ντρίνκουλες του κόσμου να 'χουν δώκει ραντεβού εδώ.

»Το καλοκαίρι έρχεται κόσμος και κοσμάκης, ψάχνοντας για την «Ελληνική Περιπέτεια» —τουτέστιν κρεβάτωμα the Greek way. Πολλές αδερφές, αναπόφευκτα, αλλά και γκόμενες που δεν συναντάς πουθενά αλλού. Βιδωμένες περιπτώσεις, ρε παιδί μου! Οι περισσότερες γκόμενες πάσχουν από κακογαμία, οπότεν είναι ανοιχτές σε πάσα μία καινούργια ιδέα—αρχεί να περιέχει κρεβάτωμα. Εδώ θα

βρεις πολύ πιο εύκολα τη ματσό μπεκάτσα που ψάχνουμε ούλοι μας αμήν και πώς. Προσοχή όμως, χρειάζεται ταχύτητα και τέχνη, γιατί ο συναγωνισμός είναι ανελέητος!

—Από πού αρχίζουμε; ρώτησα.

—Λοιπόν, είπε ο Τομ. Το σχέδιο έχει ως εξής: Τση πρώτες δυο-τρεις μέρες απλώς κάνουμε μια εμφάνιση, σαν να λέμε «εδώ ειμάστενε». Χτυπάμε κάνα-δυο παραπλανημένα, ίσα για μόστρα, αλλά και για την πλάκα μας. Μετά, αφού έχουμε βαρέσει καρτέλα και μας έχουν σταμπάρει, πάμε για τα ωραία.

Κι αυτό ακριβώς κάναμε.

Χτυπήσαμε δυο πεινασμένες Αμερικάνες —απ' αυτές με τα σακίδια— ξεπλυμένες και ξενέρωτες, σίγουρα ηλίθιες, αλλά με κάτι βύζους και κάτι οπίσθια που είχαν να πουν ιστορίες και πήραμε σβάρνα τα στέκια, ρίχνοντας και από καμιά ζεϊμπεκιά πού και πού και παίζοντας το πολύ ανώτεροι και πολύ κυριλέ κι έτσι.

Το κόλπο έπιασε. Πριν περάσει βδομάδα, όλοι μας ήξεραν με τα μικρά μας ονόματα. Είχε έρθει η ώρα να περάσουμε στα σοβαρά. Οπότε, αδειάσαμε τση Αμερικάνες κι αρχινήσαμε να ψάχνουμε για real business.

Οι real business μας προέκυψαν ένα βράδυ στο «Σιρόκο», όπου είχαμε πάει να ρίξουμε τση φολκλορικές μας ζεϊμπεκιές (πάντα σε συνεννόηση με το αφεντικό).

Το όνομα Συλβί, ήτουνε Γαλλίδα κι αυτό που λέμε θεοκόμματος. Μου 'ριχνε κοντά ένα κεφάλι στο ύψος και είχε μια σωματάρρα να κολάσει τον Άγιο Αντώνιο! Τα ρουχαλάκια που φόραγε ήτουνε ούλα σινιέ, είχε μια φωνή σαν τη μακαρίτισσα τη Μαρλέν Ντήτριχ και καθόταν στο διπλανό τραπεζάκι από το δικό μας. Ο Τομ επικρότησε.

—Έμπαινε στα ίσα, μου είπε. Ερεύνησε την κατάσταση, γιατί φαίνεται να έχει ενδιαφέρον. Εγώ σταμπάρισα μια Γερμανίδα που ήρθε τ' απόγευμα με κότερο... Να δούμε τι ψάρια θα πιάσουμε.

Έτσι, σηκώθηκα και πλησίασα το τραπέζι τση Γαλλίδας γχόμενας.

—Χελό. Άϊ αμ Σπύρος, συστήθηκα.

—...και θες κατεπειγόντως να με εξυπερετήσεις, ήρθε η απρόσμενη απάντηση.

Κόκαλο ο δικός σου! Τέτοιο κάζο δεν μου 'χε ξαναματασμβεί. Εδώ είχαν έρθει τα πάνω κάτω με την πρώτη ζαριά!

Τώρα τι κάμουν;

—It's all right, έκανε η γχόμενα. Όλοι να πηδήσουν ψάχνουν ή να πηδηχτούν σ' αυτό το κωλογαμημένο νησί. Τι στο διάολο, ένας πάνω, ένας κάτω... Άντε, πάμε να το διεκπεραιώσουμε, να φύγει απ' τη μέση.

Τόσο ρομαντικά!

Σηκώθηκε, με άδραξε από το χέρι και με πήγε στην κάμαρη τση πανσιόν όπου έμενε.

Εκεί, έσβησε το φως, γδύθηκε, με διέταξε να κάνω το ίδιο και μ' ένα επιτήδειο κεφαλοκλείδωμα με πέταξε στο καναβάτσο.

Πρέπει να ομολογήσω ότι, μπορεί η γχόμενα να ήτουνε κομμάτι απότομη κι ασυνήθιστα αποφασιστική, αλλά σίγουρα ήξερε τι έκαμε. Για την επόμενη μισή ώρα μ' έκανε να πω τον Δεσπότη Παναγιώτη! Τελικά, στο κρίσιμο σημείο, μου γύρισε την πλάτη, γονάτισε και με διέταξε να την σερβίρω «αλά οθωμανικά». Και ποιος ήμανε εγώ τώρα να

αρνηθώ τέτοια χάρη σε θήλεο ξέμπαρκο; Εδώ τση παρακαλάς και δεν κάθονται! Σκέψου να στο ζητάνε οι ίδιες!!! Το οποίον, έλαβα θέση τσου βατήρες, και στην πιστολιά του αφέτη πετάχτηκα μπροστά σαν σίφουνας –εκκίνηση κεραυνός μιλάμε!

Ξαφνικά...

Σε μια στιγμή που πήγα να ψαχουλέψω σε φαράγγια βαθιά κι ανήλιαγα... το χέρι μου πέφτει σε... ύφαλο! Και τι ύφαλο! Ύφαλο που αν τρακάριζε πάνω του ο Τιτανικός θα 'χε κοπεί στα τέσσερα! Ξερός ο δικός σου!

Βηξ απορία ψάλτου... Γκλόρυ γκλόρυ αλληλούϊα...

Η γκόμενα μου βγήκε... торναδόρος! Αμάν!...

Πάω να τραβηχτώ, πού να τραβηχτώ!

—Εντάξει, εντάξει, μου κάνει το... πλάσμα. Μη σταματάς, θα σ' αρέσει!

Το οποίον δεν σταμάτησα. Και να δεις που είχε δίκιο. Μου άρεζε.

Στο κάτω-κάτω τση γραφής, η μόνη τση διαφορά με τση άλλες γκόμενες ήτουμε το... παλούκι. Και τι γένηκε; Κανείς δεν είναι τέλειος. Θα άφηνα τώρα μια μικρολεπτομέρεια να μου χαλάσει τη ζαχαρένια; Όχι κύριε, όχι ο Σπύρος. Το οποίον τράβηξα την παράσταση μέχρι την Πράξη Τρία και να δεις που όταν έπεσε η αυλαία, η κυρία/κύριος Συλβί αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι:

—Oh, Spiros! You are such a fabulous motherfucker!

Στον Τομ δεν είπα τίποτσι. Όταν με ρώτησε τι γένηκε του είπα ότι ήτουμε «και μπιπ τση γκόμενες» (που ήτουμε αλήθεια) κι ότι μου μύριζε πολύ συνάλλαγμα στην όλη υπόθεση (πράγμα που κατασκεύασα εκ του προχείρου).

Έτσι τη βρήκαμε με τη Σουλβί όμορφα κι ωραία για τση επόμενες κάνα-δυο βδομάδες και –για να πω του στραβού το δίκιο– πέρασα πολύ καλά. Μου είπε ότι χόρευε στο «Αλκαζάρ» του Παρισιού, ένα κέντρο με τραβέλια, κι ότι σχεδίαζε να πάει να κάμει εγχείρηση αλλαγής φύλου στην Καζαμπλάνκα, αλλά ούλο το ανέβαλλε, γιατί φοβόταν, λέει, τση τυχόν επιπλοκές. Περιττό να πω ότι την είχε κάνει λαχείο με την πάρτη μου. Μου 'λεγε συνέχεια τι φοβερός επιβήτορας που ήμανε και τι τσίφτης παιδί και τέτοια και για να μου δείξει την εκτίμησή τση κυριολεκτικά με χρύσωσε. Τι καδίνες, τι βραχιόλια, τι ταυτότητες, τι δαχτυλίδια... Άσε που με πήγε και ταξίδι τση Σπέτσες, ούλα τα έξοδα πλεωμένα εννοείται, όπου περάσαμε τρεις αξέχαστες κι ονειρεμένες μέρες (και νύχτες). Τόσο τη συνήθισα που στο τέλος κόντευα να ξεχάσω την μικρή τση ανατομική «ιδιαιτερότητα». Στο κάτω-κάτω τι είχε πει ο Τομ; «Το άπαν είναι να 'σαι από πάνω», δεν είχε πει;

Όταν ήτουμε να φύγει για το Παρίσι μου 'δωκε ένα φάκελο και μια προφορική πρόσκληση να την επισκεφθώ στο Παρίσι. Μέσα στον φάκελο βρήκα τέσσερα κατοστοδόλαρα κι ένα σημείωμα. Το σημείωμα έγραφε: «Κοίτα κει, να μην αλλάζουν συνήθειες οι Έλληνες εδώ και τρεις χιλιάδες χρόνια!» Δεν έπιακα ακριβώς το νόημα αλλά σίγουρα ήθελε να πει τι ξεγυρισμένοι γχόμενοι που ειμάστενε από αρχαιοτάτων χρόνων, άμα λάχει. Το οποίον, σε ερωτώ... Άξιζε ή δεν άξιζε τον κόπο;

Μια μέρα ο Τομ ήρθε να με βρει χαμογελώντας πονηρά.

—Ορέ Σπύρο, λέει. Κείνη η Γαλλίδα η γχόμενα, ρε...

—Ε, τι έκαμε;

—Ορέ, σέρνεται μια βρώμα ότι ήτουμε τορναδόρος, ορέ.

Άγιε μου Σπυρίδωνα!

—Δεν σου τα 'παν καλά, του λέω εγώ ετοιμόλογα (αφόσον είχα επεξεργαστεί δεόντως τη δικαιολογία για ένα τέτοιο ενδεχόμενο). Η κυρία έκαμε εγχείρηση στην Καζαμπλάνκα και είναι πολύ σένια κι εντάξει ανατομικώς, να 'ούμ'. Κι αν θες να ξέρεις βάνει κάτω πολλές από τση χαζοβιόλες που κυκλοφορούν εδώ γύρω, έτσι;

Ο Τομ κούνησε το κεφάλι, αλλά σαν να μου φαίνεται ότι του είχαν μείνει αμφιβολίες.

Στην Ύδρα καθίσαμε κοντά ένα μήνα και κάναμε καλή κονόμα. Μέχρι που μια μέρα ήρθε ο Τομ τρέχοντας και μου λέει «Μάζωχτα επειγόντως να γενούμε Πουλόπουλοι».

—Τα σκάτωσα, εξομολογήθηκε. Την έπεσα σ' αυτή τη μαλακισμένη τη γυναίκα αυτού του ξενέρωτου του Γερμανού, του κοτερά, που κοντεύει να πνιγεί στην καράφα του ούζου, και τώρα αυτό το βλήμα λέει ότι μ' ερωτεύτηκε και θέλει ν' αφήκει, λέει, αυτόν τον μαλάκα και να 'ρθει μαζί μου, νά κάνουμε οικογένεια και τέτοιες ιστορίες για αγρίους. Το οποίον... φεύγετε να φεύγουμε.

Κι αυτό ακριβώς κάναμε.

Περάσαμε το υπόλοιπο καλοκαίρι παγαίνοντας από νησί σε νησί, ευεργετώντας ξενέρωτες κι απορπισμένες και μαζώνοντας όβολα, αποταμίευση για τση κρύες νύχτες του χειμώνα. Κατά τον Οκτώβρη είχαμε κάμει ένα σεβαστό κομπόδεμα.

Είχα αρχίσει να νοσταλγώ την Κέρκυρα. Με είχε φάει τόσους μήνους η άτιμη η ξενιτεία!

Ο Τομ αποφάσισε να πάει στην Αγγλία, να επισκεφθεί μια παλιά του αμαρτία. Έτσι, φιληθήκαμε και χωρίσαμε σαν αδέρφια, ο καθένας τραβώντας το δρόμο του.

* * *

Στο αεροδρόμιο φώναξα έναν αχθοφόρο να μου κουβαλήσει τα μπαγκάζια, γιατί είχα φύγει ξεβράκωτος και γύρναγα γιομάτος.

—Πίσω στη βάση μας μετά τη σαιζόν, αδερφέ; με ρώτησε ο αχθοφόρος.

—Πού το κατάλαβες, του κάνω.

Ο ανθρωπάκος αναστέναξε.

—Το κατάλαβα, μου λέει. Βλέπεις, ήμανε κι ο ίδιος τση δουλειάς... Συνάδερφος. Εδώ και πολύ... πολύ καιρό...

Είχαμε φτάκει στον γκισέ τση «Ολυμπιακής». Έδωκα ένα γενναίο περμπουάρ στον πάλαι ποτέ συνάδερφο κι ετοιμαζόμανε να βγάλω εισιτήριο. Ο αχθοφόρος με τράβηξε απ' το μανίκι.

—A tip for a tip, μου κάμει. Ή μάλλον, πάρτο σαν συμβουλή από μια παλιά καραβάνα. Κοίτα να ξεμπλέξεις απ' αυτή την κωλοδουλειά όσο πιο γρήγορα μπορείς. Θυμήσου τα λόγια μου. Παράτα τα όσο είναι καιρός, πριν τα σκατώσεις. Όσο πιο πολύ κάθεσαι τόσο πιο πολύ σαπίζεις... Στο τέλος θα σε φάνε τα σκουλούκια κι ούτε για φτύσιμο δεν θα φελάς. Στο λέει αυτό ο Τεντ, «The Crazy Dancer», αν έχεις ακουστά.

Κεφάλαιον 6ον
ΝΟΥΜΕΡΟ ΟΥΝΟ

Πίσω στην Κέρκυρα βρήκα τη γνωστή για την εποχή κατάσταση. Με τσου τουρίστες φευγάτους ούλα ήτουνε κλειστά και πεθαμένα. Τα μαγαζιά ανοίγαν μετά τση δέκα και τα καφενεία είχαν κλείσει «για λόγους εξωραϊσμού» –του κώλου δικαιολογία δηλαδή. Τα μαγέρικα, μπαρ, ντίσκο κλπ. πήγαν για ύπνο με το που απογειώθηκε το τελευταίο τσάρτερ. Τι είχες Σπύρο μ', τι είχα πάντα.

Έπιακα ένα μικρό διαμέρισμα, στο Σαρόκο, κι εγκαταστάθηκα. Τώρα που τα 'χα όσο να 'ναι κάπως κονομημένα μπορούσα να πλερώσω για ένα δωμάτιο, κουζίνα, λουτροκαμπινέ χωρίς μεγάλη βαρυγκώμια. Την είχα καταβρεί, ένεκα που αυτό ήτουνε το πρώτο σπιτικό που είχα κατάδικο μου. Επίπλωση δεν υπήρχε βέβαια, με εξαίρεση κάνα-δυο πλαστικές καρέκλες, αλλά δεν με πολυένοιαζε. Σιγά μην καθόμανε σπίτι, να πλέκω κάλτσες! Το σπίτι για τον άντρα είναι για να κοιμάται ή για να βατεύει τίποτσι εύκαιρα γχομενάκια. Τον υπόλοιπο καιρό είναι όξω, στη ζωή και στη δράση. Το ρητό «Home Sweet Home» είναι ότι πρέπει για τση νοικοκυρές, τση αδερφές, τσου γέρους και τσου άρωστους. Οι άντρηδοι, οι κανονικοί, δεν έχουν καμιά δουλειά εκεί πέρα. Το οποίο, έφερα ένα «Στρωματέξ», κάνα-

-δου σεντόνια, κάτι κουβέρτες, που χτύπησα φθηνά στην Οβριακή και κοτσάρισα μια κρεβατάρα στο πάτωμα να την αράζεις και να κάμεις καινούργιο νεφρί. Έτσι δεν κινδύνευε και κανείς να γκρεμιστεί κατά τη διάρκεια των γυμναστικών ασκήσεων, που -αναπόφευκτα- θα λάβαιναν χώρα εδώ πέρα προσεχώς.

Με το που βολεύτηκα άρχισα να κοιτάω για καντιντίς να κάμω. Όχι ότι χρειαζόμανε δουλειά για τα όβολα -δόξα το φέο ο λογαριασμός μου στην τράπεζα ήτουνε απύρετος- αλλά νά, δεν μπόρουνα να κωλοκάθομαι, σαν λεχώνα κότα, ούλη μέρα περιμένοντας πότε θα 'ρθει η άνοιξη για να πετάξω ξανά κατά πως μου ήπρεπε. Κοίταξα στα ελάχιστα γουναράδικα που είχαν απομείνει ανοιχτά, στα μπιζουτάδικα... Τίποτσι. Ξηρασία. Τση λίγες περιπτώσεις που ζητάγαν κάποιον, έψαχναν για θύμα, όχι για υπάλληλο. Έτσι βάλθηκα να εξετάζω τα λίγα μπαρ που δούλευαν ακόμα. Στην τρίτη προσπάθεια στάθηκα τυχερός.

Το «*John's Den*» ήτουνε ένα μικρό μπαράκι, χωμένο μέσα στα πλάγια καντούνια τση πόλης. Ιδιοκτήτες, ένας πρησμένος απ' το πολύ πιστό Ιγγλέζος, ο Τζων, και η γυναίκα του, η σόρα Εύα. Το εν λόγω ίδρυμα ήτουνε το σημείο συνάντησης των ξέμπαρκων ξένων -Ιγγλέζων κυρίως- που ξέμεναν στην Κέρκυρα και το χειμώνα. Για καλή μου τύχη, ο Τζων, έψαχνε για κάποιον που θα βοηθούσε τη γυναίκα του όσο αυτός θα έλειπε στην Αγγλία, όπου ήπρεπε να πάει, λέει, για δουλειές. Ο μισθός ήτουνε πέντε χιλιάρικα τη βδομάδα κι ένα γεύμα, συν ό,τι περμπουάρ. Άριστη φάση για την εποχή εκείνη. Η δουλειά η δικιά μου θα ήτουνε να καθαρίζω το μαγαζί, πριν ανοίξει το βράδυ, να πλένω τα ποτήρια, να κάμω τα ψώνια κι άμα χρειαζόταν να δίνω κι ένα χεράκι στη σόρα Εύα με το σερβίρισμα. Το οποίον είπα το «ναι» κι έπιακα δουλειά αμέσως.

Το όλο σκηνικό αποδείχτηκε πολύ ενδιαφέρον τελικά. Όπως αυτό ήτουμε από τα λίγα στέκια στην Κέρκυρα, όπου συγκέντρωνε κάμποσο κόσμο το βράδυ, γενόταν ένας κάποιος ντόρος. Όσο για να μην αποκοιμιέται κανείς δηλαδή. Είπαμε ότι οι πελάτες ήτουμε κατά το πλείστον Ιγγλέζοι κι Αμερικάνοι, δεν είπαμε όμως τι σόϊ ήτουμε αυτοί. Λοιπόν, μιλάμε για κείνους τσου σιτεμένους ντρίνκουλες, ερείπια του παρελθόντος, που άραξαν σ' αυτό το απάνεμο λιμάνι για να πνίξουν τση ξεθωριασμένες αναμνήσεις μιας ζωής σπαταλημένης στο σπύρτο και τση καταχρήσεις. Ανθρώποι που δεν είχαν πια καμιά σοβαρή συμμετοχή στην κενωνία και σούρνονταν από κούπα σε κούπα κι από ανάμνηση σε ανάμνηση. Στην Κέρκυρα την είχαν βρει ωραία. Εδώ μπορούσαν να πορεύονται κατά πως τσου κάπνιζε – κανείς δεν θα τσου έκαμε την παρατήρηση– και να παρασταίνουν ό,τι θέλαν. Τση χώρες τσου ήτουμε ξοφλημένοι, καμένα χαρτιά, ρετάλια, εδώ περνάγαν για «μυλόρδοι».

Πολύ γρήγορα έμαθα τα χούγια τσου, τι πιοτί προτιμούσαν, τι παραμύθια πούλαγαν κι άλλα τέτοια. Πέρναγα ώρες ολάκερες να καμώνομαι ότι προσέχω την ατέλειωτη λογοδιάρροια εφτούνων των ερείπιων, κάνοντας «Α!» εκεί που ήπρεπε να κάμω «Α!» και «Ου» εκεί που ήπρεπε να κάμω «Ου». Όπως ήτουμε φυσικό κι επόμενο προβιβάστηκα σε επίσημο ξομολόγο του μαγαζιού. «Χάϊ Σπύρου» από 'δώ, «Ση γιου αράουντ, Σπύρου» από κει. Το οποίο, για να μην τα πολυλογούμε, αστέρι ο Σπύρος! Του τα 'πρηζαν κανονικά τα ναυάγια, του Σπύρου!

Η αφεντικίνα βέβαια έτριβε τα χέρια τση.

—Τα πας πολύ καλά, Σπύρου, μου είπε ένα βράδυ εκεί που κλείναμε. Είμαι πολύ ευχαριστημένη μαζί σου. Οι πελάτες φαίνεται να σε συμπαθούν πολύ.

—Είναι καλοί άνθρωποι, είπα ψέματα εγώ.

—Μωρέ ένα μάτσο σκατομεθύστακες είναι, γέλασε η σόρα Εύα. Αλλά αφού μας τ' ακουμπάνε κανονικά, εμάς τι μας κόφτει; Πάντως, αν συνεχίσεις έτσι, σε γλέπω να 'χεις μέλλον σ' αυτή τη δουλειά. Είσαι νέος, ωραίος κι έχεις προσωπικότητα. Ότι χρειάζεται για να γένει κανείς ο τέλειος μπάρμαν.

Πρόσεξα ότι τα ματάκια τση πατρόνας πετάγανε σπιθίτσες. Έχοντας ξαναδεί το έργο σε γυναίκες τση ηλικίας τση, έβαλα στοίχημα με τον εαυτό μου ότι δεν θα περιμέναμε πολύ πριν μου τα ρίξει στα γεμάτα.

Η σόρα Εύα ήτουμε άνω από πενήντα. Στα νιάτα τση σίγουρα θα πέρναγε για σπουδαίο κομμάτι, όμως τώρα, με το πιοτί και το ξενύχτι, είχε πάρει άγρια την κάτω βόλτα. Η φάτσα τση πρησμένη, τα μάτια τση σχεδόν πάντα κόκκινα, το σώμα τση βαρύ και βρώμαγε οινόπνευμα από πέντε μέτρα μακριά. Δεν λέω ότι δεν ήτουμε κρεβατώσιμη —λίγες γυναίκες δεν είναι— αλλά νά, χρειαζόταν κανείς πεντέξι ποτηράκια, να κάμει κεφάλι, για ν' αντέξει στη δοκιμασία. Δεν ήτουμε δηλαδή γκόμενα, που την κουτουπώνεις από διασκέδαση, ρε παιδί μου, πώς να το κάνουμε! Βέβαια ήξερα ότι, αργά ή γρήγορα, θα 'πρεπε να την περάσω κι αυτή την ταιλαιπώρια και παρ' όλο που δεν αναρίτσιαζα κιόλας από φρίκη, δεν μπορώ να πω ότι κρατιόμανε με το ζόρι να μη μουντάρω.

Μόνο που η δύσκολη η ώρα ήρθε πιο γρήγορα απ' ότι το φανταζόμανε.

Ένα βράδυ, τρεις βδομάδες από τότε που έπιακα δουλειά στο «*John's Den*», η σόρα Εύα μου την έπεσε στα ίσα. Κείνο το βράδυ, ούλο και με ζούλαγε (δήθεν κατά τύχη), ούλο και με άμπωνε, ούλο και με στρίμωχνε πίσω από το

μπαρ. Άσε που 'χε τρελαθεί στο σκύψιμο, πότε για να θαυμάσω το τοπίο μέσα στο αβυσσαλέο ντεκολτέ τση, πότε για να κολλήσει τα πληθωρικά καπούλια τση στο... τέλος πάντων. Ζούλα, ζούλα, στρίμωξε, στρίμωξε, ε, τι να κάμω κι εγώ, ο άχαρος, από σίδερο ήμανε; Είχα αρχίσει να φτιάχνομαι. Οπότε, όταν μου το 'σκασε το μυστικό, ν' ανεβούμε μαζί, λέει, στο διαμέρισμα για να μου μαγερέψει, λέει, μακαρονάδα σπέσιαλ, ήμανε πια ατέντος και τέλεια προετοιμασμένος για το επιδόρπιο που –αναπόφευκτα– θ' ακολουθούσε.

Το οποίο ανεβήκαμε στο διαμέρισμα, που διατηρούσε πάνω από το μπαρ το ζεύγος, κι εκεί, αντί για σπαγέτο, με σέρβιρε αυτό που όλοι φανταζόμαστε κι όχι βέβαια στο τραπέζι.

Για να πω την αλήθεια, η κυρά πατρόνα, προς τιμή της, μου πέταξε τα μάτια όξω. Με πλάκωσε εκεί με τον όγκο τση και μ' έκανε μια μπουκιά μέχρι να πεις «αμάν». Τι διάολο, δεν μπορώ να καταλάβω, κανένας δεν τση εξυπερετεί ούλες εφτούνες τση γχόμενες που μου την πέφτουν; Δεν λέω, τη βρίσκουν και πολύ στο ωραίο και το κυριλέ μαζί μου, αλλά, ρε παιδί μου, είναι πάντα σαν να βγαίνουν από Σαρακοστή έξι μηνών!

Με διέλυσε η σόρα Εύα. Με ξεκατίνασε κυριολεκτικά! Μου ήπιε το αίμα σαν βαμπίρ στον κενιματογράφο –και λίγα που λέω!

Πρόσεξε, δεν λέω ότι ήτουνε άσχημα. Η κυρία και πείρα είχε και πεινασμένη επαρκώς και καταδεχτικά κι απ' ούλα, αλλά νά, αυτή η ρημάδα η αποφορά του ταγκιασμένου σπύρτου... Σχότωνα κουνούπι πετάμενο, ρε παιδί μου! Αδύνατο να συνηθίσει κανείς. Τέλος πάντων, τι να 'κανα; Να έλεγα «όχι»; Και να πάω μετά στον Παράδεισο

και να μου ζητάει τα ρέστα ο Άγιος Πέτρος; «Έλα εδώ, Σπυρέτο... Γιατί δεν τση κάθισες τση σόρας Εύας, που το είχε ανάγκη ο οργανισμός τση; Δεν ξέρεις ότι όταν λέμε “όχι” τση κυράτσες πάμε απέναντι; Για δίνε του το λοιπόν για τα καζάνια...»

Το οποίο, υπέκυψα στο μοιραίο κι αφού περίμενα να το ρίξει στο ροχαλητό, ασκώθηκα, ντύθηκα και την έκαμα για το σπιτάκι μου, με τη συνείδηση καθαρή και τη βιολογική ανάγκη μου τακτοποιημένη. Και να πούμε τη μαύρη αλήθεια, 'ντάξ', και μένα μου 'καμε καλό η άσκηση. Ξεχαρμάνιασα τρόπον τινά, ρε παιδί μου! Ξέδωσα. Γιατί μη νομίζει κανείς ότι το χειμώνα στην Κέρκυρα κάνεις έτσι και πιάνεις μπεκάτσες! Ξέρω κόσμο και κοσμάκη που 'χει αναστενάξει μέχρι να 'ρθει η άνοιξη. Γι' αυτό σου λέω, μην τα θέλουμε κι ούλα δικά μας. Αφού βρέθηκε η λύση να λέμε και δόξα το φέο. Θα μπορούσε να ήτουνε και χειρότερα.

Το κακό είναι ότι τώρα που η σόρα Εύα δοκίμασε το κοκό δεν είχε σταματημό. Είναι να μην το φας το ρημάδι το μήλο, έτσι και το φας... Οπότε καθιερώθηκε το βραδινό «σπαγέτο» σε καθημερινή βάση. Με το που κλείναμε το μαγαζί μ' άρπαγε από το χέρι και βουρ στο διαμέρισμα δια τα περαιτέρω. «Το have a ball» που 'λεγε κι η αφεντικίνα. Το οποίο, είχαμε το «ball» και μετά ξεραινόταν ευχαριστημένη (και τύφλα στο μεθύσι), οπότε κι εγώ την κοπάνανα αλλά Γαλλικά, να πάω να ξεκουράσω το ταλαίπωρο το κορμάκι μου.

Κι εντάξει, ρε παιδιά, να κάμει κανείς τη θυσία μια φορά στο τότσο –κάνει καλό και στα νεφρά– αλλά κάθε μέρα; Κόντευα να γένω κι ελόου μου αλκοολικά, έτσι που κατέβαζα τα σφηνάκια για να φτιαχτώ –μην πάθουμε και καμιά αβαρία και γενούμε ρεζίλι, όχι τίποτσι άλλο. Λέω: «Μεγάλε, υπεμονή. Όπου να 'ναι έρχεται ο χοντρός από

την Ιγγλατέρα και τα πράματα θα μπουν στη θέση τσου. Υπεμονή».

Αλλά... Άμα δεν σε θέλει το χαρτί το άτιμο!... Ο Τζων επέστρεψε –πιο μεθυσμένος παρά ποτέ– πλην όμως η κατάσταση παρέμεινε η αυτή. Μόνο που τώρα, αντίς για το «σπαγέτο ball» είχαμε πολλά μικρά «quickies»! Παναπέι, τώρα η αφεντικίνα με στρίμωχνε όπου με πετύχαινε. Πριν ανοίξουμε, μετά που κλείναμε, πάνω στα τραπέζια, πίσω από το μπαρ, κόντρα στον τοίχο, πάνω τση καρέκλες... Μέχρι και τση τουαλέτες μου το 'χαμε! Και δεν ήτουμε μια φορά, να πεις «πάει στο διάολο, τι ψυχή έχει;». Εδώ είχαμε δυο και τρεις επαναλήψεις καθ' εκάστην. Η πουρή είχε ξεσαλώσει! Κι ο ίδιος είχα ξεκατινιαστεί!

Είχα υπολογίσει ότι με το που θα επέστρεφε ο Τζων θα μου δίναν τα λεφτουδάκια μου και θα με ξαποστέλναν στο σπιτάκι μου, να ησυχάσω. Όμως, όπως το μπαρ δούλευε τώρα στο φουλ –και η σόρα Εύα το απέδιδε κυρίως στην παρουσία μου– μου αυξήσαν το μισθό και με κράτησαν... σώγαμπρο! Δεν λέω, καλά ήτουμε, αλλά ζούσα με την ψυχή στο στόμα. Τώρα θα μας κάνει τσακωτούς ο χοντρός... Τώρα θα μας κάνει τσακωτούς ο χοντρός... Είχα καταντήσει ένα ράκος –κι όχι μονάχα νευρικό. Ήτάξ', είχα εξασφαλίσει τα προς το ζην –και τα προς το γαμείν–, αλλά κόντευα και να ξεχάσω τι γεύση είχε το φρέσκο κρέας!

Ήθελα να την κοπανήσω, αλλά ήτουμε κι αυτή η φωνούλα μέσα μου, που μου 'λεγε «περίμενε». Κι έτσι, τι να κάμω... περίμενα.

Δεν είχα να περιμένω για πολύ.

Μια μέρα ο χοντρός έπαθε κρίση συκωτιού και τον πήγαμε τσουβαλάτο στο Νοσοκομείο. Εκεί, οι γιατροί, του 'ριξαν μια ματιά και κούνησαν τα σοφά τσου κεφάλια. Δεν

γενόταν τίποτσι, είπαν. Το συκώτι τα 'χε φτύσει για τα καλά. Θαύμα που άντεξε και τόσο. Ένα μήνα του δίναν, το πολύ δύο... Αλλά δεν... Στη βδομάδα πάνω, ο καημένος ο χοντρός, μας έριξε ένα φάσκελο και πήγε να τα πει στο παμπ του ουρανού, παρέα με τσου αγγέλοι. Πίσω του άφηνε ένα μπαρ στρωμένο τσίφτικα και μια απαρηγόρητη (λέμε τώρα...) χήρα.

Να πω την αλήθεια, λυπήθηκα για τον φουκαρά, γιατί ήτουνε καλό ανθρωπάκι, πλην όμως τι να γένει, αυτά έχει η ζωή. Τι ειμάστενε; Ένα τίποτσι, ένα μεδέν. Σήμερα τα πίνουμε με τσου φιλάρες κι αύριο μας φυτεύουν στα κυπαρίσσια. Αυτός είναι ο προορισμός του ανθρώπου, από αρχαιοτάτων χρόνων.

Το βράδυ, μετά την κηδεία, η σόρα Εύα με πήρε ιδιαίτερα στο διαμέρισμα.

—Σπύρου, θέλω να σου μιλήσω, μου είπε.

Αλλά μπριχού μου μιλήσει χρειαζόταν βεβαίως παρηγοριά. Το οποίον, τι να γένει, ρίξαμε εκεί ένα «ball» στη μνήμη του μακαρίτη κι ο σωμιές κόντεψε να πάθει ταράκουλο. Αφού τελείωσε το ματς, η σόρα Εύα, αντίς να το κόψει στο ροχαλητό, ως συνήθως, ανακάθισε στο κρεβάτι —τι να σου πω... ένα θέαμα αξέχαστο!— κι άναψε τσιγάρο.

—Έχω να σου κάμω μια πρόταση, μου είπε. Τώρα που ο Τζων μας άφηκε χρόνους —θιός χωρέστον— δεν έχω κανέναν να με βοηθάει στο μπαρ εξόν από σένα τον ίδιο. Ούλον αυτό τον καιρό που δούλευες για μας, είχα την ευκαιρία να διαπιστώσω τση ικανότητές σου και την ευσυνειδησία σου (εδώ έσκασε χαμόγελο γεμάτο υπονοούμενα). Οι πελάτες σ' αγαπάνε και ξέρεις να φτιάχνεις ατμόσφαιρα. Αυτό είναι καλό για τη δουλειά και φέρνει χρήμα. Το οποίον, θα 'θελα να παραμείνεις.

Ήμανε έτοιμος να διαμαρτυρηθώ, αλλά η πατρόνα με σταμάτησε με μια κίνηση του χεριού τση.

—Θέλω να παραμείνεις, συνέχισε, όχι σαν υπάλληλος, αλλά σαν... συνεταίρος!

Ξερός ο δικός σου! Συνεταίρος;!!!

—Ναι, σαν συνεταίρος, ξανάπε. Ας πούμε, μια συμμετοχή 20%. Πες το «ναι» κι αύριο υπογράφουμε συμβόλαια.

—Αλλά, σόρα Εύα (ακόμα τη φώναζα «σόρα Εύα»), είπα. Πώς θα μπω συνεταίρος; Εγώ δεν έχω μία!

—Δεν χρειάζεται, μου κάμει αυτή. Το δικό σου το κεφάλαιο είναι η προσωπική σου εργασία. Θα εξακολουθήσεις να δουλεύεις όπως μέχρι τώρα, με τη διαφορά ότι, από 'δώ και μπρος, θα 'σαι αφεντικό του εαυτού σου. Δεν είναι θαυμάσιο (marvelous); Τόσο νέος και να 'χεις δική σου επιχείρηση; Λοιπόν, τι λες ο ίδιος;

Τι να 'λεγα ο ίδιος; Εδώ ερχόνταν τα πάνω κάτω. Κοσμοϊστορικά πράγματα! Μπαρ δικό μου! Αφεντικό! Εσείς δηλαδή, τι θα λέγατε; «Ευχαριστώ δεν θα πάρω»; Γιατί αν το λέγατε θα ησάστενε και οι πρώτοι μαλάκες τση πιάτσας—και με το συμπάθιο— να 'ούμ'. Βέβαια καταλάβαινα ότι υπήρχαν και κάποιες άγραφες υποχρεώσεις από μέρους μου σ' αυτόν τον... συνεταιρισμό, αλλά σιγά τώρα... Και τι γένηκε να εξυπερετώ μια τση τόσες τη γριά μπεκρού; Στο κάτω-κάτω ψυχικό έκαμα. Άλλωστε, ούλο και κάτι φρέσκο θα χτύπαγα απ' όξω τώρα που η κατάσταση άλλαζε.

Το οποίο έσφιξα τα δόντια, είπα το «ναι» κι έτσι γένηκα 20% συνεταίρος στο «*John's Den*».

Από τη στιγμή αυτή ούλα πήγαν ρολόι.

Στην πραγματικότητα έλυνα κι έδενα (για να μην το πω αλλιώς κι έχουμε λιγοθυμίες). Η σόρα Εύα μου είχε άκρα εμπιστοσύνη. Είχα απόλυτη ελευθερία. Εγώ έβανα

τση παραγγελίες τση κάβες, εγώ τση πλερωμές, εγώ κρα-
τούσα βιβλία (πράγμα που επέτρεπε και κάποιες ψιλο-τα-
χυδαχτυλουργίες για την πάρτη μου), ενώ η πατρόνα όσο
πάγαινε και βυθιζόταν ούλο και πιο βαθιά μέσα τσου
ατμούς του τζιν και τση βότκας. Μόνο άμα ήτουνε για κα-
νένα «ball» συνερχόταν και μετά πάλι πίσω στη μπουκάλα.

Το μπαρ το ανακαίνισα εκ βάρων. Το 'βαψα, το σε-
νιάρισα, παράγγειλα κι ένα καινούργιο στερεοφωνικό...
'Ηρθε και γένηκε πολύ σένιο, να 'ούμ'. Η πελατεία με-
γάλωνε καθημερινά. Τώρα έρχονταν ούλο και περισσότεροι
νέοι. Σιγά-σιγά οι ντρίγκουλες τση ξένης παροικίας πέρα-
σαν στο παρασκήνιο. Το μαγαζί ζωντάνεψε. Το ίδιο κι ο
κοινός τραπεζικός λογαριασμός. Η σόρα Εύα ήτουνε ευχαρι-
στημένη, εγώ ήμανε ευχαριστημένος, όλοι ημάστενε ευχαρι-
στημένοι. Έτσι που πάγαιναν τα πράματα με έβλεπα σύ-
ντομα να χτυπάω ρόδα. Μεταχειρισμένη ρόδα βέβαια,
πλην ρόδα.

Παρ' ούλα αυτά είχα το διάλολο μέσα μου. Κάθε που θυ-
μόμανε τον παλιό, καλό καιρό, όταν γύριζα στα νησιά με
τον Τομ και χτυπούσαμε λαγούς με πετραχήλια, μ' έπιανε
απελπισία. 'Ντάξ', έκαμα λεφτά, 'ντάξ', είχα επιχείρηση
δικιά μου, 'ντάξ', είχα ό,τι ήθελα, αλλά... Αλλά να βλέπεις
ούλα εφτούνε τα μισόγυμνα μανούλια κάθε βράδυ, μανούλια
που περίμεναν να τσου κάμεις ένα τόσο δα σινιάλο, και συ
να μην μπορείς να κουνηθείς, ένεκα που η σόρα Εύα σε κα-
τασκόπευε σαν κέρβερους... Ε, αυτό ήτουνε μαρτύριο. Γύρω
σου να γένεται ο καχός χαμός κι εσύ να βολεύεσαι με τ' αλ-
κοολικά καπούλια τση πατρόνας! Είναι ή δεν είναι να σαλ-
τέρνεις;

Αλλά και το σαλτάρισμα έχει τα όριά του, έτσι; Το
οποίον, από 'δώ το 'χα, από κει το 'χα, στο τέλος τη βρήκα
τη λύση.

Κάθε βράδυ, μετά που κλείναμε, ανέβαινα στο διαμέρισμα με τη «συνεταίρα». Τση περισσότερες φορές τώρα, μετά από ούλες αυτές τση μπουκάλες που 'χε καταναλώσει ούλη μέρα, δεν είχε καν το κουράγιο για το πατροπαράδοτο «ball». Το οποίο, ξεραινόταν στο κρεβάτι κι εγώ, αφού βεβαιωνόμανε ότι δεν ξύπναγε μακάρι και να βαρούσαν κανονιές, την έκαμα σαν τον κλέφτη κι έτρεχα τση ντίσκο. Από κει και πέρα όλα ήτουνε παιχνιδάκι. Το κακό στην όλη φάση είναι ότι είχα μείνει άστεγος. Η σόρα Εύα είχε επιμείνει (για να 'χει το κεφάλι τση ήσυχο, λέει) ν' αφήκω το σπίτι μου και να μετακομίσω στο δικό τση. Οπότε, πού να τση πάω τση ξενέρωτες που χτυπούσα δια τα περαιτέρω; Στην ύπαιθρο; Ποια ύπαιθρο, μέσα στη μέση τση Κέρκυρας το καλοκαίρι (δεν είχα και ρόδα, να πεις...); Στο ξενοδοχείο; Κι αν υπήρχε σύζυγος ή γκόμενος και η δική μου την έκανε σκαστή; Τι έμενε; Το μπαρ! Επικίνδυνο μεν, πλην βολικό. Το οποίο, έμπαζα τα μανούλια από την πίσω πόρτα κι εκεί –κάτω από την κρεβατοκάμαρη τση ξεραμένης «συνεταίρας»– και με τα φώτα κλειστά είχα κι εγώ το δικό μου «ball». Έτσι, για θεραπευτικούς λόγους.

Καμιά φορά μόνο, όταν έπεφτα σε τίποτσι γκόμενες που την έβρισκαν να σκουζούν, πάγαινε η καρδιά μου στην κούλουρη, αλλά τσου έβανα μια πατσαβούρα στο στόμα και βολευόμασταν. Πάντως, τι τα θες ο κίνδυνος ήτουνε κίνδυνος.

Στο τέλος, μια του κλέφτη, δυο του κλέφτη... γένηκε το κακό. Είχα τσιμπήσει μια Γαλλιδούλα κείνο το βράδυ, μπουκιά και συχώριο, και την είχα καταβρεί. Το οποίο, «α!» από 'δώ, «ου» από κει... Την κουβαλήσαμε κάτω τη σόρα Εύα άρον-άρον. Με το που αντίκρισε η μπεκρού το «ball» να παγαίνει σύννεφο, φλιπάρισε τέλεια.

Πατάει κάτι σκουζιές, βουτάει μια καρέκλα και μας

στρώνει στο κυνηγητό, γύρω-γύρω στο μπαρ. Ωραία πράγματα! Εγώ, με τα βρακιά κατεβασμένα να περδικλώνομαι κι η Γαλλιδούλα με το φανελάκι... Τελικά το μανούλι τα κατάφερε να την κάμει απ' τη φανέστρα,¹⁵ ενώ ο ίδιος μάζωξα τση καρεκλιές τση ζωής μου, μπριχού τα καταφέρω να την αποπλίσω.

—Είσαι ένας αλήτης! ούρλιαξε η σόρα Εύα. Σε μάζωξα από το δρόμο και σ' έκαμα άνθρωπο κι ορίστε το ευχαριστώ. Να βγάνεις τα μάτια σου με τα πουτανάκια, κάτω από τη μύτη μου! Μέσα στο ίδιο μου το μαγαζί! Παλιοχωριάτη! You, son of a bitch! Μάζωξέ τα και χάσου από τα μάτια μου, κοπρίτη.

Όπως δεν ήτουνε ώρα για κουβέντες, μάζωξα τα συμπράγκαλά μου και την πούλεψα τάχιστα, αποχαιρετώντας το πρώτο μου μπαρ και τα 20% του συνεταιρισμού μας.

Τώρα, μέσα στην αναμπουμπούλα, πήρα κατά λάθος μαζί και το βιβλιάριο τση τράπεζας. Αυτό ήτουνε ευτύχημα από μια άποψη, γιατί πολύ αμφιβάλλω αν η σόρα Εύα θα μου 'δινε ποτέ αυτό που δικαιωματικά μου ανήκε. Το οποίο πηγά κι εγώ πρωί-πρωί και άσχωσα ακριβώς τα μισά λεφτά του λογαριασμού (ε, καλά, δεν τα μέτρησα κιόλα... μπορεί να ήτουνε και λίγα παραπάνω, λίγα παρακάτω...). Όμως η ανθρώπινη αχαριστία δεν έχει όρια. Έτσι, παρ' ούλα όσα έκαμα για την πάρτη τση, η γριά καρακάξα, έκαμε τον κακό χαμό. Την έκλεψα, λέει! Τι έκλεψα, μωρή κότα; Αυτά που δούλεψα; Που μου βγήκε η πίστη να κάμω το κωλοχανείο σας μαγαζί, που είχατε να δείτε τάλαρο από την εποχή του ναυάγιου του Τιτανικού; Ή που μου βγήκε το λάδι να σε βολεύω, που 'χες ξεχάσει πώς είναι τα αγγούρια τα Καλυβιώτικα; Αλλά αν περιμένεις ευχαριστώ από γέρους και ντρίνκουλες...

¹⁵ Φανέστρα: το παράθυρο Κερκυραϊστί.

Το οποίο μου την έπεσε η Αστυνομία, μου την έπεσε ο Ανακριτής, μου την έπεσε ο Εισαγγελέας... Βουρδούλιο γενήκαμε! Τον τυλίξαν τον δικό σου σε μια κόλλα χαρτί και... «εγέρθητι κατηγορούμενε». Το ευτύχημα που βρήκα ένα τσακάλι δικηγόρο και τα μπουρδούκλωσε κάπως στο δικαστήριο. Να επιστρέψω, λέει, τα μισά από τα «κλοπιμαία» και να συμβιβαστούμε. Τι να 'καμα κι ο ίδιος, έκαμα την καρδιά μου πέτρα και τα επέστρεψα. Έτσι ξέμπλεξα και πήρα κι ένα χρήσιμο μάθημα στην κενωνία. Ας πρόσεχα.

Αλλά η κακόμοιρη η πουρή δεν είχε κι αυτή καλό τέλος. Μετά που έφυγα, το μπαρ πήγε βέβαια φούντο. Έτσι, αναγκάστηκε να το πουλήσει μισοτιμής και να γυρίσει στην Αγγλία, όπου τη χώσαν σε μια κλινική για αποτοξίνωση. Πολύ γρήγορα πήγε ν' ανταμώσει τον συχωρεμένο τον άντρα τση σ' εκείνο το παμπ του ουρανού που λέγαμε.

Το οποίο, όλα εδώ πλερώνονται και τα σάβανα δεν έχουν τσέπες –εξακριβωμένο!

* * *

Αποφάσισα να δοκιμάσω την τύχη μου σε μια άλλη τέχνη.

Ήξερα πολλούς φιλάρες που κάναν γερή μπάζα δουλεύοντας σαν «τσιτσερόνε», τουτέστιν ξεναγοί και δραγουμάνοι. Η φτιάξη ήτουνε απλή. Έβρισκαν τίποτσι ματσό κυράτσες και τσου την πέφταν από δίπλα, να τση διευκολύνουν, λέει, στ' αξιοθέατα, στα μαγαζά κι ό,τι άλλο ήθελε προκύψει. Οι μάγκες τα 'χαν κάμει πλακάκια με γουναράδες, ταγαράδες, μπιζουτάδες κι άλλους τέτοιους –άδες, να τσου παγαίνουν τα θύματα στα μαγαζιά και να καθαρίζουν ένα ποσόν κατά κεφαλή, συν ένα ποσοστό για κάθε αγορά που θα 'καμε ο πελάτης. Αν σ' αυτά προσθέσεις τση προμήθειες που

τσέπωναν από εστιατόρια, ντίσκο, μπαρ καθώς και τα δώρα κι άλλα τυχερά καταλαβαίνει κανείς ότι έχουμε εδώ μια ανθούσα και συμφέρουσα επιχείρηση –που δεν χρειαζόταν καν κεφάλαιο.

Ο καλύτερος τρόπος για ψάρεμα πελατών είναι από τση ρεσεψιόν των μεγάλων ξενοδοχείων. Εκεί χρειάζεσαι κάποιονε δικό σου. Κάποιονε που να σου δείξει προς τα πού να πας. Αυτό δεν κοστίζει και πολλά πράματα. Μ' ένα μικροποσό βολεύεται η κατάσταση. Συχνά ούτε καν αυτό. Έτσι και πασάρεις στον λιγούρη τον ρεσεψιονίστα καμιά ξελιγωμένη ξέμπαρρη είσαι εντάξει. Όπως οι περισσότεροι τσου είναι φτωχομπινέδες οικογενειάρχες, πετάν τη σκούφια τσου για τα ξινά, αλλά έτσι που έχουν μαλθακέψει κι αποβλακωθεί δεν μπορούν ή φοβάνται να τα βγάλουν πέρα μονάχοι τσου. Οπότε, τσου πετάς από δίπλα το ψητό κι ούλος ο κόσμος βολεύεται μια χαρά.

Ένας άλλος τρόπος είναι να τη στήσεις στο αεροδρόμιο ή στα αξιοθέατα, αλλά αυτό είναι για τσου πρωτάρηδες και τα λιγούρια. Οι ματσό περιπτώσεις ψαρεύονται μόνο στα μεγάλα ξενοδοχεία.

Δεν είχα καμιά ιδιαίτερη δυσκολία να δικτυωθώ με τση ρεσεψιόν κι έτσι ξεκίνησα με τση καλύτερες προϋποθέσεις.

Την πρώτη βολά βέβαια είχα μια άλφα νευρικότη. Βλέπεις είχα και μαύρα μεσάνυχτα για το τι ήτουνε και τι δεν ήτουνε αξιοθέατο σ' αυτό το κωλονήσι. Όσο για Ιστορία... ακόμα πιο μαύρα μεσάνυχτα! Αν κάποιος ερχόταν και μου 'λεγε ότι η Κέρκυρα ήτουνε κάποτε αποικία τση Πορτογαλίας εγώ θα τον πίστευα. Τόσο προχωρημένα πράγματα!

Οι πρώτοι μου πελάτες ήτουνε μια Ιγγλέζα κωλόγρια, Βικτωριανού τύπου, η επίσης κωλόγρια αδερφή τση και η

κόρη τση. Η κόρη, για Ιγγλέζα, κάπως τρωγότουμε, αλλά μη φανταστείτε και τίποτσι το συγκλονιστικό. Οπότεν, αυτή η αποστολή μάλλον θα ήτουμε μπίζνες και μόνο μπίζνες.

Με το που παρουσιάστηκα, η κωλόγρια, με μέτρησε από πάνω μέχρι κάτω.

—Are you familiar with the history of the place, young man? -από τοπική ιστορία πώς τα πάμε; ήτουμε η πρώτη τση ερώτηση.

Ωχ!

—Αμπσολούτλυ, μάνταμ -μέσα, μανδάμ, τση λέω εγώ.

—Δεν είμαι Γαλλίδα, ούτε προαγωγός για να με λες «μαντάμ», μου κάνει το γραΐδιο. Να με λες «μίσες Στρίκλαντ».

—Ότι πει η κυρία Στρίγγλα, λέω κι εγώ που ένιωθα ότι δεν θα την έβγαζα πολύ καθαρή εδώ πέρα.

—Θέλουμε να επισκεφθούμε το Μουσείο Κινέζικης Τέχνης, με πληροφόρησε η μίσες Στρίκλαντ.

Ποιο Κινέζικο Μουσείο!; Εδώ δεν είχαμε ούτε κινέζικο εστιατόριο, να 'ούμ'. Έκανα μια απόπειρα αντιπερισπασμού.

—Βέβαια, βέβαια, πολύ ευχαρίστως, είπα. Ωστόσο, εγώ θα σας συμβούλευα να πάμε στο Κανόνι για ένα αναψυκτικό...

—Είπα, το Μουσείο Κινέζικης Τέχνης, μ' έκοψε η σκύλα. Φώναξε αμέσως ένα ταξί.

Το οποίον φώναξα ένα ταξί.

—Ρε αδερφέ, λέω του ταξιτζή. Ξέρεις εσύ κάνα Κινέζικο Μουσείο;

—Στην Κίνα, ήρθε η απάντηση. Άκου να δεις, φιλάρα, ταξιτζής είμαι, δεν είμαι αρχαιολόγος. Γιατί δεν τσου λες να τση πάμε στο Κανόνι;

—Δεν θέλουν να παν στο Κανόνι, είπα απελπισμένος. Δεν μου λες. Ξέρεις τίποτσι άλλα Μουσεία εδώ γύρω, αν τύχει;

—Ε, καλά... Αυτό στ' Ανάκτορα, είπε ο ταξιτζής. Αλλά αυτό είναι κοντά. Ούτε ένα κοσάριχο δεν θα γράψει το ρολοί, με πιάνεις; Ούτε τη βενζίνα που θα κάψω, να 'ούμ'. Αμαρτία!

—Μωρέ γι' αυτό σκας; του κάμω. Κάμε βόλτες. Σιγά μην καταλάβουν τη διαφορά.

—Σάλτα μέσα, μου κάνει ο δικός μου.

Κι αυτό ακριβώς κάναμε. Όταν με το καλό φτάκαμε στο Μουσείο το ρολοί έδειχνε 200 φράγκα κι ούλοι ευχαριστημένοι. Εξόν από τον ίδιο βέβαια, που δεν έβλεπα πώς θα ξεμπλέξω.

Με το που μπήκαμε στο Μουσείο ρωτάω έναν από τσου φύλακες για τα κινέζικα.

—Ναι, εδώ είναι, μου κάμει αυτός. Πλην όμως η πτέρυγα είναι κλειστή, γιατί επισκευάζεται.

Γεμάτος ανακούφιση έδωσα την πληροφορία τση πελάτισσες.

—Αυτό είναι αδιανόητο! φώναξε η καρακάξα. Θέλω οπωσδήποτε να δω την κινέζικη συλλογή.

Τι να τση πεις τώρα; Κι εγώ θέλω να δω την Κλαούντια Καρντινάλε ξεβράκωτη, αλλά μου κάθεεται; Δεν μου κάθεεται.

Ο φύλακας ήρθε να βοηθήσει την κατάσταση.

—Μπορείτε να δείτε τα άλλα μας εκθέματα, πρότεινε. Έχουμε εδώ μερικά πολύ ενδιαφέροντα κομμάτια και...

—Θέλω να δω την κινέζικη συλλογή ή τίποτσι, τον έκοψε η δυσκοίλια χτυπώντας τη φαρδιά ιγγλέζικη πατούσα τση κάτω με ποντίγιο.¹⁶

Ο φύλακας άσκωσε τσου ώμους του και πήγε να λύσει σταυρόλεξα.

—Πώς κατάντησαν οι αποικίες μας, Θεέ μου! βόγκηξε η κρυόκωλη. Ελάτε, φεύγουμε αμέσως από 'δώ.

Το οποίο, βγήκαμε πάλι όξω στον καθαρό αέρα, προς μεγάλη μου ανακούφιση.

Η γριά άνοιξε την τσάντα τση και ψάρεψε από μέσα έναν τουριστικό οδηγό.

—Να πάμε στο Αχίλλειο, διέταξε. Το Παλάτι τση Ελισάβετ τση Αυστρίας. Σπύροου, φώναξε ένα ταξί.

Αυτό ήτουνε κάπως καλύτερο, αλλά όχι και πάρα πολύ. 'Ντάξ', σαν βέρος Κορφιάτης, ήξερα κατά πού έπεφτε το Αχίλλειο, αλλά μέχρι εδώ. Το άλλο που ήξερα ήτουνε ότι εκεί δούλευε το Καζίνο, όπου έρχονταν οι τυροκόμοι από απέναντι, την Ήπειρο, και τ' ακουμπάγαν κανονικά. Για Ελισάβετ και Αυστρίες και τα άλλα είχα μαύρα μεσάνυχτα. Τη μόνη Ελισάβετ που ήξερα εγώ ήτουνε μια κρυόκωλη Ελβετίδα, που είχα χτυπήσει μια δόση στην Αμοργό, αλλά αυτή δεν είχε ούτε για τζατζίκι, πόσο μάλλον για ολόκληρο παλάτι! Εν πάση περιπτώσει από κει θα ήτουνε πιο εύκολο να τση παρασύρω πουθενά που ν' αξίζει τον κόπο, στη Μπενίτσα, για παράδειγμα ή στα Μωραΐτικα, όπου ήμανε γερά δικτυωμένος με ταβέρνες και μπαράκια. Έτσι φώναξα ένα ταξί και τση φόρτωσα για το Αχίλλειο.

¹⁶ Ποντίγιο: το πείσμα Κερκυραϊστί.

—Αλλά το 'χουν κλειστό, με πληροφορεί ο ταξιτζής. Το επισκευάζουν μήνους τώρα. Τι περιμένουν να δουν, τσου μπετατζήδες να κουβαλούν τσιμέντο μια;

—Μη στενοχωρεύεσαι καθόλου, αδερφέ, του κάνω. Θα βρούμε καντιντίς.

Έτσι πήγαμε στο Αχιλλείο. Εκεί μας περίμενε, φυσικά, η κλειστή αυλόπορτα.

—Τώρα τι γένηκε; απόρησε η μίσης Στρίγγλα.

—Φαίνεται ότι το επισκευάζουν, λέω εγώ αθώα-αθώα.

Η καρακάξα κόντεψε να πάθει κόρπο.

—Πώς! τσίριξε. Μα... μα αυτό είναι ανήκουστο!

—Μητέρα, έχω αρχίσει να πεινάω, είπε η κόρη.

Η μητέρα ψάρεψε πάλι τον τουριστικό οδηγό.

—Εδώ, είπε. Να μας πας στη Γέφυρα του Κάιζερ. Αν πιστέψει κανείς το βιβλίο εκεί μπορούμε να 'χουμε ένα γεύμα τση προκοπής.

Δεν ήμανε δικτυωμένος στην περιοχή αυτή, τη δουλεύαν άλλα παιδιά. Έκαμα μια απόπειρα.

—Ξέρω ένα καλύτερο μέρος, λέω. Λίγο παρακάτω... Εκεί έχουν φρέσκο ψάρι, ασταχούς...

—Θέλω να πάω στη Γέφυρα του Κάιζερ, επέμεινε η γριά.

Η κόρη έσωσε την κατάσταση.

—Μητέρα, τση είπε αυστηρά, είσαι απερίγραπτη! Ο Σπύρου προσπαθεί να μας ευχαριστήσει. Αφού λέει ότι ξέρει κάτι καλύτερο καλά θα κάνουμε να τον εμπιστευτούμε και να τελειώνουμε μ' αυτή την κατάσταση. Στο κάτω-κάτω, είναι από 'δώ, αυτός ξέρει.

Η γριά μουρμούρισε κάτι για «θρασείς ιθαγενείς», αλλά δεν έφερε άλλες δυσκολίες. Οπότε τση φόρτωσα πάλι στο ταξί και τση πήγα στην ταβέρνα του φίλου μου του Σπύρου, στη Μπενίτσα, όπου τύχαμε βασιλικής υποδοχής.

Αποδείχτηκε ότι οι γριές ήτουνε γερά ποτήρια. Μετά από τρεις μπουκάλες κρασί κακάριζαν σαν παπαγάλοι σε τροπικό δάσος. Επωφελήθηκα κι εγώ να κανονίσω με τη μικρή να βρεθούμε το βράδυ για μια βόλτα συν Corfu by Night. Μια βόλτα που είχε βέβαια τη μόνη πιθανή κατάληξη: το στρώμα.

Α, ναι. Αυτή ήτουνε και η πρώτη μου... παρθένα! Ποιος θα το πίστευε, ρε!!!; Εικοσιπέντε χρονώ γαιδάρα κι ανέπαφη!

Το μόνο κακό ήτουνε που 'θελε να με παντρευτεί, εδώ και τώρα. Είδα κι έπαθα να την ξεφορτωθώ.

Κατά τα άλλα, η ξεναγική μου καριέρα πήγε μια χαρά. Αντί για Μουσεία κι αηδίες έπαιρνα τση πελάτισσες στα ωραιότερα μέρη, όπου μπορούσαν να φάνε τση προκοπής, να θαυμάσουν τα εθνικά μας συρτάκια και να πιουν τον άμπακο. Όσο για κουλτούρα... Τι καλύτερη κουλτούρα από ένα βράδυ στο κρεβάτι με τον Σπύρο;

Ήδη βρισκόμανε στο τοπ των Καμακιών τση Κέρκυρας. Πολλοί από τσου φιλάρες με φώναζαν πια «Νούμερο Ούνο» –και το εννοούσαν.

Κεφάλαιον 7ον
Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΒΙΔΩΜΑΤΟΣ

Υπάρχει η λαθεμένη αντίληψη στο πόπολο ότι εμείς, τα Καμάκια, δεν έχουμε κανένα σέβας για τα θήλα. Ο κοινός άνθρωπος πιστεύει ότι το μόνο που μας νοιάζει είναι πώς να βατεύουμε δεξιά κι αριστερά, χωρίς να δίνουμε δεκάρα τσακιστή για τα αισθήματα των γχομενών. Νομίζουν ότι ειμάστενε ένα είδος Ζορρό του σεξ, κάτι μασκοφόροι εκδικητές που χτυπάνε, σημαδεύουν το θύμα και πάνε παρακάτω για νέες περιπέτειες.

Το οποίον, εγώ σας το λέω, αυτή η αντίληψη είναι πέρα για πέρα λάθος, να 'ούμ'. Πολύ λάθος. Πιο λάθος δεν γένεται. Καθόσον, κύριοί μου, μάθετε ότι και το Καμάκι έχει αισθήματα, όπως ο πάσα μίας κοινός πολίτης. Κι εφτούνου του τυχαίνει να την πατήσει και να ερωτευθεί, να τη βρίσκει ρομαντικά, ακόμα και να πληγώνεται κάτι βολές. Η διαφορά είναι ότι ο Κάμακας έμαθε να ελέγχει τα αισθήματά του, εσείς δεν. Μάθαμε, δια πυρός και σιδήρου, να προστατεύουμε τον εαυτό μας από τση καχοτοπιές. Υποχρεωτικά. Διαφορετικά, βάλτε με το μυαλό σας τι θα γενόταν, έτσι και την πατάγαμε τη φλούδα, με την πάσα μία τυχαία ξέμπαρ-κη που αμπώναμε. Θα καταλήγαμε τσιφ στο τρελάδικο, εγώ σας το λέω.

’Ντάξ’, δεν λέω, συμβαίνει καμιά βολά να πέσουμε πάνω σε μια γκόμενα που είναι αυτό το κάτι άλλο. Ξέρεις, από κείνα τα προϊόντα που τα βλέπεις και σου κόβονται τα ήπατα. Που σου ανεβαίνουν οι σφυγμοί στο ρετιρέ και γίνεται το μυαλό σου μπουρδέλο. ’Ντάξ’, συμβαίνει. Κι όταν συμβαίνει, να ’ούμ’, τότε κι ο Κάμακας είναι το ίδιο ευάλωτος, όπως ο πρώτος τυχών μαλάκας, μπορεί και παραπάνω. Μιλάμε και μπιπ τση ζημιές! Ξέρω πολλούς φιλάρες στον κύκλο μας που την έχουν πατήσει μ’ αυτό τον τρόπο. Την πατάνε, φλιπάρουν, χάνουν αυγά και καλάθια και μέχρι να το καταλάβουν καλά-καλά βρίσκονται μπροστά σ’ έναν πάπαρδο, να φέρνουν γυροβολιά τον Ησαΐα –και άνευ γαρδένιες και πιατικό, να ’ούμ’. Μόνο που το σκέβομαι με πιάνει σύγκρυο.

Κρεμασμένο Καμάκι ίσον πεθαμένο Καμάκι. ’Ντάξ’, δεν λέω, μπορεί να κάμει ακόμα φιλότιμες προσπάθειες, να βγαίνει και στη γύρα μια φορά τση τότσες, όταν το παρασφίγγουν οι αναμνήσεις και τα ζουμιά, μπας και χτυπήσει κάνα μελανούρι, καμιά ζαργάνα, έστω καμιά μαρίδα, αλλά πλην όμως δεν είναι το ίδιο πράγμα πια. Η ηδονή τση όλης φάσης έχει γίνει καπινός και λουκουμόσκονη. Και μόνο που ξέρεις ότι υπάρχει μια Σου που σε περιμένει να γυρίσεις σπίτι, σου τη σπάει. Καθόσον, ρίξε μια ματιά στα πέριξ και θα δεις ότι ο γάμος είναι ο τάφος του Ινδού για κάθε υγιή, σερνικό άντρα. Σε λιώνει και σ’ εκμηδενίζει πριν καλά-καλά καταλάβεις τι διάολο σου ’τυχε.

Νά γιατί το ν’ αποφεύγει αισθηματικά μπερδέματα και σινερομάτζα πρέπει να είναι ο πρώτος απαράβατος κανόνας στο εγχειρίδιο οδηγιών προς ναυτιλομένους του κάθε Καμακιού που σέβεται τον εαυτό του.

Ο μύθος που θέλει το Καμάκι να την πέφτει σ’ ό,τι λάχει είναι κι αυτός πέρα για πέρα λάθος. Αυτό μπορεί να

συμβαίνει με τίποτσι λιγούρηδες νεοσύλλεκτους, τίποτσι τζομπαναραίους που κατεβήκαν απ' τα βουνά, είδαν μπούτι και φλιπάρισαν. Το σωστό Καμάχι όμως επιλέγει. Χτυπάει μόνο στόχους που μελετιούνται προσεκτικά και περί δια γραμμάτου. Ασχολείται μόνο με πρώτης ποιότητας εμπόρευμα ή με κείνες τση περιπτώσεις που μπορεί να αποφέρουν κάποιο όφελος. Βλέπεις, έχει μια άλφα υπόληψη, που πρέπει να προστατέψει. Δεν μπορεί να βγει στην πιάτσα με μια πατσούρα, που θα κάμει τσου άλλους να γελάνε σε βάρος του. Πρέπει, αντίθετα, να ενεργεί έτσι ώστε, κάθε φορά που περνάει από το «Λιστόν» με καινούργιο πράμα, να γυρίζουν τα κεφάλια να κοιτάζουν και να λένε: «Κοίτα ορέ, το ακάθαρμα! Πάλι μοντέλα χτύπησε!». Αλλά πρέπει και να προσέχει απ' την άλλη μεριά, να μην κυκλοφορεί πάνω από δυο, βία τρεις, βολές με την ίδια γκόμενα, γιατί τότενες ούλοι θα νομίσουν ότι βρήκε το διαφορεικό στη λάσπη. Και το να κολλήσεις στη λάσπη, στο επάγγελμά μας, είναι ότι χειρότερο μπορεί να σου συμβεί. Παναπεί ότι χάνεις την τέχνη. Ότι έχεις πρόβλημα να χτυπήσεις φρέσκο πράμα που σαλεύει. Οι μετοχές σου στο Καμακοχρηματιστήριο παίρνουν την κάτω βόλτα κι ο κοσμάκης αρχίζει να γελάει πίσω από την πλάτη σου. Λένε: «Κοίτα τον καημένο τον Σπύρο! Καρφωμένος με την ίδια γκόμενα εδώ και μια βδομάδα! Αρχίζουν και τον παίρνουν τα γεράματα, τον φουκαρά. Ορέ λες να πέρασε κουλούρα, για να εξασφαλίσει τζάμπα πήδημα, ο ταλαίπωρας;». Ε, άπαξες και συμβεί αυτό, καλύτερα να πας να δώκεις σάλτο από κάνα ψηλό παράθυρο, γιατί έχεις σβήσει και δεν το 'χεις πάρει πρέφα.

Τση γκόμενες τση αγαπάμε, ρε παιδιά. Γι' αυτό κάνουμε αυτό το περιπετειώδες κι επικίνδυνο λειτούργημα, αντίς για ένα συνηθισμένο επάγγελμα. Μας αρέσει ο χαβαλές. Τη βρίσκουμε να γυρνάμε δεξιά κι αριστερά, ψαρεύοντας

ζαργάνες και τσιπούρες και κάνοντάς τες ευτυχισμένες. Μόνο τίποτσι αγάμητες φεμινίστριες δεν το καταλαβαίνουν αυτό. Ο ίδιος, όχι που να το παινευτώ, αλλά τση γκόμενες τση σέβομαι στο φουλ. 'Ντάξ', το παραδέχομαι ότι, στη συντριπτική τσου πλειοψηφία –κι αν εξαιρέσεις το κεφάλαιο κρεβάτι– δεν έχουν να προσφέρουν και τίποτσι σπουδαίο. Δεν φελάνε σαν παρέα, όπως οι φιλάρες. Τι να κουβεντιάσει κανείς με τα θήλεα; Δεν τση ενδιαφέρουν τα ίδια πράγματα μ' εμάς. Για παράδειγμα... έχουν μεσάνυχτα από μπάλα, μεσάνυχτα από πολιτική, μεσάνυχτα από μηχανές. Δεν τη βρίσκουν με την τράπουλα –και δεν μιλάω για τίποτσι χαζοκουμκανατζούδες– ούτε με το τάβλι, κι ούτε μπορείς να μιλήσεις μαζί τσου για... γκόμενες. Δηλαδή, άμα είναι για παρέα καλύτερα θα τη βρεις με καμιά μολόχα. Αλλά και ποιος σου λέει ότι οι γκόμενες είναι για παρέα; Τση γκόμενες τση αμπώνεις και προχωρείς. Άπαξες και θες παρέα γι' αυτό έκανε ο καλός ο φέος τσου κολλητούς, δεν πας να την ψάξεις τση ξενέρωτες.

'Όχι, τση γκόμενες τση αγαπάω! Και τον ίδιο καθόλου δεν με νοιάζει που το μυαλό τσου είναι άδειο σαν το ταμείο ομάδας τση Γάμα Ερασιτεχνικής, να 'ούμ'. Ξέρω ότι το μόνο που σκέφτονται είναι πώς θα πηδηχτούν και πώς θα παντρευτούν. Δεν έχουν ανώτερες φιλοδοξίες, δεν έχουν σοβαρούς στόχους. Τση φτάνει να βρουν εκεί έναν μαλάκα, να τον κουκουλώσουν, κι όλα ωραία και καλά. Ε, και; Κανείς δεν είναι τέλειος. Έχουν κι οι γκόμενες τα ελαττωματάκια τσου, αλλά από την άλλη μεριά αξίζει τον κόπο, ρε γαμώτο. Ποτέ δεν θα κουραστώ να τση εξυπερετώ!

Πλην το θέμα μας δεν είναι αυτό.

'Όπως είπα και παραπάνω, είναι κάτι βολές που πέφτεις πάνω σε μια περίπτωση που σου χτυπάει στο μάτι διαφορετικά. Σου φέρνει τα πάνω κάτω, ρε παιδί μου! Σου

κόβει τα ήπατα λέμε κι αρχινάς να σκέφτεσαι ότι, εσύ απ' όλους τσου μαλάκες τση Υδρογείου, χτύπησες φλέβα χρυσού εικοσιδύο καρδιών, να 'ούμ'. Ότι έπεσες στη μία στο εκατομμύριο! Στη μοναδική εξαίρεση δηλαδή. Καλά, μην φας... Εδώ είναι που σε θέλω να βάνεις, μάγκα μου, το μυαλό σου να δουλέψει τση φουλ στροφές και με υπερωρίες άνευ αποδοχών, αν χρειαστεί. Καθόσον, εγώ στο λέω και γράφτο: Το κακό δεν θέλει πολύ να γένει. Τέτοιου είδους γκόμενες είναι σκέτη παγίδα. Σε μπερδεύουν, σε μπουρδουκλώνουν, σε αποσυντονίζουν. Εδώ πατάς κι εκεί βρίσκεσαι. Δεν ξέρεις πώς να τσου φερθείς. Αυτό σημαίνει ένα πράμα μόνο: *Πρόβλημα!* Πρόβλημα με πι κεφαλαίο, σαν το εργαλείο του γαιδάρου! Το καλύτερο που 'χει να κάμει ο ξύπνιος και περπατημένος μόρτης σε τέτοιες περιπτώσεις, είναι να κόψει τα ποδάρια στον ώμο κι όπου φύγει-φύγει. Καθόσον, έτσι και δεν την πουλέψεις και μείνεις να δεις τι γένεται παρακάτω στο έργο, τότε δεν σου φταίει κανείς. Παναπεί ότι τα 'θελε ο κωλαράκος σου. Πήγες γυρεύοντας. Στην καλύτερη περίπτωση καψουρεύεσαι του θανατά (άκου μαλακία που πήγε και σκάρωσε ο ανθρώπινος νους!), στη χειρότερη καταλήγεις στην εκκλησία.

Ξέρω τι σας λέω, γιατί κι ελόου μου 'τυχε μια τέτοια φάση και παρά λίγο να τα φτύσω, δικέ μου.

Τη λέγαν Σου (πρώτο καθησυχαστικό στοιχείο), ήτουνε Ιγγλέζα (δεύτερο καθησυχαστικό στοιχείο) και δούλευε νοσοκόμα σ' ένα Νοσοκομείο στο Μάντσεστερ (τρίτο και τελευταίο καθησυχαστικό στοιχείο). Πρέπει να το παραδεχτώ ότι, τέτοιες γκόμενες μόνο σε τίποτσι *Playboy* ή *Penthouse* συναντάει κανείς τση εποχής πριν σκάσουν μύτη οι σανίδες για σιδέρωμα και μας κάμουν να μπλέξουμε τα μπούτια μας («τώρα εγώ παίρνω γυναίκα ή αγοράκι;»...). Ήτουνε η δικιά μου, να 'ούμ', άνω από 1.80 και μ' ένα κορμί που θα

’κανε τον Αη Αντώνη να γένει σάτυρος μέχρι να πεις τρία «Κύριε ελέησον»! Όπως εγώ δεν έχω και τόσες ομοιότητες με τον Αη Αντώνη, ούτε τα ψυχικά του χαρίσματα, καταλαβαίνει κανείς τι κάζο έπαθα.

Τη γνώρισα στη Μυρτιώτισσα.¹⁷ Την είδα να βαδίζει προς τα μένα, κατά μήκος τση παραλίας, εκεί που σκάει το κύμα, μαζί με μια άλλη γκόμενα –του ιδίου βεληνεκούς, αλλά λίγο πιο κοντή– και το πέρασμά τσου έκαμε κόσμο και κοσμάκη ν’ αναστενάζει. Ο ίδιος είχα πάει εκεί με μια ξέκωλη Φιλανδέζα, που είχα χτυπήσει την προηγούμενη στο αεροδρόμιο, αλλά με το που είδα τη Σου να προβαδεί,¹⁸ έπαθα ΤΟ ταράκουλο! Ούτε τσιγάρο δεν μπορούσα ν’ ανάψω, το χέρι μου είχε πάθει πάρκινσον.

Το οποίοιον ασκώθηκα πάνω κι έβανα πλώρη καρσί κατά τση γχομενάρες που αρμένιζαν.

—Χαλόου δέαρ, τσου τη ρίχνω μόλις βρέθηκα σε απόσταση βολής. Γουάτ ε μπιούτιφουλ νταίη!

Οι θεογκόμενες γέλασαν και το μάτι τσου πήγε κατευθείαν στο εργαλείο μου. Τα συνηθισμένα.

—Αϊ αμ Σπύρος, τσου λέω εγώ. Φλάϊ μη!

Οι γχομενάρες ξαναγέλασαν.

—Why not? When are we taking off? –Γιατί όχι; Τι ώρα φεύγει η πτήση; μου κάνει η άλλη η γκόμενα.

Η υπόθεση ήτουνε μέσα στο σακί.

—Τώρα αμέσως, τσου λέω εγώ. Προσδεθείτε και την κάναμε.

Τότες ήτουνε που η Σου μίλησε για πρώτη φορά.

¹⁷ Παραλία γυμνιστών στην Κέρκυρα, από τις πολύ famous.

¹⁸ Προβαδώ: περπατώ Κερκυραϊστί.

—Και μπορείς να μας πάρεις και τση δυο στο... σκάφος, κάπταιν; μου κάνει.

Η φωνή αυτής τση γκόμενας ήτουμε άλλο πράμα! Βε-λούδο, ρε παιδί μου! Σκέτο βελούδο από μπουρδέλο τση Νέας Ορλεάνης! Να την ακούς και να σου γένεται ο Μένιος τηλεγραφοξύλο! Και καλά να το πάθεις αυτό αλλού, αλλά σε πλαζ γυμνιστών είναι μιλάμε μεγάλο κάζο. Όμως, οι γκο-μενάρες πολύ cool. Γέλασαν εκεί λιγάκι και μετά ρίξαν το «follow me» που περίμενα, να τροχιοδρομήσω για την απογείωση. Ε, δεν χρειαζόταν να μου το πουν δυο φορές.

Το οποίο, καταλήξαμε αναπόφευκτα στο δωμάτιο του ξενοδοχείου τσου, που ήτουμε κοντά, κι εκεί, όπως είναι επόμενο κι επιβεβλημένο, κάναμε τη μέρα νύχτα και τού-μπαλιν. Ήτ'αξ', δεν ήτουμε η πρώτη φορά που έπαιρνα δυο πουλάδες μαζί, αλλά με τούτες εδώ μιλάμε, ρε παιδί μου, για το κάτι άλλο! Τι να σου λέω τώρα και τι να κατα-λάβεις. Άντε να σου ζηγήσω τι χρώμα είναι το κόκκινο έτσι και είσαι εκ γενετής γκαβός! Τι να ζηγήσω; Δυο μέρες πα-λεύαμε στα μαρμαρένια αλώνια κι όταν μπόρεσα με το καλό να σηκωθώ από το στρώμα είχα χάσει επτά κιλά.

Το ματς επαναλήφθηκε πολλές βολές τση μέρες που ακολούθησαν. Είχαμε ξεσαλώσει πια τέλεια! Το κάναμε στο δωμάτιο, το κάναμε στην ταράτσα, το κάναμε στην παρα-λία, το κάναμε στο δρόμο, το κάναμε τσου ελαιώνες, το κάναμε τση τουαλέτες, το κάναμε στο αυτοκίνητο, το κάνα-με στα τείχη του Παλιού Φρούριου, μόνο μέσα στον Άγιο Σπυρίδωνα δεν το κάναμε κι αυτό γιατί δεν μας άφηκε ο νόντσολος να μπούμε. Είχα φλιπάρει πια τέλεια! Το 'χανα! Κατάντησα σκιά του εαυτού μου, ο καριόλης ο άντρας! Σε λίγο θα με παγαίνουν με το καροτσάκι!

Μετά, η άλλη η γκόμενα, η Νταϊάνα, έπρεπε να γυρί-σει στην Αγγλία. Οπότεν είπαμε goodbye και μείναμε η

Σου κι εγώ, να συνεχίσουμε τα μαθήματα ανατομίας με ακόμα μεγαλύτερο ζήλο. Στο τέλος τση δεύτερης βδομάδας κατάλαβα ότι την είχα πατήσει. Ούτε που μου πέραγε απ' το μυαλό πια να χτυπήσω άλλο κυνήγι. Ούτε καν τσου κολητούς δεν πήγαινα να βρω πια στο «Λιστόν», να πούμε τα δικά μας και να ξεδώσουμε. Ούτε να φάω καλά-καλά δεν σκεφτόμανε. Το μόνο που ήθελα ήτουνε να παίξω τση κουμπάρες με τη Σου. Μιλάμε για τέλεια εξαθλίωση! «Θα περάσει» έλεγα του εαυτού μου. «Όπου να 'ναι θα τη βαρεθείς, μεγάλε, πού θα πάει;». Όμως δεν πέρασε. Αντίθετα, όλο και πιο πολύ έμπλεκα.

Αλλά κι αυτή τα ίδια και χειρότερα, να 'ούμ'.

—Σπύρου, μου λέει μια μέρα. Αν σε χάσω θα απονθάνω.

—Μη φοβάσαι, δεν με χάνεις, άκουσα τον εαυτό μου (τον ξεφτίλα) να λέει.

Τα 'χα παίζει τελείως δηλαδή, το άτομο!

Το οποίο, για να μην τα πολυλογούμε, όταν ήρθε η ώρα να γυρίσει η Σου στην Αγγλία, τα μάζωξα κι εγώ κι από κοντά.

Η Σου είχε ένα μικρό διαμέρισμα, κοντά στο Νοσοκομείο όπου δούλευε. Ωραίο διαμερισματάκι, δε λέω, με κουζίνα, μπάνιο, μέχρι έγχρωμη τηλεόραση είχε. Οπότεν την άραξα εκεί και για ένα διάστημα νόμιζα πως ήμανε στον Παράδεισο.

Πρώτη φορά έβγαινα όξω απ' την Ελλάδα και την είχα καταβρεί. Το Μάντσεστερ ήτουνε βέβαια άσχημο και καταθλιπτικό. Μια γκρίζα πόλη, χωρίς τίποτσι απ' τη νυχτερινή—και άλλη—ζωή τση Κέρκυρας. Εδώ, όλοι πάγαιναν για ύπνο τση δέκα το βράδυ. Τση έντεκα μόνο τίποτσι αδέσπο-

τα σκυλιά και μαστουρωμένοι μαύροι κυκλοφόραγαν στο δρόμο. Φαγητό τση έξι, με τον ήλιο στον ουρανό! Καθόλου περίεργο που ούλοι τσου είχαν τέτοια μουρτζούφλικα μούτρα! Αλλά... πώς να το κάνουμε, εδώ ήτουμε Αγγλία, πολιτισμός, ρε παιδί μου! Έμπαινες σ' ένα μαγαζί κι έβρισκες μέχρι καπότες με γεύση λεμόνι! Προχωρημένα πράματα! Μετά ήτουμε και το μπαλόκι. Κάθε Σάββατο πού τον χάνεις πού τον βρίσκεις τον δικό σου, στο γήπεδο! Και μιλάμε για μεγάλη μπάλα, έτσι; Όχι τα δικά μας, τα πεθαμένα πράματα. Εδώ, έμπαινες στο γήπεδο και νόμιζες ότι έμπαινες στην αρένα με τα λιοντάρια. Να γλέπεις τον τυπάκο πεσμένο κάτω, κλαδεμένο σύριζα από το σέντερ μπακ, κι αυτός ο σκύλος να κλωτσάει ακόμα, μπας και βρει καμιά αδέσποτη το μπαλόκι και το δώκει πάσα! Χαμός στο ίσιωμα! Είπαμε, την είχα καταβρεί.

Η Σου δούλευε συνήθως στην πρωινή βάρδια. Έφευγε για το Νοσοκομείο τση 7 και γύριζε τση 4. Μετά παγαίναμε στο παμπ τση γειτονιάς ή σε κάνα ινδιάνικο εστιατόριο—που ήτουμε φτηνά— καμιά φορά και στα δυο. Άλλοτε πάλι παγαίναμε σινεμά, όπου τη βρίσκαμε και πολύ στο έτσι στα πίσω καθίσματα ή σε κάνα κοντσέρτο, γιατί τση δικιάς μου τση άρεζαν τα κλαπατσιμπανα, όπου εγώ σκυλοβαριόμανε. Πίσω στο διαμέρισμα την πέφταμε στο στρώμα και βγάζαμε τα μάτια μας μέχρι να μας χτυπήσουν οι γείτόνοι στη μεσοτοιχία. Καμιά φορά ερχόταν να μας δει και η Νταϊάνα, οπότεν είχαμε Χριστούγεννα και Πάσχα μαζί. Δεν μπορώ να πω... Την πέρναγα τσίφτικα.

Τα πρωινά ήτουμε λίγο πρόβλημα βέβαια, γιατί δεν είχα να κάνω τίποτσι. Εδώ, ούτε «Λιστόν» είχε, ούτε τσου κολλητούς, να περάσει κανείς την ώρα του ευχάριστα. Καμιά φορά πέρναγε (εκτάχτως) η Νταϊάνα—ο φέος να το 'χει καλά το χορίτσι— να μου κάμει συντροφιά, αλλά τον περ-

σότερο καιρό σκυλοβαριόμανε. Το άλλο ήτουμε ότι τα όβολα είχαν αρχίσει να τελεύουν. Κι εντάξει, η Σου ήτουμε πολύ ξηγημένο παιδί κι ούλα τα έξοδα δικά τση, πλην όμως δεν ένιωθα καλά να 'μαι μπατίρης σε ξένο τόπο.

Πέντε μήνους κράτησε αυτή η κατάσταση και μετά ήρθε η Σου μια μέρα φέρνοντας τα φοβερά μαντάτα.

—Ντάρλινγκ, μου λέει. Είμαι σε ενδιαφέρουσα!

Κρεμάστηκε στο λαιμό μου και με ασπάστηκε κατευχαριστημένη.

Εγώ είχα μείνει ξερός. Γκαστρωμένη! Η κωλομαλακισμένη γκαστρώθηκε! Και είναι και νοσοκόμα! Τώρα;

—Είναι σίγουρο μιλάμε; ρώτησα ηλίθια.

—Σιγουρότατο, μου απάντησε. Μην ξεχνάς ότι είμαι νοσοκόμα, ε; Ω, ντάρλινγκ! Δεν είναι μάρβελους; Ένα μωρό! Το δικό μας το μωρό! Το φαντάζεσαι;

Όχι, δεν το φανταζόμανε.

—Τώρα τι κάνουμε; μουρμούρισα.

—Α, μην ανησυχείς κι ούλα θα πάνε καλά, με καθησύχασε η Σου. Θα σε πάω να γνωρίσεις τσου γονείς μου. Είμαι σίγουρη ότι θα τσου αρέσεις πολύ. Θα δεις... Θα πατρευτούμε, θα βρεις μια δουλειά...

Ήτουμε σαν να 'βλεπα εφιάλτη. Έλεγα: «Τώρα θα ξυπνήσω και τα πράματα θα 'ναι όπως τ' αφήκα...». Αλλά δεν είχα να κάμω με όνειρο, είχα να κάμω με κανονική καταστροφή.

Η Σου άλλαξε εν ριπή οφθαλμού.

Και πρώτα απ' όλα μου 'κοψε τα άλματα. «Δεν κάνει για το μπέϊμπυ», μου 'λεγε. Επίσης κόπηκε και το παμπ,

γιατί δεν ήπρεπε να πίνει «στην κατάστασή τση». Δηλαδή, τίποτοι απ' ότι κάναμε για να τη βρίσκουμε δεν μπορούσαμε να κάνουμε πια, γιατί «ήτουνε κακό για το μπέϊμπυ». Έκοψε το κάπνισμα –και μου απαγόρευσε και μένα να καπνίζω στο σπίτι–, έκοψε το πιοτί, έκοψε το πήδημα κι αρχίνησε να τρώει σαν γουρούνα (γιατί αυτό «ήτουνε καλό για το μπέϊμπυ»). Τώρα περνάγαμε την ώρα μας μπροστά στην τηλεόραση, κοιτάζοντας αποχαυνωμένοι ότι ιγγλέζικο σκουπίδι μπορεί να βάνει ο νους του ανθρώπου ή λύνοντας σταυρόλεξα.

Με πήγε να γνωρίσω τσου γονείς τση.

Καλοί άνθρωποι ήτουνε, μικροαστοί αγαθιάρηδες, αλλά δεν ξέραν ούτε κατά πού πέφτει η Ελλάδα, πόσο μάλλον η Κέρκυρα. Ο μπαμπάς με ρώτησε «τι επαγγέλλομαι». Τι να του πω τώρα; «Γυρίζω στα καντούνια και χτυπάω κάτι μαλακισμένες, σαν την κόρη σου»; Δεν κάνει. Οπότεν του είπα ότι ασχολούμαι με τον Τουρισμό κι ούλοι ήμαστενε ευχαριστημένοι (γιατί τι, στο κάτω-κάτω ψέματα έλεγα;). Ούλοι, εξόν από εμού του ιδίου, που με είχε πιάκει τεταρταίος πυρετός.

Τέλος, μια μέρα, η Σου, γύρισε σπίτι πιο νωρίς απ' το συνηθισμένο, και μας έκανε τσακωτούς με τη Νταϊάνα, να παίζουμε τρίλιζα. Αυτή δεν ήτουνε ούτε η πρώτη, ούτε η τελευταία φορά, αλλά τώρα η Σου, για κάποιο ανεξήγητο λόγο, φλιπάρισε. Πάτησε κάτι ούρλα που μας άκουσαν απ' το δρόμο, πέταξε τη φιλενάδα τση όξω κακήν κακώς και πήγε να μου σπάσει και το κεφάλι μ' ένα πιτέρι.¹⁹ Ίσα που γλίτωσα!

Τότες μόνο κατάλαβα ότι οι όμορφες μέρες είχαν περάσει ανεπιστρεπτί.

¹⁹ Πιτέρι: η γλάστρα Κερκυραϊστί.

«Μεγάλε» λέω του εαυτού μου «μέχρις εδώ είναι το έργο. Ώρα να την κάνουμε».

Έτσι, μια μέρα που η Σου ήτουνε υπερεσία, τα μάζωξα κι αφού δανείστηκα από τον κουμπάρά μας το αντίτιμο του εισιτηρίου, άνοιξα την πόρτα και βγήκα στον καθαρό αέρα τση ελευθερίας!

Στο αερόπλανο για την πατρίδα υποσχέθηκα στον εαυτό μου να μην την ξαναπατήσω ποτές πια έτσι. Κι όταν λέμε «ποτές» εννοούμε ΠΟΤΕΣ.

* * *

Τώρα θυμάμαι κι άλλη μια βολά που βρέθηκα κάπως στριμόκωλα από γκόμενα, αλλά οι συνθήκες ήτουνε τελείως διαφορετικές.

Έτυχε, που λες, να γνωρίσω μια Γερμανίδα ονόματι Γκρέτα. Καμιά πενηνταριά χρονώ, καλοστεκάμενη και χήρα ενού ζυθοποιού (απ' τση πολύ γνωστές μάρκες τση αγοράς) κι επομένως, αναπόφευκτα, και πολύ ματσό. Κι όταν λέμε ματσό, εννοούμε ότι δεν ήξερε τι είχε η γυναίκα. Τόσο χρήμα που σου ασκωνόταν μόνο που να το σκέφτεσαι.

Δεν ήτουνε δύσκολο να τη φέρω εκεί που ήθελα κι ακόμα λιγότερο να την κάμω να βλέπει τον αστερισμό του Τράγου μέρα μεσημέρι. Για να μην τα πολυλογώ, η πουρή έπαθε την πλάκα τση ζωής τση! Είχε κολλήσει πάνω μου βεντούζα και σουρνόταν από πίσω σαν σκυλάκι του καναπέ. Ούτε για κατούρημα δεν μπορούσα να πάω μόνος, που λέει ο λόγος. Ό,τι ήθελα την έκανα. «Πέσε από την Κόντρα Φόσα» να τση 'λεγα, θα το 'καμε. Τόση καψούρα μιλάμε! Φυσικά είχε αναλάβει άπαντα τα έξοδα κινήσεως και καντιντίς παραπάνω. Με είχε φλομώσει στα δώρα η κότα, ρε

παιδί μου! Τι ρουχαλάκια σινιέ, τι μπιζουδικό, τι εξαρτήματα... Μέχρι *Yamaha* χιλιάρα τση χτύπησα, τση αγαθιάρας. Έτσι να 'κανα το χέρι μου, έτρεχε να το γλύψει. Μιλάμε για ΤΟ λαχείο.

Με πήρε κρουαζιέρα στο Αιγαίο, με πήρε στη Βενετία, στη Φρανκφούρτη, στο Τούνεζι, στο Μαρόκο... Τα πάντα ούλα για τον Σπύρο, να 'ούμ'. Η Μεγάλη Ζωή, δικέ μου! Τα καλύτερα ξενοδοχεία, τα καλύτερα φαγάδικα, τα πρώτα μαγαζά. Είχα ξεχάσει ν' ανοίγω πόρτες, όλο κάτι λακέδες μου τση άνοιγαν. Είχα ν' ανάψω τσιγάρο μήνους. Έτσι κι έβαζα ένα στο στόμα μου άναβε μονάχο του! Μεγάλη φάση σου λέω. Κι ούλα αυτά γιατί; Για ένα νυσταγμένο άμπωμα μια τση τόσες! Α, ρε μεγάλε Σπύρο, με τα ωραία σου!

Επί ένα ολόκληρο καλοκαίρι έζησα τη ζωή του μεγιστάνα. Ούτε στον ύπνο μου δεν είχα δει τέτοια μεγαλεία!

Το μόνο πρόβλημα με τη γριά γκιόσα ήτουμε που ζήλευε. Ζήλευε, η άτιμη, σαν γάτα τον Αύγουστο. Μιλάμε, μόλις έκαμα δυο βήματα παραπέρα ερχόταν τρέχοντας από πίσω μου. Έτσι και γύριζα να κοιτάξω άλλη γκόμενα –να ξεχαρμανιάσω οπτικά τουλάχιστον, ρε παιδί μου!– πάθαινε ταράκουλο. Μέχρι χοριούς στο τηλέφωνο είχε βάλει, η σκρόφα, μην πάει και πηδήξω τηλεφωνικώς! Απελπισία! Έτσι και δεν ήτουμε το χρήμα που έπεφτε, να 'ούμ', ανηλεώς θα την είχα ξαποστείλει από κει που ήρθε, αλλά σφάζεις ποτέ την κότα που κάνει χρυσά αυγά; Εξόν κι αν είσαι Πόντιος κι εγώ Πόντιος δεν ήμανε. Έκαμα το λοιπόν υπεμονή και περίμενα να ξεθυμάνει το πράμα, για να ξαναβρώ την ησυχία μου και τση συνήθειές μου. Έλα όμως που η χήρα ήρθε κι έδεσε και δεν την κουνούσε ούτε βίντζι! (Τι, κοροΐδο ήτουμε; Πού αλλού θα 'βρισκε δηλαδή τέτοιο παιδαρά, να 'ούμ', να τση κάμει ούλα τα χατίρια;).

Τελικά, είχα αρχίσει να τα παίρνω στο κρανίο. Καλό το χρήμα, καλή η Μεγάλη Ζωή, αλλά υπάρχουν κι άλλα πράγματα που μετράνε. Κει πάνω, που λες, που 'τοιμαζόμα-νε να τση δώκω εξιτήριο, τσάααακ, κατεβάζει η κότα τη με-γάλη ιδέα. Τι θα 'λεγα, λέει, να μου αγόραζε ένα μπαρ, που έμαθε ότι πουλιόταν σε καλή τιμή και με πελατεία εξα-σφαλισμένη;

Το οποίο, αυτή ήτουμε η δεύτερη φορά που μου την πέφταν οι πουρές με το δόλωμα του μπαρ. Από την πρώτη είχα ήδη καεί. Φυσικό επόμενο να 'μαι επιφυλακτικός.

—'Άσε, είπα, μη μπαίνεις στα έξοδα. Μπορεί να σου χρειαστούν για περμπουάρ σε τίποτσι ιαματικά λουτρά.

Αλλά η πουρή επέμενε.

—'Ντάξ', λέω εγώ, για να την ξεφορτωθώ. Να το συζη-τήξουμε... Πώς δηλαδή θα γίνει η δουλειά; Τι όνομα θα λένε τα χαρτιά; Για να μην έχουμε δηλαδή τίποτσι παρε-ξηγήσεις αύριο, μεθαύριο. Ανθρώποι ειμάστενε.

—Θα το δηλώσουμε στ' όνομα και των δυονών μας, πρότεινε η Γκρέτα. Έτσι, εκτός από εραστές, θα 'μαστε και συνεταίροι.

Άσε κυρά μου, μας τα 'παν κι άλλοι. Αυτό το παραμύθι το φάγαμε μια φορά και σχεδόν αγγίξαμε την καταστροφή, δεν το ξανατρώμε. Πάρε τα κωλόχαρτά σου και τα λεφτά σου και χώστα εκεί που ξέρεις. Παλιοκότα, που θα μου πεις εμένα «εραστές»! Σούργελο, ε, σούργελο!

—Ξέχασέ το, τση κάνω.

Η κυρία τα χρειάστηκε.

—Βαρούμ; απόρησε. Δεν θες να 'μαστε μαζί;

Σαν να με ρώταγε αν μ' αρέσει η πανούκλα, να πούμε!

—Α, τση λέω κι εγώ (η ακόμα πιο ανώτερη πουτάνα), το 'χω σαν αρχή να μην ανακατεύω δουλειά με ευχαρίστηση (business with pleasure).

Η έτσι κολακεύτηκε μέχρι κάτουρο, αλλά δεν ήτουνε έτοιμη να τα παρατήσσει κιόλας.

—Αλλά εγώ δεν θ' ανακατευτώ, μου είπε. Εσύ θα κάνεις κουμάντο, κατά πως νομίζεις. Εγώ απλώς θα στέκομαι στο παρασκήνιο, για να βοηθάω, όπου κι όπως χρειαστεί.

—Ναι, λέω εγώ ο αισχρός. Και μετά, μια ωραία μέρα, έρχεται ένας παιδαράς και σε βλέπει και την κάνει λαχείο και σου τα ρίχνει και την κάνετε μαζί νύκτωρ και νυχοποδητή. Και μένει ο Σπύρος, σαν μαλάκας, πίσω με την καρδιά συντρίμμια, να κλαίει τη μαύρη του τη μοίρα και να βλαστημάει που σ' άφηκε ν' ανακατευτείς σε μια δουλειά όπου οι άνθρωποι δεν έχουν μπέσα, οι καριόληδες.

Τώρα η πουρή πια χέστηκε πάνω τση. Εδώ τση κάνανε σκηνές ζηλοτυπίας τα τεχνά! Μιλάμε για ΤΟ σουξέ, δικέ μου! Το οποίον, πέφτει πάνω μου και μ' αγκαλιάζει.

—Ω, μάϊν λίμπε! μου κάνει. Πώς μπορείς να σκέφτεσαι τέτοια πράματα; Δεν ξέρεις ότι εσύ είσαι ο μοναδικός σκοπός στη ζωή μου; Δεν το ξέρεις ότι το μόνο που θέλω είναι να σε κάνω ευτυχισμένο;... (κουτουλουπού κουτουλουπού).

Έτσι, το μπαρ αγοράστηκε και τα χαρτιά γενήκαν στ' όνομά μου. Τώρα ήμανε πια στ' αλήθεια αφεντικό και γενικός δερβέναγας. Έκανα ότι ήθελα και δεν είχα να δώκω λόγο σε καμιά κουφάλα. Έβανα σπύρτο και το 'καιγα άμα ήθελα. Μαγκιά μου και καπέλο μου. ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ!

Το μπαρ ήτουνε στη Μπενίτσα, σε μέρος δηλαδή ιδανικό για τέτοιου είδους μπίζνες. Ούτε πολύ μεγάλο, ούτε

πολύ μικρό. Ακριβώς ότι ήπρεπε. Μπορούσε κανείς να κάμει θαύματα με τον χώρο. Λίγο μάζεμα από 'δώ, λίγο άσπρισμα από κει, κάνα-δυο μερεμέτια και το μαγαζί θα φύσαγε. Αλλά τα σχέδια τα δικά μου δεν ήτουνε φτωχομπινεδιάρικα. Ή θα φτιάξουμε μπαρ ή δεν θα φτιάξουμε. Δεν ημάστενε τίποτσι λιγούρια, να πέσουμε με τα μούτρα να κυνηγάμε χιλιάρικα. Η υπόθεση χρειαζόταν μελέτη. Και κεφάλαια...

Το μπαρ δεν είναι μπακάλικο, να ρίξεις μέσα ένα φυγείο, πέντε ράφια, δυο κιβώτια μπακαλιάρο, τρεις ντενεκέδες τυρί, μια μηχανή ταμείου και «περάστε κόσμε». Το μπαρ είναι ευγενής μπίζνα. Ολόκληρη φιλοσοφία, να 'ούμ'! Θέλει ρέγουλα, θέλει υπολογισμούς, θέλει να ξέρεις τι κάμεις. Το μπαρ θέλει ατμόσφαιρα, θέλει το κάτι άλλο. Έχεις ατμόσφαιρα; χέζεσαι στο τάλαρο, δεν έχεις ατμόσφαιρα; κάθεσαι και χτυπάς μύγες κι απορείς που δεν πατάει ψυχή.

Εγώ ήξερα ακριβώς τι έπρεπε να κάμω. Και πρώτα απ' όλα το 'θελα να μοιάζει με κείνο το παμπ στο Μάντσεστερ, όπου πηγαίναμε με τη Σου τον παλιό, καλό καιρό. Όχι βέβαια για sentimental reasons. Απλά, σκέφτηκα ότι, όπως η συντριπτική πλειοψηφία τση πελατείας στην περιοχή αυτή ήτουνε Ιγγλέζοι, θα ήτουνε και πολύ μαγκιά να τσου κάμεις να νιώσουν σπίτι τσου, σε γνώριμο έδαφος δηλαδή. Ιγγλέζικο παμπ με greek flavor! Θα τσου τα 'παιρνες χωρίς να το καταλάβουν κι άσε τσου ανταγωνιστές να ψάχνουν για τη συνταγή. Για να γένει βέβαια το μαγαζί κατά πως το 'θελα χρειάζονταν όβολα, εξυπακούεται. Αλλά γι' αυτό δεν την είχαμε την πουρή; Νομίζω;

Το άλλο που άλλαξα ήτουνε τ' όνομα. Το μπαρ μετονομάστηκε σε «*Spiros' Den*» (στη μνήμη τση συχωρεμένης, τση σόρα Εύας, που μου 'μαθε την τέχνη). Παράγγειλα και

μια πολύ κιμπάρικη ταμπέλα νέον που θ' αναβόσβηνε ούλο το βράδυ σαν φάρος. «*Spiros' Den*», κουφάλες! Κι ελάτε μετά να μου κουνηθείτε!

Αλλά φρόντισα και για τη μουσική, που, είπαμε, είναι το άλφα και το ωμέγα τση ατμόσφαιρας. Χτύπησα το οποίον ένα σύστημα που ανάσταινε και απονθαμένους και παράγγειλα μουσική απ' την Αγγλία. Προχωρημένα πράγματα, όχι αστεία. Το μπαρ θα τσου άδειαζε όλους στην περιοχή. Θα κλαίγαν μανούλες.

Μετά άρχισα να ψάχνω για προσωπικό.

Να βρεις προσωπικό την σήμεραν ημέραν δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση, ειδικά άμα ψάχνεις για το καλύτερο. Ευτυχώς είχα γνωριμίες. Τα κατάφερα πρώτ' απ' όλα να χτυπήσω ένα Ντι Τζαίη που πέταγε φωτιές. Μιλάμε για τον περίφημο «*Steve-Flash-One*» (Στελάρας για τσου φίλους και παιδί δικό μας), το πρώτο μικρόφωνο των Βαλκανίων, να 'ούμ'. Και γαμώ τα μυαλά! Επιστήμονας! Αν έπιακε τόσο πολύ το μαγαζί το χρωστάει κυρίως στον Στελάρα. Ο άνθρωπος ήτουμε τσακάλι, ρε παιδί μου! Δεν παιζόταν. Δεν υπήρχε περίπτωση, με τον Στελάρα στο τιμόνι, να σου κοιμηθεί η πελατεία. Τσου χόρευε στο ταψί, ο άτιμος. Άσε πια τα «*χάπενινγκ*» και τα πάρτυ που σκαρφιζόταν! Μιλάμε για πολύ ταλέντο εδώ! Μεταξύ μας, ο Στελάρας χαρραμιζόταν στην Κέρκυρα. Ο άνθρωπος ήτουμε για Νιου Γιόρκ, από «*Club 59*» και άνω.

Τσου σερβιτόρους τσου ήθελα θηλυκούς. Γιατί, πώς να το κάνουμε, άλλο να σε σερβίρει ένας μουστακαλής αξούριγος, που βρωμάει ιδρωτίλα, κι άλλο το μανούλι που θα σκύψει και θα δεις βυζάκι του θεού, και μπουτάκι και κωλαράκι. Σε ρηλαξάρει, ρε παιδί μου (και σε κάνει να παραγγέλνεις πιο συχνά). Το οποίον βγήκα στη γύρα και διάλεξα

προσωπικά τση πιο έτσι γκόμενες που κυκλοφορούσαν τη στιγμή αυτή στην πιάτσα. Τση δοκίμασα βέβαια ούλες ο ίδιος και προσέλαβα αυτές που περάσαν τση εξετάσεις. Δυο Ιγγλέζες, αλλά όχι τίποτσι ξενέρωτες, μια Ολλανδέζα και μια Σουηδέζα.

Εκεί που τα σκάτωσα ήτουνε στην επιλογή των μπάρμεν.

Ο Στελάρας είχε ένα ξαδερφάκι, τον Σπύρο, παιδί με παρελθόν, παρόν και μέλλον. Να πάρει μπόμπες και να σου φτιάξει παπάδες. Μεγάλο ταλέντο και με προσωπικότη. Ότι ήπρεπε για τη δουλειά αυτή. Το οποίο, προσλάβαμε τον Σπύρο και δεν σκεφτόμανε για δεύτερο, αφού θα 'δινε ένα χεράκι κι ο ίδιος, που ήμανε μάνα σε κάτι τέτοια. Αυτό μέχρι τη μέρα που μας την έπεσε η άτιμη η πατριώτισσα που 'ψαχνε για δουλειά. Μας είπε ότι είχε δουλέψει μπαργούμαν σ' ένα σωρό τοπ μαγαζά κι ότι θα 'θελε να δουλέψει σε μας καθότι μάζωνε λεφτά για τση σπουδές τση στο Πανεπιστήμιο και τση είπαν ότι εμείς εδώ δεν κάναμε λαδιές με τσου μισθούς του προσωπικού κι ότι ημάστενε πολύ τσίλικα παιδιά και ζηγημένα.

Ας πρόσεχα. Μια Ελληνίδα είναι ήδη bad news, πόσο μάλλον μια μορφωμένη Ελληνίδα. Σκέτη καταστροφή! Δυστυχώς στραβώθηκα. Βλέπεις, η Αθηνά –το ονοματάκι τση– είχε βγει από το ίδιο καλούπι με τη Ράχελ Γουέλς, μόνο στο πιο... σεξουλιάρικο! Κατάμαυρο μαλλί που τση έφτανε μέχρι τη μέση, πιασμένο σε αλογοουρά, μεγάλα μάτια που σε υπνώτιζαν κι ένα κορμί, ρε παιδιά, που μόνο να το δεις πάθαινες αβαρία. Με δεδομένη την αδυναμία μου στο ωραίο φύλο ήτουνε δύσκολο να τση κλείσω την πόρτα κατάρμουτρα, χωρίς έστω να τση δώκω μια ευκαιρία του κοριτσιού. Το οποίο κανόνισα μια «συνέντευξη».

Η γκόμενα ήρθε πολύ διαβασμένη. Με το καλημέρα πέταξε τα ρουχαλάκια τση κι έσκυψε πάνω σ' ένα τραπέζι.

—Είμαι παρθένα, ανάγγειλε. Κάμε κουμάντο, αλλά πρόσεχε.

Καταλαβαίνει κανείς την κατάπληξη μου. Τέτοιο πράμα δεν μου 'χε ξαναματατύχει! Έτσι, ρε παιδί μου, στην ψύχρα! Το οποίο, προχώρησα στην εξέταση τση υποψήφιας κι όταν τελείωσα το ερωτηματολόγιο είχε πάρει άριστα σε όλα τα θέματα. Η παρθένα προσελήφθη πάραυτα, on the spot, που λένε. Θα το μετάνιωνα πικρά αργότερα, αλλά πού να το 'ξερα, ο άχαρος; Παρασύρθηκα από το αισθητικό μου κριτήριο. Εσύ στην θέση μου τι θα 'καμες δηλαδή;

Η πουρή στο μεταξύ είχε αρχίσει να γκρινιάζει ότι «την παραμελούσα», αλλά δεν το παράκανε κιόλας, γιατί κατάλαβαινε ότι τώρα που είχα εξασφαλιστεί μπόρουνά να την ξαποστείλω ανά πάσα μία στιγμή κι «άνευ ετέρας ειδοποιήσεως». Έτσι, έκαμε την πάπια κι όλοι ημάστενε ευχαριστημένοι.

Το μπαρ είχε φοβερή επιτυχία, περιττό να πω.

Κάθε βράδυ γιομάτοι, τίγκα. Κόσμος πάγαινε κι ερχόταν, σαν σε σιδηροδρομικό σταθμό. Το οινόπνευμα έτρεχε ποτάμι. Οι κάβες τση είχαν καταβρεί μαζί μας. Ο Στελάρας έκαμε θαύματα με τη μουσική, ο Σπύρος με την Αθηνά ήτουνε το αχτύπητο δίδυμο στο μπαρ, όσο για τση σερβιτόρες, αυτές πιάναν πουλιά στον αέρα (χυριολεκτικά). Όσο για μένα, τι να πω, πρώτη φορά τση είχα βρει τόσο ωραία και κουλαριστά.

Και πρώτα απ' όλα, οι γκόμενες που μάζευε το μαγαζί κάθε βράδυ! Καλά, εδώ μιλάμε για κανονικό προσκύνημα πια, μετά συγχωρήσεως! Ούλα τα χρώματα, ούλα τα με-

γέθη, ούλα τα διαμετρήματα, ούλες οι φυλές του Ισραήλ. Δεν είχες παρά να κάμεις έτσι, να διαλέξεις. Ερχόντουνε κι έπεφταν σαν τα κουνούπια, δικέ μου. Κατευθείαν στο στόμα του λύκου, που βέβαια δεν ήτουνε κάνας μαλάκας για να χάσει την ευκαιρία. Μιλάμε ότι, για πρώτη φορά στην καριέρα μου ως Καμάκι και ως άνθρωπος, ασκούσα το άθλημα αποκλειστικά για το κέφι μου, κατά πως μου τη βάραγε, χωρίς υστεροβουλία και συμφέρον. Just for the hell of it, που λένε και τα εγχειρίδια ψυχολογίας. Σε σημείο πια που ο κακόμοιρος ο Μένιος ζητούσε έλεος. Μιλάμε και γαμώ!

Δηλαδή, για να μην τα πολυλογούμε, όλα ήτουνε πρίμα και ωραία. Όλα, εξόν από μια μικρή λεπτομέρεια.

Πρόσεξα ότι στο μπαρ κάτι δεν πάγαινε καλά ανάμεσα στον Σπύρο και την Ελληνίδα Παρθένα. Κάτι μούτρα, κάτι μισόλογα, κάτι κόντρες μυστήριες... Στην αρχή δεν έδωκα σημασία, όταν όμως τα πράγματα χόντρουναν κι άρχισαν να φεύγουν ποτήρια και σέϊκερ αποφάσισα να επέμβω. Οπότεν, ένα βράδυ, μετά το σχόλασμα, πήρα τον Σπυρέτο ιδιαιτέρως και τον κάθισα κάτω.

—Τι τρέχει, ρε μαλάκα; τον ρώτησα διπλωματικά. Θα πάει μακριά αυτή η βαλίτζα; Τι καταλαβαίνεις;

—Γιατί δεν ρωτάς αυτή την πουτάνα να σου πει; αποκρίθηκε μουτρωμένος ο Σπύρος.

—Ρωτάω εσένα, ρε μαλάκα, του διευκρίνισα. Το καλό που σου θέλω, ρίχτα, γιατί έχω αρχίσει να παίρνω ανάποδες και θα σας πάρει ο διάολος τον πατέρα καμιά ώρα, τσο-γλάνια!

Οπότεν, ο Σπύρος, άρχισε να κελαηδάει σαν καρδερίνα. Αυτό που συνέβηκε ήτουνε ότι με το που πάτησε η Αθηνά στο μαγαζί κι έπιακε δουλειά στο μπαρ ο Σπύρος έπαθε την πλάκα τση ζωής του (και πώς να μην την πάθει!) και τση

τα 'ριξε στα ίσα. Η παρθένα στην αρχή ανταποκρίθηκε και για ένα διάστημα τη βρήκανε μαζί όμορφα κι ωραία. Μετά από λίγο όμως, η άδολη φοιτήτρια, άρχισε να κάμει νερά, μέχρι που μια ωραία ημέρα –μάλλον νύχτα– αποφάσισε να ταξιδέψει σ' άλλη γη, σ' άλλα μέρη, για να δει πώς το τρίβουν το πιπέρι του διαόλου οι καλογέροι κι έτσι, πήγε και τα 'ριξε στον... Στελάρα, που βέβαια δεν ήτουνε από τα παιδιά που βάδιζαν με το σταυρό στο χέρι, ούτε και είχε κάνει κάνα συμβόλαιο με το ξαδρεφάκι του να μην του πηδάει τση γχόμενες που του φεύγαν.

Το οποίο, φυσικό επόμενο, η μπαρομουρμούρα με όλα τα συνεπακόλουθα. Του κώλου τα εννιάμερα δηλαδή (εδώ κυριολεκτικά).

Μπλεξίματα.

—Πε μου ένα πράμα, ρε Σπυρέτο, ένεκα που με τρώει η περιέργεια, λέω του Σπύρου. Τη γχόμενα την πήρες κανονικά ή μήπως...;

Ο Σπύρος παρεξηγήθηκε.

—Για μαλάκα με περνάς, αδερφάκι μου; μου κάμει. Δυο μήνους σχέση, με τέτοια γχομενάρα, και θα την κράταγα απ' το χεράκι, να μετράμε τ' άστρα;

—Δεν με κατάλαβες, του κάνω. Ότι την πήρες, την πήρες, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία. Εγώ σε ρωτάω ΠΩΣ την πήρες; Δηλαδή, η δουλειά γενόταν στο κανονικό ή μήπως είχαμε τίποτσι «παραλλαγές στο ίδιο θέμα»; Υπάρχει λόγος που σε ρωτάω.

Ο Σπύρος χαμήλωσε τα μάτια, σαν Αρσακειάδα που την πιάκαν να καπνίζει στριφτό στον καμπινέ.

—Μου 'πε ότι ήτουνε παρθένα, ομολόγησε με συντριβή. Οπότε... τη βρίσκαμε στο «αλλιώςτικο», ξέρεις... Εσύ, στη

θέση μου, τι θα 'κανες, ρε μεγάλε; Από το τίποτσι καλύτερα και στο έτσι. Πάει να πεις όχι σε τέτοια γχομενάρα;

Δεν πάει βέβαια. Αμαρτία απ' τον θεό!

Και τώρα, τι γίνεται; Να τση δώκω τα παπούτσια στο χέρι, ήτουνε ρίσκο. Μπορεί να 'χανα και τον απαραίτητο Στελάρα –πράμα αδιανόητο. Να την κρατήσω, θα μου διέλυε το μαγαζί. Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα (και τι ρέμα!).

Πήγα κι έπιακα τον Στελάρα. Το και το, του λέω. Τι κάνουμε; Προς μεγάλη (κι οδυνηρή) μου κατάπληξη διαπίστωσα ότι κι ο Στελάρας την είχε δαγκωμένη τη λαμαρίνα. Δεν καταλάβαινε Χριστό!

—Άκου να δεις, φιλάρα, μου κάμει. Η Αθηνά δεν είναι σαν τση άλλες γχόμενες που ξέρουμε εσύ κι εγώ. Αυτό το κορίτσι, δικέ μου, είναι και πολύ σπέσιαλ, να 'ούμ'!

—Τι είναι το τόσο σπέσιαλ, ρε φιλάρα; του κάνω εγώ. Για να καταλάβουμε δηλαδή.

Ο Στελάρας δίστασε λίγο και μετά, χαμηλώνοντας κι αυτός τα μάτια, μου το 'σκασε το μυστικό.

—Αδερφέ, μου λέει. Ένα έχω να σου πω και βγάλε μόνος σου συμπέρασμα. Το κορίτσι είναι εικοσιτριώ χρονώ κι είναι ακόμα παρθένα. Μόνο αυτό σου λέω!

—Παρθένα! ανέκραξα εγώ, δήθεν κατάπληκτος. Δηλαδή, ρε μεγάλε, στο κουβεντιαστό τη βγάζετε;

—Για κάναν μαλάκα με περνάς, ρε δικέ μου; θύμωσε ο Στελάρας. Εδώ μιλάμε για την ωραιότερη πίσω πόρτα τση ΕΟΚ!

Τόσο παρθένα δηλαδή!

Το οποίο η υπόθεση ήτουνε σκατωμένη (χυριολεκτικά).

Ούτε μπρος, ούτε πίσω μπόραγα να κάμω. Όμως κάτι ήπρεπε να γένει, αλλιώς θα γινομάστενε ούλοι μαλλιά κουβάρια εκεί μέσα. Κάτι ήπρεπε να κάμω και μάλιστα γρήγορα.

Πρώτα-πρώτα πήρα κι έστειλα τον Στελάρα στην Αθήνα, δήθεν να δει ένα καινούργιο στερεοφωνικό σύστημα που λέγαμε να ρίζουμε στο μαγαζί. ΚΑΡΑΟΚΕ κι έτσι. Ο Στελάρας, στο στοιχείο του, δεν ήθελε δεύτερη κουβέντα. Με τον Στελάρα εκτός παιδιάς έβανα σ' ενέργεια το σχέδιο που μόνο ένα μυαλό σαν το δικό μου μπορούσε να κατεβάσει. Πιάνω και λέω τση Αθηνάς να μείνει μετά το σχόλασμα, να με βοηθήσει σε κάτι προβλήματα (δήθεν) που είχα με τα βιβλία. Η γκόμενα μετά χαράς. (Πολύ πουταναριό, ρε παιδί μου, αυτές οι παρθένες!).

Το οποίο, αφού κλείσαμε τση πόρτες και βάλουμε τση αμπάρες, χωρίς περιττές τσιριμόνιες και σου ξου μου του, πετάξαμε τα ρουχαλάκια μας κι ετοιμαστήκαμε να πέσουμε με τα μούτρα στη... λογιστική. Από 'δώ το πήγαμε, από κει το πήγαμε, σε λίγο ημάστενε έτοιμοι να κάνουμε γενικό άθροισμα. Η παρθένα γονάτισε στο πάτωμα και πήρε την αγαπημένη τση στάση, αναμένοντας διεκπεραίωση. Άλλο που δεν ήθελα κι εγώ, πήρα θέση και πάτησα το γκάζι μέχρι τέρμα. Μόνο που γένηκε ένα μικρό «λαθάκι». Αντί να πάω από την πόρτα υπερεσίας, εγώ πήγα από την κυρία είσοδο! Η «παρθένα» άφησε μια κραυγή και προσπάθησε ν' απαγκιστρωθεί, αλλά τα πράγματα είχαν προχωρήσει πολύ και η προσπάθεια έμεινε προσπάθεια, για τα μάτια του κόσμου και μόνο. Έτσι, βγάλαμε τα μάτια μας και μια φορά «φυσιολογικά» και το 'φχαριστήθηκε η ψυχή μας. Τόσο που πήγαμε και για επιδόρπιο, και για καφέ, και για κονιάκ... και... και... και... Κατά το πρωί, κι αφού λήσαν οι κοκόροι και ημάστενε μια κλωστή από το να πα-

ραδώσουμε το πνεύμα, η «αθώα κορασίς» θυμήθηκε το... κακό που την έβρηκε! Και δώστου θρήνο κι οδυρμό! «Και κλάμα η κυρία»!

—Κτήνος! μου λέει μέσα από σκηνοθετημένα αναφιλητά. Με κατέστρεψες! Μου πήρες την παρθενιά μου!

Λες και μπόρουνά να πάρω εγώ κάτι που είχε χαθεί, ποιος ξέρει πριν από πόσα τέρμινα! Γιατί, εδώ είναι το ζουμί τση ιστορίας... Η εν λόγω δεσποινίς μόνο μακρινές αναμνήσεις τση παρθενιάς τση μπορούσε να 'χει! Το όλο σκηνικό ήτουνε στημένο! Όποιος θέλει το πιστεύει! Να την περάσουν τρεις Κάμακες πρώτης διαλογής και να μην πάρει κανέννας πρέφα!... Ομολογουμένως πρέπει να 'σαι «και πολύ σπέσιαλ» για να καταφέρεις κάτι τέτοιο!

Τση είπα να μαζώξει τα σκουτιά τση, την παρθενιά τση και τον πολύπαθο κώλο τση και να χαθεί από τα μάτια μου. Το καλύτερο θα ήτουνε να εξαφανιστεί κι από την Κέρκυρα, γιατί έτσι και την πετύχαινα πουθενά, θα 'χε να κάμει με μένα προσωπικά, κι ο Σπύρος ο Μπαραχούντας με κάτι τέτοια δεν παίζει.

Φώναξε, έβρισε, έκλαψε, φοβέρισε, αλλά μόλις έφαγε κάνα-δυο ξανάστροφες κατάλαβε ότι εδώ δεν σηκώνει τσαμπουκά κι έτσι τα μάζωξε και πήγε στα κομμάτια. Πίστεψα ότι το πρόβλημα είχε λυθεί κι ότι δεν θα ξαναβλέπαμε την Ελληνίδα Παρθένα ξανά, πλην όμως έπεφτα έξω πάλι.

Τρεις μέρες μετά το περιστατικό πήρα ένα τηλεφώνημα. Στην άλλη άκρη του σύρματος η... μαμά τση Αθηνάς.

—Άκουσέ με καλά, κύριε, μου κάνει φουλ επίθεση από το πρώτο λεφτό. Αποπλάνησες και βίασες την κόρη μου. Τι σκέφτεσαι να κάμεις;

—Τι θες να κάνω; απόρησα εγώ.

—Θέλω να κάνεις το σωστό και το τίμιο, τσίριξε η μαμά. Να επανορθώσεις και να επανορθώσεις αμέσως. Ακούς; Αυτό θέλω να κάνεις. Αλλιώς...

—Αλλιώς τι; ζήτησα να μάθω εγώ (που το 'χα πάρει αψήφιστα).

—Αλλιώς να 'τοιμάζεις τα μπογαλάκια σου για τον Κορυδαλλό! ούρλιαξε η φωνή τση μαμάς. Λοιπόν; Ακούω. Τι λες;

Τση είπα τι λέω, αλλά αν το επαναλάβω εδώ αποκλείεται να βρεθεί εκδότης για το βιβλίο, οπότεν βάζουμε το κατάλληλο ηχητικό σήμα και προχωράμε παρακάτω.

Έλα όμως που η μαμά τση παρθένας σοβαρολογούσε! Δυο μέρες αργότερα ξέσπασε η καταιγίδα.

Νά η Πολιτσία, νά τα νικέλινα βραχιόλια, νά ο Εισαγγελέας, νά και η στενή. Κατηγορία: «Αποπλάνηση παρθένου (ή όπως αλλιώς το λέγανε), μετά πολλαπλού βιασμού, εξαναγκασμού εις παρά φύσιν ασέλγεια (!!!) και βιαιοπραγία». Τύλιγμα σε μια κόλλα χαρτί και προφυλακιστέος, ο δικός σου, ως «εξαιρετικά επικίνδυνος και ειδεχθής κακοποιός»!

Επιπλέον, ο Στελάρας κι ο Σπύρος, μάλωναν ποιος θα με πρωτογδάρει ζωντανό, έτσι και τη σκαπουλάριζα με λιγότερα από είκοσι χρόνια στο Γεντί Κουλέ, ενώ το μπαρ βέβαια έκλεισε «λόγω ενημερωτικού ταξιδιού εις εξωτερικόν». Απ' ούλες τση μεριές την είχα βαμμένη. Κι ούλα αυτά χάρη σε μια «δική μας» με στραβό μυαλό. Δεν μπορούσα να μη θυμηθώ τη συμβουλή του φίλου μου, του Τομ: «Ό,τι και να συμβεί, ποτές μα ΠΟΤΕΣ μη μπλέξεις μ' Ελληνίδες». Στερνή μου γνώση να σ' είχα πρώτα!

Το ευτύχημα που η Γκρέτα με πίστεψε όπου ήμανε αθώς και κούνησε γη και ουρανό, να με ξελασπώσει. Μου

βρήκε έναν τσακάλη δικηγόρο, που 'πιανε πουλιά στον αέρα, και κανόνισε να με βγάλει με εγγύηση (ένα αστρονομικό ποσό τότε). Δικάστηκα, βγήκα αθώος, ξέμπλεξα. Το κακό όμως είχε γένει. Τώρα με δείχναν με τρόπο στο δρόμο και μουρμούραγαν ο ένας στον άλλο. Για τον πολύ κόσμο ήμανε ο... βιαστής!

Πήγα να βρω τον Στελάρα και τον Σπύρο, πριν με βρουν αυτοί, και τσου εξήγησα τη φάση. Ήπρεπε να δεις τι φάτσες κάναν οι φιλάρες όταν τσου πρόλαβα τα περί «παρθενίας»! Μετά απ' αυτό μου ζήτησαν συγγνώμη κι αγχαλιαστήχαμε ούλοι μαζί, πιο φίλοι παρά ποτέ. Παρά τρίχα να φάμε τα μουστάκια μας και γιατί; Για μια... γκόμενα! Αν είναι δυνατόν!

Το μπαρ το ξαναβάλαμε μπροστά και σιγά-σιγά το φτάχαμε και πάλι στο σημείο τση παλιάς του δόξας, αν όχι καλύτερα. Το πρόβλημα ήτουνε ότι τώρα, η πουρή, που τση είχαν μπει ψύλλοι στ' αυτιά, δεν έλεγε να το κουνήσει από τον πάγκο. Κάθε βράδυ εκεί, μπάστακας. Ούτε να βήξω δεν μπόρουνα πια. Ούτε για κατούρημα, που λέει ο λόγος! Στο τέλος μου τη βίδωσε και μένα κι ένα βράδυ την πέταξα όξω, έτσι όπως ήτουνε, μαζί με το σκαμπό. Είχα πάρει την απόφασή μου. Από 'δώ και πέρα, τέρμα οι πουρές και οι παρθένες. Στο κάτω-κάτω, ποιος τση είχε ανάγκη;

Το αποτέλεσμα ήτουνε κι άλλη μια δίκη. Η Γκρέτα απαιτούσε «το δίκιο τση» (το ευχαριστώ, μετά απ' όσα έκανα για πάρτη τση), αλλά μιας και τα χαρτιά ήτουνε 'ντάξει κι ο δικηγόρος —ο ίδιος που μ' έσωσε απ' την «υπόθεση βιασμού»— και γαμώ τα τσακάλια, η πουρή έμεινε να χτυπιέται και να καταριέται την κακή τση μοίρα. Είπαμε, υπάρχει και Θεία Δίκη. Η αχαριστία δεν συχωριέται!

Η ζωή μου χαμογελούσε πάλι.

Κεφάλαιον 8ον
ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

Επί δυο χρόνια η ζωή μου ήτουνε και μπιπ τση ζωές! Το «Spiros' Den» έδιωχνε κόσμο κάθε βράδυ. Δεν είχαμε πού να τσου βάλουμε. Ο Στελάρας τα έδινε όλα. Νά τώρα σου πέταγε ένα «Τόγκα πάρτυ», όπου οι ξενέρωτοι μας έρχονταν τυλιγμένοι σε σεντόνια, νά μετά σου τράβαγε ένα «Wet T-shirt Competition», όπου πετάγαμε μπουγέλα πάνω τση μαλακισμένες και βραβεύαμε αυτή με τα ωραιότερα βυζιά (δηλαδή, αυτή που μας καθόταν πιο εύκολα), νά κοτσάριζε ένα «Μπαλούν Πάρτυ», όπου γκόμενοι και γκόμενες ντυνόταν με μπάλονια και χόρευαν τσιφτετέλια, ενώ το ενθουσιώδες κοινό έσκαγε τση φούσκες με τα τσιγάρα... Τέτοια προχωρημένα πράματα. Αξέχαστες εποχές! Έχανε κανείς το λογαριασμό από τση γκόμενες που εξυπερετούσε.

Δυστυχώς, τα ωραία πράματα έχουν ένα τέλος στον ψεύτικο κόσμο και τον ντουσιά όπου ζούμε. Τα δικά μου τα ωραία πήραν τέλος απότομα, όπως αρχίνησαν (ανεμομαζώματα διαολοσκορπίσματα, δεν λείει η επιστήμη;). Μια ωραία ημέρα το λοιπό έφτακε στο μαγαζί ένας φάκελος, που αν έκρινα από το εξωτερικό του, μόνο για καλό δεν ήτουνε. Γιατί, έτσι και βλέπεις εθνόσημο στον αποστολέα άντε να 'τοιμάζεσαι για τα χειρότερα (στα καλύτερα δεν σε

θυμούνται ποτές)... Το οποίο, με την ψυχή στο στόμα, ανοίγω το φακελάκι και τι να δω;...

Η πατρίς, λέει, μου 'στελνε πολλά χαιρετίσματα και πολύ θα το χαιρόταν, λέει, να πέρανα από την Καλαμάτα, όπου θα με 'τοίμαζαν ώστε να περάσω τα υπόλοιπα δυο χρονάκια φιλοξενούμενος του Γενικού Επιτελείου Στρατού (τμήμα πεζικού), όλα τα έξοδα πλερωμένα. Η μαμά πατρίδα, εφτούνη η κακιά μητριά, μου την έβγαине ξανά με κόκκινο.

Τρελάθηκα! Το φαντάζεσαι; Εγώ, ο Σπύρος ο Μπαρ-κούντας, το καμάρι και η σημαία των Κορυφών, στα στρατά, ντυμένος τσουβαλέ, με μαλλί σαν τον κώλο τση μαϊμούς, να με πατάνε κάτω τα βλαχαδερά με τση σαρδέλες στα μανίκια και να μην βγάζω άχνα! Με φαντάζεσαι εμένα, να χτυπάω γερμανικό νουμεράκι στη σκοπιά, 2-4, να στέχομαι κλαρίνο και να χαιρετάω τον κάθε μαλάκα που φοράει πηλήκιο; Να πηδάω «εν-δυο-κάτω», να κυλιέμαι στη λάσπη, να κάμω πορείες στο λιοπύρι και στη βροχή, να τρώω σκουπίδια καζανίσια, και να κοιμάμαι σ' ένα στάβλο μαζί μ' άλλα εκατό ζωντανά; Όχι, ευχαριστώ.

Πήρε να με κόβει κρύος ιδρώτας και χρειάστηκε να καθίσω σε μια καρέκλα, γιατί τα ποδάρια μου δεν με βάστωναν. Ο Στελάρας, που με είδε ν' αλλάζω χρώματα, έτρεξε να δει τι δεν πάγαινε καλά.

—Μου την έπεσε η πατρίς, του λέω δείχνοντάς του το χαρτί.

Ο Στελάρας το μελέτησε κι άφηκε ένα σφύριγμα.

—Μάγκα μου, την έχεις κάμει από κούπες! μου λέει. Παρουσιάζεσαι στην Καλαμάτα. «Κράνος, παλάσκες, ξιφολόγχη και κάτω». Άσε, πέρασα κι εγώ από κει. Δεν υπάρχει χειρότερο κωλοκέντρο. Ό,τι απόβρασμα εκεί πάνε και το ρίχνουν.

—Δεν πάω, του λέω. Ας έρθουν να με πάρουν σηκωτό, ρε, αν είναι μάγκες. Θα τσου κόψω τον κύλο! Είμαι τρελός εγώ!

—Αυτοί θα σου κόψουν τον κύλο, φιλάρα, διόρθωσε ο Στελάρας. Άσε, δεν σηκώνει τσαμπουκά σ' εφτούνο το σκη-νικό. Κανείς δεν είναι πιο μάγκας απ' την ΕΣΑ, να 'ούμ'. Εδώ μιλάμε για στρατό, δεν μιλάμε για συναχι. Εδώ χρειάζεται γερή αντιβίωση, η ασπιρίνη δεν κάμει τίποτσι.

—Και τι γένεται τώρα, ρε δικέ μου; του κάνω.

Ο Στελάρας το σκέφτηκε λίγο.

—Υπάρχει τρόπος να τη σκαπουλάρεις όμορφα κι ωραία, μου λέει μετά.

—Πώς, ρε φιλάρα; ρωτάω με αναπτερωμένες ελπίδες. Τι να κάμω;

—Απλό... Κάμε τον κουνιστό και γλίτωσες, μου λέει ο αλιτήριος.

—Τώρα τι καταλαβαίνεις; του κάνω. Να σε πλακώσω τση γρήγορες;

—'Ντάξ', ρε παιδί μου, λέει ο Στελάρας. Δεν θες να κάμεις τον πούστη, μην τον κάμεις... Άσε να δούμε... Μπορούμε, για παράδειγμα, να ζητήξουμε αναβολή λόγω σπουδών.

—Τι σπουδών, ρε μαλάκα; του κάμω. Για να τελειώσω το Δημοτικό;

—Δίκιο, παραδέχτηκε ο Στελάρας. Αυτό είναι πρόβλημα... Αν έκαμες τον άρρωστο;

Ούλο και καλύτερα.

—Για κοίτα με, ρε φιλάρα, του κάνω. Σου μοιάζω άρρωστος;

—Εξωτερικά όχι, παραδέχτηκε ο Στελάρας. Πλην όμως υπάρχουν και ασθένειες που δεν κάνουν μπαμ στο μάτι... Να, κάτι σαν το έλκος, για παράδειγμα, ή και χειρότερα...

—Έλκος; έκαμα εγώ με ανανεωμένες ελπίδες. Αυτό είναι, ρε!... Έλκος. Άλλωστε, τώρα τελευταία, έχω κάτι πονάκια...

—Ναι, αυτό είναι, είπε κι ο Στελάρας. Να φανταστείς ότι ένας κολλητός δικός μου, μόλις πρόσφατα το 'παιξε «έλκος» και κέρδισε.

—Απολυτήριο;

—Απολυτήριο.

—Ναι, ρε δικέ μου, του λέω. Αλλά πώς; Δεν θα κάμουν εξετάσεις; Τόσο μαλάκες είναι;

—Σιγά τση εξετάσεις! γέλασε ο Στελάρας. Τι, ο Μπάρναρντ θα σε εξετάσει νομίζεις; Κάτι στρατιωτικοί αλμπάνηδες θα 'ναι, που βαριούνται τη ζωή τσου... Σάματις θα πάρουν παράσημο;

—Ναι, αλλά στο έτσι; επέμενα εγώ. Θα τσου πω «με πονεί το στομάχι» κι αυτοί θα μου δώκουν απολυτήριο;

—Όχι, ρε κολλητέ, γέλασε ο Στελάρας. Υπάρχει κόλπο. Πριν σε περάσουν από ακτίνες, εσύ καταπίνεις ένα μπαλάκι χρυσόχαρτο από τσικουλάτο. Σου κάμουν ακτίνες... Βλέπουν μια «ύποπτη» σκιά. Κουνάνε τα κεφάλια με συμπόνια, σου λένε «κουράγιο, ο φέος είναι μεγάλος» κι αποχαιρετιούσατε. Επιστημονικά πράγματα!

Η ιδέα μου άρεζε. Ένα χρυσοχαρτάκι τότσο δα κι αντίο στρατά. Όχι, θα καθόμανε εγώ να με πηδήξετε, καραβανάδες!

Το οποίο, για να μην τα πολυλογώ, έβανα το σχέδιο σ' ενέργεια. Πάω στην Αθήνα, παρουσιάζομαι στο «401»

και τσου λέω το και το. Το στομάχι μου. Εγώ θέλω να υπερετησω τη μαμά Πατρίς, πλην όμως, δυστυχώς, κωλύομαι. «'Ντάξ'» μου λένε. «Να κάνουμε ακτίνες». Και πάμε στη ακτίνες, και καταπίνω εγώ το μπαλάκι, και βγαίνει η πλάκα, και την κοιτάει ο γιατρός και σουφρώνει τα φρύδια και κουνάει το κεφάλι με συμπόνια. Τώρα, λέω, θα μου πει «ο φέος είναι μεγάλος» και θα μου υπογράψει απολυτήριο. Αλλά δεν έγιναν ακριβώς έτσι τα πράγματα...

—Έχουμε έλκος, μου αναγγέλλει ο αρχίατρος.

—Α! κάμω εγώ, δήθεν απογοητευμένος.

Ο γιατρός πήγε πίσω από το γραφείο του κι έπιασε να γράφει. «Το απολυτήριο!» σκέφτηκα. Αλλά, όταν μου 'δωκε το χαρτί είδα ότι απλώς ήτουνε μια... συνταγή για φάρμακα!

—Θα παίρνεις αυτά, μου λέει. Τρεις φορές τη μέρα. Πρωί, μεσημέρι και βράδυ. Εδώ σου 'χω και μια λίστα από πράγματα που δεν πρέπει να τρως. 'Ντάξ'... Θα γένεις καλά, μην ανησυχείς. Σε τρεις μήνους θα τρως σίδερα.

—Ναι, αλλά πώς θα υπερετησω την πατρίδα μ' ένα στομάχι σ' αυτή την κατάσταση; του κάμω εγώ στο κακόμοιρο κι έτσι.

—Μη σ' απασχολεί καθόλου, μου λέει ο γιατρός. Θα σε ορίσω γιώτα-τέσσερα. Τουτέστιν, Ντακότα.²⁰ Ούτε κουραστικές ασκήσεις, ούτε τίποτσι. Θα 'χεις την ευκαιρία να υπερετησεις την πατρίδα απ' την... κουζίνα! Σου δίνω ειδικότητα βοηθού παραμάγερα. Το μόνο που θα 'χεις να κάμεις ούλη μέρα είναι να πλένεις καζάνια. Σαν να λέμε... «λούφα και παραλλαγή». Τυχερέ! Άντε και καλός πολίτης.

Κι έτσι μου την έφερε, ο ξεφτιλισμένος ο άντρας! Τον

²⁰ Ντακότα: Ο βοηθητικός στη slag του στρατεύματος.

άλλο μήνα θα 'πρεπε να δώκω το παρόν στην Καλαμάτα. Τέρμα τ' αστεία! Το μόνο ευτύχημα στην όλη ιστορία ήτουμε που, όπως ο πατέρας μου μας είχε αφήκει χρόνους πρόσφατα, θα υπερετούσα προστάτης, δηλαδή, ένα χρόνο αντί για δυο. Κάτι ήτουμε κι αυτό.

Αποφάσισα να το πουλήσω το μπαρ. Έτσι κι αλλιώς είχα αρχίσει να το βαριέμαι. Ούλο ευθύνες και υποχρεώσεις ήτουμε, το πούστικο! Χαρτιά, εφορίες, μισθοδοσίες, ΙΚΑ... Μπελάδες! Μετά το στρατό θα σκεφτόμανε τι θα 'καμα –αν ξέμπλεκα από κει μέσα ζωντανός, εννοείται.

Τα παιδιά έριξαν ένα αποχαιρετιστήριο πάρτι που θα μου μείνει αξέχαστο και μετά, σάλταρα στο αερόπλανο και πήγα να συναντήσω την κακιά μου τη μοίρα στο... κάτεργο.

Το τι τράβηξα αυτά τα δυο χρόνια στην υπερεσία τση πατρίς καλύτερα να το ξεχάσουμε. Γιατί δύο; Επειδής και γένηκε, λέει, ένα μπέρδεμα στα χαρτιά και πάει ο «προστάτης οικογενείας» κι όχι μόνο αυτό αλλά πάει και το Ι4 και μαζί η λούφα και παραλλαγή που μου υποσχέθηκε ο ντοτόρος! Άμα δεν σε θέλει, πάει, δεν σε θέλει! Μόνο αυτό σου λέω: Το ότι βγήκα από κει μέσα με το μυαλό στη θέση του είναι και μπιπ τα θαύματα! Εμπάση περιπτώσει, δυο χρόνια και τριανταοχτώ μέρες αργότερα (ένεκα και μια άλφα φυλάκα) ήμανε και πάλι ελεύθερος άνθρωπος, να κάμω τον εαυτό μου ότι θέλω.

* * *

Ιούνιο μήνα ξεφορτώθηκα το χακί. Η καλύτερη εποχή για να χαρεί κανείς την ελευθερία του! Κι εγώ αυτό ακριβώς έκαμα. Επί ένα μήνα σουρτούκευα από 'δώ κι από κει χτυπώντας ό,τι φόραγε φουστάνι, λες και θα σώνονταν τα θήλεα και θα 'μενα ρέστος.

Το μόνο που ήθελα να σκεφτώ ήτουνε βυζάκια, κωλαράκια, μπουτάκια. Λύσσαξα πια! Μετά, σιγά-σιγά, το μωλό αρχίνησε να καθαρίζει και μπόρεσα να καθίσω κάτω, να σκεφτώ το μέλλον.

Στην Τράπεζα είχα καμπόσα όβολα για να ξεκινήσω μια δουλειά σαν το «*Spiros' Den*», αλλά η ιδέα δεν με τραβούσε. Δεν ήθελα πάλι μπλεξίματα κι ευθύνες. Αρκετά. Τώρα, κείνο που μου ταίριαζε στη φάση αυτή ήτουνε τίποτσι μικρές και γρήγορες δουλίτσες, «χτυπάς και φεύγεις», που να βγάζουν καλά λεφτουδάκια, αλλά να το γλεντάς κιόλας από πάνω.

Το οποίο, μια λύση έγλεπα. Να πιάκω και πάλι την παλιά μου τέχνη, του «ξεναγού», όπου τόσες ωραίες αναμνήσεις είχα. Πήγα το λοιπό και βρήκα κάτι μπιζουτάδες και κάτι γουναράδες και κανονίσαμε ένα 15% για κάθε αγορά, κατά πελάτη, συν ένα «μπόνους» σε περίπτωση που ξόδευε πάνω από 300.000 φράγκα. Πολύ καλά λεφτά, αν σκεφτεί κανείς ότι, μέχρι να φέρω το θύμα στο μαγαζί, θα το 'χα ήδη ξετινάξει κανονικά ο ίδιος.

Όπως το περίμενα, τα πράματα πήγαν πολύ καλά. Όχι μόνο έβγανα τρελά λεφτά, αλλά ήτουνε κι ούλοι ευχαριστημένοι. Οι πελάτες, οι μαγαζάτορες και –πάνω απ' ούλα– ελόου μου. Το μόνο κακό ήτουνε που αυτού του είδους η δουλειά είχε να κάμει, τση περισσότερες βολές, με άτομα μιας κάποιας ηλικίας, αλλά δεν μπορούμε να τα 'χουμε κι ούλα, μην ειμάστενε πλεονέκτες. Στο κάτω-κάτω δεν έλειπε το φρέσκο πράμα από την αγορά, έτσι κι ήθελε να ξεδώσει κανείς και να παρηγορηθεί.

Άλλωστε, να πούμε την αλήθεια, ούλο αυτό το χρήμα που τσέπωνα ήτουνε και το ανώτερο αφροδισιακό, να 'ούμ'. Σε κράταγε ντούρο 24 ώρες την ημέρα.

Τελικά χτύπησα και τη ρόδα που λέγαμε. Ήτουμε ένα μεταχειρισμένο «*Mazda*», αλλά τη δουλειά του την έκαμε και με το περιπλέον. Άλλωστε, δεν ήτουμε μακριά η εποχή που θα τσούλαγα με «*Μπεμβέ*» ή και με «*Μερσεντέ*» ακόμα, που λέει ο λόγος. Λίγη υπεμονή χρειαζόταν κι ούλα θα γένονταν. Το σίγουρο πάντως ήτουμε ότι κάποιος, εκεί, πάνω, στον ουρανό, μ' αγάπαγε. Το πόσο μ' αγάπαγε θα το διαπίστωνα συντόμως.

Μέσα Αυγούστου κι ο δικός μου στο «*Hotel G...*» μου ρίχνει σύρμα.

—Σπύρο, μου λέει, έχω για σένα κάτι πολύ σπέσιαλ, να 'ούμ'. Μιλάμε για μεγάλο ψάρι! Κι όταν λέμε «μεγάλο», εννοούμε ΠΟΛΥ μεγάλο. Θέλω καντιντίς παριπλέον για την πάρτη μου στο κάζο αυτό.

—Θα δούμε, του κάμω. Για σπάστα.

—Άραβες! μου λέει ο δικός μου χαμηλώνοντας τη φωνή στο τηλέφωνο. Ματσό! Μιλάμε και μπιπ το χρήμα! Μοιράζουν χρυσά ρολόγια για περμπουάρ. Πολύ πορτοφόλια, ρε παιδί μου! Είναι από το Κουβέϊτ. Οι μισές πετρελαιοπηγές δικές τσου! Άμα σου λέω χέζουν χρυσάφι να με πιστεύεις.

—Δεν πηδάω Αραπάδες, λέω εγώ.

—Μην είσαι μαλάκας ορέ, σφύριξε η φωνή του δικού μου. Δεν σου 'πε κανείς να τσου πηδήξεις. Για γδύσιμο μιλάμε. Είπαμε, χέζουν χρυσάφι!

Το οποίο πήγα ν' ανταμώσω τσου εν λόγω Αραπάδες.

Ο δικός μου είχε πει για Άραβες, αλλά δεν είπε ότι μιλάγαμε για ολόκληρο χαρέμι! Όμως μη νομίσουμε τώρα ότι είχαμε να κάνουμε και με καμιά Χολυγουντιανή υπερπαραγωγή, με τίποτσι ξανθιές οδαλίσκες και σκλάβες, με

τούλια και χάντρες κι ούλα τα ελέη του θεού σε κοινή θέα!
Εδώ είχαμε τέσσερα όρθια παλούκια σκεπασμένα απ' την
κορφή μέχρι τα νύχια με κάτι απερίγραπτα μαύρα ράσα
(«τσαντόρ» τα λένε), που άφηναν μόνο κάτι τρυπούλες ανοι-
χτές για τα μάτια. Τέσσερα απερίγραπτα ξόανα! Δυο από
δαύτες είχαν το μισό πρόσωπο μισοξέσκεπο κι απ' ό,τι
μπόρουνα να δω καμιά ομοιότητα δεν υπήρχε με τα ουρί
από τση «Χίλιες και Μια Νύχτες». Τούτες εδώ ήτουμε μαυ-
ριδερές, χοντρόπετσες και με φρύδια που δεν είχαν ανακαλύ-
ψει ακόμα το τσιμπιδάκι. Έτσι κι έπαιρνες δηλαδή μια
οποιαδήποτε δικιά μας χωριάτα και τση κοτσάριζες το τσα-
ντόρ, είχες τα... ουρί! Τση άλλες δυο δεν μπορούσα να τση
ψυχολογήσω, γιατί ήτουμε τελείως κουκουλωμένες κι έβλε-
παν τον κόσμο μέσα από δίχτυ, αλλά –τι περιμένεις– τα
ίδια και χειρότερα θα ήτουμε! Η εικόνα συμπληρωνόταν από
έναν αδύνατο, μαυριδερό τύπο, κουστουμαρισμένο στην
πένα, σαν πιτσιγαμόρτης,²¹ που ήτουμε φαντάζομαι για να
τση φυλάει. Α, ρε θεέ! Τσου 'ριξα μια ματιά κι έπαθα
πλάκα. Τι να τα κάμω τώρα εγώ αυτά τα σούργελα; Πώς
να εμφανιστώ στην πιάτσα με τούτους εδώ τσου εφιάλτες;
Θα με παίρναν οι φιλάρες με τα λεμόνια, και θα 'χαν δίκιο.

Οι μπόγοι κάθονταν γύρω από ένα τραπέζι κι ο τυπάς
(λες να 'ταν ευνούχος;) από πάνω τσου, να τση παραμονεύ-
ει, μπας και βήξουν και γένει σκάνδαλο. Πήγα να γυρίσω,
να το βάλω στα πόδια, αλλά ο δικός μου από τη ρεσεψιόν
με πρόκαμε. Μ' άρπαξε απ' το μανίκι και μ' έσπρωξε κατά
τσου πελάτες.

—Αυτός είναι ο ξεναγός που σας έλεγα, λέει του μυστή-
ριου. Τ' όνομά του είναι Σπύρος και ξέρει την Κέρκυρα κα-
λύτερα απ' τον καθένα. Θα σας πάει όπου θέλετε.

Κι αφήνοντάς με σύξυλο εξαφανίστηκε.

²¹ Ο νεκροθάφτης κερκυραϊστί.

Ο τύπος μ' έκοψε πατόκορφα κι έσκασε ένα κίτρινο χαμόγελο. Ανταλλάξαμε χειραψία.

—Χαίρω πολύ, μου λέει. Λέγομαι Μοχτάρ Αλ Τζαμπέντ (ή κάπως έτσι) και είμαι ο γραμματέας τση Εξοχότητάς Του, του Σείχη Χαρούν Αλ Μπαρούντ (ή κάπως έτσι), Εμίρη του Μπαντραμπαούντ (ή κάπως έτσι).

—Εγώ είμαι ο Σπύρος, κατάφερα να μουρμουρίσω εγώ.

—Ξέρω, ξέρω, είπε ο ευνούχος. Η ρεσεψιόν μας έδωσε τση καλύτερες συστάσεις για το άτομό σας. Λοιπόν... Θα θέλαμε να μας ξεναγήσετε στο όμορφο νησί σας.

—Μετά χαράς, είπα.

Ήθελα να απονθάνω, αλλά δεν υπήρχε τρόπος να ξεφύγω πια. Έτσι, μαζώξαμε το τσούρμο και βγήκαμε όξω. Εκεί μας περίμενε μια μαύρη «Μερσεντέ», με αιρ κοντίσιον και διπλωματικές πινακίδες. Ο τύπος στοίβαξε τση καλιακούδες στο πίσω κάθισμα, εμένα μπροστά κι ο ίδιος κάθισε στο τιμόνι.

Τα μαύρα σεντόνια πίσω δεν έβαναν στιγμή γλώσσα μέσα. Είχαν πάθει λογοδιάρροια. Να τση γλέπεις και να σου ανακατεύεται το στομάχι, πόσο μάλλον να τση ακούς κι από πάνω. Αλλά κι ο Μοχτάρ δεν ήτουνε από τα σιωπηλά παιδιά.

—Η χώρα σας μου αρέσει πολύ, μου δήλωσε. Έχω ξανάρθει δυο-τρεις βολές, αλλά αυτή είναι η πρώτη μου επίσκεψη στην Κέρκυρα. Πολύ ωραίο νησί! Και με τση πιο όμορφες γυναίκες.

Γέλασε βλέποντάς με λίγο έκπληκτο.

—Όχι, όχι, σοβαρολογώ, με διαβεβαίωσε. Οι γυναίκες στην Κέρκυρα είναι το κάτι άλλο! Είναι τόσο ωραίες, τόσο... φιλήδονες! Χαίρεσαι να τση κοιτάς!

—Έχουμε κάθε είδους παραδείσια πτηνά, συμφώνησα εγώ. Έρχονται απ' ούλα τα μέρη του κόσμου, βλέπεις.

—Όχι, όχι, με παρεξηγήσατε, διαμαρτυρήθηκε ο ευνούχος(;). Δεν μιλώ για τση τουρίστριες, αλλά για τση ντόπιες, τση ιθαγενείς! Πρέπει να το παραδεχτούμε... Είναι το κάτι άλλο! Όπως θα λέγαμε στη χώρα μου: Ουρί τον Παραδείσου!

Τώρα μάλιστα! Αυτό πώς σου φαίνεται; Ο Αράπης την είχε βρει με τση... ντόπιες! Α να δούμε, τι άλλο κουφό θ' ακούγαμε!

Μέχρι το Αχιλλείο όπου τσου πήγαινα –μακριά από τα πλήθη– ο Μοχτάρ, δεν έμπασε γλώσσα μέσα. Με πλεροφόρησε ότι ήτουνε στην υπερεσία του Εμίρη εικοσιενα χρόνια κι ότι ο Εξοχότατος τον θεωρούσε «δεξί του χέρι». Αυτή τη φορά του 'χε εμπιστευθεί να συνοδέψει στην Κέρκυρα τσου μπόγους με τα τσαντόρ, γιατί ο ίδιος είχε δουλειές στην Αθήνα, λέει. Δυο από τσου μπόγους ήτουνε γυναίκες του κι οι άλλες δυο αδερφές, ξαδρέφες, κάτι τέτοιο. Ο Μοχτάρ είχε την ευθύνη για την ασφάλεια καθώς και για την διαγωγή τσου. Επί τούτου ήτουνε και κατάλληλα εφοδιασμένος. Μου 'δειξε μια αυτόματη «Μπερέτα» που κουβάλουνε σε μια θήκη κάτω από το σακάκι του. Έκτακτα!

Στο Αχιλλείο τα κοράκια μαζώχτηκαν κάτω από τση ζωγραφιές κι έδειχναν η μια στην άλλη τσου ξεβράκωτους αρχαίους κακαρίζοντας και γλεντώντας το στο φουλ. Για δαύτες το ούλο σκηνικό ήτουνε σκέτη πορνογραφία, hard core! Όταν είδαν και το άγαλμα του Αχιλλέα, ξεσάλωσαν πια τελείως! Είδαμε και πάθαμε με τον Μοχτάρ να τση μαζώζουμε.

Μετά το Αχιλλείο τσου πήγα στην Παλαιοκαστρίτσα. Εκεί καθίσαμε στο πιο ακριβό εστιατόριο (δικού μου παι-

διού βέβαια) και παραγγείλαμε ασταχούς, ενώ μας κάμανε χάζι οι πελάτες από γύρω. Παρ' όλο που το Κοράνιο απαγορεύει το πιοτί, ο Μοχτάρ έκαμε μια εξαίρεση (ασθενής και οδοιπόρος δεν έχει αμαρτία) και καθάρισε μαζί μου δυο-τρία μπουκάλια κόκκινο μπρούσκο. Έτσι, ήρθε στο κέφι κι αρχίνησε και πάλι να μου μιλεί για το αγαπημένο του θέμα: τση ντόπιες γκόμενες!

—Αχ, αναστέναξε μπανίζοντας ξελιγωμένος τση λουόμενες. Κοίταξε τες, Σπύρο. Κοίταξε τες! Έχεις ξαναδεί ποτέ σου τόση ομορφιά μαζεμένη στο ίδιο μέρος; Τέτοιες στρογγυλές περιφέρειες, τέτοια περήφανα στήθη, τέτοια φιλήδονα χείλη... Αχ, ο Αλλάχ να μας λυπηθεί! Θάμαξε τη χάρη τση κοιλιάς τσου, θάμαξε τση κινήσεις των χεριών τσου! Και τόσο ελαφρά ντυμένες!... Σχεδόν μπορεί να δει κανείς τ' απόκρυφα τσου κάτω απ' αυτά τα μικροσκοπικά μπικίνι! Α, σίγουρα εδώ είναι ο Παράδεισος, που με τέτοια γλαφυρά λόγια περιέγραψε ο Προφήτης! Κοίταξε αυτήν εκεί... Όχι, όχι αυτή την ξεπλυμένη Βόρεια, την άλλη, τη μελαχρινή... Αυτή που βγαίνει από τη θάλασσα. Θάμαξε το νερό να στάζει από τση φουντωτές τση μασχάλες καθώς ασκώνει τα μπράτσα, να διορθώσει τα μαλλιά τση! Λες και είναι ουρί που ξεπετάχτηκε από τα παραμύθια τση Χαλιμάς!

Σίγουρα ο τύπος μόνο ευνούχος δεν ήτουνε. Ανώμαλος ήτουνε. Την έβρισκε και με το που κοιτούσε μόνο τση... Ελληνίδες! Α, ρε θεέ! Γιατί μου το 'καμες αυτό; Τι έφταιξα και μου 'ριξες τέτοια κατάρρα πάνω μου;

Αλλά αυτή δεν ήτουνε παρά η αρχή. Οι πραγματικές μου φασαρίες δεν είχαν αρχίσει ακόμα.

Σε μια στιγμή που ο Μοχτάρ πήγε προς νερού του, ένα από τα κοράκια σκύβει προς το μέρος μου και μου λέει με κείνα τα φοβερά αράπικα ιγγλέζικα.

—Σπύρο, έχουμε να σου ζητήσουμε μια χάρη.

Σάστισα ν' ακούσω τον μπόγο να μιλεί ανθρώπινα.

—Θέλουμε, συνέχισε, να μας πας στα κοσμηματοπωλεία αύριο. Μπορείς να το κανονίσεις;

Αν μπόρουνα λέει! Αμ περίμενα και τίποτσι άλλο; Βεβαίωσα το σκιάχτρο ότι θα τακτοποιούσα τα πάντα.

Η κουκουλωμένη κούνησε το κεφάλι και μετά από έναν μικρό δισταγμό...

—Είναι και κάτι άλλο, είπε. Κάτι πιο... χμμ, λεπτό.

«Δεν πηδάω Αραπάδες» σκέφτηκα μέσα μου. «Ειδικά κάτι μπόγους σαν ελόου σας!». Αλλά περίμενα να μου σκάσει το μυστικό.

Το κοράκι δίστασε πάλι.

—Θέλουμε να δούμε καντιντίς απ' τη... νυχτερινή σας ζωή, είπε μετά.

—Νο πρόμπλεμ, τση κάνω. Θα μιλήσω του Μοχτάρ.

—Όχι, όχι, μ' έκοψε το μπαούλο. Δεν κατάλαβες. Θέλουμε να βγούμε μόνες μας, χωρίς τον Μοχτάρ.

Απ' το μανίκι του ράσου έβγανε ένα κατοσταδόλαρο και μου το 'χώσε στην παλάμη.

—Θ' ανταμειφθείς γενναιόδωρα, πρόσθεσε με σημασία. Αρκεί να βρεις έναν τρόπο να ξεφορτωθούμε τον Μοχτάρ.

Γρήγορα-γρήγορα εξαφάνισα το περμπουάρ και ξέκλεψα μια ματιά κατά το εστιατόριο, μπας και μας πιάκει ο Μοχτάρ στα πράσα να μιλάμε. Να ξεφορτωθούμε τον Μοχτάρ! Εύκολα λέγεται, αλλά... Πώς διάολο ξεφορτώνεσαι έναν τύπο που δεν το 'χει σε τίποτσι να τραβήξει τη Μπερέτα και να σε κάμει σουρωτήρι για σπαγέτο; Απ' την άλλη

μεριά, όταν σου ρίχνουν εκατό δολάρια μόνο για ν' ακούσεις, σκέψου τι θα σου ρίχνανε μετά! Κατά πως είπε και η μπαμπουλωμένη, η υπόθεση ήτουνε λεπτή.

—Θα κάμω ό,τι μπορώ, υποσχέθηκα.

Η Αράπισσα χαμογέλασε (τουλάχιστον έτσι μου φάνηκε) ευχαριστημένη.

—Αύριο το βράδυ θα 'ναι ότι πρέπει, είπε. Άφηκέ μας ένα μήνυμα στη ρεσεψιόν. Θα ειμάστενε έτοιμες, απίκο, και θα περιμένουμε.

Ο Μοχτάρ γύρισε στο τραπέζι κι οι κάργιες γύρισαν στα δικά τσου, τα αράπικα, καχαρίζοντας και κουτσογελώντας.

Ξαφνικά μου 'ρθε μια φοβερή ιδέα.

—Το οποίον Μοχτάρ, λέω του Μοχτάρ όπως επιστρέψαμε στο ξενοδοχείο, παρατήρησα ότι πολύ τση πας τση ντόπιες, να 'ούμ'.

Τα μάτια του Αράπη άστραψαν.

—Τση πάω!; έκανε. Μόνο τση πάω; Τση λιμπίζομαι μέχρι θανάτου! Στο λέω υπευθύνως, Σπύρο, αυτές δεν είναι συνηθισμένες γυναίκες. Αυτές είναι ουρί που έπεσαν κατευθείαν στη Γη απ' τον Παράδεισο του Προφήτη!

—Μπορεί κάτι να μπορέσω να κάμω για ελόου σου, του πετάω στο αδιάφορο δήθεν.

Ο Μοχτάρ κόντεψε να μας ρίξει πάνω σ' ένα λιόδεντρο.

—Θα το κάμεις αυτό!; φώναξε. Μιλάς σοβαρά, Σπύρο, δικέ μου; No joking?

Τον διαβεβαίωσα ότι ποτές δεν μίλουνα πιο σοβαρά στη ζωή μου κι ο τύπος πια πέταγε.

—Αν το κάμεις αυτό, φίλε μου, μου λέει ο Μοχτάρ, να το ξέρεις ότι θα σε χρυσώσω. Ο Μοχτάρ δεν είναι κανέννας αχάριστος.

Τα πράγματα άρχιζαν να φτιάχνουν. Δηλαδή θα 'φτιαχναν έτσι και πετύχαινα το σκηνικό.

Μόλις γύρισα στην πόλη πήγα να βρω την ξαδρέφη μου, την Αρετή, που δούλευε σ' ένα τουριστικό γραφείο. Η Αρετή ήτουνε ακριβώς ο τύπος γυναίκας που θα 'κανε τον Μοχτάρ να παραμιλάει. Μεγαλύτερη από μένα, δυο βολές ζωντοχήρα και πολύ περπατημένη—για ιθαγενή. Κάνα-δυο φορές την είχαμε βρει και μαζί και μπορώ να βεβαιώσω, από πρώτο χέρι, ότι η γυναίκα ήξερε τι εστί βερύκοχο.

—Τι θα 'λεγες για μια γρήγορη αρπαχτή σε σκληρό νόμισμα; τη ρωτάω.

—Πόσο γρήγορη και πόσο σκληρό; με αντιρωτάει εκείνη.

Το οποίοι την ενημέρωσα. Στην αρχή η Αρετή δεν ήθελε ν' ακούσει κουβέντα.

—Τι!!! μου λέει. Άραβας; Άπαπα! Δεν ειμάστενε καλά!

Αλλά όταν τση 'ξήγησα ότι εδώ μιλούσαμε για ΤΗ μπάζα, ήρθε και μαλάκωσε. Στο τέλος δέχτηκε να κάνουμε μια δοκιμή και βλέποντας και κάνοντας.

Την επομένη μάζωξα τσου μπόγους και τον Μοχτάρ κι αμοληθήκαμε για ψώνια.

Καλά, όταν λέμε ψώνια, μιλάμε ότι κόντεψαν να κατεβάσουν κάτω τα ράφια! Οι μπιζουτάδες είχαν πάθει την πλάκα τση ζωής τσου. Ό,τι φανταχτερό, ό,τι κατινίστικο και κιτσαριό είχαν μαζώξει πουλήθηκε αστραπιαία. Οι Αραπίνες κάναν σαν λυσσασμένες. Πρέπει να ξόδεψαν πάνω από 1.500.000 φράγκα σε παλιοντενεκέδες. Αυτό σήμαινε

πάνω από 250 χιλιάρια για την πάρτη μου –χωρίς να κουνήσω το μικρό μου δαχτυλάκι.

Όπως τρώγαμε μεσημεριανό πάσαρα στον Μοχτάρ τον αριθμό του τηλεφώνου τση Αρετής.

—Όπως στο υποσχέθηκα, είπα. Η κυρία είναι ξαδρέφη μου και πολύ ξηγημένο κομμάτι. Τση μίλησα για σένα κι ανυπομονεί να σε γνωρίσει. Βγάλ' την όξω και καλή διασκέδαση. Αλλά να θυμάσαι ότι είναι οικογένεια, έτσι δικέ μου;... Περιμένω να φερθείς σαν τσέλτελμαν.

Ο Μοχτάρ μόνο που δεν έβανε τα κλάματα απ' τη συγχίνηση.

—Το 'καμες αυτό για μένα; έλεγε και ξανάλεγε. Σπύρο, είσαι αληθινός αδερφός. Δεν θα το ξεχάσω ποτέ.

Και για να το υπογραμμίσει μου γλίστρησε στο χέρι τρία κατοστοδόλαρα. Καλή αρχή.

Πρόσεξα με την άκρη του ματιού μου τση μπαμπουλωμένες να μην χάνουν τίποτσι από τα διαδραματιζόμενα.

Το ίδιο βράδυ κάλεσα τη σουίτα των Αραπάδων στο ξενοδοχείο και μίλησα με κείνη που είχε κάμει τη βολιδοσκόπηση.

—Ούλα έτοιμα για απόψε, τση λέω. Θα σας περιλάβω σε καμιά ώρα.

—Θα ειμάστενε ατέντες²², με διαβεβαιώνει αυτή.

—Και βάλτε κάνα ρουχαλάκι τση προκοπής, αν δεν θέτε να μας γράψουν οι εφημερίδες, τση κάμω.

Με περίμεναν στον χώρο υποδοχής του ξενοδοχείου. Τρόμαξα να τση αναγνωρίσω. Τα τσαντόρ είχαν εξαφανι-

²² Ατέντος: έτοιμος Κερκυραϊστί.

στεί. Τώρα φορούσαν, κακόγουστα μεν, πλην ανθρώπινα σκουτιά. Επιπλέον ήτουνε και χτενισμένες, φρέσκιες από το κομμωτήριο, και... μπογιαντισμένες! Να τση ήβλεπε ο Προφήτης θα καράφλιαζε! Το σουλούπι τσου έφερνε μάλλον προς το βαρύ –η ζωή του χαρεμιού, γλέπεις– αλλά και πιασίματα είχαν και καμπύλες, 'ντάξ'... Πάει στο διάολο, βλέπόντανε. Οι δυο νεότερες –μάλλον οι συμβίες– είχαν μάλλον ευχάριστα πρόσωπα. Μη φανταζόμαστε τώρα τίποτσι το συνταρακτικό, αλλά πάντως τρωγόντανε. Όπως θα 'λεγαν κι οι κουλτουριάρηδες, έτσι θα τση ζωγράφιζε ο μακαρίτης ο Ρενουάρ²³ αν ήτουνε Αράπης.

Δεν μπορώ να πω ότι ήτουνε το όνειρο κάθε Καμαχιού, αλλά με τέτοια γιομάτα πορτοφόλια, αν χρειαζόταν, μπορούσαν και να γένουν. Η επί των δημοσίων σχέσεων των μπόγων έκαμε τση συστάσεις. Εμ βέβαια, τώρα που βλέπόμεσταν έπρεπε να συστηθούμε απ' την αρχή.

Την ίδια την έλεγαν Αϊσά, την ξαδρέφη τση (ή αδερφή τση;) Ζάρια και τση συμβίες Λεϊλά και Σανούντα. Μ' εξαίρεση την Αϊσά, οι άλλες μόνο κάτι λέξεις Αγγλικά κουτσοσκότωναν.

Το οποίο, τση φόρτωσα στο «*Mazda*» και τση πήγα σ' ένα δικό μου μέρος, στον Ύψο. Εκεί, φάγαμε, ήπιαμε, θαυμάσαμε κάτι παιδιά δικά μας, να ρίχνουν τα συρτάκια και τα ζειμπέκικά τσου και μετά την πέσαμε σε μια ντίσκο.

Τα χανούμια τώρα είχαν ξεσαλώσει τέλεια. Ένα-δυο ούίσκια ακόμα και γένηκαν πίτα. Στο τέλος πήδηξαν μέσα στην πίστα κι αρχίνησαν τσου καρσιλαμάδες –προς μεγάλη αγαλλίαση των άλλων θαμώνων. Είδα κι έπαθα να τση σταματήσω από το να πετάξουν τα ρούχα τσου. Είχα ακόμα

²³ Σ.τ.Μ.: Άλα τση, ο Σπύρος! Ξέρει και τον Ρενουάρ! Αυτό το παιδί είναι γεμάτο εκπλήξεις.

μεγαλύτερη δυσκολία να τση σταματήσω από να εξαφανίζονται τση τουαλέτες με τον πρώτο που θα τση βλεφάριζε. Τελικά, με κόπους και με βάσανα, κατά τση τρεις το πρωί, κατάφερα να τση ξεκολλήσω από κει, να τση στοιβάξω όπως-όπως στο αμάξι και να τση κουβαλήσω πίσω στο ξενοδοχείο.

Φανταζόμανε ότι, δόξα το φέο, φτάκαμε αισίως(;) στο τέλος τση βραδιάς, αλλά έπεσα όξω. Οι μεθυσμένες χανούμισσες μ' έσουραν στο ασανσέρ, μ' έχωσαν μέσα και μετά με πήγαν σηκωτό σχεδόν στη σουίτα τσου. Το τι επακολούθησε είναι δύσκολο να το περιγράψω. Για τση επόμενες δυ ώρες τράβηξα τα μαρτύρια τση Κόλασης. Τι διάλογο, δεν έμπαινε άντρας σερνικός μέσα σ' αυτά τα χαρέμια; Αυτές, παιδί μου, κάναν λες κι είχαν να δουν σώβρακο από την εποχή του Προφήτη!

Τελικά, τα κατάφερα να ξεμπλέξω, αφού οι χανούμισσες πέφταν σε λήθαργο μια-μια. Το κορμί μου πόναγε, λες και με είχαν δείρει με στειλιάρια. Είδα κι έπαθα να ξαναρθώ στα συγκαλά μου.

Κατά τση πέντε το απόγευμα με ξύπνησε το χτύπημα του τηλεφώνου. Ήτουνε ο Μοχτάρ.

—Σπύρο, θέλω να σου μιλήσω ιδιαίτερω, μου λέει ούλος σοβαρότητα.

Εικόνες από αποκεφαλισμένα σώματα πέρασαν μπρος από τα ταλαιπωρημένα μου μάτια. Είδα με τη φαντασία μου το σκάλπ μου να διακοσμεί το καθιστικό του Εμίρη. Μ' έκοψε κρύος ιδρώτας.

—Ναι, κατάφερα να μουρμουρίσω. Σ' ακούω.

Άκουσα τον Μοχτάρ να παίρνει μια βαθιά ανάσα.

—Σπύρο, αδερφέ μου, μου λέει. Θέλω να σου ζητήξω το χέρι τση ξαδρέφης σου.

Το τρελό σκηνικό με τσου Αραπάδες κράτησε τρεις μέρες (και τρεις νύχτες). Ο Μοχτάρ τόσο την είχε βρει με την ξαδρέφη ώστε ούτε που του πέραγε από το μυαλό τι γενόταν στο χαρέμι μόλις γύρναγε την πλάτη του αλλού.

Κατάφερα ν' αντέξω τη δοκιμασία μια ακόμη φορά, αλλά κατάλαβα ότι, αυτές οι λυσσάρες, έτσι που πάγαιναν, θα με ξέκαμαν. Το οποίον κατέβηκα στο «Λιστόν» κι αρχί-νησα να στρατολογώ... μισθοφόρους. Έπιακα τσου πρωτόβγαλτους, επίδοξους Κάμακες, που ήτουνε ούλη τη μέρα αραχτοί τση καρέκλες, μελετώντας τση κινήσεις εμάς, των Μεγάλων.

—Εισάστενε, ορέ, να πηδήξετε χανούμισσες; τσου ρώτα-γα στα ίσια.

Αν ήτουνε, λέει; Οι πιτσιρικάδες πήδηξαν στον ουρανό. Τόσο πρόθυμοι ήτουνε, οι μαλάκες, που το κάναν χωρίς δε-κάρα τσακιστή. Για τη δόξα!

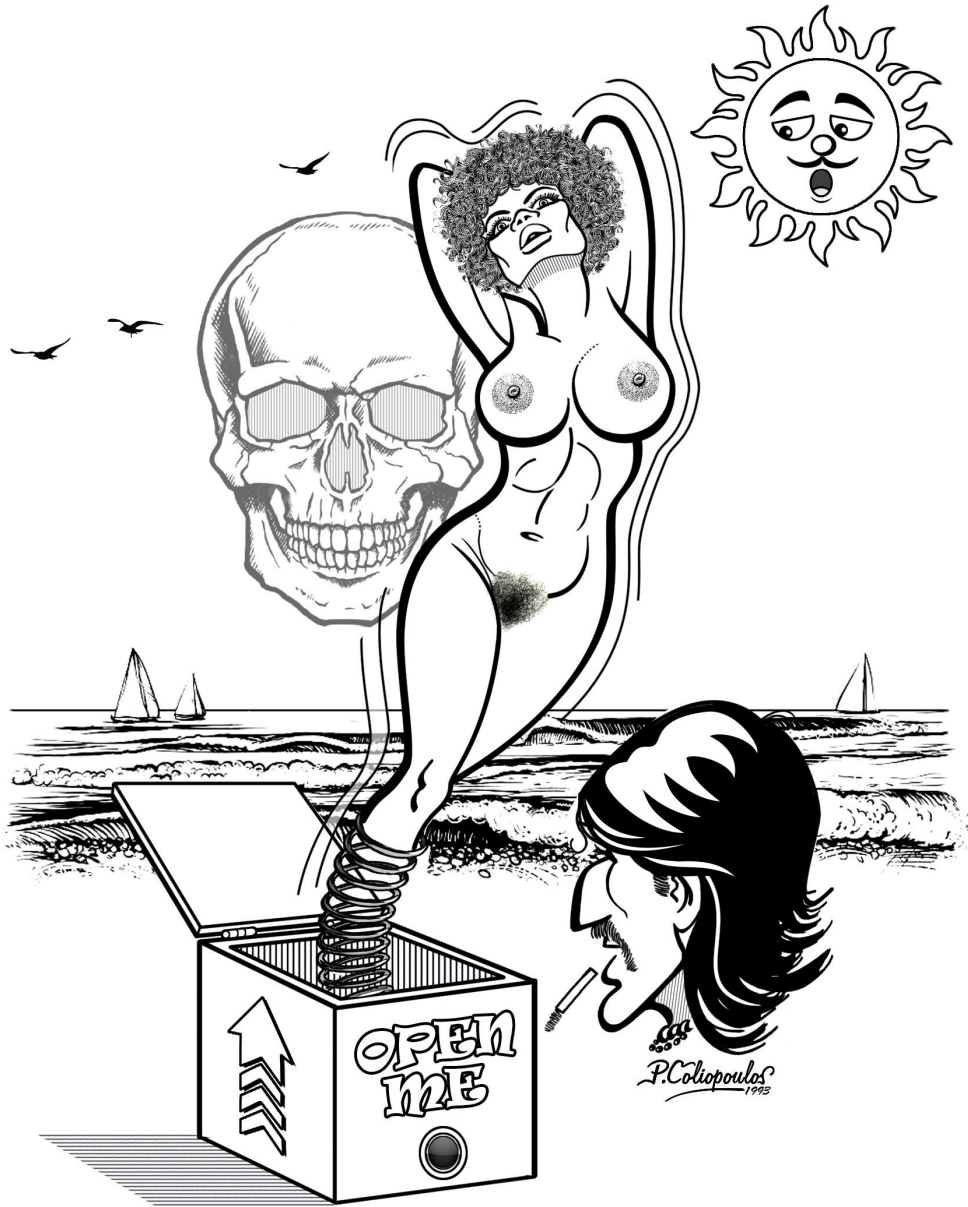
Ησύχασα, ότι τα 'χα κανονίσει με τον καλύτερο τρόπο. Και πάλι έπεσα όξω. Ένα βράδυ ο Μοχτάρ έτυχε να γυρί-σει στο ξενοδοχείο πιο νωρίς απ' το συνηθισμένο. Πήγε να τσεκάρει στη σουίτα, να δει πώς πάνε τα χανούμια του, και τι να δει!!!...

Ε, καλά, δεν χρειάζεται φιλοσοφία.

Το μόνο που έσωσε τα Καμάκια ήτουνε που ο Μοχτάρ έμεινε ξερός από το υπερθέαμα που αντίκρισαν τα μουσουλ-μανικά του μάτια. Μέχρι να συνέλθει και να τραβήξει τη Μπερέτα, οι φιλάρες, είχαν σαλτάρει απ' τη φανέστρα. Το ότι τη γλίτωσαν μόνο με σπασμένα χέρια και ποδάρια είναι άλλη μια τρανή απόδειξη ότι ο Άγιος Σπυρίδωνας φυλάει τσου δικούς του.

Όσο για τον ίδιο... Την κοπάνησα από την Κέρκυρα νύ-χτα. Ούτε βαλίτζα δεν πρόκαμα να 'τοιμάσω.

Κεφάλαιον 9ον
JACK-IN-A-BOX

Μετά το κάζο που έπαθα με τσου Αραπάδες αποφάσισα να κουλάρω για λίγο, μακριά από τα πάτρια εδάφη, μη τυχόν και ξυπνήσω κάνα ωραίο πρωινό ευνούχος για το χαρέμι του πασά. Δεν ξέρεις ποτέ! Ο διάολος έχει πολλά ποδάρια. Είναι ώρες αυτές τώρα να κυκλοφοράει ο άνθρωπος χωρίς μπαλάκια –ειδικά όταν ο πάσα μίας ξέρει ότι δεν γένεται ν’ αντικατασταθούν με πλαστικά; Έχασες τα μπαλάκια, έχασες τα πάντα ούλα. Τόσο απλό.

Το οποίοιόν έκαμα μια γύρα στα νησιά, κατά Αιγαίο μεριά, να θυμηθούμε τα νιάτα μας, αναζητώντας καινούργιες περιπέτειες, όπως ο Ταρζάν, αλλά χωρίς να παραμελείται και η σπέκουλα. Δυστυχώς, τα πράγματα δεν ήτουνε πολύ ευχάριστα. Βλέπεις, με την κρίση που έδερνε τον κόσμο και τον ντουινιά την εποχή αυτή, τα τάλαρα δεν φύτρωναν στον δρόμο. Μετά, οι ματσό πελάτες είχαν αρχίσει να στρέφονται προς τση πιο οικονομικές αγορές (ένεκα η στενότη), Ισπανία, Πορτογαλία, εκεί γύρω. Η Ελλάδα δεν ήτουνε και τόσο «in» πια. Εμείς και είχαμε παρα-ακριβήνει, αλλά κι από πλευράς σέρβις τα είχαμε φιλοσκατώσει. Κι άντε να πείσεις τώρα τον Ευρωπαϊό ή τον Αμερικάνο, που σου τ’

ακουμπάει, ότι το αξούρηγο γκαρσόνι, που βρωμάει ιδρωτί-
λα και σου πετάει το πιάτο στο τραπέζι μέσα στην τσαντί-
λα, είναι... κουλέρ λοχάλ! Κι άντε να πείσεις τον ταλαίπωρα
τον τουρίστα, που ξεροσταλιάζει με τση ώρες στο αερο-
δρόμιο, περιμένοντας την «Ολυμπιακή», να πετάξει κάποτε,
ότι αυτό είναι εξυπερέτηση... Μόνο εμείς, τα Καμάκια,
κρατούσαμε ακόμα τη σημαία ψηλά, αλλά είχαν μάθει το
κόλπο και οι γύφτοι στην Ισπανία και μας κάναν λαδιές κι
εδώ. Δύσκολοι καιροί απ' όπου και να το πιάσεις το πράμα,
να μη λέμε ψέματα.

Πάντως, ακόμα μπορούσε κανείς να χτυπήσει κάτι εν-
διαφέρον, έτσι και στόχευε προς τη σωστή κατεύθυνση.
Μπορεί να μην έβγανες εύκολα λαγούς, πάντως την μπε-
κάτσα σου θα την έριχνες οπωσδήποτε —εξόν κι αν ήσανε τε-
λείως ζο πια, οπότεν καλά να πάθεις.

Από λαγούς κι από μπεκάτσες, δόξα το φέο, ήξερα πολ-
λά. Έτσι, γυρίζοντας από 'δώ κι από κει και φερμάροντας
τον αέρα, σαν καθαρόαιμο κυνηγιάρικο, βρέθηκα στην
Πάρο.

Το θήραμα ήτουνε λαχείο. Ένα Νορβηγέζικο μανούλι,
δεκαεφτά χρονώ, από κείνα που τα 'τρωγες κι ήθελες και
συμπλήρωμα. Πολύ παιδί, το παιδί, ρε παιδί μου! Κι όχι
μόνο κορμί. Αυτή εδώ είχε και μυαλό! Κι όχι μόνο μυαλό,
αλλά και μπαμπά εφοπλιστή!

Με το που τση την έπεσα από δίπλα κατάλαβα ότι εδώ
κάτι σωστό θα γενόταν.

Ως συνήθως δεν έπεσα όζω.

Μπορεί να μου πήρε τρεις ώρες να τη φέρω στο στρώμα,
αλλά εκείνης τση πήρε τρεις μέρες ν' ασκωθεί απ' αυτό.

Κι εκεί που παίρναμε το μπρέκφαστ, μου σκάει πρότα-

ση γάμου. Έτσι, στην ψύχρα! Μπαμ, μπαμ. «Κύριε, ζητώ την χείραν σας», να 'ούμ'.

Τρελάθηκα! Παραλίγο να πνιγώ με το μπέικον! Τέτοιο θράσος από θήλεο δεν το 'χα ματαξανασυναντήσει. Έμεινα ξερός κι άλαλος, σαν ροφιός που του ρίξαν δυναμίτη. Το οποίο, η δική μου –'Ιγχε τη λέγανε– το πήρε για «ναι» κι έτρεξε να τηλεφωνήσει τα ευχάριστα του μπαμπά, αφήνοντάς με με το περούνι στον αέρα, να κοιτάω τον τοίχο απέναντι και να βλέπω τση τροχιές των πλανητών!

Τρεις μέρες μετά ένα πελώριο τρικάρτο κότερο έμπαινε στο λιμάνι τση Παροιτιάς, κάνοντας τον κοσμάκη να χαζέψει –από την εποχή του συχωρεμένου του Ωνάση είχαν να δουν τέτοια μεγαλεία. Ο Μπαμπάς και η Μαμά είχαν μόλις καταφτάσει για το ευτυχές γεγονός.

Ο Μπαμπάς με προσφώνησε «my son» και με χτύπησε στην πλάτη φιλικά και με κατανόηση. Η Μαμά δεν με προσφώνησε, αλλά μου 'ριξε ένα βλέμμα που μου κόπηκαν και τα δυο τα γόνατα. Κάτι γνωστό είχε πάνω τση η Μαμά, κάτι που μου πάγωνε το αίμα, αλλά μέχρι να την ακούσω να μιλεί δεν ήμανε σίγουρος. Μόλις άνοιξε το στοματάκι τση όμως και είπε «Χαίρω πολύ, Σπύρου», τότες τη θυμήθηκα. Γιατί η Μαμά δεν ήτουμε άλλη από τη Σουηδέξα μαμά, που είχα περιποιηθεί παλιά στη Ρόδο, όταν πήγαμε με τον Τομ για το πρώτο τσάρτερ τση χρονιάς! Η ίδια η κυρία 'Ιγκριντ αυτοπροσώπως! Αυτή που ακόμα περιμένε να τση στείλουμε κείνη τη δερμάτινη παλτουδιά!

Εδώ πια τα 'φτυσα πέρα για πέρα! Θυμόμανε καλά ότι τότες η... Μαμά ήτουμε παντρεμένη μ' ένα κορόιδο τραπεζίτη, που τραβούσε κουπί στο κρύο, καθ' ον χρόνο η κυρία του μαζί με την κόρη του (τη Φρίντα), έβγαναν τα μάτια τσου με μας στην άλλη άκρη του κόσμου. Τι διάολο γένηκε

και μου βγήκε ξαφνικά και πεθερά; Μην ξέροντας τι να κάμω και πώς να φερθώ, έκαμα κατά το δυνατόν την πάπια, παίζοντας το κουλαριστός κι αναμένοντας στο ακουστικό μου για πιθανές εξελίξεις (ακόμα και για βρωμόξυλο ήμανε έτοιμος).

Το τι μανούβρες έκαμα για ν' αποφεύγω τη Μαμά είναι άλλο πράμα! Εδώ καθόταν αυτή; Πέντε καρέκλες παρακάτω εγώ. Πλησίαζε αυτή; Χανόμανε εγώ. Πάγαινε να μου μιλήσει αυτή; Μίλαγα σ' άλλους εγώ. Με την ψυχή στο στόμα, δικέ μου! Με την ψυχή στο στόμα και λίγα που σου λέω.

Στο τέλος, από 'δώ με είχε, από κει με είχε, η Μαμά, κατάφερε να με στριμώξει.

—Λοιπόν, Σπύρου, μου κάμει. Όστε σκοπεύεις να παντρευτείς την προγονή μου, ε;

Ωπ! «Προγονή». Παναπεί ότι η Ίγχε δεν ήτουνε φυσική τση κόρη. Κάτι ήτουνε κι αυτό.

—Αυτή επέμενε..., απολογήθηκα.

Η Μαμά ήρθε πιο κοντά. (Για να με φάει πιο εύκολα;).

—Πολύ ωραία, ψιθύρισε κλείνοντας μου το μάτι. Θα περάσουμε θαυμάσια!

Το μυστήριο γένηκε σ' ένα 'ξωκλήσι που είχε διαλέξει η ίδια η νύφη. Μετά, ο Μπαμπάς και η Μαμά μας φόρτωσαν πάνω στο κότερο και σαλπάραμε για κρουαζιέρα του μέλιτος στη Μεσόγειο.

Το οποίον, να 'μαι στεφανωμένος. Και τι στεφανωμένος! Με μια από τση πιο πλούσιες κληρονόμες τση Υψηλίου! Δεν μπόρουνα να το πιστέψω! Εγώ, ο Σπύρος, το πτωχό (πλην τίμιο) χωριατόπαιδο από ένα χαμένο χωριό

τση Κέρκυρας πάγαινα τσιφ για εφοπλιστής! Και τι εφοπλιστής! Δεύτερος Ωνάσης –τι λέω, ανώτερος απ’ τον Ωνάση! Τσιμπιόμανε, μπας και ήτουμε όνειρο και ξύπναγα απότομα και πάθαινα κολούμπρα, αλλά πού να ξυπνήσω, το σενάριο κράταγε καλά. Ε, ρε, και να ’ταν από καμιά μεριά ούλα εκείνα τα ρεμάλια, που κάναμε παρέα στο «Λιστόν», να μ’ έγλεπαν! Καθόσον, ο δικός σου, είχε γένει σκέτο φιγουρίνι, να ’ούμ’. Ντυμένος στα λευκά, λευκό πανταλόνι, λευκό σακάκι, λευκό μεταξωτό ποκάμισο, λευκά πατίκια, καπελάκι καπετανίστικο στο κεφάλι, ίδιος παγωτατζής πολυτελείας, ν’ αρμενίζω πάνω σε τέτοιο σκαρί και να μου φέρονται λες και ήμανε ο Πρίγκιπας τση Ουαλίας! Κι ούλα αυτά για να είμαι καλός στο βάτεμα!

Φέραμε γυροβολιά τα παράλια τση Αφρικής, με σταθμούς στο Τούνεζι, τη Σαρδηνία, τη Μάλτα, το Μαρόκο, τη Μαρμπέλλα, πιάκαμε Αζόρες, Μαδέρα, μέχρι το Κάπο Βέρντε έφτακε η χάρη μου. Σκέτο παραμύθι το σκηνικό!

Η Μαμά κράτησε την υπόσχεσή τση. Τα περάσαμε θαυμάσια. Σ’ όλη τη διάρκεια τση κρουαζιέρας έκαμα σκυταλοδρομία, απ’ το κρεβάτι τση κόρης στο κρεβάτι τση Μαρμάς και τούμπαλιν. Ούλα πολύ μυστικά και διακριτικά, εννοείται. Δεν ήτουμε ώρες να μας πετάξουν για κολατσιό τσου καρχαρίες! Σίγουρα τα περάσαμε θαυμάσια. Για άλλη μια βολά ανταποκρινόμανε στην αποστολή μου σε τούτον τον μάταιο κόσμο. Έκαμα τση γυναίκες ευτυχισμένες. Δεν μου κόστιζε πολύ κι αποδεικνυόταν εξαιρετικά επικερδές (χωρίς να υπολογίσουμε την ανταμοιβή στον άλλο κόσμο).

Πέρασα έναν φανταστικό χειμώνα στο Όσλο. Ο Μπαμπάς είχε κάμει δώρο για τον γάμο στην κόρη του ένα φοβερό διαμέρισμα, στην πιο αριστοκρατική συνοικία τση πόλης. Τώρα οδηγούσα δική μου «Μερσεντέ», κατά πως το ονειρευόμανε εξαπανέκαθεν και οι λακέδες κρατούσαν τση

πόρτες ανοιχτές να περάσω, όπου κι αν πάγαινα, καθόσον ήμανε λέμε ο γαμπρός του Μπαμπά κι αυτό ήτουμε το ανώτερο διαβατήριο που μπορεί ποτέ κανείς να έχει. Η ζωή που 'καμα, ονειρεμένη. Έμαθα να παίζω τένις, να κάμω σκι, με παρουσίασαν στη Χαϊ Σοσαϊτυ, με πήγαν σε Θέατρα και Όπερες και κοντσέρτα και διάολος τον πατέρα τσου. Χτυπάγαμε πάντα τα πιο «in» κλαμπάκια, εκεί που για να μπεις ήπρεπε να 'σαι από Σείχης και άνω. Σκέτη Ντόλτσε Βίτα, δικέ μου. Ήμανε τώρα κι εγώ ένας από κείνους τσου διάσημους Έλληνες που κάμουν την πατρίδα περήφανη στα πέρατα τση οικουμένης.

Έκαμα φίλους παντού. Τώρα μου κάναν υποκλίσεις και με προσφώνούσαν «μίστερ Μπαρακούντας». Όπου και να πάγαινα σκοτώνονταν να μ' εξυπερετήσουν. Όχι μόνο λόγω Μπαμπά, αλλά κι επειδή μοίραζα περμπουάρ δεξιά κι αριστερά σαν μαρουλόφυλλα –και μιλάμε για νούμερα με τρία μηδενικά. Τα γκαρσόνια, οι μπάρμεν κι οι θυρωροί σε λίγο θα με ανακήρυσσαν συντεχνιακό τσου ευεργέτη! Τσακ να 'καμα τα δάχτυλά μου σκοτώνονταν να τρέξουν. Α, ρε, μεγάλε Σπύρο, μεγαλεία!

Τρεις φορές τη 'βδομάδα πάγαινα να βρω τη Μαμά σ' ένα διαμέρισμα, που κράταγε εξεπιτούτου, να τση εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου για όσα έκαμε για την πάρτη μου. Το οποίον, η Μαμά ήτουμε χάπυ, η Ίγκε ήτουμε χάπυ, εγώ ήμανε χάπυ. Ούλος ο κόσμος ήτουμε χάπυ.

Μετά, μια μέρα, ο Μπαμπάς με κάλεσε στο γραφείο του. Φαντάστηκα ότι πάλι κάποιιο δώρο θα 'θελε να μου κάμει κι έτσι πήγα πολύ κουλαριστός και άνετος.

Αλλά το δώρο του Μπαμπά δεν ήτουμε έτσι όπως το περίμενα.

—My son, μου λέει ο Μπαμπάς, αφού ανταλλάξαμε τση συνηθισμένες αβρότητες. My son, ήρθε η ώρα να επω-

μιστείς τση ευθύνες σου. Αποφάσισα ότι, αφόσον, κατά πάσα μία πιθανότητα, μια μέρα θα με διαδεχθείς, πρέπει να μάθεις τη δουλειά μας. Καλά έφαγες, καλά ήπιες, καλά διασκέδασες. Τώρα έχει κουπί. Θ' αρχινήσεις βέβαια από κάτω-κάτω, όπως μ' έβανε και μένα ο πατέρας μου να κάμω. Θα μάθεις την τέχνη γρήγορα και θ' ανέβεις τα σκαλιά ένα-ένα, με μοναδικό γνώμονα την αξία σου. Αν τα καταφέρεις –που γιατί να αμφιβάλω;– μια μέρα θα καθίσεις σ' αυτήν εδώ την πολυθρόνα (χτύπησε την παλάμη του στην πέτσινη πολυθρόνα του). Πιάνεις δουλειά από αύριο τση εφτά το πρωί ακριβώς.

Αυτό λέγεται πήδημα άνευ βαζελίνη. Ο Μπαμπάς μου τη βγήκε βήτα.

Τση εφτά το πρωί την άλλη μέρα έπιανα δουλειά στο γραφείο του Μπαμπά. Τώρα, όταν ο Μπαμπάς έλεγε ότι θα 'πρεπε ν' αρχινήσω από κάτω-κάτω το εννοούσε κυριολεκτικά, ο χαριόλης ο άντρας! Θ' αρχίνιζα να δουλεύω στο υπόγειο του μεγάρου, εκεί που διακινούσαν την αλληλογραφία. Αφεντικό μου ο μίστερ Πέντερσεν, ένας κοντός, ζαρωμένος και τελείως κρυόκωλος ανθρωπάκος, που θεωρούσε αυτή την απίθανη αγγαρεία σαν το πιο σημαντικό λειτουργήμα στον πλανήτη Γη.

Εγώ είχα σαν αποστολή να ξεχωρίζω τα εισερχόμενα σε τρεις στοίβες. Μια στοίβα για τση επιστολές –μικροί φάκελοι–, μια στοίβα για τα έγγραφα –μεσαίοι φάκελοι– και μια στοίβα για τα δέματα. Μόλις τέλειωνα, ο μίστερ Πέντερσεν περνούσε για επιθεώρηση. Θα το πιστέψεις; Ο καθίκης δεν ήτουνε ποτέ ευχαριστημένος!

—Μίστερ Μπαρακούντας, μου 'λεγε. Αυτός ο φάκελος δεν ανήκει, δεν μπορεί να ανήκει, στη στοίβα τση αλληλογραφίας. Έχει μήκος άνω των 25 εκατοστών του μέτρου. Η θέση του βρίσκεται στη στοίβα των εγγράφων.

Και για να μου αποδείξει το ολέθριο λάθος μου, έβγαζε από την τσέπη του ένα χαρακάκι και μέτραγε τον ένοχο φάκελο.

—Ορίστε, μου 'λεγε θριαμβευτικά. Βλέπετε; 26,2 εκατοστά του μέτρου, μίστερ Μπαρακούντας. Ένα εκατοστό κόμμα δύο χιλιοστά μεγαλύτερον του κανονικού.

Ένα μήνα σ' αυτή την κόλαση και η ζωή μου έπαψε να φαντάζει παραμυθένια. Η προοπτική ν' αναρριχηθώ μέχρι τον θρόνο του Μπαμπά, σκαλί-σκαλί, αντί να μου δίνει κουράγιο μου 'κοβε τα ήπατα. Έτσι που τα 'γλεπα τα πράγματα θα 'κανα πενήντα χρόνια να φτάκω μέχρι τον όροφο κάτω απ' το γραφείο του Μπαμπά! Μέχρι τότε θα 'χα γένει ακόμα πιο φλίκουρο κι από τον μίστερ Πέντερσεν.

Αλλά είχα κι άλλα προβλήματα ν' αντιμετωπίσω, πιο σοβαρά.

Λοιπόν... Νά... Για πρώτη φορά στην καριέρα μου είχα πρόβλημα περί το... σεξουαλικό! Μάλιστα, κύριε, το ξέρω ότι είναι δύσκολο να το πιστέψει κανείς, αλλά δυστυχώς αυτή είναι η πάσα μία πικρή αλήθεια! Υπήρχε πρόβλημα στο υδραυλικό σύστημα!

Εγώ, ο Σπύρος Μπαρακούντας, ο ζωντανός θρύλος στη Κέρκυρα, ο αδέκαστος εραστής, ο στυγνός επιβήτορας, ο ευεργέτης εκατοντάδων γυναικών ανά την Υφήλιο, είχα ζόρι να πείσω τον Μένιο να πράξει το καθήκον του! Δηλαδή, όχι εντελώς... αλλά... Χέστα, είναι μπέρδεμα.

Άκου τώρα να δεις σκηνικό, να φρικάρεις! Με τη μεν Ίγχε, δεν γενόταν τίποτσι. Βρε καλέ μου, βρε χρυσέ μου!... Το ασανσέρ την είχε αράξει στο υπόγειο και δεν ανέβαινε με καμιά δύναμη. Με τη Μαμά όμως είχαμε άλλου είδους ντράβαλα. Γιατί εκεί, το ασανσέρ ανέβαινε μεν σαν πύραυλος, πλην όμως... δεν έφτανε πουθενά —κι όποιος κατάλαβε,

κατάλαβε. Και βέβαια τση Μαμάς δεν τση καιγόταν καρφί, ένεκα που η ίδια βουλευόταν, εμείς οι άλλοι όμως;...

Λίγο ανήσυχος –ποιος δεν θα ήτουνε;– πάω μια και δυο να δω έναν ειδικό. Με κοιτάει αυτός από 'δώ, με κοιτάει από κει, κάνει αναλύσεις, μου παίρνει την πίεση... Τίποτσι. Δεν μου 'βρισκε τίποτσι. Τα πάντα δούλευαν, λέει, στο άρτιο και στο εντάξει. Το οποίο, ο επιστήμων άσχωσε τα χέρια ψηλά και με παρέπεμψε σ' ένα ψυχίατρο (!) μήπως, λέει, και οι λόγοι αυτής τση «προσωρινής ανικανότητας» (ναι, χρησιμοποίησε τη λέξη ANIKANOTHTA), είχαν, λέει, ψυχολογικά αίτια. Αλλά, να μην στενοχωριέμαι ένεκα που ο φέος είναι μεγάλος...

Ο ψυχίατρος δεν έκαμε τίποτσι παραπάνω από το να επιβεβαιώσει τση υποψίες του συναδέλφου του υδραυλικού. Ήμανε, λέει, κάτω από στρες και ψυχολογική πίεση κι άλλα τέτοια σανσκριτικά, λέει. Μου χρειαζόταν ανάπαυση, αλλαγή, καμιά βίζιτα σε μπουρδέλο και τέτοια. Εμπάση περιπτώσει, ο φέος... (πάλι!).

Μιλάμε αν πανικοβλήθηκα ποτέσ στη ζωή μου ήτουνε κείνη τη στιγμή. Έτσι κι ακούς τσου ντοτόρους να μιλάνε για θεό, είσαι ξεγραμμένος από χέρι, μάγκκα μου.

Το πράμα ήτουνε ξεκάθαρο. Ή καθόμανε στ' αυγά μου, να ονειρεύομαι καράβια και πολυθρόνες, έναντι του γνωστού τιμήματος ή την κοπάναναγα στα γρήγορα κι έσωνα ότι πολυτιμότερο έχει ένας άντρας. Διαλέγετε και παίρνετε.

Την επομένη πήγα στο γραφείο. Εκεί έβανα εξεπίτηδες τρεις μεγάλους φακέλους στη στοίβα των επιστολών κι όταν ο μίστερ Πέντερσεν –που κόντεψε να του 'ρθει νταμπλάς– έβγανε το χάρακα να τσου μετρήσει, του είπα πού να τον βάνει και πόσο βαθιά. Σέχος ο δικός σου, ο μίστερ Πέντερσεν, από τση πλάκες τον σηκώσαν!

Ο Μπαμπάς έστειλε να με φωνάξουν πάραυτα κι όταν, σε αυστηρό τόνο, μου ζήτησε εξηγήσεις για το «αχαρακτήριστο» φέρεσιμό μου, του είπα «φακ γιου, όλντ μπάσταρντ» κι αποχώρησα σαν Πρίγκιπας, αφήνοντάς τον κόκαλο (να ψάχνει για άλλα κοροΐδα διάδοχους).

Ούτε που πέρασα να πω «γεια» στη σύζυγό ή τη Μαμά. Μόνο πακετάρισα τα χρυσαφικά μου κι ότι άλλο αξίας είχα αποκτήσει μετά βασάνων και κόπων, άσκωσα κι ένα σεβαστό ποσό –που δικαίημανε– από την Τράπεζα και σάλταρα στην πρώτη πτήση τση «Ολυμπιακής» για Αθήνα μεριά.

Δεν φανταζόμανε ποτέ ότι θα έπεφτα να φιλήσω τα άγια μας χώματα, σαν κείνους τσου πιατάδες που γυρίζουν απ' το Αμέρικα, αλλά σχεδόν το έκαμα. Πατώντας το πόδι μου στο Ελληνικό υποσχέθηκα στον εαυτό μου ότι δεν ξανάβγαινα απ' την Ελλάδα μακάρι και για ούλες τση πετρελαιοπηγές του Τέξας –δηλαδή που λέει ο λόγος.

Το ίδιο βράδυ άρπαξα την αεροσυνοδό, που χτύπησα στο αερόπλανο, και την έκαμα να δει τον ουρανό σφοντύλι και τ' άστρα μακαρόνια. Αυτό το γνωστό «Αχ, Σπύρο! Είσαι φοβερός!» ακούστηκε στα πονεμένα μου αυτάκια ίδιος ο εθνικός μας ύμνος, στο πιο σεξουλιάρικο!

Κάνα-δυο βδομάδες αργότερα πήρα μια κλήση, να παρουνισιαστώ, λέει, στη Νορβηγική Πρεσβεία «δι' υπόθεσίν μου». Εκεί, με περίμενε ένας κρυόκωλος Νορβηγός δικηγόρος με τα χαρτιά του διαζύγιου, προς υπογραφή, κι ένα τσεκ για \$10.000 απ' τον Μπαμπά. Ο κρυόκωλος μου 'δωκε ένα στυλό να υπογράψω. Τσέπωσα το τσεκ, πέταξα περιφρονητικά το στυλό στο γραφείο (με τη μύτη, για να χαλάσει) και βγάνοντας το μπικ μου το σάλιωσα κι έβανα τη τζίφρα μου φαρδιά-πλατιά, πατώντας λίγο παραπάνω για να σκίσω και το χαρτί. Τσου έδωκα το ντοκουμέντο και

μ' ένα τελευταίο «φακ γιου» αποχώρησα μεγαλόπρεπα. Ο έγγαμος βίος μου είχε πάρει τέλος, οριστικά και με τη βούλα.

* * *

Για καμπόσες μέρες έμεινα στην Αθήνα, να δω παλιούς φιλάρες και να ξεδώσω κομμάτι. Από τσου κολλητούς κανέναν δεν πίστεψε τη Νορβηγέζικη περιπέτεια μου. Πού να το πιστέψουν, οι ταλαίπωροι, σάματις εγώ καλά-καλά το πίστευα; Τέτοια κάζα συμβαίνουν μια φορά στη ζωή του ανθρώπου, αν είναι τυχερός. Εμπάση περιπτώσει όνειρο ήτουνε και πάει (εφιάλτης θέλω να πω). Από 'δώ και πέρα υποσχέθηκα του εαυτού μου να μετράω τα βήματά μου με το υποδεκάμετρο, όπως ο μίστερ Πέντερσεν τσου φακέλους. No more mistakes!

Το πρώτο πράμα που μου 'καμε εντύπωση στην Αθήνα ήτουνε αυτή η καινούργια υστερία που είχε πιάκει ούλο τον κόσμο για το λεγόμενο AIDS. Ούλοι γι' αυτό μιλούσαν κι ούλοι σταυροκοπιούντανε –άλλοι στα κρυφά κι άλλοι στα φανερά. Ήτουνε, λέει, ένας ιός που ήρθε από την Αφρική, επειδήs κάτι μαλακισμένοι αραπάδες πηδιόντανε με τση μαϊμούδες ή κάπως έτσι. Ο ιός, λέει, ήτουνε χειρότερος κι από σύφιλη, χειρότερος κι από καρκίνο, χειρότερος κι από την Εφορία ακόμα. Είχε απλωθεί, λέει, σ' ούλο τον κόσμο με τρομακτική ταχύτητα κι έκανε θραύση. Αυτοί που την πατάγανε ήτουνε στο συντριπτικό τσου ποσοστό αδερφές ή πρεζόνια. (Οπόταν, εμείς εντάξει). Το χειρότερο, λέει, ήτουνε που δεν υπήρχε φάρμακο. Έτσι και το τσίμπαγες... τέρμα. Ούτε η Παναγία τση Τήνου, ούτε ο Άη Σπυρίδωνας, ο θαυματουργός, δεν σε γλίτωναν. Την ψώνιζες, τα τίναζες! Χάνει, βγαίνει, δηλαδή.

Δεν έδωκα σημασία στην αρχή. Και τι μ' ένοιαζε εμένα αν καθάριζε ο κόσμος από μερικές παραπανίσιες αδερφές ή

πρεζόνια; Έτσι κι αλλιώς ποτέ δεν τσου πήγα ούτε τση μεν, ούτε τσου δε. Καλύτερα, αν το καλοξετάσεις... Θα 'χαμε εμείς, οι άλλοι, περισσότερη άπλα. Δόξα το φέο ο κόσμος ήτουμε γιομάτος γκόμενες, που περικαλούσαν να τση εξυπερετήσεις, τι να τσου κάνουμε τσου πούστηδες, για βάρος; Το οποίο, εμένα δεν μου καιγόταν καρφάκι περί AIDS και τέτοιες αηδίες. Να κάθεται καλά, να μην πάθεις τίποτσι. Δεν έχεις καμιά δουλειά, ολόκληρος αντρουκλαράς, να κουνάς την αχλαδιά. Τόσο απλό!

Πλην, πολύ λίγοι από τσου φιλάρες του σιναφιού συμμερίζονταν τη γνώμη μου. Οι περισσότεροι είχαν χεστεί πάνω τσου. Ο φόβος είχε απλωθεί σαν χταπόδι παντού κι αμολούσε κάργα μελάνι. Σε λίγο ούλα θα ήτουμε μαύρα κι άραχλα. Υπήρχαν φήμες ότι, η αλήθεια για την αρρώστια είχε κρατηθεί κρυφή, λέει, κι ότι μας πουλούσαν παραμύθι. Ότι δεν ήτουμε, λέει, οι μαϊμούδες αλλά ένα πείραμα που στράβωσε και φύγαν τα μικρόβια στον αέρα. Κι ότι, λέει, δεν ήτουμε μόνο το αδερφάτο και τα πρεζόνια που την πάταγαν... Το μικρόβιο, λέει, μεταδιδόταν απ' τα κουνούπια, απ' τον αέρα, από τουαλέτα, από ποτήρι ή και με την κουβέντα ακόμα! Τρελά πράματα, που αν τα πίστευες κλείδωνες το εργαλείο και πάγαινες σε μοναστήρι, ν' αγιάσεις. Όμως η ζημιά γινόταν. Οι φιλάρες νιώθαν κομμάρες στα γόνατα και μόνο με την ιδέα.

Μετά αρχίνησαν να πέφτουν ονόματα. Όχι τίποτσι άγνωστα ονόματα ή γνωστά από τση εφημερίδες και την τηλεόραση, αλλά ονόματα από παιδιά δικά μας, που τα ξέραμε και τα κάναμε παρέα. Ο Γιώργος, ο Αντώνης, ο Σάκης, ο Λεωνίδας, ο Βασίλης... Παιδιά που ούτε αδερφές ήτουμε, ούτε πρεζόνια. Μερικοί από δαύτους δεν είχαν ποτές τσου αμπώσει αδερφή. Τότες, πώς τον κόλλησαν τον κωλο-ιό; Το σκηνικό πήρε να γένεται πολύ φοβιστικό.

Πέσαν και κείνα τα σποτάκια στην τηλεόραση για... καπότες. Καπότες στην Ελληνική τηλεόραση!

Έβγαινε ένας ηθοποιός ή μια ηθοποιά, μας πάσαρε ένα κρύο αστεϊάκι και μας συμβούλευε να το κάνουμε «προφυλαγμένοι», όπως αυτοί το 'καναν! Τότε μόνο συνειδητοποιήσαμε πόσο σκούρα ήτουμε τα πράγματα.

Το αποτέλεσμα είναι ότι μπήκε φρένο στο ευγενές άθλημα του άλματος! Κανένας δεν τολμούσε να αθληθεί πια. Τα παιδιά τα δικά μας, που υπολόγιζαν να αποτραβηχτούν σε πεντέξι χρόνια, βγήκαν στη σύνταξη αμέσως, μερικοί μάλιστα πήγαν και κουκουλώθηκαν –να εξασφαλίσουν τουλάχιστον τη νόμιμη βοσκή–, άλλοι άρχισαν να τη βρίσκουν με τα πορνοπεριοδικά και τση κασέτες... Χάος! Οι ολίγοι εκείνοι λέοντες που αποφάσισαν να σταθούν παληκαρίσια επί των επάλξεων, έκαμαν το καθήκον τσου με την ψυχή στο στόμα και τρέχαν κάθε λίγο και λιγάκι να κάνουν ανάλυση αίματος. Δεν ήτουμε ζωή αυτή.

Ο κλάδος των Καμακιών πέραναγε τη χειρότερη κρίση τση Ιστορίας του.

Μια φορά κι ένα καιρό δεν υπήρχε τουρίστρια –όσο γριά κι όσο πατσούρα κι αν ήτουμε– να παραπονεθεί ότι ήρθε στην Ελλάδα κι έμεινε παραπονεμένη. Ούλο και κάποιος θα την έσμπρωχνε, όλο και κάτι θα γενόταν. Τώρα, ελάχιστες φεύγαν σερβιρισμένες. Η Ελλάδα έβγανε κακό όνομα. Η αγαμία είχε καταφέρει ένα από τα πιο καιρία πλήγματα στον (ήδη παραπαίοντα) τουρισμό μας. Υπήρξαν περιπτώσεις, όπως στην Κέρκυρα, όπου βγήκαν οι τουρίστριες διαδήλωση με πανό και με συνθήματα: «We have NO AIDS». Πράμα που μεταφράζεται: «Περικαλούμε, τι θα γένει; θα μας εξυπερετήσετε καμιά βολά;». Μεγάλος ξεφτιλισμός για τα εθνικά μας χρώματα, να 'ούμ'.

Οι μέρες του ελεύθερου κουτουπώματος και τση διασκέδασης είχαν περάσει ανεπιστρεπτί. Τώρα έμπαινες σε μπαρ κι έγλεπες τον κόσμο να κάθεται φρόνιμα-φρόνιμα, να πίνει το πιοτί του και να κουβεντιάζει (από απόσταση) για τον καιρό και τση άγριες πεταλούδες. Μιζέρια και κακομοιριά. Κακομοιριά και μιζέρια!

Παρ' ότι πίστεψα ότι ούλο και κάποια αλήθεια θα υπήρχε πίσω απ' αυτές τση ιστορίες για αγρίους, δεν έδωκα και πολύ μεγάλη βάση. Δεν μου ταίριαζε να πιστέψω που ένας άνθρωπος σωστός μπορεί να την πάθει από ένα τόσο δα μικροβιάκι. Από την άλλη πάλι πίστευα ότι ζωή χωρίς διασκέδαση δεν είναι ζωή. Το οποίον, μες στα όλα κι ότι φέξει ας ξημερώσει, δεν θα γενούμε και παρανοϊκοί τώρα. Ίσα που γλιτώσαμε απ' τον Νορβηγικό ιό, να την πάθουμε αλλιώς και να τρέχουμε πάλι τσου ειδικούς και τσου ψυχιάτρους;

Το οποίον, όπως είπα, ο ίδιος έκαμα τη δουλειά μου σαν να μην έτρεχε τίποτσι και την έβγανα ζάχαρη. Άλλωστε, με τόσες απελπισμένες κι απείραχτες γκόμενες τριγύρω, τα πράματα ήτουνε πιο εύκολα παρά ποτέ. Το μόνο που 'χες να κάμεις ήτουνε να διαλέξεις και τρέχαν σαν τα κουνούπια στη λάμπα. Ο Σπύρος ήτουνε πια και μπιπ τσου πασάδες!

Μέχρι κείνη τη μέρα...

Ήμανε κατά Μύκονο μεριά. Ήτουνε αργά και γύρναγα στο δωμάτιό μου, με μια Ισπανίδα γκομενάρα που είχα χτυπήσει το πρωί στην παραλία, δια τα περαιτέρω. Απ' την αντίθετη μεριά του δρόμου είδα να 'ρχεται προς το μέρος μας ένα ζαρωμένο γερόντιο. Έτσι που τον είδα να παγαίνει κούτσα-κούτσα θυμάμαι που σκέφτηκα: «Α, ρε, μπάρμπα, τι τση θες τση βόλτες, αντί για το βραδινό σου

φασκόμηλο; Με το 'να πόδι στον τάφο και βγήκες να πάρεις μάτι τα γχομενάκια;». Με το που πλησιάσαμε είδα με την άκρη του ματιού μου ότι το ερείπιο μας μπάνιζε. 'Ντάξ', δεν λέω, κι εγώ να 'χα φάτσα-μόστρα τσου βύζους τση Αμάντας θα μου 'χαν πεταχτεί τα μάτια όξω, αλλά όχι και να μας τη βγαίνουν τα βλαχοπουρά! Το οποίο, σταματάω και γυρίζω να του πω δυο κουβεντούλες, όχι τίποτσι άλλο, αλλά να μη μας περνάνε για μαλάκες κιόλας. Άνοιξα το στόμα μου να σπηκάρω τα σχετικά φωνήεντα, αλλά ο γέρος με πρόκαμε.

—Σπύρο; μου κάνει.

Η φωνή ήτουνε σπασμένη και μόλις που ακουγόταν, σαν ρόγχος ετοιμοθάνατου. Τη γνώρισα τη φωνή αυτή; Ήθελα να τη γνωρίσω;

—Εγώ είμαι... ο Τομ.

Ο Τομ! Ο καλύτερός μου φίλος! Ο Δάσκαλος κι ευεργέτης μου! Ο Τομ...

Έμεινα ξερός εκεί, στη μέση του δρόμου, άφωνος, να κοιτάζω το ερείπιο που 'χα μπροστά μου και να μην πιστεύω στα μάτια μου. Ο Τομ!!!

Στο φως που 'ριχνε η ταμπέλα μιας κοντινής ντίσκο μπορούσα να δω έναν σαφρακιασμένο άνθρωπο, που ήτουνε δεν ήτουνε 50 κιλά όλος κι όλος, βρώμικο και κουρελή, με ρούχα που χωρούσαν κι άλλον έναν σαν κι αυτόν μέσα, καμπουριασμένο, λες και τον τράβαγε η βαρύτητα στο χώμα. Κοίταξα τη φάτσα του. Πετσί και κόκαλο. Το μισάνοιχτο στόμα, ξεδοντιάρικο, τα μαλλιά... λίγες τρίχες που κρέμονταν πεθαμένες... Μόνο τα μάτια, μεγάλα, που γυάλιζαν από τον πυρετό, με μαύρους κύκλους γύρω-γύρω έμοιαζαν ζωντανά ακόμα. Αυτός δεν ήτουνε ο Τομ που ήξερα. Ήτουνε το φάντασμα του Τομ.

—Ορέ Τομ;..., ψιθύρισα, μη θέλοντας ακόμα να πιστέψω αυτό που έγλεπα.

—Εγώ είμαι, είπε το φάντασμα.

Έκαμα να πάω κοντά του, να τον αγκαλιάσω, αλλά ο Τομ με σταμάτησε με μια κίνηση του χεριού.

—Διώξε τη γκόμενα, με διέταξε.

Έκαμα μια ακόμη απόπειρα να τον πλησιάσω, αλλά αυτός έκαμε πίσω.

—Διώξε τη γκόμενα, ξανάπε.

Το οποίο, έστειλα τη γκόμενα για βρούβες και γύρισα πάλι να κοιτάξω τον παλιό μου φίλο. Δεν πίστευα στα μάτια μου!

—Τομ, κατάφερα να αρθρώσω με μια φωνή που δεν γινόταν να κρατήσω σταθερή. Τομ, τι έπαθες;

Αλλά την απάντηση την ήξερα κιόλας.

—Πάμε κάπου να πιούμε έναν καφέ; πρότεινε η σκιά. Έτσι, σαν τον παλιό, καλό καιρό;

Τον πήρα σ' ένα κοντινό καφενείο, δίπλα στη θάλασσα. Καθίσαμε και παραγγείλαμε καπουτσίνους. Πρόσεξα ότι το γκαρσόνι μας έριχνε περίεργες ματιές. Δεν ήτουνε σίγουρος βέβαια, γιατί αν ήτουνε θα μας έστελνε από κει που ήρθαμε, απλώς υποπτευόταν.

Κοίταξα τον Τομ, να παλεύει με το φλυτζάνι του καφέ, κρατώντας το με τα δυο χέρια, λες και ζύγιαζε εκατό κιλά, να πίνει γουλιά-γουλιά το ζεστό ζουμί και να του χύνεται και λίγο απ' όξω.

—Το οποίο, φιλάρα, μου λέει ξαφνικά. Όπως γλέπεις, την πάτησα.

Ήτουνε πολύ ήρεμος. Λες και μιλούσε για κάποιον άλλο. Χαμογελούσε κιόλας. Ένα απαίσιο χαμόγελο, αλλά χαμόγελο. Δεν έβρισκα λόγια. Τι να πω; Τι λένε σ' ένα ζωντανό λείψανο;

—Πώς;... Τι;...

—AIDS, κολλητέ, είπε ο Τομ. Τσίμπησα το μικρόβιο. Πήγα για την κασέλα με τον θησαυρό κι όταν την άνοιξα πετάχτηκε από μέσα ένας Φασουλής. Ξέρεις... αυτό που οι Ιγγλέζοι λένε Jack-in-a-box. Μόνο που εφτούνος, αντί να κάμει γκριμάτσες, να γελάσουμε, με κατάπιε ολόκληρο.

Και πολύ επιεικής που ήτουνε.

Προσπάθησα να τον παρηγορήσω. Μεγάλη βλακεία!

—Θα το παλέψουμε, ρε Τομ, του κάνω. Μη φοβάσαι. Θα το παλέψουμε, το κωλογαμημένο. Λεφτά υπάρχουν. Θα πάμε στο Αμέρικα, να δούμε τσου καλύτερους γιατρούς. Λένε ότι βρέθηκε ένα φάρμακο που...

—Μη λες μαλακίες, ρε δικέ μου, μ' έκοψε ο Τομ. 'Ντάξ', το εκτιμώ αυτό που είπες, αλλά είναι και η πρώτη μαλακία, να πούμε. Ούτε μέχρι το αερόπλανο δεν φελάω. Όσο για τα μαγικά φάρμακα... Είπαμε, μαλακίες. Τίποτσι δεν θεραπεύει τη «γρίπη» τη δικιά μου. Τίποτσι. Πάντως, είσαι πολύ μπίτικο παιδί, ρε μπαγάσα, σε παραδέχομαι. Έχεις μπέσα.

Πήγαινε να μου στρίψει.

—Το εννοώ, ρε Τομ, το εννοώ! φώναξα. Θα το παλέψουμε, ρε. Θα το παλέψουμε.

—Ήρεμα, ήρεμα, έκανε ο Τομ. Θα μας πετάξουν όξω. Είδες πώς κοιτάζουν, οι κουφάλες; Έτσι και φυλλιαστούν τίποτσι θα μας πιάκουν στο κυνήγι με τα σκουπόξυλα. Σου

είπα, δεν γίνεται τίποτσι. Άσε λοιπόν, να πιούμε ήσυχα το καφεδάκι μας, να το ευχαριστηθούμε.

Έπιακε πάλι το φλυτζάνι, να πει μια γουλιά. Ήτουμε λες και άσκωνε τα βάρη για το χρυσό τσου Ολυμπιακούς. Μετά, ακούμπησε τον καφέ κάτω, με κοίταξε κι έσκασε χαμόγελο. Αληθινό χαμόγελο, όχι θέατρο. Ο καριόλης έδειχνε να το... γλεντάει! Ήξερε ότι θα πέθαινε και είχε το κουράγιο να γελάει! Η σκέψη μου ανακάτεψε ακόμα χειρότερα το στομάχι. Για πρώτη φορά στη ζωή μου μου 'ρχόταν να βάνω τα κλάματα. Μάλιστα, κύριε, εγώ, ο Σπύρος ο Μπαρακούντας, με τ' όνομα, ήμανε έτοιμος να κλάψω, σαν καμιά παρατημένη γκόμενα!

—Θες ν' ακούσεις την ιστορία; ρώτησε ο Τομ. Μά τον Άγιο, αξίζει τον κόπο. Θα σ' αρέσει.

Κούνησα το κεφάλι καταφατικά και τραβήχτηκα λίγο στη σκιά. Δεν ήθελα να δει ο Τομ σε τι κατάσταση βρισκόμανε.

—Όταν αρχίνησε όλη αυτή η ιστορία με το AIDS, ξεκίνησε ο Τομ, όπως οι περισσότεροι φιλάρες του κλάδου μας δεν έδωκα σημασία. Νόμιζα ότι ήτουμε άλλο ένα δείγμα του Ράδιο-Αρβύλα. Όταν οι παπάδες άρχισαν να λένε ότι «αυτή ήτουμε η οργή του Θεού, για να τιμωρήσει τα έκλυτα ήθη μας» τότε βεβαιώθηκα ότι δεν έτρεχε τίποτσι. Δεν μπορεί να ήτουμε αλήθεια. Έτσι κι αλλιώς κανείς δεν έδινε σημασία ακόμα τότες. Μετά, όταν άρχισαν να πεθαίνουν τα πρώτα παιδιά, σκέφτηκα «ρε, λες να υπάρχει κάτι;» αλλά και πάλι δεν φαντάστηκα ότι ήτουμε τόσο φοβερό όσο μας το παρουσίαζαν. Για καλό και για κακό πάντως άρχισα να προσέχω, όπως όλοι. Όταν την έπαθε ο φίλος μου ο Στέλιος όμως κατάλαβα ότι τα πράματα ήτουμε σκούρα. Από κει και πέρα πρόσεχα πολύ. Το φαντάζεσαι; Άρχισα να φοράω καπότες!

Πήγε να γελάσει, πνίγηκε, ήπια μια γουλιά νερό. Συνήλθε.

—Καπότες! είπε. Σαν να τρως καραμέλα με το περιτύλιγμα, δικέ μου! Κάνουν το πουλί σου να μοιάζει με Κοκκινόσκουφίτσα! Πώς διάολο να τη βρεις έτσι; Μη φιλάς, μη γλύφεις, μη σε γλύφουν... Τι σόϊ πηδύμα είναι αυτό;

Ξαναγέλασε.

—Πάντως, είπε, από το τίποτσι καλή και η καπότα. Το οποίον, συνέχισα τη δουλειά κι έλεγα ότι, όπου να 'ναι αυτοί οι κωλογαμημένοι οι γιατροί θα το βρουν το φάρμακο κι όλα θα τακτοποιηθούν. Αλλά δεν είναι έτσι. Το «προσωρινό» τραβάει σε μάκρος και σε λίγο θα ξεχάσουμε πώς είναι να πηδάς χωρίς καπότα. Μόνο οι παπάδες και τα εργοστάσια προφυλακτικών είναι ευχαριστημένοι. Άκου να δεις τώρα ένα μυστήριο πράμα, δικέ μου!... Ο άνθρωπος πήγε στο φεγγάρι και γύρισε και δεν μπορούμε να κάνουμε καλά ένα... μικρόβιο!

—Λένε ότι..., πήγα να πω.

Αλλά ο Τομ δεν ήτουνε από κείνους που χρειάζονταν ψεύτικες παρηγόριες.

—Σχάσε κι άκου, είπε. Το οποίον, όπως είπαμε, πρόσεχα πολύ. Ούτε φιλιά, ούτε γλυψίματα, ούτε χαμουρέματα, ούτε τίποτσι. Γένηκα αυθεντία τση μάρκες προφυλακτικών. Η αγαπημένη μου μάρκα ήτουνε μια που 'χε γεύση... μπανάνας. Μερικές γχόμενες μπορεί να μην την έβρισκαν, αλλά οι περισσότερες κάρναν κεφάλι. Τέλος πάντων. Έτσι η ζωή συνεχιζόταν κι εγώ περίμενα ν' αλλάξουν τα πράματα. Μετά, μια ωραία ημέρα, πέρυσι τέτοιοι καιρό, εδώ στη Μύκονο, έπεσα πάνω ΣΤΗ γχόμενα!

Χασκογέλασε πάλι, έβηξε, ήπια λίγο νερό και συνέχισε.

—Ξέρεις αν έχω χτυπήσει γκόμενες, είπε. Γκόμενες και γκόμενες! Ούλα τα μεγέθη κι ούλα τα σχήματα. Μικρές, μεσόκοπες, γριές, ξανθιές, μελαχρινές, σεξουάλες, κοκαλιάρες, χοντρές, βυζούδες, σανίδες... Τα πάντα όλα. Αλλά, ποτέ δεν είχα πάει –και το 'χα καημό– με αραπίνα κανονική! Δεν ξέρω πώς έτυχε, αλλά έτυχε. Πάντα το ονειρευόμανε, πάντα την έβρισκα με την ιδέα, αλλά ποτέ δεν έτυχε. Κι άκουγα ιστορίες, τι φοβερό κρεβάτι που κάνουν, και τι κόλπα που ξέρουν κι απογειωνόμανε, δικέ μου, μόνο και με την ιδέα. Ονειρευόμανε να τη βρω με μια νταρντάνα σαν την Τίνα Τάρνερ, να 'ούμ', να ιδρώνει και να γυαλίζει κι εγώ να τση αλλάζω τον αδόξαστο. Το πιάνεις το σχηνικό; Το πιο κοντινό που κατάφερα ήτουμε μια Ινδή στην Κέρκυρα, που εντάξει, ήτουμε και γαμώ τα παιδιά, με το Καμασούτρα τση και με τα ωραία τση, αλλά μαύρη-μαύρη δεν ήτουμε.

—Ούτε εγώ έχω πάρει μαύρη, είπα σκεφτικός.

Ο Τομ χαμογέλασε.

—Περίμενε ν' ακούσεις όλη την ιστορία, είπε. Το οποίον, μια ωραία μέρα, νά την η δική σου! Μαύρη σαν κωλοτρυπίδα και μ' ένα κορμί σαν δέκα Τίνα Τάρνερ μαζί. Τρελάθηκα, μεγάλε! Με το που τη μπάνισα είπα: «ή που θα την πάρω ή που θα κρεπάρω». Την πέφτω από δίπλα στα γρήγορα το οποίον και... μπίγκο! Η γχομενάρα τσίμπαγε σαν τρελή. Μου 'πε ότι τη λέγανε Μαριέλλα κι ότι δούλευε γραμματέας σε μια μεγάλη Αμερικάνικη εταιρεία. Τα ιγγλέζικα που μίλαγε ήτουμε βέβαια λίγο περίεργα, αλλά υπέθεσα ότι έτσι τα μιλάνε οι αραπάδες στο Χάρλεμ και δεν έβανα κακό με το μυαλό μου. Μέχρι να πεις «Παπαδόπουλος» κάναμε ακροβατικά στο στρώμα.

Σώπασε για λίγο, σαν να προσπαθούσε να φέρει στο μυαλό του εκείνες τση αναμνήσεις.

—Σου μιλάω εντίμως, δικέ μου, μου λέει μετά. Ήτουνε σαν να 'χα μεσάνυχτα από κρεβάτι μέχρι κείνη τη στιγμή. Δεν θα πιστέψεις τι κόλπα έκαμε η γυναίκα! Για μια στιγμή είπα ότι θ' αφήνω τα κοκαλάκια μου στο στρώμα... Ε, κατά κάποιο τρόπο τα άφηκα...

Άλλη μια μικρή παύση.

—Ούτε και που σκέφτηκα να φορέσω καπότα, είπε μετά. Ούτε αυτή τη μέρα, ούτε τση άλλες. Σου μιλάω σπαθί... Για δυο βδομάδες δεν μπορούσα να σκεφτώ άλλο από τση γυμναστικές επιδείξεις με την εγγονή τση καλύβας του μπάρμπα-Θωμά. Τα άλματα τση ζωής μου, μιλάμε! Τι να σου λέω τώρα, αυτά δεν περιγράφονται. Τα ζεις ή δεν τα ζεις. Μετά, ένα ωραίο πρωί, ξυπνάω και η Μαριέλλα άφαντη. Στο μαξιλάρι τση ένα σημείωμα. «Φακ γιου, ασπρουλιάρη» έγραφε το σημείωμα. «Καλό ταξίδι στην Κόλαση». Δεν το 'πιακα αμέσως το νόημα. Πού να το πιάκω... Δεν το καταλάβαινα το ξαφνικό γινάτι. Τι γένηκε; Αφού η γκόμενα την είχε καταβρεί! Το οποίον, τρέχω στο ξενοδοχείο τση και βρίσκω τον φίλο μου τον Μάκη, που δούλευε στη ρεσεψιόν. Ψάχνουμε για Μαριέλλα, πουθενά Μαριέλλα. Η μόνη μαύρη θεογκόμενα που 'χε περάσει απ' το ξενοδοχείο λεγόταν Μύριαμ και δεν ήτουνε Αμερικάνα, αλλά Ζαϊρινή. Θυμάμαι που ο Μάκης, κάνοντας πλάκα —πού να ξέρει ο άνθρωπος;— μου είπε ότι το ποσοστό AIDS στο Ζαίρ είναι πάνω από 65%. Εξηνταπέντε τση εκατό, ακούς; Ο μισός πληθυσμός και παραπάνω άρρωστος! Εξηνταπέντε τση εκατό, συν ένας μαλάκας Έλληνας Κάμακας, που ονειρευότουνε μαύρα πηδήματα χωρίς καπότα!

Καθίσαμε έτσι για κάμποσο, χωρίς να μιλάμε. Μετά πήρα τον λόγο.

—Άκου 'δώ, μεγάλε, του λέω. Δεν δίνω δεκάρα αν το μικρόβιο είναι κολλητικό και τα τσιαύτα. Θα 'ρθεις να μεί-

νεις μαζί μου απόψε κι αύριο, πρωί-πρωί, μπαίνουμε στο παπόρο και πάμε Αθήνα. Από κει, βλέποντας και κάνοντας.

Ο Τομ σήκωσε τα μάτια του και με κοίταξε. Το βλέμμα του ήτουνε ήρεμο και γαλήνιο. Λες κι η όλη υπόθεση δεν τον αφορούσε.

—Δεν καταλαβαίνεις, μου κάνει. Είπαμε, δεν γένεται τίποτσι. Κοίτα με, ορέ... Είμαι στο τελευταίο στάδιο. Ζήτημα να μου μένουν δυο-τρεις βδομάδες ακόμα. Το οποίο, άσε τση μαλακίες κι ας πούμε καλύτερα για τα παλιά.

Περάσαμε την υπόλοιπη νύχτα κουβεντιάζοντας. Με το που πήρε ν' αχνοφέγγει, ο Τομ ασκώθηκε.

—Λοιπόν, δικέ μου, είπε χαμογελώντας, εδώ οι δρόμοι μας χωρίζουν, που λεν και στο σινεμά. Μά τον Άγιο, το χάρηκα που μιλήσαμε.

Άπλωσε το σκελετωμένο του χέρι για χειραψία. Μη μπορώντας άλλο να κρατηθώ, τον άρπαξα και τον έσφιξα στην αγκαλιά μου κλαίγοντας σαν μικρό παιδί. Ναι ορέ, εγώ, ο Σπύρος, ο μεγαλύτερος καθίκης που πέρασε ποτέ από τον πλανήτη, έκλαιγα για τον φίλο που έφευγε για πάντα.

Μετά, γύρισα να φύγω. Ο Τομ με φώναξε.

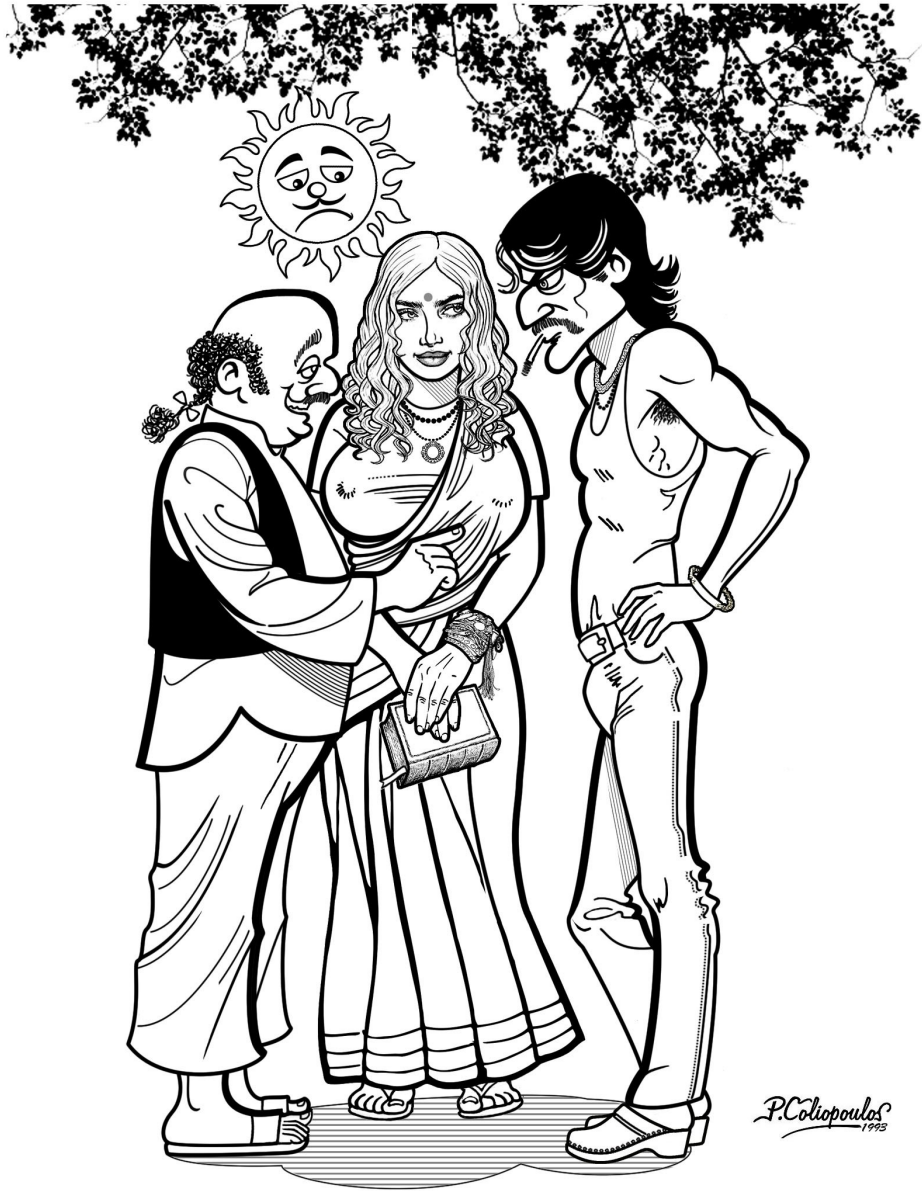
—Ορέ Σπύρο, μου κάνει. Να το θυμάσαι, ορέ... Έτσι και σου την πέσει καμιά μαύρη που μοιάζει με δέκα Τίνα Τάρνερ μαζί, θυμήσου να φοράς καπότα. Κατά προτίμηση απ' αυτές με γεύση μπανάνας.

Αυτή ήτουνε η τελευταία συμβουλή που μου 'δινε ο δάσκαλός μου.

* * *

Ο Τομ πέθανε δυο μέρες αργότερα. Πήδηξε από έναν βράχο στη θάλασσα. Σκοτώθηκε, λένε, επιτόπου. Οι λιμενικοί που μάζεψαν το κουφάρι του έμειναν ξεροί βλέποντας ότι φορούσε την τελευταία του καπότα! Μια απ' αυτές που είχαν γεύση μπανάνας υποθέτω.

Κεφάλαιον 10ον
ΜΥΣΤΕΣ ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Η ιστορία που θα σου πω τώρα είναι κάργα διδακτική. Δείχνει πόσο εύκολο είναι να μπλέξει κανείς και πόσο δύσκολα ξεμπλέκει. Δείχνει επίσης πόσο επικίνδυνες για τη υγεία μπορεί να 'ναι κάποιες γχώμενες που τη βρίσκουν αλλιώςτικά από τση άλλες. Άκου και πρόσεχε, γιατί, πού ξέρεις, μπορεί να σου τύχει και σένα κάνα τέτοιο λαχείο μια μέρα.

Άνοιξη στην Κέρκυρα. Η ωραιότερη εποχή! Με τα φιόρια ν' ανθίζουν, τον ήλιο να ζεσταίνει και τσου πρώτους τουρίστες να κάμουν δειλά την εμφάνιση τσου στα ρημαγμένα απ' τον χειμώνα καντούνια τση πόλης.

Ήτουνε ένα ωραίο πρωινό κι ως συνήθως αυτή την εποχή βρισκόμανε αραχτός στο «Λιστόν», με τσου κολλητούς, να λέμε τα δικά μας και να χαζεύουμε την κίνηση, μπας και σταμπάρουμε κάνα κοτόπουλο που ξέφυγε απ' το κοτέτσι, να το φέρουμε στα ίσα του. Ως συνήθως η κουβέντα ήτουνε περί γχώμενες και μπάλα, τ' αγαπημένα μας θέματα.

Ξαφνικά, βλέπω μια παρέα από κάτι μυστήρια πτηνά να ξεμουτίζει απ' την άλλη μεριά τση Σπιανάδας, προς τ' Ανάκτορα. Τση πρόσεξα γιατί ήτουνε πολύ περίεργα ντυμένες. Φόραγαν κάτι μακριές κίτρινες και κόκκινες γκελε-

μπιές, σαν Ινδές στο σινεμά, χαϊμαλιά και σαντάλια. Καθώς πλησίασαν πιο κοντά είδα ότι είχαν τραβηγμένα τα μαλλιά σε κότσους κι αλογοουρές, ενώ μερικές είχαν ζωγραφισμένα σχέδια ανάμεσα στα φρύδια. Άλλη ρόμβο, άλλη γραμμές, άλλη βούλα. Φτυστές η Ναργκίς στο «Γη Ποτισμένη με Ιδρώτα», ρε παιδί μου. Δεν ήθελε πολύ η φυσική μου περιέργεια να κεντριστεί.

Τση έδειξα στους άλλους.

—Τι 'ναι τούτες 'δώ, ορέ;

Οι τύποι τση μπάνισαν, αλλά κανείς δεν ήξερε να πει ακριβώς, εξόν από τον Σταύρο, που 'χε κάμει στο Αμέρικα κάμποσα φεγγάρια.

—Θρησκόληπτες φανατίκες, μας εξήγησε. Γκουρούδες, Χάρε Κρίσνα και διάολος τον πατέρα τσου... Πού να ξέρω; Το Νιου Γιόρκ είναι γιομάτο από δαύτους. Γκιζερνάνε τσου δρόμοι, σαν τση άδικες κατάρες, τραγουδάνε ψαλμουδιές ινδιάνικες και ζητιανεύουν όβολα, για να σώσουν, λέει, τον κόσμο. Οι περισσότεροι είναι πρεζόνια και παρτουζιάρηδες και την έχουν καταβρεί στα κοινόβια. Μιλάμε ότι οι άνθρωποι είναι φευγάτοι εικοσιτέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο!

—Δηλαδή, δεν είναι Χριστιανοί; απόρρεσα εγώ.

—Ένας θεός ξέρει τι είναι, είπε ο Σταύρος. Νούμερα είναι. Πιστεύουν, λέει, στον Βούδα και στον Κρίσνα και στον Γκουρού²⁴ και ποιος ξέρει σε τι άλλο. Μένουν ούλοι μαζί σε κοινόβια, λέμε, όπου ξεκωλιάζονται τση παρτούζες και το χόρτο. Τη βγάνουν με λάχανα και ρύζι και πιστεύουν ότι ο κόσμος θα σωθεί με την... αγάπη, λέει. Κείνο το «Make love, no war»... Αυτοί είναι. Μιλάμε για πολύ φευγάτες

²⁴ Σ.τ.Μ.: Όπου ο Γκουρού (=διδάσκαλος) προβιβάζεται σε... θεότητα! Αθάνατη Ελληνική Εκπαίδευση!

φάσεις, δηλαδή. Όλοι για το τρελάδικο... Αλλά εμάς τι μας κόφτει;

Τώρα που οι βλαμμένες ήτουνε κοντά μπόρουνα να ξεχωρίσω κάνα-δυο πρώτα κομμάτια ανάμεσά τσου. Πάγαιναν από τραπέζι σε τραπέζι και προσπαθούσαν να πουλήσουν στον κοσμάκη κάτι βιβλία που κουβάλαγαν, χωρίς επιτυχία. Ποιος σοβαρός άνθρωπος θα καθόταν τώρα να διαβάσει θεοτικά σκουπίδια; Πόσο μάλλον γκουρούδικα σκουπίδια. Οι μάγκες ήτουνε έτοιμοι ν' αρχίσουν την καζούρα και τα πειράγματα, αλλά τσου συγκράτησα.

—Αφήστε, ορέ ρεμάλια, τσου κάνω, να δούμε περί τίνος πρόκειται. Έχει πλάκα το σκηνικό.

Έτσι οι μάγκες κάθισαν φρόνιμα και σε λίγο δυο γκουρούδες πλησίασαν το τραπέζι μας, με τα βιβλία στο χέρι. Κύριος εγώ, τση κάλεσα να καθίσουν και να μας δείξουν τηνπραμάτεια. Αυτές δίστασαν λίγο, καθόσον και οι φιλάρες δεν έμοιαζαν ακριβώς για τίποτσι κορυφές τση διανόησης, αλλά όπως τση έκοφτε η ανάγκη φαίνεται, δέχτηκαν. Μεμισή καρδιά, αλλά κάθισαν.

Μας είπαν ότι ήτουνε Αμερικάνες (τι άλλο;). Η πιο ψηλή λεγότουνε λέει Σαραμπατούμι (ή κάπως έτσι) και η φίλη τση Μπουταλακάλι (ή κάπως έτσι). Σίγουρα είχαμε να κάνουμε μ' επαγγελματικά ψευδώνυμα, γιατί δεν φαντάζομαι κάναν χωριάτη από τη Σάουθ Ντακότα να βγάνει έτσι τα παιδάκια του. Τέλος πάντων, όπως και να τση έλεγαν, ήτουνε και οι δυο πρώτης τάξεως κομμάτια και σίγουρα κάτω από τση ρόμπες τσου κρύβονταν θησαυροί που καθόλου δεν θα με πείραζε να εξερευνήσω. Ειδικά η Σαραμπατούμι, είχε κάτι βύζους που θα 'καναν και τον ίδιο τον Κρίσνα να ξερογλύφεται.

Αποφάσισα ότι καθόλου δεν θα μου κακοφαινόταν να

μελετήσω για λίγο τα γκουρούδικα. Ειδικά αυτή την εποχή που δεν υπήρχε και τίποτσι σπουδαίο από κίνηση στην Κέρκυρα. Δεν θα ήτουμε αυτή μια πρώτη τάξεως ευκαιρία να διευρύνω τσου ορίζοντές μου; Ειρήνη ημίν, αδερφοί κι ούλα αυτά τα όμορφα;

Τα κορίτσια μας έδειξαν τα βιβλία. Κάτι σκατοεκδόσεις τσέπης με Ινδιάνικες ζωγραφιές στα εξώφυλλα. Οι ζωγραφιές παράσταναν κάτι μπλε και κόκκινους και κίτρινους θεούς με έξι χέρια και τρία κεφάλια και ήτουμε ένα κι ένα να τση δείχνεις στα παιδάκια για να φάνε το αυγό τσου. Μας εξήγησαν ότι αυτά τα βιβλία, λέει, θα «βελτίωναν την αντίληψή μας για τον κόσμο και το σύμπαν» κι ότι «θα άνοιγαν καινούργιους, λαμπρούς ορίζοντες μπροστά μας», ότι «θα μας βόθηαγαν ν' ανακαλύψουμε το μονοπάτι για την Τελείωση και τη Νιρβάνα» κι άλλα τέτοια άγρια.

Ο Σταύρος, που δεν μπορούσε να μην κάνει τον ξύπνιο, τση ρώτησε αν είχαν τίποτσι σε Καμασούτρα. Αλλά οι γκόμενες δεν πτοήθηκαν.

—Έχουμε, είπε η Μπουταλα-τέτοια πολύ σοβαρά. Αλλά δεν το συνιστούμε για τον μη μυημένο, γιατί μπορεί να αποβεί επικίνδυνο γι' αυτόν. Η Κάμα-Σούτρα είναι ένα πολύπλοκο σύστημα ώστε να το πάρει ο Δυτικός άνθρωπος αφήφιστα.

Ο Σταύρος πληγώθηκε.

—Τι πάει να πει; έκαμε. Το πήδημα είναι πήδημα, είτε είναι Ινδιάνικο είτε είναι πολιτισμένο. Σιγά μην είναι το πήδημα επικίνδυνο!

—Η Τελείωση μέσα από την τέχνη του έρωτα είναι ένα σύνθετο και συχνά επικίνδυνο προτσές, εξήγησε σοβαρά η άλλη. Σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να το επιχειρήσει κανείς χωρίς υπεύθυνη καθοδήγηση.

Αλλά ο Σταύρος δεν τα παράταγε έτσι εύκολα.

—Τότες, μέσα! τση λέει μ' ένα σατανικό χαμόγελο. Πάμε να με καθοδηγήσεις κι εγώ ό,τι μου πεις θα κάμω.

—Δεν είμαστε σε θέση να διδάξουμε, απάντησε το κορίτσι. Για κάτι τέτοιο χρειάζεται κανείς έναν δάσκαλο. Έναν Γκουρού.

—Φακ τον Γκουρού! ξέσπασε ο Σταύρος. Δεν θέλω να πηδήξω τον Γκουρού, εσένα θέλω να πηδήξω, μανάρα μου.

Οι άλλοι μάγες, βρίσκοντας το φοβερά αστείο, ξέσπασαν σε χάχανα. Βλέποντας την τροπή που έπαιρναν τα πράγματα οι γκουρούδες τα μάζεψαν.

—Μια στιγμή, τσου κάμω εγώ. Θα 'θελα ν' αγοράσω ένα απ' αυτά τα βιβλία.

Οι κοπέλες σταμάτησαν και γύρισαν να με κοιτάζουν, όχι χωρίς έκπληξη στο βλέμμα.

—Ποιο θέλετε; ρώτησε αυτή με τα βυζιά.

—Πρότεινε μου εσύ ένα, τση κάνω. Έχω εμπιστοσύνη.

Η κοπέλα διάλεξε ένα και μου το 'δωκε.

—Ορίστε, είπε. Αρχίστε με τη «Μπαγκαβάτ Γκιτά».

Πήρα το βιβλίο, έριξα μια ματιά στις φωτογραφίες... Παντού αυτοί οι μυστήριοι με τα πολλά κεφάλια. Αλλά τι μ' ένοιαζε, σάματις θα το διάβαζα; Το ακούμπησα στο τραπέζι, πλέρωσα, τα κορίτσια μ' ευχαρίστησαν αλά ινδικά και κίνησαν να φύγουν.

—Εξιουζ' μι, λέω εγώ ξανά. Πού μπορώ να σας βρω άπαξες και θέλω ν' αγοράσω κι άλλα βιβλία;

Οι κοπέλες αλληλοκοιτάχτηκαν με απορία. Φαίνεται δεν ήτουνε κάθε μέρα που έπεφταν σ' έναν τόσο φιλομαθή και ψυχολογημένο τύπο.

—Μένουμε στο σπίτι ενού φίλου, στο Σαν Μάρκο, με πληροφορήσε η Σαρα-έτσι. Μπορείτε ν' αφήσετε ένα μήνυμα στο καφενείο του χωριού κι εμείς θα 'ρθούμε σ' επαφή μαζί σας.

Κάθισα και χάζεα τσου στρογγυλούς πισινούς τσου να λικνίζονται κάτω από το λεπτό ύφασμα του ράσου όπως απομακρύνονταν και σκέφτηκα ότι, σίγουρα μου χρειαζόταν μια θρησκευτική γκουρούδικη εμπειρία για να βελτιώσω την άξεστη ψυχή μου. Ένας άντρας έχει δικαίωμα να το ρίχνει έξω μια φορά τση τόσες, νομίζω!

Όπως ήτουμε φυσικό, οι κολλητοί το 'ριξαν στην πλάκα, αλλά τι να περιμένει κανείς από τέτοιο ακατέργαστο συρφετό; Οπότεν τσου τράβηξα πεντέξι μπινελίγια και η τάξη αποκαταστάθηκε.

Την άλλη μέρα άφηνα ένα σημείωμα στο καφενείο του Σαν Μάρκου, ζητώντας από τη Σαρα-βυζού να με συναντήσει το ίδιο απόγευμα τση τέσσερις ώρες στο «Καφέ Γυαλί», στο Παλιό Λιμάνι —δεν μπορούσα να ρισκάρω τσου φιλάρες να μου τα κάνουν χαλάστρα με το μαλακισμένο μυαλό που κουβαλούσαν.

Λίγο μετά τση τέσσερις η γκουρουγκόμενα εμφανίστηκε. Μόνη τση. Καλό σημάδι!

—Peace on Earth, μου λέει.

—Αλέκουμ Σαλάμ, την αντιχαιρετάω εγώ.

Δεν το βρήκε αστείο —αναρωτιέμαι αν αυτοί οι άνθρωποι έβρισκαν και τίποτσι αστείο— αλλά δέχτηκε να πάρει ένα αναψυκτικό μαζί μου. Έτσι που καθόταν, το ράσο άνοιξε και το γυμνασμένο μου μάτι έπιασε ένα κομμάτι από το μπούτι, που μ' έκανε αμέσως ν' ανυπομονώ για μια δόση πνευματικής ανάτασης.

Πιάκαμε να μιλάμε για ινδικά θεοτικά. Δηλαδή, αυτή μίλαγε κι εγώ κούναγα το κεφάλι περισπούδαχτα κι ανάθεμα αν καταλάβαινα Χριστό!. Τση είπα ότι πολύ τη βρίσκω με τσου τύπους με τα έξι χέρια κι όλα αυτά τα εξωτικά κι ότι θα 'θελα να μάθω όσο γένεται περισσότερα επί του θέματος. Είπε ότι αυτό την ευχαριστούσε ιδιαιτέρως κι έπεσε να μου εξηγεί περί Νιρβάνα και περί Κουνταλίनि και περί το Κάρμα, μέχρι που πήγα να κρεπάρω από τον πονοκέφαλο. Το κακό ήτουνε ότι δεν άκουσα κουβέντα για Καμασούτρα και για γκουρούδικες παρτούζες. Ούλο για πνευματικά κι ανώτερα έλεγε, πλην σκέφτηκα ότι αυτά τα σεξουλιάρικα μπορεί να ήτουνε από τα δύσκολα κι ότι ήπρεπε να πάμε σιγά-σιγά, με ρέγουλο, μην πάθουμε κανένα τάρακουλο. Μετά έβγανε απ' το ταγάρι τση ένα μάτσο βιβλία και μου τα 'δωκε.

—Διάβασε αυτά, μου κάμει. Θα βρεις απαντήσεις στις περισσότερες απορίες σου.

Η μόνη απορία που μ' απασχολούσε τη στιγμή αυτή εμένα ήτουνε πώς θα την άμπωνα και πολύ αμφιβάλω αν έβρισκα απάντηση στα κιτάπια, αλλά βέβαια δεν μπορούσα και να τση το θέσω έτσι, στην ψύχρα. Το οποίον, η γκουρουγκόμενα, τσέπωσε το αντίτιμο για τα βιβλία και ασκώθηκε να φύγει.

Εδώ έπρεπε να βρω κάτι στα γρήγορα.

—Είσαι να πάμε ντίσκο απόψε; τη ρωτάω.

Μου 'ριξε ένα βλέμμα γεμάτο αυστηρότητα.

—Οι ντίσκο είναι μέρη που καταστρέφουν το Πνεύμα, μου είπε διδακτικά. Πρέπει να τση αποφεύγεις όσο μπορείς, αν θέλεις να εξελιχθείς ως άνθρωπος και ως συμπαντική οντότητα.

—'Ντάξ', δεν λέω... έχεις δίκιο, παραδέχτηκα (βλαστημώντας την ηλιθιότητα, να θέλω να πάω μια γκουρού σε ντίσκο!). Τότενες... πάμε να φάμε κάπου μαζί;

—Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου, μου απαντάει η δική μου. Δυστυχώς, δεν μπορώ, γιατί απόψε έχουμε μεντιταίησιον μήτινγκ στο κοινόβιο και πρέπει να ειμάστενε ούλοι ατέντοι.

Πρέπει να 'δειξα πολύ απογοητευμένος, γιατί η γχόμενα με λυπήθηκε και πρότεινε κάτι άλλο.

—Γιατί δεν έρχεσαι κι εσύ απόψε στο μήτινγκ; μου κάνει. Έτσι θα πάρεις και μια ιδέα από πρώτο χέρι για ούλα αυτά που συζητήσαμε.

Αστειεύεσαι; Να χάσω εγώ τέτοια ευκαιρία να σώσω την ψυχή μου; Το οποίον, συμφωνήσαμε να συναντηθούμε στις εννιάμισι στο καφενείο του Σαν Μάρκο, για να πάμε μαζί στο κοινόβιο. Επιτέλους, βρέθηκε άκρη.

Στις εννιά και τέταρτο παρκάριζα το μηχανάκι μπροστά στο καφενείο του Σαν Μάρκου. Η Σαρα-βυζού ήτουμε κιόλας εκεί και με περίμενε. Με πήρε το λοιπό από το χέρι—επωφελήθηκα στη διαδρομή να τση το ζουλάω με σημασία, πλην δεν φάνηκε να το προσέχει— κι οδηγώντας με μέσα από λιόδεντρα και βατσουνιές φτάκαμε καμιά φορά στην κατοικιά όπου θα λάβαινε χώρα το μήτινγκ των γκουρούδων.

Η κατοικιά ήτουμε αυτό που λέει το όνομα: κατοικιά. Ένα παλιόσπιτο που ήτουμε κανονικό θαύμα όπου στεκόταν ακόμα όρθιο. Ήθελε βάψιμο, ήθελε καλαφάτισμα, ήθελε κεραμίδια, ήθελε και τι δεν ήθελε! Επισκευή και πέταμα ήθελε, αλλά εμένα τι μ' ένοιαζε, σάματις θα πάγαινα σώγαμπρος;

Το εσωτερικό ήτουμε ακόμα χειρότερο —αν είναι δυνατόν! Είχε ένα μεγάλο δωμάτιο και μια μικρή κουζίνα στο βάθος. Μια σάπια, ξεχαρβαλωμένη σκαλινάδα οδηγούσε στο πάνω πάτωμα όπου, όπως θα ανακάλυπτα αργότερα, βρίσκονταν τα υπνοδωμάτια. Το πάτωμα ήτουμε σχεπασμένο με βρώμικες κουρελούδες (κι αυτό ήτουμε το μοναδικό έπιπλο που μπορούσε να βρει κανείς εκεί μέσα). Άλλες κουρελούδες κρέμονταν από τσου τοίχους μαζί με κάτι πολύχρωμες Ινδιάνικες εικόνες των γνωστών και μη εξαιρετέων τρικέφαλων κι εξάχειρων θεών. Το ούλο σκηνικό φωτιζόταν από κεριά και η καπνιά τσου, μαζί με την μυρωδιά του λιβανιού που έκαιγαν, έκαμε την ατμόσφαιρα τύφλα να 'χει ο ανώτερος τεχές. Τα κεριά ήτουμε η μοναδική πηγή ενέργειας εκεί μέσα, ηλεκτρικό δεν είδα πουθενά.

Μας υποδέχτηκε ο ίδιος ο ιδιοκτήτης του σπιτιού, ο αμφιτρύωνας των γκουρού.

Μου τον παρουσίασαν σαν «Ρανταράμα», πλην κατά πως αποδείχτηκε ο άνθρωπος ήτουμε γέννημα-θρέμμα τση Κάτω Κορακιάνας και τ' όνομα αυτού... Μήτσος! Μιλάμε για έναν μεσόκοπο, κοντόχοντρο, καραφλό και παμπόνηρο τράγο, που δεν θα του εμπιστευόσανε ούτε γλειφιτζούρι, πόσο μάλλον τη σωτηρία τση ψυχής σου! Φόραγε κάτι φαρδιά Ινδιάνικα πανταλόνια και μακριά ποκαμίσα πάνω από τη στρογγυλή του μπάκα. Τα ματάκια του πέταγαν σπίθες. Ο τύπος ήτουμε γάτα με πέταλα!

—Καλωσήλθατε στην πνευματική μας συνάντηση! μας προσφώνησε ο Ρανταράμα/Μήτσος. Είθε το Φως να λάμψει πάνω σας!

Αν έκρινα απ' τα κεριά τέτοιο πράγμα δεν κινδύνευε να συμβεί, αλλά δεν είπα τίποτσι.

Καμιά ντουζίνα νοματαίοι ήτουμε ήδη καθισμένοι κα-

τάχαμα σε κύκλο. Κοπέλες κι άντρηδοι. Οι άντρηδοι είχαν τα ίδια χάλια με τση γυναίκες. Ράσα, χαϊμαλιά, ξουρισμένα κεφάλια, κοτσίδες κλπ. Ανάμεσά τσου σταμπάρισα και τρεις «εξωτερικούς» επισκέπτες, σαν ελόου μου, με πολιτικά. Δυο γριές Ιγγλέζες, μισοτρελαμένες, κι ένα παιδάριο με σπυράκια και γυαλιά, σαν αυτά που ξημεροβραδιάζουν πάνω τσου κομπιούτορες.

Η Σαρα-τέτοια με οδήγησε σε μια μεριά όπου καθόταν κι η άλλη τση η φιλενάδα και μ' έβανε να καθίσω ανάμεσά τσου. Με στενά τζην δεν είναι καθόλου εύκολο να κάθεται σταυροπόδι, αλλά η έφεσή μου για μάθηση δεν μ' άφηγε να διαμαρτυρηθώ.

Ο αέρας ήτουνε ντουμανιασμένος απ' τα κεριά και το λιβάνι κι από την απλυσιά των ιδρωμένων γκουρούδων –που θα το 'χαν σε κακό φαίνεται να πλένονται. Πολύ χειρότερα από θάλαμο στο στρατό. Ευτυχώς η «τελετή» δεν άργησε ν' αρχίσει.

Κάποιος κουδούνισε τελετουργικά ένα τσαγκλοκούδουνο κι ο Ραμα/Μήτσος άσχωσε τα χέρια, να επιβάλει σιωπή.

—Αδερφοί κι Αδερφές του Φωτεινού Μονοπατιού, είπε. Μαζευτήκαμε ούλοι εδώ σήμερα να εορτάσουμε την πρώτη μας Κερκυραϊκή μεντιταίησιον. Εμείς, οι ερευνητές του Αληθινού Δρόμου, υψώνουμε το πνεύμα μας στον Ουρανό κι επικαλούμεθα τσου Μεγάλους Υπερβατικούς Δασκάλους, να μας δώκουν την ευλογία τσου και τη βοήθεια τσου προκειμένου να επιτύχουμε τον σκοπό μας.

Οι γκουρούδες βάλθηκαν να ψέλνουν κάτι Ινδικά τροπάρια κι όταν τελείωσαν ο Μήτσος συνέχισε να μιλεί, να μιλεί, μέχρι που δεν είχε τίποτσι άλλο να πει. Μετά, πάνω που είπα –'ντάξ', τώρα ξεκινάει η παρτούζα– ένας άλλος απίθανος τύπος ασκώθηκε κι άρχισε κι αυτός να μιλεί και

να μιλεί, μέχρι που του στέγνωσε κι αυτουνού το λαρύγγι και πήγε να παλουκωθεί τση κουρελούδες. «Ωραία», λέω μέσα μου «τώρα θ' αρχίσουμε να πηδιόμαστε επιτέλους, σαν καλοί μύστες». Είχα μάλιστα 'τοιμαστεί να μουντάρω στη Σαρα-βυζού, μόλις δινόταν το σύνθημα, πλην αντί γι' αυτό μια γυναικεία φωνή είπε ότι ήρθε η στιγμή για μεντιταίησιον. Δεν είχα την παραμικρή ιδέα τι πάγαινε να πει αυτό, αλλά βλέποντας τσου άλλους να δένουν τα χέρια με τσου διπλανούς τσου έκανα κι εγώ το ίδιο με τση γειτόνισσες. Με το αριστερό γράπωσα το χέρι τση Σαρα-έτσι και με το δεξί το χέρι τση Μπουτα-τέτοιας. Κάτι ήτουνε κι αυτό. Πού ξέρεις, μπορεί να μας οδηγούσε σε καμιά 'Ιντιαν στάιλ παρτούζα! Το οποίοον έκανα υπεμονή.

Μετά είδα τσου γκουρούδες να κλείνουν τα μάτια και ν' αρχίζουν να λικνίζονται «βάρκα-βαρκούλα» πέρα-δώθε μουρμουρίζοντας κάτι που έμοιαζε με «Όοοοομμμμ». Λέω, παίζουμε τση αγελάδες ή τι; Και δώστου «Όμμ» οι φιλάρες, και δώστου πέρα-δώθε... Άρχισε να με πιάνει η θάλασσα. Στο τέλος θα ζητούσα σακούλα. Αυτό το βιολί κράτησε ώρα. Πολλή ώρα.

Με φαντάζεσαι τον ίδιο; Εγώ, ανάμεσα σ' αυτούς τσου ψυχεδελικούς τύπους, κωλοκαθισμένος τση κουρελούδες, να κρατάω απ' το χεράκι δυο γκόμενες, που είχαν απογειωθεί, και να παρασταίνω τη γελάδα!

Δοκίμασα κάτι ζουλήγματα δεξιά, κάτι ζουλήγματα αριστερά, αλλά πού οι γκουρουγκόμενες!... Ήτουνε φευγάτες λέμε. Ξέρω 'γω τι σκατά κάνανε; Μπορεί να πηδιόντανε και με τον Κρίσνα, που λέει ο λόγος, και να την είχαν καταβρεί. Πλην ο ίδιος τι έκαμα; Κρατούσα του Γκουρού φανάρι, σαν μαλάκας;

Η «μεντιταίησιον» κράτησε καμιά ώρα, αλλά εμένα μου

φάνηκε βδομάδα και βάλε. Στο τέλος ο Ραμα/Μήτσος ασκώθηκε πάνω. Και άντε πάλι τα χέρια αφηλά.

—Αδερφοί κι Αδερφές του Φωτεινού Μονοπατιού, είπε. Θα ζητήσω τώρα αυτούς από εσάς που δεν ανήκουν στον Εσωτερικό Κύκλο ν' αποχωρήσουν.

Αυτοί ημάστενε βέβαια εγώ και τα άλλα τρία νούμερα. Με το ζόρι κατάφερα να σταθώ στα ποδάρια μου. Είχα καταπιαστεί. Οι άλλοι τρεις κάμαν το ίδιο. Τση γριές τση Ιγγλέζες είδαν κι έπαθαν να τση ξεσκεβρώσουν οι γειτόνοι. Ο Μήτσος πήρε μια χύτρα από τον τοίχο και ήρθε κοντά μας.

—Η συνεισφορά σας στο Έργο μας θα εκτιμηθεί τα μάλα από τση Υπερβατικές Κοσμικές Δυνάμεις, είπε χώνοντας το κατσαρολικό κάτω από την μύτη μας.

Το οποίο, σαν να μην έφτανε η ξεφτίλα τση φάσης και η ταλαιπώρια για το τίποτσι, ήπρεπε να τ' ακουμπήσουμε κιόλας, λέει! Είδα τση Ιγγλέζες να ρίχνουν πεντοχίλιαρα. Ο χλεμπονιάρης κομπιουτεράς δίστασε λίγο, αλλά το χιλιάριχο δεν το γλίτωσε. Ο Ραμα/Μήτσος έφερε την κατσαρόλα σε μένα. Τα ματάκια του είχαν ξεκαρδιστεί στα γέλια. Το καθήκι την κατάβρισκε να ρίχνει τον κοσμάκη!

Βάνω κι εγώ το χέρι στην τσέπη και το βγάνω κρατώντας μια καπότα, ακόμα τυλιγμένη στο χρυσόχαρτο. Την άσκωσα επιδεικτικά μπροστά στα μάτια του λέχρου και την άφηκα να πέσει μέσα στην κατσαρόλα από ψηλά. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη φάτσα που 'καμε ο Ραμα/Μήτσος.

Τελειώνοντας και μ' αυτή τη διατύπωση, βγήκα από την κατοικιά και πήρα τον δρόμο για κει που 'χα αφήκει τη μηχανή. Αν μ' έπιανες από τη μύτη, θα 'σκαγα. Τα πόδια μου είχαν πάθει κράμπα, το κεφάλι μου γύριζε και το χειρότερο, είχε ανοίξει και το τζην μου στον καβάλο —καινούργιο τζην!

Λίγο πριν φτάκω στη μηχανή ακούω πίσω να με φωνάζουν.

—Αδερφέ Σπύροου, αδερφέ Σπύροου.

Η Σαρα-βύζω έτρεχε να με προκάμει. Σταμάτησα και την περίμενα βγάνοντας καπνούς απ' τ' αυτιά.

—Αδερφέ Σπύροου, μου λέει όταν έφταχε κοντά. Μαντεύω σωστά ότι το πνεύμα σου είναι σκεπασμένο από ένα σύννεφο οργής;

—Πες λύσσα για να 'σαι μέσα, είπα εγώ.

—Γιατί, αδερφέ Σπύροου; μου κάνει πιάνοντας μου και τα δυο τα χέρια. Γιατί;

—Μήπως επειδής και δεν είμαι κάνας μαλάκας σαν εφτούνους τσου μαλάκες όπου πουλάει το παραμύθι του ο Ραμα-τέτοιος; τση προτείνω εγώ.

—Δεν πρέπει να θυμώνεις μαζί του, μου λέει με μια απαλή, κρεβατίσια φωνή. Έχαμε λάθος να σου ζητήσει συνεισφορά αφού εγώ σ' έφερα στον Κύκλο. Αλλά τα λάθη είναι ανθρώπινα κι εμείς, στην προσπάθεια να γίνουμε καλύτεροι, θα πρέπει να μάθουμε να συγχωρούμε. Έτσι, αδελφέ Σπύροου, σε παρακαλώ μη θυμώνεις πια.

—Εντάξει, μουρμουράω εγώ. Δεν θυμώνω. Μπορώ να φύγω τώρα;

Μου άφηκε τα χέρια.

—Θέλεις να ξανάρθεις αύριο; μου λέει.

Πάλι τα ίδια; Για να σκίσω κι άλλο πανταλόνι δηλαδή; Όχι, ευχαριστώ, πήραμε.

—Όχι, ευχαριστώ, τση κάνω και γυρίζω να φύγω.

—Please?

Τώρα αυτό τι το 'θελε; Αφού είναι γνωστό και τση πέτρες ότι ο Σπύρος γένεται βούτυρο άπαξες και του ρίζουν οι γχόμενες ένα «πληζ». Γυρνάω να την κοιτάξω... Δεν μπορώ να πω... Τέτοια κομμάτια δεν κυκλοφορούν σε αφθονία... Επιπλέον η έτσι φαινόταν να τη βρίσκει μαζί μου. Ποιος ξέρει... Μπορεί κάτι καλό να 'βγαινε τελικά απ' αυτή την ιστορία.

—Καλά, θα δούμε, λέω. Δεν ξέρω... Μπορεί να 'χω δουλειά αλλού.

—Θα σε περιμένω, μου κάνει η γκουρουγκόμενα. Ίδια ώρα, εδώ.

Και χάθηκε πάλι μέσα τση ελιές, που μάλλον με φασκέλωναν.

Πού να 'λεγα τσου φιλάρες στο «Λιστόν» τι έπαθα απόψε! Θα γελάγαν μέχρι τα Χριστούγεννα —και με το δικό τσου. Οπότε... Πάει, στο διάολο... Αποφάσισα να κάμω μια τελευταία δοκιμή.

Το άλλο βράδυ ο Ραμα/Μήτσος με υποδέχτηκε στην 'ζώπορτα.

—Σόρρυ για χθες, αδερφέ, μου κάμει. Πού να το ξέρω ότι η Σαραμπατούμι σε είχε βάνει στο μάτι;

Ώστε η δική μου τη δάγκωσε τη φόλα τελικά!

—Δεν τρέχει κάστανο, του λέω. Περασμένα ξεχασμένα.

Κατευχαριστημένος που τον συχώρεσα ο Ραμα/Μήτσος με χτύπησε φιλικά στον ώμο και με πήγε μέσα.

—Μετά, θέλω να σου μιλήσω ιδιαιτέρως, μου λέει όπως μπαίναμε στο κοτέτσι του.

Αυτό το βράδυ τα πράγματα έμοιαζαν πολύ πιο κουλαριστά. Πολύ λιγότερα κεριά, λιγότερο λιβάνι, καθόλου ψαλ-

μουδιές και τέτοιες αηδίες. Δυο από τα φρικιά παίζαν κάντρου με τση κιθάρες τσου σε μια γωνιά, άλλος ένας διάβαζε μια αθλητική εφημερίδα, ένας άλλος την είχε βρει μ' ένα γουόκμαν. Τα κορίτσια μαγειρεύαν στην κουζίνα. Όλα πολύ ήρεμα κι οικογενειακά. Θα μπορούσε να 'ναι ένα οποιοδήποτε χίπιχο κοινόβιο, οπουδήποτε στον κόσμο.

Ο Ραμα/Μήτσος με παρουσίασε στη γυναίκα του. Μια μπασμένη, άχρωμη, επιθετική Αυστραλέζα κότα, που φάνηκε να με αντιπαθεί ακαριαία. Τα αισθήματα υπήρξαν αμοιβαία.

—Η κυρία μου! είπε ο Ραμα/Μήτσος περήφανα και πρόσθεσε. Μια Μυημένη!

—Δεν είσαι δικός μας, παρατήρησε αυστηρά η στρί-γκλα.

—Όχι κυρά μου, τση απαντάω εγώ. Είμαι δικός μου.

Ο Μήτσος έβανε τα γέλια, αλλά η κρυόκωλη του 'ριξε ένα βλέμμα που τον έκαμε να καταπιεί τη γλώσσα του.

Δόξα το φέο οι κοπέλες απ' την κουζίνα μας ειδοποίησαν ότι το φαγητό ήτουνε έτοιμο κι έτσι η αφιμαχία έμεινε χωρίς συνέχεια. Το δείπνο ήτουνε ένα μπολάκι με ρύζι και κάτι ύποπτα λαχανικά —καθόλου δεν θα παραξενεύομανε αν ήτουνε τσουκνίδες ή φύκια. Καθίσαμε λοιπόν κατάη —τώρα όμως ακουμπούσαμε την πλάτη στον τοίχο, μην πάθουμε και λουμπάγκο— η Σαρα-βυζού δίπλα μου, κι αρχίσαμε να τρώμε με τα δάχτυλα, σαν τίποτσι αραπάδες σε κάνα φτωχομαχαλά του Κάϊρου. Το φαγητό τέλειωσε πριν γιομίσει βέβαια το στομάχι μας —αυτό θα πει πνευματικότητα, ρε ρε-μάλια!— και μετά ένα απ' τα φρικιά έστριψε ένα μπάφο και το πέρασε μια γύρα. Ούλα πολύ πνευματικά και τσίφτικα.

Κάμποσοι από τσου γκουρούδες πήραν να λένε τα δικά

τσου, τα μαστούρικα, αλλά άσε που δεν καταλάβαινα γρυ, δεν μ' ένοιαζε ποσώς. Εγώ την είχα αράξει πασάδικα, με το αριστερό βυζί τση Σαρα-τέτοιας πάνω στον δεξί μου ώμο κι αγνάντευα τση αράχνες στο νταβάνι, που είχαν αρχίσει κι αυτές να μαστουρώνουν από τα φιλοσοφικά τσιγαρλίκια των γκουρούδων. Σιγά-σιγά, γλίστρησα και το χέρι μου κάτω από το ράσο τση κι άρχισα τση εξερευνήσεις. Την είχα καταβρεί. Γάμπα, γόνατο, μπουτάκι... Πάνω που ετοιμαζόμανε για ηρωικές κι ανεπανάληπτες εξορμήσεις ακούω τον Ραμα/Μήτσο να λέει ότι ήτουνε ώρα για μεντιταίησιον. Αμάν, λέω, μας την πέσανε! Πάλι θ' αρχίσουμε τα «βάρκα-βαρκούλα» και τα «μμμμ». Αλλά ευτυχώς έπεσα Όξω.

Ο Ραμα/Μήτσος είπε:

—Απόψε θ' ασκηθούμε στον «ψυχικό κόμβο», αδερφοί μου. Όπως ξέρετε ούλοι, αυτή η άσκηση βοηθάει στο άνοιγμά τση (κάτι που δεν έπιακα) τσάκρα. Πάρτε τση θέσεις σας.

Κάθε λεχρίτης στο δωμάτιο ζευγάρωσε με μια γυναίκα. Του Μήτσου, δυστυχώς, του έπεσε η δικιά του (ποιος άλλος τρελός θα την ήθελε;). Όσο για μένα, θέλει και ρώτημα;... Είχα επιτέλους την Σαρα-τέτοια.

Η δική μου μ' έβαλε να καθίσω με την πλάτη στον τοίχο και τα πόδια ανοιχτά ίσια μπροστά (ασυζητητί καλύτερα από το σταυροπόδι). Μετά, κάθισε κι η ίδια απέναντί μου, πέρασε τα πόδια τση πάνω από τα δικά μου και γλίστρώντας σιγά-σιγά με πλησίασε μέχρι που τα... τέτοια μας ακούμπησαν. Τελικά, πέρασε τα χέρια τση πίσω από τον σβέρκο μου και μου 'πε να κάμω το ίδιο. Αυτή η άσκηση, μάλιστα! Να την κάμω μετά χαράς εκατό φορές. Κι ας φωνάζουν οι μαστούρηδες όσα «μμμμ» θέλουν.

—Τώρα κλείσε τα μάτια σου και συγκεντρώσου, μου λέει η δικιά μου. Δοκίμασε να γένεις ένα με το Σύμπαν.

Να γένω ένα με το Σύμπαν; Εδώ κόντευα να γένω ένα με το πουλί μου!

Μείναμε σ' αυτή τη στάση για λίγο και μετά ένιωσα το κορμί τση δασκάλας μου να κινείται. Σιγά-σιγά και με ρυθμό. Κάθε τση κίνηση μας έφερνε και πιο κοντά (αν είναι δυνατόν!), μέχρι που στο τέλος δεν υπήρχε χώρος ανάμεσά μας να περάσεις τσιγαρόχαρτο. Τα υπόλοιπα ήτουνε απλώς υπόθεση διαδικασιών –που θα 'λεγε κι ο τσακάλης ο δικηγόρος μου.

Κατά τη διάρκεια αυτής τση τόσο πνευματικής κι εποικοδομητικής άσκησης άνοιξα τα μάτια μου κι έριξα μια ματιά στο δωμάτιο. Ούλοι εκεί μέσα είχαν πέσει με τα μούτρα στη γυμναστική, μερικοί μάλιστα άλλαζαν και συντρόφους. Μόνο ο φουκαράς ο Ραμα/Μήτσος μου φαινόταν δυστυχής, αλλά τι να του κάμω εγώ, ας πρόσεχε.

Όταν τελειώσαμε την άσκηση, η Σαρα-έτσι ασκώθηκε, με πήρε από το χέρι και με οδήγησε από τη σκαλινάδα σ' ένα από τα υπνοδωμάτια (ένα στρώμα στο πάτωμα μιλάμε). Εκεί, γδυθήκαμε επιτέλους (μιλάμε για ΤΗΝ κορμάρα!) και συνεχίσαμε τση ασκήσεις μόνοι μας και με αυξημένο ζήλον. Στα διπλανά δωμάτια ακούγαμε κι άλλους αδερφούς κι αδερφές να πολεμάνε ν' ανοίξουν την τσάκρα τσου, με πάθος κι αυταπάρνηση. Αργότερα ήρθε να μας βοηθήσει και η Μπουτα-τέτοια, οπότε η τεχνική τελειοποιήθηκε. Όταν κάποτε έσκασε μύτη ο ήλιος ήμανε τόσο μυημένος που με το ζόρι στεκόμανε στα ποδάρια μου.

Στην κουζίνα που πήγα να φτιάξω ένα καφέ, μπας και ξενερώσω, έπεσα πάνω στο Ραμα/Μήτσο. Φόραγε σώβρακα και πάλευε με το μπρίκι.

—Α, αδερφέ! έκανε μόλις με είδε. Πρωινός-πρωινός γλέπω. Κοιμήθηκες καλά;

—Δώσε μου ένα καφέ και κόφ' τση μαλακίες, γρύλισα εγώ (που δεν είμαι για πολλά-πολλά το πρωί).

Ο Ραμα/Μήτσος χασκογέλασε. Γιόμισε μια κούπα με καφέ τση κακιάς ώρας –περισσότερο ρεβίθι παρά καφές– και μου την πάσαρε. Πήγαμε και καθίσαμε στο μοναδικό, πλην ετοιμόρροπο, τραπέζι του σπιτιού.

—Φιλάρα, μου λέει ξαφνικά ο Μήτσος, χθες σου είπα ότι θέλω να σου μιλήσω ιδιαιτέρως.

—Είμαι ούλος αυτιά, μουρμούρισα εγώ.

Ο Ραμα/Μήτσος έσχυψε προς το μέρος μου και χαμήλωσε τη φωνή του.

—Τι θα 'λεγες να βγάνεις γρήγορα κι εύκολα κάνα φράγκο; μου κάνει.

—Ότι θα 'λεγες κι ο ίδιος, του λέω εγώ.

Ο Μήτσος έμεινε ικανοποιημένος απ' την απάντηση.

—Οκέϋ, λέει. Το οποίο, η υπόθεση έχει ως εξής... Τι έχουμε εδώ πέρα;

—Ένα στάβλο, απαντάω εγώ με πάσα ειλικρίνεια.

Ο Μήτσος έβανε τα γέλια.

—Όχι, ρε φιλάρα, μου λέει. Λάθος. Στάβλος θα ήτουνε αν δεν υπήρχε όλη αυτή η ψυχοπνευματική φάση. Τώρα είναι «Πνευματικό Κέντρο». Ένα γαμημένο χρυσωρυχείο!

Θα πρέπει να φαινόμανε μπερδεμένος, γιατί ο Μήτσος βάλθηκε να μου εξηγεί.

—Η μυστικιστική μπίζνα, δικέ μου, είναι μια μπίζνα που δουλεύει στο φουλ ανά την Υφήλιο. Δοκίμασε να πουλήσεις βιβλία, σκούπες, μπιστολάκια μαλλιών, τσατσάρες... Σου κλείνουν την πόρτα κατάμουτρα. Δεν θέλουν οι αν-

θρώποι, έχουν. Αλλά έτσι και πας να πουλήσεις «πνεύμα», τουτέστιν φύκια για μεταξωτές κορδέλες, σε υποδέχονται με ανοιχτές αγκάλες (κι ανοιχτά πορτοφόλια). Υπάρχουν τόσα ψώνια σ' αυτό τον κόσμο, που ονειρεύονται τη «φώτιση» – και δεν ξέρω τι άλλο– κι είναι διατεθειμένοι να σου δώσουν και το πετσί τσου ακόμα για να το πετύχουν, ώστε κάτι ξύπνια παιδιά σαν εσένα και μένα μπορούν να ζήσουν μπέϊκα, χωρίς να κουνήσουν το μικρό τσου το δαχτυλάκι. Just πουλώντας σαπουνόφουσκες! Με πιάνεις; Έτσι και πας να τσου δώξεις κάτι χρήσιμο, σε πετάνε όξω με τση κλωτσιές, αλλά άπαξες κι αρχίσεις τση μαλακίες και τα φούμαρα σε δέχονται σαν πρίγκιπα και σε φωνάζουν «Δάσκαλε». Η συνταγή είναι παλιά. Τη βάνεις σ' εφαρμογή και σου πέφτει η μέση να κουβαλάς τούβλα²⁵ στην τράπεζα. Με παρακολουθείς;

Ζαλισμένος ήμανε και κομμένος από την αϋπνία, αλλά είχα αρχίσει να ξυπνάω.

—Για κάντα μου πιο λιανά, του λέω. Εγώ πού κολλάω σ' αυτό το σκηνικό; Γιατί, αν είναι να φορέσω ράσο και να βαράω κουδούνια στο δρόμο, σαν αυτούς τσου πυροβολημένους, ξέχασε το. Εδώ είναι Κέρκυρα, δεν είναι Νιου Γιόρκ... Σου βγάνουν το όνομα μέχρι ν' ανοιγοκλείσεις τα μάτια.

Ο Ραμα/Μήτσος μου 'δωκε ένα φιλικό χτυπηματάκι στον ώμο.

—Εσύ, φιλάρα, μου λέει, είσαι παιδί ξύπνιο και δικτυωμένο. Πήρα τση πληροφορίες μου και ξέρω. Το οποίον, εσύ βγαίνεις στη γύρα και ψαρεύεις θύματα –δουλειά σου είναι, δεν θα σου πω εγώ πώς να το κάμεις. Τα θύματα τα φέρνεις από 'δώ κι εγώ αναλαμβάνω τα υπόλοιπα. Ό,τι βγάζουμε

²⁵ Το πακεταρισμένο εκατομμύριο σε χαρτονομίσματα των πέντε χιλιάδων, συμπεσμένα για να μην πιάνουν πολύ χώρο. Το πρωτομάθαμε από τη δίκη του Κοσκωτά. Εξ' ου και το σλόγκαν: «I like touvla».

φίφτυ-φίφτυ. Παστρικά κι αντρίκεια πράματα. Για μια μπέσα ζούμε στην κενωνία. Είσαι;

Γιατί να μην ήμανε; Σάματις θα κουβάλαγα καφάσια στη Λαϊκή; Ψώνια θα κουβάλαγα. Παλιά δουλειά.

Το οποίοι τα συμφωνήσαμε κι ο συνεταιρισμός έκλεισε.

Ε, δεν θα το πιστέφεις πόσο καλά πήγε αυτή η δουλειά!

Εγώ διάλεγα τηνπραμάτεια ανάμεσα στα γερόντια (μιλάμε για ματσό γερόντια, έτσι;) που ξεμπαρκάριζαν στην Κέρκυρα. Συνήθως Ιγγλέζες ή Αμερικάνες –αυτές ήτουνε οι πιο επιρρεπείς εθνικότητες σ' αυτού του είδους το σκηνικό. Με το που τσου έσκαγα το μυστικό (the good news), αυτές δεν έβλεπαν την ώρα και τη στιγμή να 'ρθουν σ' επαφή με τον γκουρούδικο κύκλο. Από κει και πέρα ήτουνε παιχνιδάκι για τον Ραμα/Μήτσο να τση ξεπουπουλιάσει μέχρι δεκάρας. Μερικές φορές, ο αθεόφοβος, τράβαγε το σκοινί μέχρι του να τση «μυήσει στον εσωτερικό κύκλο», με τση ειδικές ασκήσεις κι όλα. Η κυρία του, μιας και ήτουνε κι αυτή πνευματικό άτομο (και μυημένο), δεν είχε αντίρρηση βέβαια.

Θυμάμαι ειδικά την περίπτωση μιας Αμερικάνας Ευαγγελίστριας, που μας ξύπνησε ούλους μια νύχτα κραυγάζοντας: «Ξαναγεννήθηκα, ξαναγεννήθηκα!». Ο Μήτσος βγήκε από το δωμάτιο, ξεβράκωτος και στάζοντας ιδρώτα, και μας καθησύχασε λέγοντάς μας ότι η φουκαριάρα, η ξενέρωτη, τα 'χε μπερδέψει και νόμιζε ότι ήτουνε στην εκκλησία τση, στη Νόρθ Καρολάϊνα.

Ούλον αυτό τον καιρό που έζησα στο κοινόβιο είχα την ευκαιρία να εκτιμήσω και τα σπάνια σωματικά προσόντα, αλλά και τον αδαμάντινο χαρακτήρα τση Σαρα-τέτοιας. Να πω την αλήθεια, απ' ούλες τση γχόμενες που πέρασα, αυτή είναι από τση λίγες που θυμάμαι με κάποια νοσταλγία.

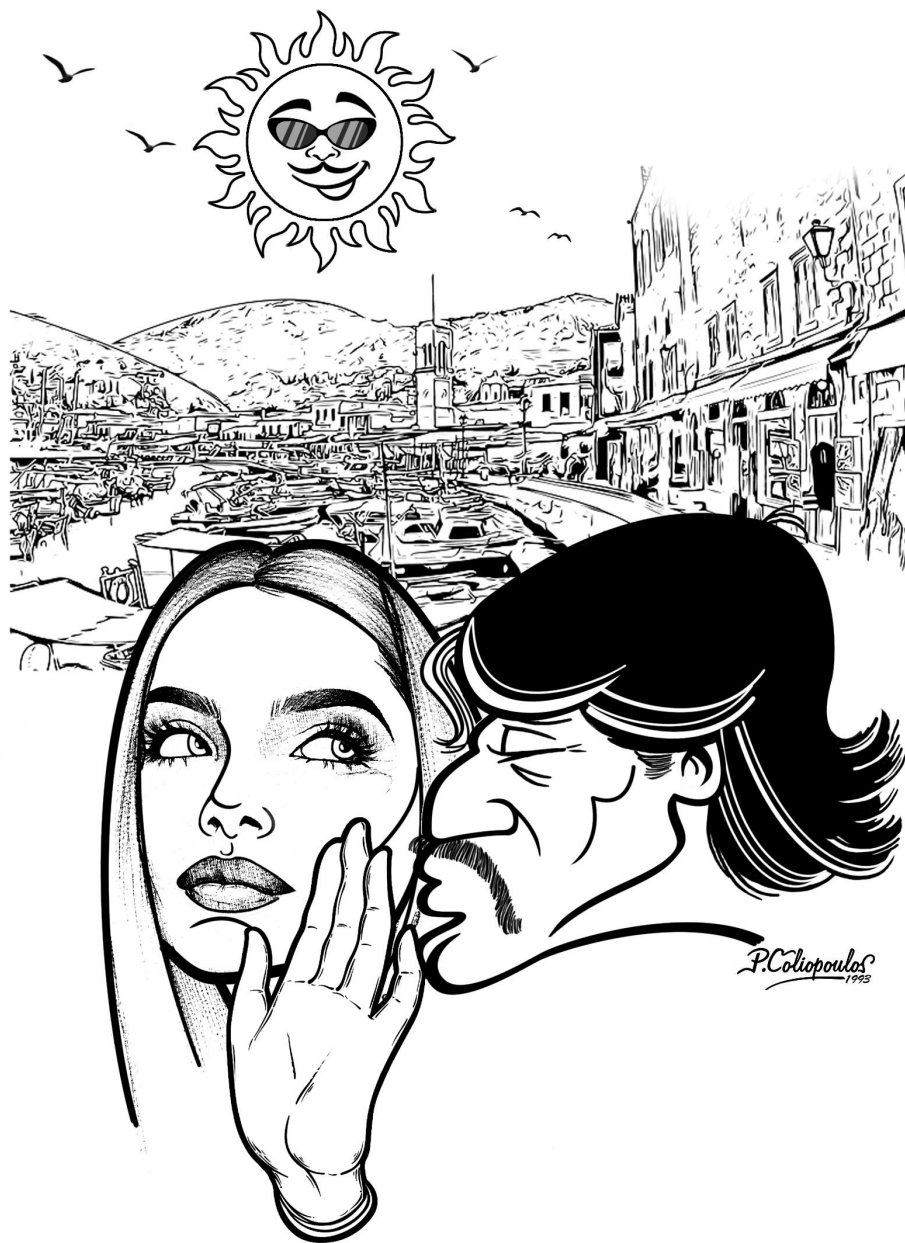
Δυστυχώς, τα ωραία πράγματα στη ζωή δεν κρατάνε για πάντα.

Μια μέρα το κοινόβιο δέχτηκε την επίσκεψη του Τμήματος Δίωξης Ναρκωτικών. Όσοι ήτουνε παρόντες τσουβλιάστηκαν και μέχρι να πεις «Ομ» είχαν απελαθεί. Ο Ραμα/Μήτσος κατάφερε να τσου ξεφύγει, αλλά πιάστηκε αργότερα στην Κρήτη και τον φόρτωσαν με εμπορία και διακίνηση ναρκωτικών, μαστροπεία κι εξαναγκασμό εις ασέλγεια, διακεκριμένη απάτη σε βαθμό κακουργήματος, πλαστογραφία και κάμποσα άλλα ππραματάκια που τον έστειλαν, χάρη στον ίδιο τσακάλη δικηγόρο που είχα κι εγώ, ΜΟΝΟ για έξι χρόνια στην στενή. Τη Σαρα-τέτοια δεν την ξανάδα ούτε κι άκουσα τίποτσι γι' αυτήν.

Το ευτύχημα, τη μέρα που μπουκάρισε η Πολιτσία, έτυχε να μην είμαι στο κοινόβιο, γιατί είχα κάποια προσωπική δουλειά να ταχτοποιήσω. Εξαιτίας αυτής τση λεπτομέρειας διαδόθηκε η βρώμα ότι, δήθεν εγώ κάρφωσα το σκηνικό τσου μπάτσους, μετά από μια διαφωνία που είχα, λέει, με την κυρία του Μήτσου σχετικά με τα ποσοστά.

Αυτοί που με γνωρίζουν καλά ξέρουν ότι δεν θα μπορούσα να κάνω ποτέ τέτοια πουστία σ' ένα φίλο –τουλάχιστον όχι χωρίς κάποιο υπέρογκο αντίτιμο. Κι όλοι ξέρουμε τώρα ότι οι αμοιβές που δίνει η Αστυνομία για τέτοιου είδους καρφώματα απέχουν παρασάγγες από το να 'ναι υπέρογκες.

Κεφάλαιον 11ον
ΠΕΡΙ ΓΚΟΜΕΝΩΝ

Έχω τονίσει πολλές φορές ότι τση γχόμενες τση έχω σε μεγάλη εκτίμηση. Πάντα τση είχα.

Όταν ήμανε πιτσιρικάς έμπαινα κάτω απ' τα φουστάνια τσου για να θαυμάσω το τοπίο. Χαζοκακάριζαν οι γχιόσες και με μάλωναν, αλλά τώρα ξέρω ότι τσου άρεζε.

«Οι γχόμενες είναι το αλάτι τση γης», έλεγε ο μακαρίτης ο πατέρας μου. Εγώ θα προσθέσω σ' αυτό ότι είναι ακόμα το ψωμί και το βούτυρο και η μαρμελάδα τση Γης. Κάτι βολές βέβαια είναι κατάρρα, χειρότερη απ' την πανούκλα, χειρότερη κι από σεισμό. Ωστόσο δεν υπάρχει άντρας με πανταλόνια που να μπορεί να κάμει κάτι χωρίς αυτές, εξόν κι αν δεν φοράει πανταλόνια οπότεν είναι μια άλλη ιστορία, που δεν μας αφορά εμάς –δεν ξέρω αν με πιάνεις.

Οι γχόμενες είναι αναγκαίο κακό. Δεν μπορείς να τ' αποφύγεις λέμε. Είναι εδώ, είναι εκεί, είναι παντού. Είναι στο φαγητό που τρώμε, στον αέρα που ανασαίνουμε, στο νερό που πίνουμε. Χωρίς φαγητό περνάς μέρες, χωρίς νερό (για πλύσιμο) περνάς μήνους, χωρίς ούζο, χωρίς ούισκι επιζείς –αν χρειαστεί. Χωρίς γχόμενα δεν γένεται. Μερικοί μάλιστα χρειάζονται και πάνω από μια (για να επιζήσουν τση προκοπής).

Κάτι καπόνια, που το παίζουν «φιλόσοφοι», υποστηρίζουν ότι άντρες και γυναίκες πρέπει να έχουν τα ίδια δικαιώματα. Δεν υπάρχει πιο επικίνδυνη παπαριά. Είναι σαν να λέμε ότι, γαιδούρια και λιοντάρια πρέπει να τ' αντιμετωπίζουμε με τον ίδιο τρόπο. 'Ντάξ', ρε φιλάρα, δοκίμασε το κι έλα να μας πεις τα νέα.

Και πρώτα απ' όλα είναι μέγα λάθος να πιστεύουμε ότι άντρηδοι και θήλεα ανήκουν στο ίδιο ζωικό είδος. Ο άντρας είναι άνθρωπος, 'ντάξ', η γυνή όμως;... Ξέρω 'γω, ρε παιδί μου... Λες κι έπεσε από άλλο πλανήτη μου φαίνεται του ίδιου! Το ότι μπορούν να ζευγαρώνουν μαζί μας και να κάνουν παιδάκια είναι, για την πάρτη μου, και γαμώ τα μυστήρια! Οι διαφορές ανάμεσα σε άντρηδοι και θήλεα είναι τόσες πολλές που δεκαπέντε χοντρά τεφτέρια δεν θα φτάναν για να τση αναφέρουμε όλες.

Οι άντρηδοι είναι άντρηδοι. Τη βρίσκουν με τη ζωή. Δεν μπορείς να τσου κλείσεις μέσα τσου τέσσερους τοίχους ενός σπιτιού. Τσου αρέσει να 'ναι όξω, με τσου κολλητούς τσου. Καφενείο, κουβεντούλα, πολιτικά, μπάλα, χαρτί, τάβλι, ουζάκι και γκόμενες. Διαβάζουν εφημερίδα και τρέχουν στο γήπεδο, να ζητωκραυγάσουν υπέρ του «Θρύλου», να 'ούμ'. Άμα λάχει παίζουν και τση μπουνιές, έτσι, για ν' ανάβουν τα αίματα. Ο άντρας είναι, από τη φύση του, πολεμιστής, αγωνιστής και φιλόσοφος. Η γυνή τι σκατά είναι;

Είναι σύμπτωση που ούλοι οι μεγάλοι άντρηδοι τση Ιστορίας ήτουνε άντρηδοι; Ο Μεγαλέξανδρος ήτουνε άντρας, ο Πορφύριο Ρουμπιρόζα ήτουνε άντρας, ο Ωνάσης ήτουνε άντρας, ο Αλέξης Ζορμπάς ήτουνε άντρας, ο τύπος που ανακάλυψε το ηλεκτρικό ήτουνε άντρας, ο άλλος που ανακάλυψε το αερόπλανο ήτουνε άντρας, ακόμα κι αυτός που σκέφτηκε την ιδέα για τση καπότες άντρας ήτουνε. Εί-

ναι κανείς που μπορεί να βρει κάναν μεγάλο άντρα που ήτουνε... γυναίκα; Καμιά μεγάλη πολεμιστίνα, καμιά μεγάλη εφευρέτισσα, καμιά μεγάλη ζωγράφα, καμιά μεγάλη μπαλαδόρισσα; Μη λέμε ότι θέμε! Το πολύ να βρεις καμιά μεγάλη πουτάνα, καμιά μεγάλη στρηπτιτζού, καμιά μεγάλη νοικοκυρά, καμιά μεγάλη δακτυλογράφα... Αλλά μεγάλους άντρηδες οι γυναίκες δεν έβγαλαν. Απλά, δεν έχουν τα φόντα.

Οι γυναίκες είναι στο στοιχείο τσου στο σπίτι, να κουναρίζουν παιδιά και να μαγερεύουν για τον κύριο και αυθέντη τσου. Είναι χρήσιμες στο χωράφι και στη βοσκή. Καμιά φορά είναι καλές και σαν γραμματέες –δίνουν, βρε αδερφέ, στ' αφεντικό τσου και κάτι άλλο να σκεφτεί, πέρα από τη μπίζνα! Σίγουρα γέρονται υπέροχες βιζιτατζούδες (ποιος θα το αμφισβητήσει;), σπουδαίες μανάδες, καλές μαγειρίσσες, μια χαρά αγρότισσες. Μ' άλλα λόγια, οι γυναίκες μεγαλουργούν όταν δεν βγαίνουν από τη σφαίρα των αρμοδιοτήτων τσου. Έτσι και βγουν από χει, προσπαθώντας να μιμηθούν τσου άντρηδοι, τα κάνουν σκατά κι απόσκατα. Και μη μου πει κάνας χαζοχαρούμενος κουραμπιές ότι θα πάγαινε ευχαρίστως να εγχειριστεί για σκληροειδίτιδα από γυναίκα χειρούργα! Ή να μπει σε αερόπλανο που οδηγάει γυναίκα! Βλέπεις; Αναριτσιάζεις και μόνο στην ιδέα.

Κείνο που πιστεύω ο ίδιος ακράδαντα είναι ότι: οι γυναίκες πρέπει να μείνουν γυναίκες κι οι άντρηδοι άντρηδοι.

Αν ο κόσμος πάει κατά διάολου τση μέρες μας είναι επειδής μπλέξαμε τα εμβούτιά μας. Δεν ξέρουμε πια ποιος φοράει τα πανταλόνια και ποιος τα φουστάνια.

Εγώ έχω να πω ότι, όπου οι γυναίκες ανακατεύτηκαν με κάτι όξω από τον ρόλο τσου, τα 'καναν θάλασσα. Χάος!

Και είναι φυσικό. Έτσι και τα βρουν λίγο σκούρα, οι γκόμενες, πανικοβάλλονται, τα νεύρα τσου γίνονται κλωστές και ξεφτίδια και κάμουν ένα σωρό πατατιές. Όταν δε συμβαίνει να έχουν από πάνω και τα ρούχα τσου... Ο φέος να μας βοηθήσει!

Δεν υπάρχει χειρότερο πράμα από γκόμενα που βρίσκεται σε θέση ισχύος. Πού σε πονεί και πού σε σφάζει! Νομίζουν ότι τσου δίνεται τότε μια ευκαιρία να εκδικηθούν για ούλα τα δεινά (!), ούλες τση αδικίες (!), που έχουν υποστεί (!), από τσου... άντρηδοι, αρχίζοντας απ' τον πατέρα τσου και τελειώνοντας στον μαλάκα, τον σύζυγό τσου. Όποιος είχε την ατυχία να πέσει σε μια από δαύτες, στη Δημόσια Διοίκηση –στην Εφορία, για παράδειγμα– ή σε μια επιχείρηση, ξέρει πολύ καλά για τι πράμα μιλάω. Η γκόμενα που τση δίνεις δύναμη είναι χειρότερη από πανούκλα, είναι σκέτος θάνατος.

Έχω προσωπική άποψη επ' αυτού γιατί μου 'τυχε ένα τέτοιο φρούτο στο δρόμο μου κάποτες.

* * *

Ήτουμε την εποχή που δούλευα σωφεράτζα σ' ένα τουριστικό γραφείο, τσου Κορυφούς.

Γενικό δερβέναγα στο γραφείο είχαμε μια γεροντοκόρη, ξερακιανή κι αχώνευτη, καμιά πενήνταπενταριά χρονώ, με δυσκοίλια φάτσα, που δεν είχε δει κανείς να σκάει σε χαμόγελο. Η γριά караκάξα ήτουμε φοβερή! Τσου φουκαράδες που δούλευαν «υπό τση διαταγές τση» τσου συμπεριφερόταν λες και ήτουμε σκουπίδια. Ειδικά τση κοπέλες. Αυτωνών είχε βάλει στοίχημα, η καριόλα, να τσου κάμει τη ζωή πατίνι. Δεν τση άφηνε σε χλωρό κλαρί! Δεν περνούσε μέρα που να μην ξεσπάσει κάποια τσου σε κλάματα (αυτό που λέγαμε πιο πάνω για αδύνατα νεύρα). Τσου άντρηδοι πάλι

απλά ήθελε να τσου κόψει τα μπαλάκια. Φιόρο κανονικό! Μιλάμε και για την πρώτη σκρόφα τση πιάτσας!

Στην περίπτωσή μου ήτουμε ακαριαίος έρωτας.

—Μη μου πεις ότι σκοπεύεις να πιάξεις δουλειά σ' αυτά τα χάλια! μου 'πε την πρώτη μέρα που παρουσιάστηκα στο γραφείο.

Δεν έπιακα τι ήθελε να πει, γιατί η εμφάνισή μου ήτουμε και γαμώ τση εμφανίσεις μιλάμε! Σινιέ μπλουτζήν ξεβαμμένο, χαμηλοκάβαλο και μπανταρισμένο έμπροσθεν αρμοδίως, φούξια φανελάκι με την επιγραφή «NO PAIN, NO GAIN, TAKE ME FOR A HIKE» και χίτρινα πατίκια του τένις με κόκκινο φωσφοριζέ κορδόνι. Τι σκατά δεν τση άρεζε; Μπορεί να μην τση ταίριαζαν οι καδίνες μου... Ξέρω κι εγώ; Το οποίον, πολύ στο ευγενικό και στο κυριλέ, τη ρώτησα ο ίδιος τι ακριβώς ήθελε να πει. Η γριά έβανε τα ούρλα.

—Αποκλείεται να οδηγήσεις το λεωφορείο μας με τέτοια αμφίεση. Οι πελάτες μας δεν θα το δεχτούν ποτέ. Αυτή είναι μια αξιοπρεπής εταιρεία... «κύριε». Έχουμε κανονισμούς. Δεν υπάρχει περίπτωση ν' ανεχτούμε υπάλληλό μας να κυκλοφορεί μασκαρεμένος σαν... σαν... Καμάκι.

Εδώ άρχισα να θυμώνω.

—Άκου να δεις, κερά μου, τση λέω ψυχρά. Δεν ξέρω τι μου τσαμπουνάς για μασκαρέματα και τέτοια, αλλά, αν θες να ξέρεις, και Καμάκι ειμάστενε, άμα λάχει, και το πρώτο νούμερο στην πιάτσα μιλάμε. Με πιάνεις;

Η γριά κόντεψε να πάθει εγκεφαλικό. Άρχισε τση φωνές και τα ούρλα, πετώντας χαρτιά και μολύβια παντού κι απειλώντας να παραιτηθεί κι ότι ποτέ κανείς, μα ΚΑΝΕΙΣ, δεν τση είχε μιλήσει έτσι κι άλλα τέτοια σάπια.

Χρειάστηκε μισή ώρα στον φουκαρά τον λογιστή να τη φέρει στα συγκαλά τση. Και βέβαια έπιακα δουλειά όπως ήμανε (αυτό έλειπε!).

Δυο μέρες αργότερα άλλη φασαρία με την καρακάξα. Τσεκάριζα τα λάστιχα πριν φύγω για το αεροδρόμιο, να περιλάβω κάτι πελάτες, όταν πετάχτηκε απ' το γραφείο κι ήρθε γραμμή καταπάνω μου.

—Το λες αυτό λεωφορείο; μου κάνει δείχνοντας το λεωφορείο.

Έριξα μια ματιά στο όχημα, έτσι, για να βεβαιωθώ, και τση 'πα:

—Εσύ δηλαδή πώς το λες αν τύχει, μανδάμ; Υπερωκεάνιο;

Η γριά γένηκε μωβ.

—Εγώ αυτό το λέω σκουπιδοτενεκέ! φώναξε.

Και σούρνοντας το χέρι τση πάνω στο λεωφορείο —που 'ντάξ', την είχε τη σκονίτσα του— μου το 'δειξε.

—Αυτό που βλέπω εγώ, τση λέω, είναι ένα βρώμικο χέρι.

Το χρώμα τση γριάς σκούρυνε δυο τόνους, στην κλίμακα του μωβ —την αγαπημένη τση απόχρωση.

—Να σου δώκω μια με το βρώμικο χέρι στην σκατόφαστά σου, να σου πω εγώ!... άρχισε να τσιρίζει.

Τα παιδιά απ' το γραφείο, ακούγοντας τση φωνές, είχαν βγει όξω και μας έκαμαν χάξι. Άρχισα να τη βρίσκω πολύ ωραία.

—Έτσι και κάμεις κάνα τέτοιο αστείο, την πληροφορήσα ήρεμα, εγώ θα πιάκω το βρώμικο χέρι σου και θα στο

χώσω εκεί που ξέρεις, μέχρι να βγει από το βρωμόστομα σου.

Η γριά ξεράθηκε. Ήτουνε, ομολογουμένως, το καλύτερο που 'χε να κάμει.

Από τη μέρα κείνη και πέρα δεν μου ξαναματαμίλησε. Ξέρω ότι είχε φορτωθεί στ' αφεντικό να με διώξει, πλην τ' αφεντικό ήτουνε φιλαράκι πρώτο και παιδί δικό μας και δεν θα καθόταν ν' ακούσει τώρα μια στριμμένη γριά, που την είχε δει Ιωάννης Μεταξάς, να 'ούμ'. Το οποίο, ο ίδιος συνέχιζα να οδηγάω κι αυτή να μου δυσκολεύει τη ζωή, στο υπόγειο και το ύπουλο. Η κατάσταση είχε σταθεροποιηθεί. Μετά, ξαφνικά μια μέρα, τση την έδωκε, να μου τη βγει ξανά με κόκκινο.

Μόλις είχα γυρίσει απ' τα ξενοδοχεία όπου είχα μοιράσει τσου πελάτηδοι. Ήτουνε τρεισήμισι τ' απόγιομα κι έκανε μια ζέστη κι ένα στούφο του κιαρατά. Ήμανε ψόφιος στην πείνα, καταϊδρωμένος και πτώμα στην κούραση, γιατί στον δρόμο μου 'σκασε ένα λάστιχο και καταλαβαίνεις τι χαρά να παλεύεις με τον γρύλο στο λιοπύρι. Δεν έγλεπα την ώρα να γυρίσω σπίτι, να πλυθώ, να φάω ένα μπουκούνι ψωμί και να ξεραθώ κάνα-δυο ώρες. Στο γραφείο είχαν φύγει ούλοι, εξόν φυσικά από τη «διευθύντρια».

—Ούλα 'ντάξ', τση ανάφερα και γύρισα να φύγω.

—Για μια στιγμή εσύ! με σταμάτησε η στριγκιά φωνή τση κωλόγριας. Για πού το 'βανες, να 'χουμε το καλό ρώτημα;

Δεν είχα καμιά όρεξη για παρλάτες μεσημεριάτικες.

—Σπίτι, τση κάμω.

—Α, όχι, σε γελάσανε! μου λέει η γριά, με φωνή που πρόδινε ανείπωτη, σαδιστική, ευχαρίστηση.

Την κοιτάξα κατάπληκτος.

—Μπαρδόν; λέω.

Η γριά μου χάρισε το χαμόγελο του ανθρώπου που παρακολουθεί το κρέμασμα του χειρότερου εχθρού του.

—Έχεις να πας στην Παλαιοκαστρίτσα (στην άλλη άκρη του κόσμου!), να πάρεις το γκρουπ που φεύγει τση έξι και τέταρτο, με πληροφορήσε δηλητηριασμένα.

Είπα να κάνω μια προσπάθεια, να συγκρατηθώ.

—'Ντάξ', λέω. Έχουμε καιρό. Τώρα πάω σπίτι για φαί και ξάπλα.

Η γριά έσκασε σαρκαστικό χαμόγελο.

—Αμ δε..., είπε. Θα πας τώρα αμέσως.

—Αμ δε, που θα πάω! τση κάμω εγώ.

—Αμ θα πας! επέμεινε αυτή.

Άρχισε να μου τη δίνει κι όταν του Σπύρου του τη δίνει κλαίνε μανούλες.

Χωρίς να πω κουβέντα πήγα στην πόρτα και την έκλεισα. Μετά πήγα και στάθηκα μπροστά στο γραφείο τση κωλόγριας —που 'χε αρχίσει να τα χρειάζεται και δικαιολογημένα— άνοιξα το φερμουάρ, έβγαλα όξω τον Μένιο και τση τράβηξα ένα κατούρημα που το φχαριστήθηκε η ψυχή μου. Η γριά έμεινε ξερή. Κι όταν λέω ξερή, εννοώ κυριολεκτικά ξερή. Είχε απομείνει εκεί, στην καρέκλα τση, «στήλη άλατος», που λένε οι δημοσιογράφοι, με γουρλωμένα μάτια (μπορεί και να μην είχε ξαναδεί αντρικό πράμα) κι ανοιχτό στόμα, να προσπαθεί να συνειδητοποιήσει τι τση είχε συμβεί.

Εγώ πάλι, τελείωσα σαν κύριος το κατούρημα, έβανα πάλι τον Μένιο στη θέση του, ανέβασα το φερμουάρ κι αφού

χαιρέτησα ευγενικά, άνοιξα την πόρτα και πήγα στο σπιτάκι μου, ήσυχος κι ανακουφισμένος.

Την άλλη μέρα που πήγα να πιάκω δουλειά η γριά έλειπε. Τα κορίτσια του γραφείου μου 'παν ότι, όταν γύρισαν στη δουλειά χθες το απόγευμα, τη βρήκαν να κάθεται στο γραφείο τση κατουρημένη και τραυλίζοντας ακατάληπτα πράγματα. Κατάλαβαν ότι κάποια βίδα είχε λασκάρει και φώναξαν το Πρώτων Βοηθειών. Οι πληροφορίες λένε ότι, αφού πρώτα την έστειλαν στο Ψυχιατρείο για εξετάσεις, τη βάλαν μετά στο αερόπλανο και τσιφ για Αθήνα – ως «επείγον περιστατικό», να 'ούμ'. Δεν ξανακούσαμε ποτέ πια για δαύτη.

* * *

Αυτή η περίπτωση, που μόλις εξετάσαμε, είναι μόνο μια απ' τση πολλές των γυναικών που μπορούν να κάνουν έναν άντρα να φλιπάρει. Δυστυχώς υπάρχουν κι άλλες.

Ας δούμε την περίπτωση τση «έξυπνης», για παράδειγμα.

Συνήθως είναι νέα, μορφωμένη –ή έτσι νομίζει– ταξιδεμένη και κάργα διαβασμένη. Έχει γνώμη για ούλα και για ούλους. Ποιος συγγραφέας είναι καλός, ποιος πολιτικός είναι πιο σάπιος από τσου σάπιους, ποιος σκηνοθέτης είναι κορυφή, ποιος είναι κακός γαμιάς (δεν έχει συναντήσει τον καλό ακόμα) και ούτω καθεξής. Μπορεί να σου αναλύσει το τελευταίο φιλμ του Αγγελόπουλου, να σου 'ξηγήσει πώς έχτισαν οι Αιγύπτιοι τση πυραμίδες, να σου κάμει διάλεξη για το «φαινόμενο του θερμοκηπίου», να σου μιλεί ώρες για το τελευταίο τση ταξίδι στην Ινδία. Με δυο λόγια, ξέρει τα πάντα για τα πάντα. Μια τέτοια γχόμενα δεν έχει φυσικά καθόλου χιούμορ κι είναι σίγουρο ότι θα σε κάμει να καταραστείς την ώρα και τη στιγμή που γεννήθηκες πέντε λεφτά

μετά που ανταλλάξατε την πρώτη χειραψία. Τώρα, αν κάμεις το λάθος να την κρεβατώσεις, μέχρι πνευμονία μπορείς να κολλήσεις –για τόσο θερμά κλίματα μιλάμε!

Μια τέτοια γκόμενα είναι χειρότερη κι από αρρώστια. Είναι Δημόσιος Κίνδυνος.

Πάλι, παίζει ρόλο και η εθνικότητα τση γκόμενας. Για παράδειγμα, αν είναι Ιγγλέζα, είναι συνήθως γύρω στα σαράντα, ρούχλικα ντυμένη, πλην συντηρητικά, μιλεί κείνα τα σφιχτόκωλα ιγγλέζικα όπου δεν καταλαβαίνεις Χριστό και διαβάζει Τζαϊν Ωστιν και ρομαντικούς ποιητάδες.²⁶ Είναι ξεροκέφαλη, κάργα δικτατορική και στο φουλ βαρετή. Τ' όνειρό τση είναι να ζήσει σε μια φάρμα στην εξοχή, καλλιεργώντας αλόγατα και σκυλιά. *Προτέρημα*: Δεν δίνει δεκάρα αν την ακούς τι λέει. Αυτή μιλεί... μιλεί... μέχρι να τση κοπεί η ανάσα (ή μέχρι να τση το βουλώσεις με «άλλο τρόπο»). *Ελάττωμα*: Μεγάλες πατούσες, ρε γαμώτη (όπως ούλες οι Ιγγλέζες)!

Αν είναι Γερμανίδα, πάλι δεν έχει ίχνος χιούμορ. Έχει μπαρκάρει στο ταξίδι τση «διανόησης» κι ούτε που έχει ακούσει τση λέξεις: «ποδόσφαιρο», «ιππόδρομος», «μπαρμπούτι», «πόκα τουμπουχτού» κι «αγγούρι Καλυβιώτικο». Τση αρέζουν τα «πρωτοποριακά» έργα, τρέχει στα κοντσέρτα και διαβάζει Γερμανούς φιλόσοφους. Μέσα τση, κρυφά, στενοχωριέται που το Τρίτο Ράιχ κράτησε τόσο λίγο. Οι «αριστερές» τση, «σοσιαλιστικές» ιδέες, είναι ικανές να κάνουν τον Μπέϊμπυ Ντοκ και τον Σαντάμ Χουσεΐν να μοιάζουν μ' ευεργέτες τση Ανθρωπότητας. *Προτέρημα*: Κρεβατώνεται με το πρώτο (έχει ν' αποδείξει ότι είναι «απελευθερωμένη»). *Ελάττωμα*: Δεν λέει να ξυρίσει πόδια και μασχάλες, ρε γαμώ την ατυχία μου!

²⁶ Σ.τ.Μ.: Ξανά όλα τση, ο Σπύρος! Μέχρι Τζαϊν Ωστιν έφτακε η χάρη του!

Αν είναι Γαλλίδα, είναι επιθετική, χωρίς χιούμορ (αυτό πια είναι στάνταρ), νευρική και τσιμπουκλού μέχρι χει που δεν παίρνει. Μιλεί για συγγραφείς, φιλόσοφους, μουσικούς, ποιητές, που δεν έχει ακούσει κανείς όξω από τη Γαλλία. Θέλει να 'ναι ακόμα πιο «πρωτοποριακή» απ' την αντίστοιχη Γερμανίδα συναδέλφισσα τση και γι' αυτό συνήθως μπερδεύεται το μυαλό τση τόσο πολύ που καταλήγει υστερική. Πρέπει ν' αποδείξει ότι είναι πιο «απελευθερωμένη» απ' τση απελευθερωμένες και γι' αυτό δεν αφήνει άντρα για άντρα (και γυναίκα για γυναίκα, άμα λάχει) απήδηχτο στη γειτονιά. *Προτέρημα*: Κανένα. *Ελάττωμα*: Πολύ σκόρδο στο φαγητό και κάργα απλυσιά που πάει να καλύψει με αρώματα.

Άφησα την Αμερικάννα «διανοούμενη» τελευταία, γιατί αυτή είναι ειδική περίπτωση.

Και πρώτα απ' όλα είναι η μοναδική περίπτωση «έξυπνης» γκόμενας (μπαρδόν για τον πλεονασμό) που 'ναι ένα ζο και μισό! Δεν είναι δικό τση το λάθος, τση κακομοίρας, φταίει το Αμερικάνικο Σύστημα. (Πάντα πίστευα ότι, αυτοί οι άνθρωποι, πέρα απ' τον Ατλαντικό, έρχονται από άλλο πλανήτη, έτσι κι αλλιώς). Ξοδεύουν όλον αυτό τον καιρό παγαίνοντας από Χάϊ Σκούλ σε Κολέγια κι από κει σε Πανεπιστήμια, για να βγουν στο τέλος κοτσύφια. Στην καλύτερη περίπτωση έχουμε μερικούς εξειδικευμένους μαλάκες – στη χειρότερη Προέδρους των ΗΠΑ. Μια Αμερικάννα που το παίζει «διάνοηση» είναι κάτι το ανεπανάληπτο! Μπορεί να 'ναι τόσο πατσούρω ώστε κανείς δεν τση την πέφτει ή παιδί χωρισμένων γονιών, με τραυματικές εμπειρίες, συχνά και τα δυο. Ξοδεύει τα σχολικά τση χρόνια διαβάζοντας ότι αμερικάνικο σκουπίδι τση πέσει στα χέρια και καταλήγει στο συμπέρασμα ότι «δεν υπάρχει σύστημα ανώτερο από το αμερικάνικο (the american way)» κι ότι ο μεγαλύτερος πο-

λιτικός που γέννησε η ανθρωπότη ήτουμε ο συχωρεμένος ο Κέννεντυ (ο γαμίκουλας) κι ο μεγαλύτερος συγγραφέας ο Νόρμαν Μαίηλερ. Πιστεύει ότι, πρέπει οπωσδήποτε κάποτε να επισκεφθεί το Παρίσι²⁷ (με την ελπίδα να τση την πέσει κάνας τύπος αλά Αλαίν Ντελόν) και νιώθει ενοχές για τον πόλεμο του Βιετνάμ. Επίσης, πιστεύει ότι δεν πέρασε μεγαλύτερος μουσικός απ' τον Μπόμπ Ντύλαν κι ότι τίποτσι δεν συγκρίνεται με το χότ ντόγκ. *Προτέρημα: Πολύ αφελής! Τση τον βάνεις και νομίζει ότι τση παίρνεις μέτρα για σώβρακο (μιλάμε για ΤΗΝ αφέλεια!). Ελάττωμα: Τελείως πατάτα!*

Ίσως να 'χετε καταλάβει πως είχα το προνόμιο και την τύχη να συναντήσω κάποτε ένα τέτοιο σπάνιο, εξωτικό άνθος. (Τόσες καλλιεργημένες λέξεις για να πεις: «τση άλλαξα τον αδόξαστο, τση μαλακισμένης!»).

Θυμάμαι ακόμα και τ' όνομά τση! Ντέμπ.

Τη γνώρισα ένα καλοκαίρι, στην Αμοργό, κάμποσα χρόνια πριν. Δούλευε σερβιτόρα σ' ένα ταβερνάκι, ένεκα που είχε ξεμείνει από όβολα κι ήθελε να παρατείνει τση «μορφωτικές τση διακοπές». Μιλάμε για πολύ διανόηση! Η διανόηση τση με τράβηξε αμέσως. Είχε κάτι βύζους που έκαναν τη Ντόλλυ Πάρτον να φαίνεται μπροστά τση σαν σανίδα του σιδερώματος! Μιλάμε και μπιπ τη διανόηση, δικέ μου! Και δεν ήτουμε μόνο τα μπαλκόνια που πρόσεχε κανείς, ήτουμε και το κοντράστ ανάμεσα σ' αυτές τση τεράστιες νεροκολοκύθες και το υπόλοιπο σουλούπι, που ήτουμε λεπτό και μικροφτιαγμένο! Η αντίθεση φοβερή!

Κατά τα άλλα, μάλλον συνηθισμένη. Στερεότυπη αμερικάνικη φάτσα, με ξεπλυμένα ξανθουλιάρικα μαλλιά, πετα-

²⁷ Ο συχωρεμένος ο Όρσον Ουέλλες είχε πει κάποτε ότι: οι Αμερικάνοι πιστεύουν πως όταν ένας καλός Αμερικάνος πεθαίνει πάει γραμμή στο... Παρίσι!

χτά δόντια και γυαλιά μυωπίας, χωρίς σκελετό. Από τση πρώτες κουβέντες που ανταλλάξαμε κατάλαβα ότι είχα να κάνω με μια αυθεντική «έξυπνη» κουλτουριάρα. Το ενδιαφέρον μου κεντρίστηκε και οι σηκωμάρες μου επίσης.

Την κάλεσα για «ντίνερ» και την είδα να διστάζει.

—Δεν είναι λίγο νωρίς για κάτι τέτοιο; με ρώτησε.

—'Ντάξ', παραδέχτηκα. Τώρα είναι τρεις η ώρα... Μπορούμε να περιμένουμε μέχρι τση δέκα.

Κείνη την εποχή δεν ήξερα, ο μαλάκας, ότι όταν οι Αμερικάνοι καλούν μια γκόμενα για «ντίνερ» παναπεί «'τοιμάσου να σε ξεσκίσω μετά, μανάρι μου».

—Δεν εννοώ αυτό, είπε η γκόμενα χαμογελώντας.

Και μετά από έναν μικρό δισταγμό...

—Οκέϋ, μου κάνει. Τση δέκα.

Το οποίο πήγαμε για ντίνερ και μετά —με κάθε αθωότητα— έκαμα τη λογική επόμενη κίνηση.

Η Ντέμπ δέχτηκε αδιαμαρτύρητα το μπαλαμούτιασμα (μπορεί να 'νιωθε και υποχρεωμένη), αλλά όταν πήγα να συμπρώξω τα πράματα μακρύτερα, είχαμε στρατηγική υποχώρηση.

—Σόρρυ, Σπάϊρους, μου κάμει. 'Ηπρεπε να στο 'χω πει πιο πριν... Είμαι παντρεμένη.

Και λοιπόν; Τι γένηκε δηλαδή; Σάματις να τη στεφανωθώ γύρευα; Να την πηδήξω πάγαινα. Πάντως, με τη διπλωματία που με διακρίνει, έκανα τον κατάπληκτο.

—Α, μπαρδόν, δεν το 'ξερα! είπα. 'Ντάξ', ρε παιδί μου, δεν τρέχει τίποτσι... Μπορούμε να 'μαστε φίλοι, άμα λάχει, έτσι;

Η τύπισσα με τα υπερφυσικά βυζιά καταχάρηκε με τη λύση που έδωκα.

—Ναι, ναι, είπε. Να ειμάστενε φίλοι. All right!

Τώρα βέβαια, το τελευταίο πράμα που θα μου πέραγε εμένα απ' το μυαλό είναι να πιάκω... φιλίες με γκόμενα. Τι ιδέα! Λες και είχαμε τίποτσι κοινά σημεία! Να υποστηρίζουμε την ίδια ομάδα, να 'ούμ', ή να μας αρέζουν οι ίδιες γκόμενες! Really! Όποιος μαλάκας πιστεύει τέτοιες μαλακίες ή μαλάκας είναι ή αδερφή, ή και τα δυο. Ο μόνος λόγος να χάνεις τον καιρό σου με τση γκόμενες είναι για να τσου τον φορέσεις, για τση φιλίες έχεις τσου κολλητούς.

Το οποίο, η γκόμενα αρχίνησε να μιλεί και να μιλεί και να μιλεί... Ξετίναξε ολόκληρη τη γαμημένη αμερικάνικη λογοτεχνία! Όταν έφτακε στον Έζρα Πάουντ, εγώ τοποθέτησα στρατηγικά το χέρι μου πάνω στον ώμο τση. Με το που ξεκίνησε ν' αναλύει το στυλ του Τζέιμς Χίλτον (τα ονόματα τα σημείωσα για να σας κουφάνω), άφηκα το χέρι μου να γλιστρήσει προς το δεξί βυζί. Ο Στάϊνμπεργκ βρήκε τα δάχτυλά μου να προελαύνουν νοτιοδυτικά και με το που πήραμε να κουβεντιάσουμε για τον Μπέκετ η χούφτα μου αναπαυότουνε πάνω στη σκληρή και ντούρα ρώγα.

Εορτάσαμε το πέρασμα απ' τη λογοτεχνία στη μουζική με μερικά ζουλήγματα. Ο Ντύλαν βόηθησε να τση ασκώσω το φανελάκι και με το που αρχίνησε η Τζόαν Μπαέζ να τραγουδάει «Κουμπαγιά» το χέρι μου είχε εξαφανιστεί κάτω από το λεπτό ύφασμα.

Δεν προκάναμε να τελειώσουμε το κεφάλαιο «μουζική» κείνο το βράδυ, γιατί ήτουμε αργά και η Ντέμπ έπιανε δουλειά νωρίς το πρωί. Έτσι, φιληθήκαμε σαν καλοί φίλοι (το φιλι κράτησε ακριβώς 17 λεπτά, σύμφωνα με το ρολόϊ μου) και δώκαμε ραντεβού για την επόμενη.

Την επόμενη μέρα συζητήσαμε για φιλοσοφία. Για τον σκοπό αυτό διαλέξαμε ένα απόμερο μέρος στην παραλία, γιατί η φιλοσοφία ήτουμε θέμα που απαιτούσε ιδιαίτερη συγκέντρωση. Φτάνοντας στον Κάντ τα φανελάκια μας είχαν βγει και τα χέρια μας μελετούσαν (δευτερευόντως) τση ανατομικές διαφορές που μας χαρακτήριζαν. Και πάλι χωρίσαμε μ' ένα φιλικό φιλί, που κράτησε 25 λεπτά, και πήγαμε ο καθένας στο κρεβάτι του.

Για να μην τα πολυλογώ, μας πήρε τρεις μέρες και πάμπολλα θέματα συζήτησης επί ανωτέρου επιπέδου για να βρεθούμε, επιτέλους, ξεβράκωτοι στην παραλία. Για μένα, ατομικό ρεκόρ! Τώρα πια ήμανε έτοιμος να μπω στο Χάρβαρντ ότι ώρα ήθελα και με μεγάλο βαθμό, να 'ούμ'. Επίσης ήμανε έτοιμος και για το τρελάδικο.

«'Ντάξ', ρε μεγάλε» σκέφτηκα «σου πήρε κάτι παραπάνω, αλλά τα κατάφερες». Κι ετοιμάστηκα να δώκω το τελειωτικό χτύπημα.

—Στοπ! φώναξε αλλόφρων η Ντέμπ. Τι κάμεις εκεί;
Σταμάτησα ζαλισμένος.

—Τι σου φαίνεται ότι κάμω δηλαδή; μουρμούρισα.

—Α, όχι, είπε η Ντέμπ. Δεν πρέπει να το κάνουμε αυτό. Υποσχέθηκα στον άντρα μου.

Ορίστε;

—'Ντάξ', τση λέω. Εσύ μην κάνεις τίποτσι, αναλαμβάνω να τα κάμω όλα ο ίδιος.

Η Ντέμπ γέλασε και μ' έσπρωξε ελαφρά (όχι πολύ μακριά όμως).

—Σπάίρους, μου λέει, σε περικαλώ κατάλαβε με... Σόρρυ.

Ήτουνε σόρρυ!

—Οκέϋ, τση κάμω. Μην ανησυχείς, δεν θα κάνουμε τίποτσι κακό. Ας καθίσουμε όπως ειμάστενε για λίγο... Σαν καλοί φίλοι.

—Α, τότες εντάξει, λέει. Πιστεύω ότι έτσι δεν πειράζει.

Το οποίον καθίσαμε όπως ημάστενε, σαν καλοί φίλοι, μέχρι που τέλειωσα τρεις φορές και την έκαμα να 'χει έναν οργανισμό κάθε δυο λεπτά. Στο τέλος δεν είχαμε κουράγιο να κουνήσουμε το μικρό μας το δαχτυλάκι. Αλλά... όπως δεν βάλαμε τ' αυτοκίνητο στο γκαράζ, δεν υπήρχε αμαρτία κι όλοι ήτουνε ευχαριστημένοι.

Επαναλάβαμε το εγχείρημα και τση επόμενες μέρες, μέχρι που δεν άντεχα άλλη μόρφωση. Μετά, χωρίσαμε σαν καλοί φίλοι. Η Ντέμπ με χαιρέτησε δια χειραψίας και μου είπε:

—Είμαι ευτυχής που γνώρισα επιτέλους κάποιον που βάνει την κουλτούρα πάνω απ' όλα.

Και το 'λεγε σοβαρά η κότα!

* * *

Ναι, υπάρχουν πολλών ειδών γκόμενες που πρέπει κανείς ν' αποφεύγει όπως ο διάολος το θυμιάμα. Ένα ολόκληρο βιβλίο δεν θα 'φτανε ούτε για ν' αναφέρουμε απλώς τση κατηγορίες κατ' όνομα. Ο πατέρας μου, στην άπειρη σοφία του, συνήθιζε να λέει: «Ο άντρας πρέπει να προσέχει που βάζει την υπογραφή του και την...». Τι μεγάλη αλήθεια! Και 'ντάξ', το να υπογράφεις, χωρίς να διαβάσεις το χαρτί που υπογράφεις, το πολύ-πολύ να σε στείλει κάνα-δυο φεγγάρια παραθερισμό στην ψειρού, όμως το να πας και να βάνεις το πράμα σου όπου λάχει μπορεί να σε μπλέξει σε ακόμα χειρότερες φασαρίες. Κάτι ξέρω κι εγώ που σου λέω.

Η ιστορία που ακολουθεί εικονογραφεί τη σοφία του παραπάνω αφορισμού.

Το περιστατικό έλαβε χώρα στην Ύδρα, εδώ και δυο καλοκαίρια.

Ήμανε καλεσμένος από ένα φίλο ματσό που 'χε εκεί μια σπιταρόνα και του άρεζε να μαζώνει κόσμο γύρω του, για μπούγιο και χαβαλέ. Όνομα δεν θα πω, καθόσον μιλάμε είναι και μπιπ τα ονόματα και δεν θέλω να εκτεθεί ο άνθρωπος τζάμπα και βερεσέ. Το μόνο που θα πω είναι ότι δεν πρόκειται για αδερφή –σπάνιο φαινόμενο τση μέρες μας. Το αντίθετο, κυνηγούσε λυσσαλέα τα μανούλια, το παιδί, και περιστοιχιζόταν πάντα από ό,τι το εκλεκτότερο κυκλοφόρουνε στην πιάτσα, πράμα καθόλου δύσκολο, δεδομένου που τον φύσαγε τον παρά, η κουφάλα!

Η Ύδρα κείνο το καλοκαίρι ήτουνε σκέτη μάπα. Με τσου παλιούς «άποικους» να την έχουν, κατά το πλείστον, κάνει γι' αλλούθε, είχε χαθεί αυτό το «καντιντίς» που έκανε το νησί τόσο σπέσιαλ. Αλλά και το ίδιο το νησί πάγαινε φούντο. Το λιμάνι έμοιαζε με σκουπιδαριό. Όπου και να γύριζες έβλεπες σακιδοφόρους, λέτσους και λεχρίτες, να γυρνάνε σαν τση άδικες κατάρες, μασουλώντας μια τυρόπιτα στο πόδι και ψάχνοντας για τίποτσι φτηνά δωμάτια, να ξεραθούν. Ήτουνε σαν να 'χαμε γυρίσει πίσω στα '60s, με τσου βρομιάρηδες τσου χίπιδες και τση γχόμενες που 'χαν κάλο στον εγκέφαλο. Και μιας και μιλάμε για γχόμενες...

Οι γχόμενες αυτής τση εσοδείας... σκέτη απελπισία! Άπλυτα μαλλιά, να κρέμονται πάνω σε άπλυτους ώμους, ντυμένες όπως-όπως, με το πάνω του μπικινιού και λιγδιασμένα σορτσάκια... Ρουχλωσύνη και κακομοιριά. Ούτε οι μουλαράδες δεν τση καταδέχουνταν πια. Αν είναι δυνατόν!

Το λιμάνι ήτουνε γιομάτο από ταγαράδικα που δού-

λευαν με τα κρουαζιερόπλοια –που κρατούσαν το νησί ζωντανό– πουλώντας ηλίθια σουβενίρ σε ηλίθιους Αμερικάνους, Γιαπωνέζους κι Άραβες τουρίστες, που δεν προλάβαιναν καν να καταλάβουν πού βρίσκονται. Τα γκαρσόνια από τση καφετέριες κυνηγούσαν πελάτες –που δεν συμφωνούσαν καθόλου να πλερώνουν 500 φράγκα τον καφέ– με το ντουφέκι, ενώ οι μουλαράδες ψάχναν απελπισμένα για τα κορόϊδα εκείνα που θα καβαλίκευαν για τον παραδοσιακό «γύρο του νησιού». Δεν υπήρχε ζωή πια, μόνο ένα σαφάρι για όβολα. Μια φορά τση τόσες ξέπεφτε και καμιά διασημότη κατά 'δώ, αλλά όπως τα πράγματα ήτουνε πεθαμένα, δεν φελούσε για πολύ. Όλα έδειχναν λες και πλησίαζε το τέλος του κόσμου.

Και μετά, ξαφνικά μια μέρα, ούλα άλλαξαν.

Ξαφνικά μας την έπεσαν κάτι τύποι με κάμερες, προβολείς και ρεφλέκτορες, που αρχίνησαν να τρέχουν δεξιά κι αριστερά, δημιουργώντας χάος, αλλά ζωντανεύοντας κιόλας το νεκροταφείο. Οι τυπάδες ήτουνε λέει από τη «*VOGUE*» και είχαν έρθει εδώ, λέει, για να φωτογραφίσουν την κολλεξιόν ενού από τσου μεγάλους μόδιστρους (επίσης από τση μεγάλες αδερφές). Μαζί τσου, εξόν από τα τσαγκαρσούλια τση δουλειάς, φέραν και καμιά ντουζίνα «τοπ μοντέλες», από τση πιο τοπ που μπορεί να φανταστεί ο νους του ανθρώπου. Και μπιπ τα παιδιά λέμε! Για δυο βδομάδες η Ύδρα μεταμορφώθηκε σ' ένα απέραντο θέατρο. Είχε να γένει τέτοιο τζέρτζελο από τότες που γύρισαν εδώ το «Παιδί και το Δελφίνι» με τη Σοφία Λώρεν (τη θρυλική βυζού, πριν πουρέψει).

Οι γχόμενες αυτές ήτουνε, μέγαλε, από άλλο πλανήτη! Μιλάμε... καμιά σχέση με τση συνηθισμένες κότες. Αυτές εδώ, ρε παιδί μου, ήτουνε αγάλματα ζωγραφιστά. Λες και βγήκαν από καλούπι. Καλά, μιλάμε για ΤΗΝ τελειότητα!

Τόσες πολλές θεογκόμενες μαζί δεν είχε ξαναματαδεί μάτι ανθρώπου σ' αυτά τα γεωγραφικά μήκη και πλάτη. Φυσικό επόμενο ο αντρικός πληθυσμός να συγκινηθεί και να εκτοξευθεί βιαίως όξω από τον λήθαργο. Οι φιλάρες αλάλιασαν! Αρχίνησαν να στριφογυρίζουν γύρω από τα μανούλια, όπως οι μέλισσες γύρω από το μέλι. Ο συναγωνισμός έφταξε στο κατακόρυφο. Εδώ πια ήτουμε ποιος θα πρωτοκρεβατώσει μοντέλα. Τύφλα να 'χουν οι Ολυμπιακοί Αγώνες! Μόνο που τα πράματα ήτουμε από δύσκολα έως κάργα ζόρικα. Γιατί, όσο και να πάλευε κανείς, ότι κόλπα και να επινοούσε, κοντά τση μοντέλες δεν ζύγωνε. Τση φύλαγαν καλύτερα κι απ' τον Καραμανλή, ρε παιδί μου, οι κουφάλες! Ένας ολόκληρος στρατός από γκουβερνάντες, φουσκωτούς κι αδερφές είχαν δημιουργήσει ένα φράγμα που δεν το πέραγε ούτε σερνικός γάτος. Λες και φοβόνταν μην και τση τσαλακώσουμε και δεν βγουν καλά τση φωτογραφίες! Αλλά κι οι ίδιες οι γκόμενες κράταγαν αποστάσεις και δεν έδιναν σημασία σ' όλον αυτό τον χαμό που γενόταν γύρω τσου, για την πάρτη τσου. Τελικά, ήτουμε πιο εύκολο να την πέσεις στην Καρολίνα του Μονακό παρά σε μια από δαύτες.

Όσο για μένα, όχι που να το περηφανευτώ, αλλά το 'παιζα και πολύ κουλαριστός και ψύχραιμος, άμα λάχει. Για να πω την αλήθεια, αυτό το είδος γκόμενας δεν μου την έδινε και πολύ. Πολύ τέλειες, ρε παιδί μου! Περισσότερο με κούκλες έμοιαζαν παρά με γκόμενες. Άντε, πες ότι κρεβάτωσες μία... Και τι γένηκε; Σιγά το πράμα! Καλύτερα τη βρίσκεις με το βίντεο, να 'ούμ'. 'Ντάξ', δεν τση πάγαινα, τση σκελετωμένες. Αλλά... Υπήρχε το άτιμο το «αλλά»... Έτσι που 'χε εξελιχτεί το σκηνικό, δεν είχα μεγάλα περιθώρια επιλογής. Εδώ όποιος έριχνε μοντέλα γενόταν ήρωας. Θα τον γράφαν τα βιβλία τση Ιστορίας, να 'ούμ'. Θα τον έκαμαν παραμύθι οι γιαγιάδες, να λεν στα

εγγονάκια τσου. Μέχρι που μπορεί να τον έβγανε και στην τηλεόραση η Ρούλα! Άσε που ήτουμε και το εθνικό ζήτημα στη μέση. Γιατί, έτσι και φεύγαν από 'δώ μέσα τα μανούλια απείραχτα, σκέφτεσαι την ξεφτίλα μας και τον διεθνή διασυρμό μας; Με τι μούτρα θ' αντικρίζαμε την κενωνία εμείς μετά; Τι θα λέγαμε στα παιδιά μας, που θα μας ρωτούσαν: «Τι έκαμες τότες με τση μοντέλες μπαμπά;».

Μιλάμε δηλαδή για μεγάλο λούκι!

Απ' την αρχή τα πράματα έδειχναν σκούρα. Δεν υπήρχε περίπτωση να πλησιάσει κανείς τα κοτόπουλα –το είπαμε αυτό.

Ό,τι και να 'κανες, τζίφος η κατάληξη. Οι πιο απαισιόδοξοι άσκωσαν τα χέρια ψηλά κι εγκατέλειψαν πριν σφουρίξει ο διαιτητής ημίχρονο. Οι άλλοι χαροπάλευαν. Μετά, αρχίνησαν τα στοιχήματα. Ούλος ο κόσμος στοιχημάτιζε τση πιθανότητες που 'χε ο καθένας μας! Δέκα προς ένα, είκοσι προς ένα, τριάντα προς ένα... Ούτε στον Ιππόδρομο να ημάστενε! Το χρήμα πήρε ν' αλλάζει χέρια. Όπως έτρεχαν οι μέρες οι πιθανότητες εναντίον μας ούλο κι ανέβαιναν (και τα λεφτά το ίδιο). Για να σου δώκω να καταλάβεις, οι καλύτερες πιθανότητες που παίζονταν σε μένα ήτουμε εικοσιπέντε προς ένα! Φαντάσου, εγώ, ο Σπύρος Μπαρακούοντας, η σημαία των Καμακιών, εικοσιπέντε προς ένα! Καταλαβαίνεις τι παίζαν τώρα τσου άλλους.

Κατάλαβα ότι κάτι ήπρεπε να γένει. Δεν ήτουμε μόνο η προσωπική μου φήμη, η ίδια η τιμή τση πατρίδας παιζόταν εδώ.

Και τότε μου 'ρθε η φοβερή ιδέα. Πάω μια και δυο και πιάνω τον δικό μου, που με φιλοξενούσε, και τον ψήνω να ρίξει ένα πάρτυ σπίτι του για το τσούρμιο τση «VOGUE». Έτσι, θα 'χα την ευκαιρία να κινηθώ με όλη μου την άνεση,

αποκλείοντας συγχρόνως και κάθε αθέμιτο ανταγωνισμό. Άλλο που δεν ήθελε εφτούνος. Αμ' έπος αμ' έργον, το πάρτυ στήθηκε. Κι όταν λέμε πάρτυ εννοούμε ΤΟ πάρτυ. Ένα πάρτυ που θα γραφόταν με χρυσά γράμματα στο βιβλίο τση Ύδρας. Ο φιλάρας δεν έκαμε μισές δουλειές. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά φρόντισε να φέρει κι από την Αθήνα δυο κοσμικογράφους Α' Εθνικής Κατηγορίας, για να καταγράψουν το γεγονός. Τώρα τα πράγματα στένευαν. Δεν θα 'χα μόνο ούλα τα μάτια τση Ύδρας πάνω μου, αλλά κι ολόκληρου του πανελλήνιου.

Ήτοιμάστηκα όπως ο ταυρομάχος πριν απ' την ταυρομαχία.

Το οποίο, κοτσάρισα τα άσπρα μου, τα Γκούτσι μου πατούμενα, τση καδίνες μου, τα βραχιόλια μου, τράβηξα τση κόντρα ζουραφιές μου, φούντωσα το μαλλί, φίλησα τον βαφτιστικό μου σταυρό και μ' ένα τελευταίο επιδοκιμαστικό βλέμμα στον καθρέφτη έκαμα τη θριαμβευτική μου είσοδο στην αρένα.

Κάτω από τση παρούσες συνθήκες ήτουνε παιχνιδάκι να πλησιάσω μια από τση μοντελογκόμενες. Είχα κιόλας σταμπάρει μια. Ψηλή, μελαχρινή, κομμάτι πιο γιομάτη από τση άλλες. Τη λέγαν Τάνια.

Σε δεκαπέντε λεφτά μέσα είχαμε γένει κολλητοί.

Δεν ήτουνε καμιά διάνοια, αλλά ούτε και πέρα για πέρα βούρλο. Βέβαια δεν έπιανε τ' ανέκδοτα που είχα για κάτι τέτοιες περιπτώσεις, αλλά αυτό μπορεί να 'ναι επειδή ήτουνε Αυστραλέζα κι είναι γνωστό ότι οι Αυστραλοί και το χιούμορ δεν τα πάνε και πολύ καλά. Εμπάση περιπτώσει, έκαμα κάποια πρόοδο, κατάφερα κιόλας να μας φωτογραφίσουν μαζί, δεν έμενε παρά το επιστέγασμα των προσπαθειών μου, για να πάρω το Κύπελλο και να κάμω τον γύρο του θριάμβου.

Μιλήσαμε, χορέψαμε, ήπιαμε σαμπάνια... Το οποίον, ήρθε σαν φυσικό επακόλουθο να την ξεμοναχιάσω σ' ένα από τα άπειρα δωμάτια τση σπιταρόνας. Η υπόθεση ήτουμε μέσα στο σακί. Ένωθα ανακουφισμένος κι αισιόδοξος. Ένα βήμα από το να γράψω Ιστορία.

Τα πράγματα αρχίνησαν να παγαίνουν στραβά με το που τση την έπεσα να τη φιλήσω. Και μιλάμε ότι τση την έπεσα κόσμια. Στα ίσα... Ούτε τα οπίσθια δεν τση έπιακα. Πολύ στο εντάξει και το κυριλέ μιλάμε. Πλην όμως, η γχόμενα πισωπάτησε.

—Όχι, σε περικαλώ, μου κάνει.

Έμεινα ξερός. Άκουσα καλά; Η γχόμενα μου αρνιότου-νε; Σε μένα, τον Σπύρο, το Νάμπερ Ουάν Καμάκι τση Ελλάδα; Μια ηλίθια Αυστραλέζα κότα έλεγε «όχι» στον μεγαλύτερο επιβήτορα που πέρασε από την Ανατολική Μεσόγειο από την εποχή του Μεγαλέξαντρου και βάλει;!!!

Ήμανε έτοιμος να τση απαντήσω όπως τση άξιζε: «Ποιος σε γαμεί, μωρή παντόφλα, που σου δώκαμε και σημασία...», πλην σκέφτηκα τον διαγωνισμό και τα στοιχήματα και το βάρος τση ευθύνης μου με συγκράτησε.

—Γιατί, ρε παιδάκι μου; τση κάμω. Δεν σ' αρέσω; Εδώ οι γυναίκες με περικαλάνε...

—Όχι, όχι, με διαβεβαίωσε η κότα. Αντίθετα, σε βρίσκω πολύ ελκυστικό και πολύ συμπαθητικό...

Ακούμπησε το χέρι τση στον ώμο μου.

—Αλλά πλην όμως υπάρχει ένα πρόβλημα, συμπλήρωσε.

«Αυτό είναι» σκέφτηκα. «Αυτή η μαλακισμένη έχει τα ρούχα τση».

—Α, δεν με πειράζει καθόλου που έχεις τα ρούχα σου, τση κάμω. Αυτό είναι ένα πρόβλημα που μπορούμε να πα-
ρακάμψουμε πανεύκολα. Νο πρόμπλεμ.

Η μοντέλα έβανε τα γέλια. Πώς κρατήθηκα να μην τση
τραβήξω πέντε φάπες μόνο εγώ το ξέρω. «Υπεμονή, με-
γάλε» είπα μέσα μου. «Έχουμε να κάνουμε με πολύ σοφι-
στικέ γκόμενα».

—Όχι, δεν είναι αυτό, είπε στο τέλος η κότα.

—Τότε τι είναι, ρεμανίτσα; απόρησα εγώ (που 'χα αρ-
χίσει να φλιπάρω για τα καλά).

—Μου είναι δύσκολο να το πω..., είπε η γκόμενα.

Τι στο διάολο γενόταν εδώ πέρα; Η γκόμενα μ' έβρισκε
«ελχυστικό», δεν είχε τα ρούχα τση, αλλά δεν καθόταν και
να εξυπερετηθεί! Δεν μπόρουνε να το χωρέσει το μυαλό μου.
Ορέ, μήπως ήτουνε άρρωστη, η γυναίκα; Μήπως... Θεός
φυλάξει!...

—Μήπως είσαι άρρωστη; Καμιά σύφιλη, καμιά βλεν-
νόρροια;... τη ρώτηξα ευγενικά (κάνοντας κι ένα βηματάκι
πίσω καλού-κακού).

Κούνησε το κεφάλι τση.

—Όχι, δεν είμαι άρρωστη, είπε.

Είχε αρχίσει να μπαίνει ο διάλογος μέσα μου.

—Τότε, τι σκατά έχεις, ρε μάνα μου; φώναξα.

Η γκόμενα άσκωσε το κεφάλι, με κοίταξε ίσα στα μάτια
και είπε:

—Νά..., δεν μ' αρέσουν οι άντρηδοι.

—Τι;!!! φώναξα μην πιστεύοντας στ' αυτιά μου.

—Προτιμώ τση γυναίκες, συμπλήρωσε η δικιά μου, χα-
μηλώνοντας τα μάτια σεμνά.

Χρειάστηκε να καθίσω στο κρεβάτι (που παραλίγο να γνωρίσει στιγμές δόξας), γιατί τα ποδάρια μου δεν με βάστουναν.

—Προτιμάς τση γκόμενες!!! ψέλλισα.

—Εμ ναι, είπε αυτή. Για να πω την αλήθεια, μόνο με γυναίκες παγαίνω.

«Μόνο»; Α, ρε Θεέ, τι μου κάνεις! Απ' όλες τση γκόμενες στο πάρτι ήπρεπε να πέσω πάνω σ' αυτήν εδώ!

—Δεν έχει να κάμει με σένα, με καθησύχασε το σούργελο. Απλά, έτσι είμαι φτιαγμένη.

Καταπληκτικά! Θαυμάσια! Τώρα μάλιστα, παρηγορηθήκαμε! Και τι κάνουμε τώρα, ε; Πάμε πίσω στο πάρτυ και λέμε: «Σόρρυ, γένηκε λάθος. Η γκόμενα που τσίμπησα μου βγήκε... γκόμενος. Μπορώ περικαλώ να κάμω άλλη μια προσπάθεια;». Θα γελάνε κι οι γάτες μαζί μου στην Ύδρα.

Έκαμα άλλη μια προσπάθεια.

—Κι αν δοκίμαζες αυτή εδώ τη φορά; είπα. Πού ξέρεις, μπορεί να σου αρέζει. Τι λέω... Σου εγγνώμαι ότι θα σου αρέζει.

Τίποτσι. Η γκόμενα κούνησε το κεφάλι.

—Μπα, μου λέει. Λες να μην το 'χω δοκιμάσει; Το δοκίμασα, αλλά δεν γίνεται τίποτσι. Φαίνεται ότι είμαι αλλεργική τσου άντρηδοι. Σόρρυ Σπύροου, δεν μπορώ.

Πάει, θα ξεφτιλιζόμανε. Αύριο θα με δείχναν στο δρόμο και θα γελάγαν. Οι μουλαράδες —που δεν μας χώνευαν ανέκαθεν— θα κάμαν γιορτή.

Ξαφνικά μου κατέβηκε μια ιδέα. Ιδέα απελπισίας, αλλά ιδέα.

—Για στάσου δυο λεπτά, ρε κορίτσι μου, φώναξα. Τι θα 'λεγες να... προσποιηθούμε;

Η γκόμενα συνοφρυώθηκε.

Τση εξήγησα ότι εδώ παιζόταν η φήμη μου, η προσωπικότητά μου η ίδια. Έτσι κι ο κόσμος έπαιρνε είδηση ότι δεν έγινε τίποτσι, εγώ θα ήπρεπε να εξαφανιστώ από το πρόσωπο τση γης, να σβήσω. Ενώ... Αν εκείνη συμφωνούσε να προσποιηθούμε ότι «κάτι γένηκε»...

Η κότα θύμωσε.

—Εσύ έχεις θράσος! φώναξε. Για να σώσεις τη φήμη σου ελόου σου θα πρέπει να χαλάσω εγώ τη δική μου! You must be out of your fucking mind!

Και γύρισε να φύγει.

—Μια στιγμή, ρε παιδάκι μου! φώναξα απελπισμένος. Δεν με κατάλαβες... Δεν χρειάζεται να κάμεις τίποτσι. Μόνο να προσποιηθείς.

Η γκόμενα σταμάτησε και γύρισε.

—Άκου να δεις, φίλε, είπε. Μπορεί να 'μαι λεσβία, αλλά πουτάνα δεν είμαι.

Πουτάνα!...;

Μάλιστα.

Άλλη ιδέα!

—Πόσο σε πλερώνουν, αυτοί οι μαλάκες, για να σε φωτογραφίσουν; τη ρώτησα.

Η γκόμενα σάστισε.

—Τι σε νοιάζει εσένα; μου κάνει.

—Πόσα; επέμεινα εγώ.

—Δύο χιλιάδες δολάρια, μου λέει.

Να μ' έφτυνες εμένα αν τσέπωνε περισσότερα από 1000, όμως αυτή δεν ήτουνε ώρα για παζάρια.

—Εγώ θα σου δώκω 2500 δολάρια για να παίξεις το μικρό θέατρο που σου ζήτησα, τση λέω.

—Δεν είμαι πουτάνα, ξανάπτε η γκόμενα (αλλά έβλεπα ότι τσίμπαγε).

—Το ξέρω, τση λέω. Γι' αυτό και σου δίνω τόσα λεφτά χωρίς καν να σε πηδήξω.

Αυτό ήτουνε ένα επιχείρημα που δεν μπορούσε να αντρκρούσει.

Το οποίο, η συμφωνία έκλεισε κι έτσι περάσαμε το υπόλοιπο μισάωρο να ξεφυλλίζουμε ό,τι περιοδικά βρίσκονταν στο δωμάτιο. Μετά, επιστρέψαμε στο πάρτυ όπου ούλοι μπόρεσαν να θαυμάσουν την κωλολεσβία να κρέμεται στο μπράτσο μου με ύφος λες και κέρδισε τα καλλιστεία, και χωρίς να την περάσει ολόκληρη η ελλανόδικη επιτροπή (που κατά κάποιον τρόπο ήτουνε αλήθεια).

Την άλλη μέρα ο κόσμος με σταματούσε στο δρόμο για να μου σφίξει το χέρι και να με χτυπήσει στην πλάτη με καμάρι. Ένας γερο-ψαράς μου είπε: «Παιδί μου, απόδειξες σ' ούλο τον κόσμο και τον ντουινιά ότι δεν υπάρχει ανώτερος γαμιάς από τον Έλληνα γαμιά».

Αυτή ήτουνε η πρώτη και η τελευταία φορά που πλέρωσα για να πηδήξω —χωρίς να πηδήξω. Δεν ξέρω αν με πιάνεις.

Χέστα, είναι μεγάλο μπέρδεμα η πόρνη η ζωή.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Zούμε σε περίεργους καιρούς. Ο κόσμος ολάκερος φαίνεται σαν να καταρρέει. Οι πατροπαράδοτες αξίες πέφτουν. Η ζωή μας έχει γίνει κώλος.

Οι πολιτικοί, αφού ξεπούλησαν την ψυχή τση μάνας τσου στο διάολο, είναι έτοιμοι να κάνουν το ίδιο και με τη δικιά μας. Ο πάσα μίας κοιτάει να δει πώς θα ρίξει τον άλλο. Έχουμε πέσει στα χέρια των γερόντων και των άρρωστων. Οι λίγοι νέοι που αξίζουν καντιντίς παραπάνω είναι ή πολύ μαλάκες ή πολύ φοβητσιάρηδες για να κάνουν τίποτσι καλό. Κάθε φορά που έχουμε καινούργια κυβέρνηση μας λένε ότι «παρέλαβαν χάος και καμένη γη» και να κάνουμε λίγη υπεμονή και να δουλέψουμε, λέει, περισσότερο και να πλερώνουμε παραπάνω φόρους και να τρώμε λιγότερο, γιατί έτσι, κάποια μέρα, στο μακρινό μέλλον, θα δούμε (ίσως) φως και θα λάβουμε δωρεάν βαζάκι βαζελίνης για να το 'χουμε όταν οι επόμενοι «σωτήρες» έρθουν να μας σώσουν (δια του γνωστού τρόπου του σοδομισμού).

Καθ' ον χρόνον οι πατριδοπατέρες κάνουν τον γύρο του κόσμου «προς επίλυσιν επειγόντων εθνικών προβλημάτων», περνώντας από τα πιο λουξ ξενοδοχεία, τρώγοντας τον άμπακο στα ανώτερα εστιατόρια και εξυπερετώντας τση καλύτερες βιζιτατζούδες πολυτελείας. Μετά, γυρίζουν πίσω

και κατάκοποι απ' την πολλή δουλειά αποφασίζουν να περάσουν κάμποσες μέρες κρουαζιέρα με το κότερο του φίλου τσου, του Λεφτάδη, ή σε κάνα σούπερ λουξ θέρετρο παρέα με τίποτσι βυζούδες, καμιά σαρανταριά χρόνια νεότερες τσου. Το οποίο, όταν επιστρέφουν κι απ' την ξεκούραση είναι ράκη, γιατί στα 75 πρέπει ο άνθρωπος να προσέχει τι κάμει με το πιπί του, οπότε φεύγουν για άλλες δεκαπέντε μέρες (θεραπευτικής) ξεκούρασης στην Ελβετία και ούτω καθεξής.

Τα προβλήματα παραμένουν άλυτα (αφού κανείς δεν κόφτεται να τα λύσει), οι φτωχοί γίνονται ούλο και φτωχότεροι, οι πλούσιοι πλουσιότεροι και οι γκόμενες επωφελούνται από το γενικό αλαλούμ για να χώνονται εδώ κι εκεί –μέχρι στη Βουλή έφτακαν– και πριν καλά-καλά το καταλάβουμε θα 'ναι σε θέση να υλοποιήσουν το πανάρχαιο και πλέον αγαπητό τσου όνειρο: να κόψουν τα μπαλάκια των αντρώνε και να κυβερνήσουν τον κόσμο με το καμτσίκι και την κουτάλα.

Ο έρωτας πάει κι αυτός κατά διαόλου. Καθόσον, με το AIDS να χρέμεται πάνω από τα κεφάλια μας τση μέρες αυτές, ποιος έχει όρεξη για τρέλες; Μόνο οι ζευγαρωμένες αδερφές κι οι παντρεμένοι το κάνουν ακόμα σήμερα. Σύντομα δεν θα 'χει απομείνει ούτε ένα Καμάκι σ' ολάκερο τον ντουινιά. Μόνο οι ιστορίες θα μείνουν, που θα λένε οι βετεράνοι στα παιδιά τσου, κοντά στο τζάκι, τση κρύες νύχτες του χειμώνα.

Ο κόσμος έχει βουρλιστεί. Υπάρχουν περισσότεροι νοματαίοι σήμερα που ντουφεκάνε ο ένας τον άλλονε παρά που βατεύουν γκόμενες. Εγώ πάντως δεν γνωρίζω και τότσους πολλούς που να τσου ασκώνεται ακόμα.

Σύντομα οι άντρηδοι θα βγάλουν ο ένας τον άλλο από τη μέση και τότες θα 'ναι η σειρά του κοτετσιού να κυβερνή-

σει τον κόσμο. Οι γκόμενες κι οι αδερφές! Προσωπικά δεν έχω καμιά όρεξη να ζήσω σ' έναν τέτοιο κόσμο. Κανένας άντρας πανταλονάτος δεν θα 'πρεπε να θέλει να ζήσει σ' έναν τέτοιο κόσμο.

Κάτι πρέπει να γένει και γρήγορα.

Εγώ πιστεύω ότι υπάρχει λύση.

Είναι απλή, είναι ανώδυνη, είναι έξυπνη.

Φιλάρες, ένας τρόπος υπάρχει να κάμετε καλά τση γκόμενες και να τση σταματήσετε από το να μας καβαλήσουν.

Παντρευτείτε τση!

Ναι, ρε, παντρευτείτε τση, τση κότες. Δεν υπάρχει πιο εύκολο πράμα στον κόσμο. Είναι αδύνατον ν' αντισταθούν στον πειρασμό. Φταίει η εκπαίδευσή τσου. Ο γάμος τση υπνωτίζει όπως τα φανάρια του αυτοκινήτου υπνωτίζουν τα ζαλισμένα κουνέλια. Το οποίο, τση παγιδεύετε, όπως θα παγιδεύατε τα κουνέλια, χρησιμοποιώντας τα ίδια τσου τα όπλα! Κουκουλώστε τση, βιδώστε τση, κάντε τσου παιδιά και κλείστε τση στην κουζίνα. Στρώστε τση στη δουλειά, να καθαρίσει το μυαλό τσου από τση βλακώδεις ιδέες. Στην απίθανη περίπτωση που κάτι τέτοιο δεν πιάκει, τότες τι να σας πω, κάντε ευχέλαιο κι ο φέος βοηθός.

Τα θήλεα πίσω από τα καφασωτά, όπως Ισλάμ.

Ο κόσμος θα γένει πολύ-πολύ καλύτερος, πιστέψτε με.

Τα πράματα θα ξαναγίνουν κανονικά.

Οι νταλίκες θα 'χουν και πάλι σερνικούς οδηγούς.

Οι γκόμενες θα γυρίσουν πίσω τση παραδοσιακές τσου ασχολίες... Να φτιάχνουν μωρά και κουλουράκια.

Η πολιτική θα ξαναγίνει αντρικό χόμπυ. Τα ερείπια κι οι γκόμενες... πίσω στο σπίτι (ή στο γηροκομείο). Ο κανόνας είναι απλός... «Όποιος δεν μπορεί (ή δεν έχει) να βάλει πάσσαλο στην τρούπα δεν κάνει και κουμάντο».

Καταλήγοντας: Οι άντρηδοι πρέπει να 'ναι άντρηδοι και τα θήλεα θήλεα. (Οι αδερφές περσεύουν, κάντε τση ό,τι καταλαβαίνετε).

Τώρα που το έπος των κατορθωμάτων μου έφταξε στο τέλος του διαπιστώνω ότι τη βρήκα πολύ ωραία κι έτσι γράφοντας το παρόν βιβλίο. Σχεδόν όσο την έβρισκα με τση γκόμενες που εξυπερετούσα.

Ελπίζω ότι και συ τη βρήκες το ίδιο ωραία, δικέ μου, αν και για να καθίσεις, να το ρίξεις στην κουλτούρα πάει να πει ότι δεν είχες τίποτσι καλύτερο να κάμεις...

Δεν ξέρω αν με πιάνεις...

Τ Ε Λ Ο Σ (;)

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΓΙΑ ΤΣΗ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ

Τώρα που ξέρετε ότι ξέρετε... Την άλλη φορά που θα επισκεφθείτε την Ελλάδα, ψάξτε να με βρείτε. Δεν είναι καθόλου δύσκολο. Ό,τι έχετε να κάμετε είναι να σταθείτε στη μέση του δρόμου, να ξεσκεπάσετε το αριστερό σας στήθος, ν' ασκώσετε τη φουσιτίσα σας και να φωνάξετε: «ΣΠΥΡΟ!».

I shall be there.

Η εποποιία «I, SPIROS -Βίος και Πολιτεία ενός Έλληνα Θεού» γράφτηκε το 1992 στην Κέρκυρα κι εκδόθηκε από τις Εκδόσεις Μάγια το 1994 στη Θεσσαλονίκη. Η παρούσα μορφή αποτελεί μια εκ βάθρων ανάπλαση του αρχικού κειμένου και της εικονογράφησης που επιτέλεστηκε στην Κέρκυρα τον Δεκέμβριο του 2021.

